AL TREILEA VOLUM DIN TRILOGIA
VECHIUL REGAT

Abhorsen



GARTH NIX

ULTIMA SPERANȚĂ PENTRU CEI VII

GARTH NIX
Abhorsen

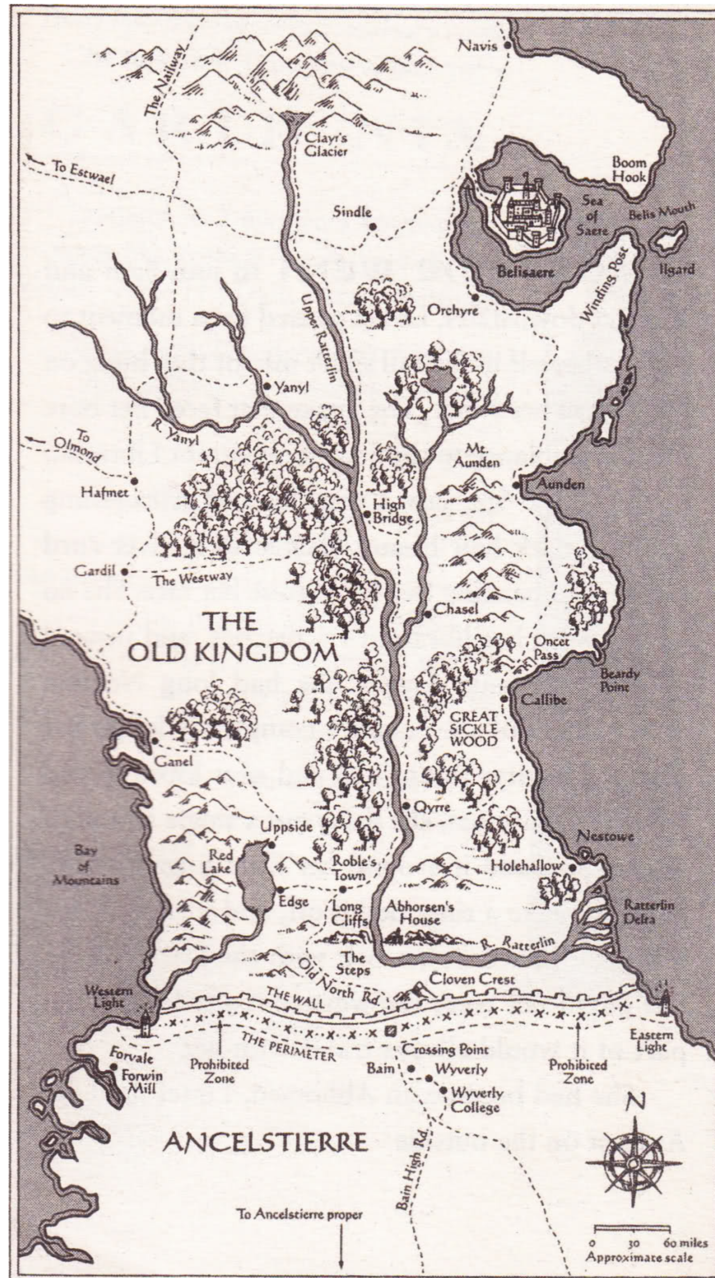
Traducere din limba engleză GRAAL SOFT

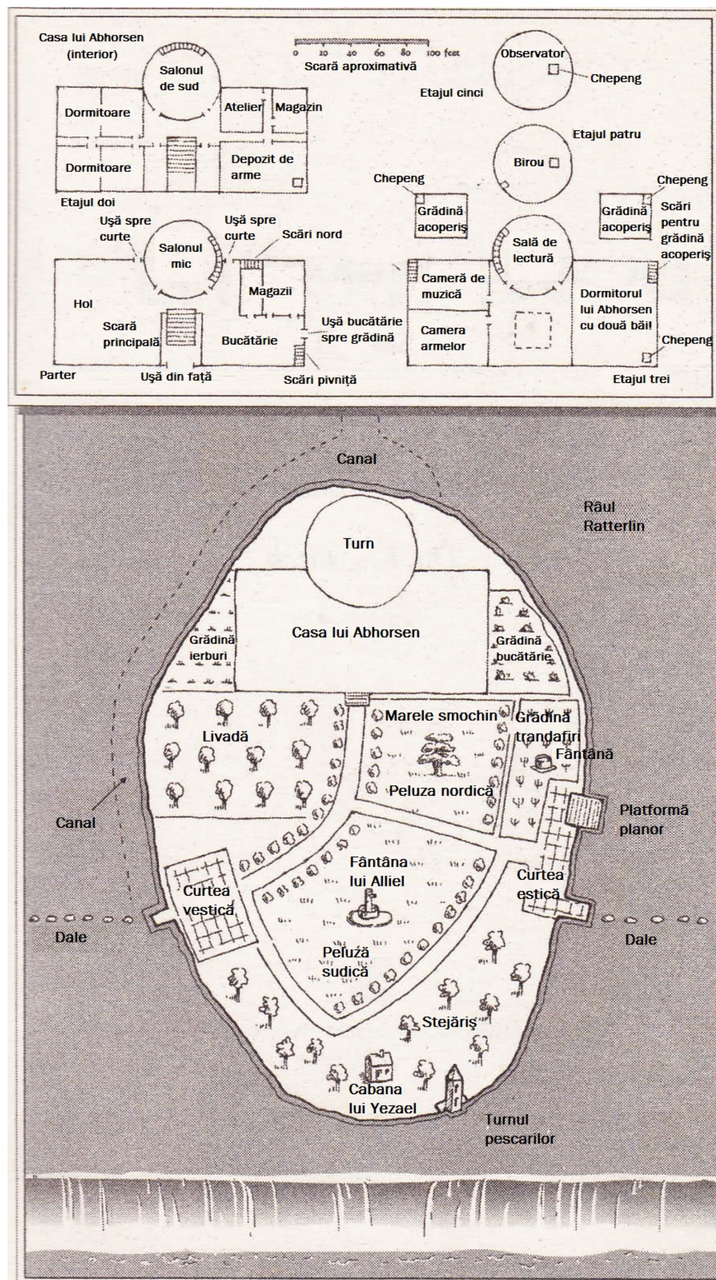
VECHIUL REGAT – Volumul III

Garth Nix, *Abhorsen*, 2003

Rao International Publishing Company, 2011

Anei şi lui Thomas Henry Nix


Navis
The Nailway
Clayr's Glacier
To Estwael
Boom Hook
Sea of Saere
Belis Mouth
Sindle
Belisaere
Ilgard
Winding Post
Orchyre
Upper Ratterlin
Yanyl
R. Yanyl
To Olmond
Mt. Aunden
Aunden
Hafmet
High Bridge
Gardil
The Westway
Chasel
THE OLD KINGDOM
Oncet Pass
Beardy Point
Callibe
GREAT SICKLE WOOD
Ganel
Qyrre
Uppside
Nestowe
Bay of Mountains
Red Lake
Roble's Town
Holehallow
Edge
Long Cliffs
Abhorsen's House
Ratterlin Delta
R. Ratterlin
The Steps
Old North Rd.
Cloven Crest
Western Light
THE WALL
THE PERIMETER
Crossing Point
Eastern Light
Forvale
Forwin Mill
Prohibited Zone
Bain
Wyverly
Prohibited Zone
Wyverly College
N
ANCELSTIERRE
Bain High Rd.
To Ancelstierre proper
0 30 60 miles
Approximate scale



Casa lui Abhorsen (interior)
0 20 40 60 80 100 feet
Scară aproximativă
Salonul de sud
Dormitoare
Atelier
Magazin
Dormitoare
Depozit de arme
Etajul doi
Observator
Chepeng
Etajul cinci
Etajul patru
Birou
Chepeng
Grădină acoperiș
Chepeng
Grădină acoperiș
Scări pentru grădină acoperiș
Ușă spre curte
Salonul mic
Ușă spre curte
Scări nord
Magazii
Hol
Scară principală
Bucătărie
Ușă bucătărie spre grădină
Parter
Ușă din față
Scări pivniță
Sală de lectură
Cameră de muzică
Camera armelor
Dormitorul lui Abhorsen cu două băi!
Chepeng
Etajul trei
Canal
Râul Ratterlin
Turn
Casa lui Abhorsen
Grădină ierburi
Grădină bucătărie
Livadă
Marele smochin
Grădină trandafiri
Fântână
Peluza nordică
Platformă planor
Canal
Fântâna lui Alliel
Curtea vestică
Curtea estică
Dale
Dale
Peluză sudică
Stejăriș
Cabana lui Yezael
Turnul pescarilor

PROLOG

Negura se înălţa de pe suprafaţa râului în valuri albe ce se-mpleteau cu fumul şi funinginea oraşului Corvere pentru a forma o amestecătură pe care jurnaliştii cu ştaif o botezaseră smog, iar ziarul *Times,* „ceaţă pestilenţială”. Indiferent de numele purtat, era umedă, rece, urât mirositoare şi mai ales periculoasă. Când se îngroşa peste măsură, devenea înăbuşitoare şi preschimba cea mai timidă tuse în pneumonie. Dar pericolul cel mai mare se ascundea în cealaltă trăsătură a ei: tăinuirea. Negura din Corvere învăluia mult-lăudatele lămpi cu gaz ale burgului, zăpăcind ochiul şi urechea. Când ceaţa se lăsa în oraş, toate străzile erau întunecate, zgomotele răsunau ciudat, iar crima şi dezordinea pândeau la tot pasul.

— Ceaţa nu dă semne că s-ar ridica, anunţă Damed, şeful gărzii regelui Touchstone.

Glasul îi trăda aversiunea pentru ceaţă, deşi ştia că e doar un fenomen natural, un amestec de noxe şi negură. Acasă, în Vechiul Regat, asemenea neguri erau adesea create de vrăjitorii Magiei Libere.

— Unde mai pui că… nu funcţionează telefonul, iar însoţitorii sunt puţini şi neexperimentaţi. Nu cred c-ar trebui să ieşiţi, Maiestate.

Touchstone stătea la fereastră, trăgând cu ochiul printre obloane. Fuseseră nevoiţi să acopere toate ferestrele în urmă cu câteva zile, când prin mulţimea de-afară începuseră să apară praştiile. Până atunci, demonstranţii încercaseră în zadar să arunce cu bucăţi de cărămidă, căci palatul care găzduia Ambasada Vechiului Regat se-nălţa într-un parc împrejmuit de ziduri, undeva la patruzeci şi cinci de metri de stradă. Pentru a nu ştiu câta oară, Touchstone îşi dori să fie în preajma

Legământului, să-l folosească pentru a-şi întări puterile şi magia. Dar îl despărţeau opt sute de kilometri de Zid, iar văzduhul era rece şi împietrit. Doar când vântul de miazănoapte bătea în rafale puternice mai simţea câte-un strop din moştenirea sa magică.

Touchstone ştia că Sabriel resimţea şi mai mult lipsa Legământului. Îi aruncă o privire soţiei sale. Stătea ca de obicei la birou şi scria o ultimă scrisoare către un vechi prieten de şcoală, un afacerist de seamă sau un membru al Adunării Ancelstierrene. Îi promitea aur sau susţinere ori recomandări, sau poate că-l ameninţa discret, în cazul în care-ar fi fost atât de nesăbuit încât să sprijine încercările lui Corolini de-a strămuta sute de mii de refugiaţi sudişti dincolo de Zid, în Vechiul Regat. Touchstone nu se obişnuise încă s-o vadă pe Sabriel în veşminte Ancelstierrene, mai ales cu specific de curte, aşa cum purta azi. Ar fi vrut să îmbrace tunica ei albastră-argintie, cu clopoţeii Abhorsen brodaţi pe piept, şi sabia la şold, nu rochia argintie cu mantaua îmblănită de husar atârnând pe-un umăr şi fesul ciudat prins în părul negru ca noaptea. Iar pistolul automat ascuns în poşeta ei împletită din fire argintii nu ţinea loc de sabie.

Nu că Touchstone s-ar fi simţit mai comod în hainele lui. Cămaşa Ancelstierrană cu guler ţeapăn aproape că-i tăia respiraţia, iar costumul nu-l proteja câtuşi de puţin. Un tăiş bine ascuţit ar fi trecut ca prin brânză prin paltonul său la două rânduri de lână extrafină, ca să nu mai pomenim de gloanţe…

— Să le transmit regretele voastre, Sire? întrebă Damed.

Touchstone îşi îndreptă privirile încruntate spre Sabriel.

Soţia sa fusese şcolită în Ancelstierre şi înţelegea mult mai bine toanele poporului şi ale

clasei stăpânitoare. Ca-ntotdeauna, ea conducea eforturile diplomatice la sud de Zid.

— Nu, rosti Sabriel.

Se ridică în capul oaselor şi sigilă scrisoarea cu o mişcare hotărâtă.

— Adunarea se-ntruneşte la noapte şi Corolini va prezenta probabil Petiţia pentru Emigrarea Forţată. Gruparea lui Dawforth ne-ar putea aduce voturile de care avem nevoie să-nvingem moţiunea. Trebuie să participăm la chermesa lui.

— Chermesă, pe ceaţa asta? făcu Touchstone.

— Ăştia nu ţin seamă de vreme, spuse Sabriel. Vom sta laolaltă, sorbind absint şi ronţăind morcovi tăiaţi în felii elegante şi ne vom preface că ne distrăm de minune.

— Morcovi?

— Un moft de-al lui Dawforth, sugerat de vraciul lui, din ce-am înţeles de la Sulyn, răspunse Sabriel.

— Ea trebuie să ştie, se strâmbă Touchstone, dar nu cu gândul la Sulyn, ci la combinaţia de morcovi cruzi şi absint. Sulyn, vechea prietenă de şcoală, îi sprijinise de nenumărate ori şi asemenea celorlalţi colegi de la Wyverley, în urmă cu douăzeci de ani, văzuse cu ochii ei ce s-a întâmplat când Magia Liberă a fost stârnită şi a prins destulă putere încât să treacă de Zid şi să cutreiere turbată prin Ancelstierre.

— Vom merge, Damed, spuse Sabriel. Ar fi însă cuminte să punem în aplicare planul despre care discutaserăm.

— Să-mi fie iertat, milady Abhorsen, se împotrivi Damed. Îndrăznesc să cred că planul nu va ajuta la protecţia voastră, ba dimpotrivă, va complica lucrurile.

— Dar va fi mai distractiv, pronunţă Sabriel. Aţi pregătit maşinile? Îmi iau doar paltonul şi nişte cizme.

Damed încuviinţă fără tragere de inimă şi părăsi camera. Touchstone scoase o manta dintr-o

grămadă care atârna de spătarul şezlongului şi şi-o petrecu după umeri. Sabriel alese şi ea un palton bărbătesc şi se aşeză pentru a încălţa cizmele.

— Damed e pe bună dreptate îngrijorat, spuse Touchstone, oferindu-i mâna. Ceaţa e foarte groasă. Dacă eram acasă, aş fi pus rămăşag că a fost creată cu gânduri necurate.

— E cât se poate de naturală, ripostă Sabriel.

Se apropiară unul de celălalt şi-şi înnodară fularele, încheind ritualul cu un sărut scurt şi delicat.

— Dar sunt de-acord că poate fi folosită împotriva noastră. Sunt la un pas de a crea alianţa contra lui Corolini. Dacă Dawforth trece de partea noastră şi Sayrezii stau deoparte…

— Slabe şanse, dacă nu putem demonstra că nu le-am răpit nepreţuitul fiu şi nepot, mugi Touchstone, cu gândul la pistoale.

Verifică să fie încărcate cu un rând de gloanţe în fiecare butoiaş, cocoşul coborât şi piedica trasă.

— Era bine să fi ştiut mai multe despre ghidul ăsta pe care l-a angajat Nicholas. Aş putea să jur c-am mai auzit numele de Hedge, şi nu într-un context pozitiv. De i-am fi întâlnit măcar pe Marele Drum de Miazăzi.

— Sunt sigură că vom primi cât de curând veşti de la Ellimere, spuse Sabriel în timp ce-şi verifica pistolul. Sau chiar de la Sam. Să lăsăm chestiunea asta în mâinile şi judecata sănătoasă a copiilor noştri şi să ne vedem de-ale noastre.

Touchstone strâmbă din nas cu gândul la judecata sănătoasă a copiilor săi, îi înmână lui Sabriel o pălărie cenuşie de pâslă cu bandă neagră, aidoma cu a lui, apoi o ajută să-şi scoată fesul şi să-şi strângă părul sub noua pălărie.

— Eşti gata? întrebă el după ce Sabriel strânse cureaua paltonului.

Cu pălării identice, gulere ridicate şi fularele trase peste bărbie, nu se deosebeau cu nimic de Damed şi celelalte gărzi. Asta era planul. Zece

gărzi personale îi aşteptau la intrare, fără a-i pune la socoteală pe şoferii celor două automobile Hedden-Hare, straşnic blindate. Sabriel şi Touchstone se alăturară gărzilor şi pentru câteva clipe avu loc o învălmăşeală. Dacă vreun duşman pândea după ziduri, cu greu i-ar fi deosebit în ceaţa asta.

Câte doi oameni ocupară banchetele din spatele fiecărei maşini, iar cei rămaşi urcară pe treptele laterale. Şoferii porniseră motoarele cu ceva timp în urmă, astfel că ţevile împrăştiau un jet constant de fum călduţ ce se risipea în ceaţă.

La semnalul lui Damed, maşinile o luară din loc, claxonând de câteva ori. Era un semnal ca paznicii să deschidă porţile, iar poliţia Ancelstierrană să dea în lături mulţimea. În ultima vreme se strângea mereu câte-o gloată, alcătuită în mare parte din susţinătorii lui Corolini, adică bătăuşi şi agitatori plătiţi care purtau banderola partidei lui Corolini, Patria Noastră.

În ciuda temerilor lui Damed, poliţia îşi făcu treaba şi îndepărtă mulţimea, pentru a le permite maşinilor să treacă. Câţiva aruncară cu pietre şi cărămizi. Câteva ricoşară din blindaj, dar paznicii rămaseră neatinşi. În mai puţin de-un minut, gloata fu lăsată în urmă, o grămadă de urlete pierdută în ceaţă.

— Escorta a rămas pe loc, rosti Damed de pe treapta laterală a maşinii din faţă, în stânga şoferului.

Un detaşament de poliţişti călare era însărcinat să-i însoţească pe regele Touchstone şi pe consoarta sa, Abhorsen, în toate plimbările lor prin oraş, şi până acum fuseseră la înălţimea standardelor Corpului Poliţienesc din Corvere. De data asta însă ofiţerii nu urcară pe cai.

— Poate au încurcat ordinele, rosti şoferiţa cu jumătate de gură, prin ferestruica deschisă.

— Atunci să schimbăm ruta, ordonă Damed. Ia-o pe strada Harald. Prima la stânga.

Maşinile depăşiră în viteză două automobile – un camion plin şi o trăsură –, frânară brusc şi cotiră la stânga pe largul Harald, un bulevard modern şi bine luminat, străjuit de ambele părţi, la intervale regulate, de felinare cu gaz. Chiar şi aşa, pe o asemenea ceaţă nu era sănătos să depăşeşti douăzeci şi cinci de kilometri la oră.

— E ceva înainte! rosti şoferiţa. Damed îşi încordă privirile şi înjură. Lumina farurilor străpunse ceaţa şi dezvălui o masă de oameni ce blocau strada. Nu reuşi să distingă mesajele înscrise pe steaguri, însă erau fără îndoială de la partidul Patria Noastră. Colac peste pupăză, nu se zărea nici urmă de chipiu albastru, niciun poliţist care să-i ţină la respect.

— Opreşte! Dă înapoi! strigă Damed. Semnaliză către maşina din urmă „Pericol!” şi „Retragere!”

Cele două maşini porniră cu spatele, în timp ce mulţimea se năpustea asupra lor. Tăcerea de până atunci fu spartă şi începură dintr-odată să strige „Afară cu veneticii” şi „Patria noastră!” Scandările erau servite cu pietre şi cărămizi, care însă nu ajunseră până la ei.

— Dă înapoi! strigă Damed pentru a doua oară. Scoase pistolul şi-l ţinu lipit de coapsă.

— Mai repede!

Maşina din spate aproape că reuşi să ia curba, dar camionul şi trăsura pe care le depăşiseră mai devreme le tăiară calea.

Din ambele automobile ieşiră oameni mascaţi, împrăştiind ceaţa din jur. Erau înarmaţi.

Damed bănui chiar înainte să vadă pistoalele că temerile lui se adevereau.

O ambuscadă.

— Afară! Afară! urlă el, aţintind pistolul spre atacatori. Trageţi!

Ceilalţi paznici deschiseră portierele pentru a se adăposti. O secundă mai târziu, deschiseră focul, iar bubuitul gros al pistoalelor se împleti cu păcănitul ascuţit al noilor mitraliere, mult mai uşor

de mânuit decât bătrânele Lewins cu care era înzestrată armata. Gardienii nu le prea aveau la inimă, dar se antrenaseră regulat cu ele de când sosiseră din Sud.

— Nu în mulţime! mugi Touchstone. Doar în cei înarmaţi!

Atacatorii nu erau din cale-afară de prudenţi. Unii se pitiseră sub maşini, alţii după o cutie poştală sau pe trotuar, în spatele unui ghiveci de flori, dar cu toţii trăgeau fără oprire.

Gloanţele ricoşau din pavaj şi din blindajul maşinilor, şuierând nebuneşte. Vuietul confuz şi aspru străbătea întreaga stradă, un amestec de strigăte şi urlete, la care se adăuga ţăcănitul proiectilelor. Mulţimea năvălitoare se transformă într-o învălmăşeală de oameni care încercau să-şi scape pielea.

Damed se alătură unui grup de paznici ghemuiţi la adăpostul motorului maşinii din spate.

— Înspre râu! Luaţi-o prin piaţă şi coborâţi Treptele Warden. Jos ne aşteaptă două bărci. N-o să vă vadă nimeni prin ceaţa asta!

— Putem să ne tăiem drum până la Ambasadă! se împotrivi Touchstone.

— E prea bine pusă la cale! Poliţia a trădat sau cel puţin o bună parte din ei. Trebuie să fugiţi din Corvere şi din Ancelstierre!

— Nu! îl întrerupse Sabriel. N-am terminat de…

Şi într-adevăr n-apucă să termine. Damed îi îmbrânci cu toată puterea şi se aruncă peste ei. Cu legendara sa iuţeală, prinse din zbor un cilindru negru ce lăsă o dâră de fum în urmă.

Era o bombă.

Dintr-o singură mişcare, Damed înşfacă cilindrul şi-l aruncă, dar nu suficient de repede. Bomba explodă în aer şi, încărcată fiind cu explozibil brizant şi bucăţi de metal, îl răpuse pe loc. Detunătura făcu ţăndări geamurile pe-o rază de aproape un kilometru, orbindu-i şi surzindu-i pe cei aflaţi la mai puţin de-o sută de metri. Însă cea

mai mare nenorocire o provocară miile de bucăţi metalice care sfârtecară aerul, ricoşând din piatră sau fier, dar cel mai adesea tăind în carne vie.

În jur se aşternu tăcerea şi doar vuietul flăcărilor aţâţate de gazul lămpilor sparte se mai putea auzi. Explozia împrăştiase până şi ceaţa, permiţând razelor soarelui să pătrundă şi să lumineze palid scena dezastrului.

Cadavrele erau împrăştiate pretutindeni şi toţi paznicii fuseseră doborâţi la pământ, în jurul maşinilor. Chiar şi geamurile blindate cedaseră, iar cei dinăuntru zăceau fără suflare.

Asasinii rămaşi în viaţă zăboviră câteva minute, apoi ieşiră târâş din spatele ascunzătorilor şi porniră înainte, râzând şi adresându-şi cuvinte de laudă, cu armele strânse neglijent la subsuoară sau trecute peste umeri, dorind să pară destinşi.

Făceau prea mult zgomot, dar nu-şi dădeau seama. Aproape că-şi pierduseră simţurile şi erau în stare de şoc. Nu numai datorită exploziei şi efectelor sale care deveneau tot mai vizibile cu fiecare pas sau datorită bucuriei de-a fi încă în viaţă, în mijlocul atâtor cadavre. Cu-adevărat şocantă era realizarea faptului că trecuseră trei sute de ani de când un rege şi o regină fuseseră ucişi pe străzile Corverului. Iată, istoria se repetase în sfârşit, iar ei erau autorii asasinatului.

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL UNU
O casă asediată

Exista şi o altă negură, la mare depărtare de smogul din
Corvere. Aproape o mie de kilometri către miazănoapte, în spatele Zidului care despărţea Ancelstierre de Vechiul Regat. Zidul unde tehnologia modernă lăsa locul adevăratei magii.

Această negură era diferită de surata ei din sudul îndepărtat. Nu era lăptoasă, ci întunecată şi cenuşie precum norii de furtună şi cu totul nefirească. Fusese creată din aer, cu ajutorul Magiei Libere, undeva pe vârful unui deal, la mare depărtare de orice apă curgătoare. Dăinuia şi se răspândea în pofida zăpuşelii unei zile din prag de vară, care ar fi trebuit s-o risipească de-ndată.

Negura cobora dealul şi se rostogolea spre răsărit şi miazăzi, nepăsătoare la raze de soare şi adiere de vânt, un trup dens din care se iţeau tentacule subţiri. La doi kilometri depărtare de vârf, unul dintre tentacule se preschimbă într-un nor, se înălţă şi traversă măreţul fluviu Ratterlin. Se aşeză pe malul estic, asemenea unui broscoi şi dădu naştere unui nou val de ceaţă.

În scurt timp, ambele maluri erau învăluite în negură, deşi soarele strălucea încă pe suprafaţa fluviului.

Râu şi negură se îndreptau, fiecare în ritmul lui, spre Stâncile Semeţe. Râul prindea viteză, pe măsură ce se apropia de marea cascadă, unde se prăvălea cale de trei sute de metri. Negura înainta

cu încetineală ameninţătoare, înălţându-se şi îngroşându-se cu fiecare metru parcurs.

Se oprea la poalele Stâncilor Semeţe, crescând însă fără contenire şi ameninţând insula ce se-nălţa dintre ape, la buza cascadei. Insula era împrejmuită de ziduri albe şi semeţe, ce ascundeau casa şi grădinile din jur.

Râul era ferit de negură, căci paveze nevăzute o ţineau la depărtare, iar soarele strălucea în continuare pe zidurile albe, pe lanurile de flori şi pe casa de cărămidă roşie. O armă era această negură, însă doar prima mutare în această luptă, începutul asediului. Liniile bătăliei fuseseră trasate, iar casa era înconjurată.

Căci întreaga insulă împrejmuită de ape era Casa Abhorsenilor. Acolo sălăşluia Abhorsen, al cărui drept şi îndatorire era să menţină hotarul dintre Viaţă şi Moarte. Abhorsen folosea clopotele necromantice şi Magia Liberă, dar nu era nici necromant, nici vrăjitor al Magiei Libere. Abhorsen îi întorcea din drum pe toţi Morţii care treceau hotarul spre Viaţă.

Creatoarea negurii ştia că Abhorsen nu se afla în Casă. Abhorsen şi soţul ei, regele, fuseseră ademeniţi la sud de Zid unde ar fi trebuit să-şi găsească sfârşitul. Făcea parte din urzeala Maestrului, de mult ţesută, dar numai recent pusă cu-adevărat în aplicare.

Planul avea mai multe părţi şi se-ntindea peste mai multe regate, dar miezul şi raţiunea lui zăceau în Vechiul Regat. Războaie, asasinate, refugiaţi, cu toate părţi ale întregului, manipulate de-o minte vicleană şi subtilă ce răbdase generaţii de-a rândul ca uneltirile să dea roade.

Ca orice plan însă şi acesta întâmpinase complicaţiuni şi probleme. Două se găseau în Casă, una în persoana tinerei care fusese trimisă la miazăzi de vrăjitoarele gheţarilor din care izvora Ratterlinul. Clayrele Vedeau o sumedenie de viitoruri în gheaţă şi încercau fără doar şi poate să

răsucească prezentul spre binele lor. Tânăra era unul dintre magii lor de elită, uşor de recunoscut după vesta roşie pe care-o purta, însemnul Asistentei Bibliotecare de Rangul Doi.

Creatoarea negurii o zărise pe fata cu păr negru şi piele ca laptele. N-avea mai mult de 20 de ani, o biată aşchie din trunchiul epocii. Auzise numele tinerei invocat în miezul bătăliei sângeroase: Lirael.

Cealaltă complicaţiune o cercetase amănunţit şi era chiar mai problematică, deşi mărturiile mergeau în ambele sensuri. Un băietan cu păr bucălat moştenit de la taică-său şi sprâncene întunecate – de la maică-sa – şi înalt ca ambii părinţi. Numele lui era Sameth, fiul regelui Touchstone şi al lui Abhorsen Sabriel.

Prinţul Sameth era Viitorul Abhorsen, moştenitorul puterilor ascunse în *Cartea Morţilor* şi în cei şapte clopoţei. Dar creatoarea negurii se îndoia de puterile lui. Era foarte bătrână şi odinioară ştiuse multe despre neobişnuita familie şi Casa lor de pe râu. Se duelase cu Sameth în urmă cu o noapte şi băiatul nu luptase ca un adevărat Abhorsen. Folosea Magia Liberă într-un chip ciudat, străin atât de linia regală, cât şi de Abhorsen.

Lirael şi Sameth erau mereu însoţiţi de două jivine care în ochiul necunoscătorului păreau doar un motan alb şi ţâfnos şi o căţea mare, negru cu bej, mai prietenoasă din fire. Însă aparenţele înşelau şi din nefericire n-avea la-ndemână mai multe informaţii despre ele. Erau probabil un soi de spirite născute din Magia Liberă, slujind pe Abhorsen şi pe Clayre. Despre motan ştia ceva mai multe. Îl chema Mogget şi câteva cărţi oculte făceau referire la el. Despre căţea însă n-avea nicio bănuială. Fie era proaspăt apărută, fie într-atât de străveche încât praful se alesese de cărţile în care fusese pomenită. Creatura din negură înclina spre a doua variantă. Tânăra şi însoţitoarea ei coborâseră

din Marea Bibliotecă a Clayrelor. Probabil că amândouă tăinuiau, asemenea Bibliotecii, adâncimi nepătrunse şi puteri nebănuite.

Luaţi împreună, cei patru erau adversari de temut şi reprezentau o serioasă ameninţare. Dar creatoarea negurii nu era nevoită să-i înfrunte făţiş şi oricum nu-i stătea în putere, întrucât Casa era bine protejată atât de farmece, cât şi de furia apelor. Creatura primise însărcinarea să-i prindă înăuntru, dând astfel impuls asediului în timp ce pânza se ţesea în alte părţi, până va fi fost prea târziu pentru Lirael, Sam şi compania să mai facă ceva.

Chlorr, Femeia-Măştii, sâsâi cu gândul la ordinele primite şi negura-i învălui ceea ce slujea drept cap. Odinioară, fusese un necromant în toată puterea cuvântului şi n-ascultase de porunca nimănui. Făcuse însă o greşeală care-o aruncase în mâinile morţii şi ale servituţii, iar Maestrul nu-i dăduse voie să treacă de cea de-a Noua Poartă. Fusese readusă printre cei Vii, dar nu într-un trup viu. Era o făptură Moartă, subjugată puterii clopoţeilor, legată de numele ei secret. Nu-i plăceau poruncile primite, dar era nevoită să se supună.

Chlorr îşi coborî mâinile. Degetele sale slobozиră câteva fire subţiri de negură. Era împrejmuită de Slugi Moarte, sute şi sute de stârvuri purulente, legănate de vânt. Chlorr nu adusese la Viaţă sufletele care sălăşluiau în trupurile acestea descărnate, însă le primise în stăpânire de la cel care înfăptuise blestemăţia. Ridică umbra subţire a mâinii, aţinti un deget şi astfel porni marşul Slugilor Moarte, cu gemete şi vaiete, bolboroseli şi freamăt de încheieturi osoase, împrăştiind negura în toate părţile.

— Am zărit cel puţin două sute de Slugi Moarte pe malul vestic şi optzeci sau mai multe pe cel răsăritean, rosti Sameth.

Se ridică din spatele telescopului de bronz şi îl dădu la o parte.

— Nici urmă de Chlorr, dar trebuie că e şi ea pe-acolo.

Se cutremură cu gândul la ultima întâlnire cu Chlorr, care se-aruncase ca un nor întunecat asupra lui, gata a-l lovi cu sabia de foc. Asta se petrecuse cu o noapte în urmă, dar lui i se părea că trecuseră luni de-atunci.

— Poate că alt vrăjitor al Magiei Libere a stârnit negura, spuse Lirael fără prea mare convingere.

Simţea aceeaşi urzeală de farmece pe care-o simţise şi cu noapte în urmă.

— Negură, rosti misterios Căţeaua Obraznică, tolănită cu grijă pe scaunul observatorului.

Fără puterea graiului şi zgarda lucioasă încrustată cu însemnele Legământului, era aidoma oricărei corcituri cu pete negre şi bej. Dintr-acelea care zâmbesc şi dau din coadă mai mult decât latră şi mârâie.

— Cred că s-a îngroşat suficient ca s-o numim negură.

Căţeaua şi stăpâna ei Lirael, prinţul Sameth şi creatura cu chip de motan care-l slujea pe Abhorsen se aflau cu toţii în observatorul de la ultimul etaj al turnului, la nord de Casa lui Abhorsen.

Zidurile observatorului erau complet străvezii şi Lirael se trezi aruncând priviri neliniştite spre tavan, care nu părea susţinut de nimic. Pereţii nu erau din sticlă sau dintr-un material cunoscut, ceea ce înrăutăţea lucrurile.

Lirael preschimbă mişcarea bruscă într-o încuviinţare, încercând să-şi ascundă neliniştea. Doar mâna care se odihnea pe grumazul căţelei, căutând căldura pielii şi Magia Legământului, îi trăda sentimentele.

Cu toate că după-amiaza era în toi, iar soarele învăluia Casa şi râul în lumină, pe cele două

maluri se formase un strat gros de negură care se-nălţa văzând cu ochii, atingând o înălţime de câteva sute de metri. Cu siguranţă era mâna unui vrăjitor la mijloc. Nu se ridicase de pe suprafaţa apei, ca o ceaţă normală, şi nici nu fusese târâtă de vreun nor. Negura asta se rostogolise de la răsărit şi de la apus în acelaşi timp, înaintând în pofida vântului, subţire la început, dar îngroşându-se cu fiecare minut care trecea.

Stranietatea negurii putea fi observată şi la miazănoapte, unde se sfârşea brusc înainte de-a se îmbina cu ceaţa naturală împrăştiată de cascadă, acolo unde fluviul se prăvălea peste Stâncile Semeţe.

Morţii îşi făcură apariţia curând în urma negurii, poticnindu-se de-a lungul malului, nişte leşuri greoaie cu spaima de apă între coaste. Ceva îi mâna de la spate, ceva ascuns în negură, şi purta probabil numele de Chlorr, Femeia-Măştii, fosta necromantă devenită acum o Maestră a Morţii. O combinaţie tare periculoasă în opinia lui Lirael, căci Chlorr păstrase o bună parte din cunoştinţele ei despre Magia Liberă la care se adăugau puterile căpătate prin Moarte, puteri întunecate şi neobişnuite. Lirael şi Căţeaua o alungaseră pe vrăjitoare cu o zi în urmă în bătălia de pe malul râului însă aceasta nu fusese o victorie.

Lirael simţea prezenţa Morţilor şi natura magică a negurii. Casa lui Abhorsen era păzită de ape adânci şi farmece de toate felurile, şi cu toate astea pe Lirael o treceau fiorii, de parcă o mână rece s-ar fi căţărat pe pielea ei.

Ceilalţi se făcură că nu bagă de seamă, dar asta n-o împiedică pe Lirael să se ruşineze de gestul ei necontrolat. Cu toţii se uitau la ea, în linişte, aşteptând parcă să rostească o vorbă plină de înţelepciune. Pe Lirael o cuprinse groaza pentru câteva clipe. Nu era obişnuită să conducă o conversaţie sau să ia atitudine. Dar ea era Viitoarea Abhorsen, iar cât timp Sabriel era în Ancelstierre,

la sud de Zid, ea era singura Abhorsen. Trebuia să se-ocupe de Morţi, de negură şi de Chlorr, rele ce păleau în faţa adevăratei ameninţări, care urma să fie dezgropată de Hedge şi Nicholas în preajma Lacului Roşu.

Va trebui să joc teatru, îşi spuse Lirael. Va trebui să fac pe Abhorsen. Cine ştie, dacă mă descurc bine, s-ar putea să cred şi eu în menirea mea.

— Există şi altă ieşire în afară de dale? întrebă brusc, întorcându-şi privirile la miazăzi, unde dalele atingeau luciul apei, înşirate atât spre est, cât şi spre vest. Lirael găsea că numele de „dale" nu era deloc potrivit. „Şotroane" ar fi fost mai potrivit, dată fiind distanţa dintre ele şi faptul că se aflau în vecinătatea cascadei. Dacă ratai săritura, te trezeai înşfăcat de râu şi tăvălit în hău, sub greutatea uriaşă a apei.

— Sam?

Sam clătină din cap.

— Mogget?

Motănelul alb stătea ghemuit pe perna albastră cu dungi aurii, ce zăcuse adineauri pe scaunul observatorului, înainte ca lăbuţa s-o doboare la podea pentru a servi unui scop mai nobil. Mogget nu era cu-adevărat un motan, deşi arăta astfel. Zgarda cu însemnele Legământului şi clopoţelul miniatural – Ranna Toropitorul – îi trădau originile deosebite.

Mogget deschise un ochi verde şi căscă puternic. Ranna sună la zgardă, iar Lirael şi Sam se treziră căscând şi ei.

— Sabriel a luat cu ea Aripile de hârtie, aşa că nu putem zbura, spuse Sam. Chiar şi aşa, tot ar trebui să dăm piept cu Ciorile Sângeroase. Am putea trimite după o barcă, dar Morţii ne-ar urmări de-a lungul malurilor.

Lirael privi zidul de negură. Trecuseră două ore de când era Viitoarea Abhorsen şi deja se afla la ananghie. Ştia însă una şi bună: trebuia să abandoneze casa, să fugă spre Lacul Roşu şi să-l

găsească pe Nicholas, prietenul lui Sam, pentru a-l împiedica să dezgroape nenorocirea aia.

— Mai e şi altă soluţie, spuse Căţeaua.

Sări de pe scaun şi începu să-i dea târcoale lui Mogget, păşind ţanţoş de parcă ar fi călcat pe iarbă, nu pe piatră rece. Deodată se prăbuşi lângă pisică şi-şi lăsă laba să cadă cu putere lângă capul motanului.

— Dar nu va fi pe placul lui Mogget.

— Ce soluţie? şuieră Mogget, arcuindu-şi spinarea. În afară de dale, aer sau râu nu mai cunosc nicio cale, şi-am fost aici când s-a construit Casa.

— Dar nu şi când a fost creată insula, când râul s-a rupt în două, rosti cu glas calm Căţeaua. Înainte ca Meşterii Zidari să înalţe zidurile şi cortul primului Abhorsen a fost ridicat pe locul marelui smochin.

— Ce-i drept, recunoscu Mogget. Dar nici tu n-ai fost.

Lirael simţi o urmă de îndoială în ultimele cuvinte ale motanului. Îşi aţinti privirile asupra câinelui, care se scărpină la nas cu ambele lăbuţe, apoi rosti:

— În orice caz, odinioară exista şi o altă cale. Dacă mai există şi azi, e adâncă şi e periculoasă din mai multe motive. Unii ar prefera să parcurgă dalele şi dea piept cu Morţii.

— Dar tu nu eşti de părerea asta, spuse Lirael. Crezi că există o alternativă?

Lirael se temea de Morţi, dar n-ar fi întors spatele unei înfruntări, forţată de împrejurări. Nu se împăca însă cu noua ei identitate. Poate că un Abhorsen în puterea vârstei, ca Sabriel, ar fi sărit peste dale şi ar fi alungat-o pe Chlorr, cu armata ei de Morţi cu tot. Să fi-ncercat ea una ca asta, ar fi dat bir cu fugiţii, ar fi alunecat în apă şi s-ar fi zdrobit la poalele cascadei.

— Eu zic să cercetăm şi calea asta, rosti Căţeaua.

Se întinse, mai să-l răstoarne pe Mogget, apoi se ridică alene şi căscă, dezvăluind un rând de colţi mari şi strălucitori.

Mogget o privi chiorâş.

— Adânc? Te gândeşti cumva la ce mă gândesc şi eu? Toate astea, Lirael era sigură, urmăreau să-l necăjească pe Mogget. Noi nu putem merge acolo!

— Dar nu mai e de mult acolo, răspunse Căţeaua. Deşi bănuiesc că a rămas ceva în urma ei…

— Cine-i ea? spuseră Lirael şi Sameth în cor.

— Ştiţi fântâna din grădina cu trandafiri? întrebă Căţeaua. Sameth încuviinţă, iar Lirael încercă să-şi amintească dacă nu zărise din întâmplare o fântână în drumul spre Casă. Îşi aminti vag de trandafirii întinşi pe spalierele din partea estică a pajiştii, în apropierea Casei.

— Putem coborî prin fântână, continuă Căţeaua, dar puţul e adânc şi îngust. Vom ajunge într-o peşteră foarte adâncă. De-acolo va trebui să străbatem un tunel până la baza cascadei, apoi va trebui să ne căţărăm din nou, dar asta mult mai la vest, unde Chlorr şi Slujitorii ei nu ne pot înhăţa.

— Fântâna e plină ochi cu apă, protestă Sam. Ne vom îneca!

— Eşti sigur? întrebă Căţeaua. Te-ai uitat vreodată înăuntru?

— Nu chiar. E acoperită, dar credeam…

— Cine-i persoana de care vorbeai? rosti Lirael cu glas hotărât. Lirael ştia deja din experienţă când Căţeaua încerca să evite un subiect spinos.

— Cineva trăia odată acolo, răspunse Căţeaua. O entitate primejdioasă, cu puteri nemăsurate. S-ar putea să mai existe ceva din ea acolo.

— Cum adică „cineva”? întrebă Lirael pe un ton aspru. Cum e posibil ca o entitate să fi trăit sub Casa lui Abhorsen?

— Refuz să mă apropii de fântâna aia, se băgă şi Mogget în discuţie. Dacă-mi aduc bine aminte, Kalliel a îndrăznit să sape în pământul interzis. La

ce bun să ne putrezească oasele alături de-ale lui, în ştiu eu ce văgăună întunecată?

Lirael îl ochi pe Sam pentru o clipă, apoi îşi întoarse privirile către Mogget, însă pe dată îi păru rău, căci nu-şi putea masca temerile şi îndoielile. Ea era Viitoarea Abhorsen, iar acţiunile ei trebuiau să fie pilduitoare. Sam îşi recunoscuse teama de Moarte şi de Morţi, şi dorinţa de-a sta la adăpostul Casei bine protejate, dar pentru moment îşi învinsese frica. Ce exemplu ar fi dat dacă se lăsa cotropită de teamă?

Totodată, Lirael îi era mătuşă. Nu se simţea ea prea mătuşă, dar era în firea lucrurilor să-i poarte de grijă nepotului ei, chiar dacă acesta era doar cu câţiva ani mai tânăr ca ea.

— Câine! Răspunde-mi fără ocolişuri de data asta! porunci Lirael. Cine… sau ce… e acolo?

— Cuvintele n-ajută la nimic, se eschivă Căţeaua, mişcându-şi din nou labele din faţă. S-ar putea să nu fie nimeni acolo jos. Dacă e, putem să-i spunem o rămăşiţă a creaţiei Legământului, asemenea mie şi altor creaturi de diferite ranguri. Dacă mai trăieşte sau măcar o parte din ea, s-ar putea să fie ca-n vechime, adică primejdioasă dintr-un punct de vedere foarte… primordial, deşi a trecut atâta amar de vreme, iar eu vă spun doar ce-am auzit de la alţi oameni…

— De ce ar sălăşlui chiar sub Casa lui Abhorsen? întrebă Sameth.

— La o adică, ea nu se află niciunde, răspunse Căţeaua în timp ce se scărpina pe bot, încercând să evite privirile celorlalţi, fără prea mare succes. O parte din puterile ei sunt concentrate aici, aşa că, dacă-ar fi să fie undeva, ar fi mai degrabă aici, în caz că, vrând să fie, ar fi undeva.

— Mogget, traduci, te rog, ce-a zis Căţeaua? îi solicită Lirael motanului.

Mogget nu răspunse. Avea ochii închişi. Se ghemuise şi adormise pe vorbele Căţelei.

— Mogget! repetă Lirael.

— Doarme, spuse Căţeaua. Ranna l-a chemat în lumea viselor.

— Am impresia că aude chemarea lui Ranna doar când are el chef, făcu Sam. Sper că somnul lui Kerrigor e şi mai adânc.

— Am putea să aflăm, dacă pofteşti, spuse Căţeaua. Dar sunt convinsă că ne-ar da el de veste, dacă s-ar trezi. Atingerea lui Ranna e mai lină decât cea a lui Saraneth, dar strânge puternic la nevoie. Pe lângă asta, puterea lui Kerrigor zăcea în acoliţii lui. Ştia a-i folosi cu măiestrie, dar dependenţa faţă de ei i-a adus sfârşitul.

— Cum adică? întrebă Lirael. Credeam că a fost un practicant al Magiei Libere, devenit un Maestru al Morţii.

— A fost chiar mai mult de-atât, spuse Căţeaua. Prin vinele lui curgea sânge regal şi îi stăpânea uşor pe alţii. Kerrigor a aflat în Moarte o cale să folosească puterile celor care i-au jurat odată credinţă, prin însemnul scris cu foc pe pielea lor. Dacă Sabriel n-ar fi folosit din întâmplare un talisman străvechi, tăindu-i puterile, Kerrigor ar fi învins, pentru o vreme cel puţin.

— De ce pentru o vreme? întrebă Sam.

Regreta acum că-l adusese pe Kerrigor în discuţie.

— Cred că într-un final ar fi călcat pe urmele prietenului tău, Nicholas, şi ar fi scos la iveală ceva peste puterea lui de înţelegere, spuse Căţeaua.

În încăpere se lăsă tăcerea.

— Pierdem vremea aici, rosti Lirael într-un târziu.

Iscodi cu privirile malul vestic. Erau nenumărate Ajutoare acolo, mai multe decât putea zări, şi zărea foarte multe. Străjeri putreziţi, învăluiţi în negură, pândind sosirea inamicului.

Lirael trase aer adânc în piept şi luă o hotărâre.

— Dacă zici că putem coborî în fântână, ăla să ne fie drumul. Sper să nu dăm ochii cu rămăşiţele

eu ştiu cărei puteri stă la pândă acolo. Sau poate se va dovedi prietenoasă, şi vom putea vorbi…

— Nu! lătră Căţeaua spre surprinderea tuturor. Până şi Mogget miji un ochi, dar îl închise iute la loc, căci privirile lui Sam erau aţintite asupra sa.

— Ce-i? vru Lirael să ştie.

— Dacă e acolo – ceea ce-i foarte puţin probabil –, să nu intraţi în vorbă cu ea, spuse Căţeaua. Mai mult, să nu plecaţi urechea la vorbele ei şi să n-o atingeţi.

— A auzit-o sau a atins-o cineva vreodată? întrebă Sam.

— Nu din stirpea muritorilor, rosti Mogget, înălţându-şi capul. Şi nici nu i-a străbătut bârlogul, după câte-mi dau seama. Ar fi o nebunie. Mereu m-am întrebat cum a sfârşit Kalliel.

— Credeam că dormi, îi aruncă Lirael. Oricum, de ce ne-ar da importanţă, dacă noi hotărâm s-o trecem cu vederea?

— Nu de vreo rea intenţie mă tem eu, spuse Mogget. Mi-e teamă şi să fim observaţi.

— Mai bine am… începu Sam.

— Sta aici la căldurică? completă Mogget cu maliţie.

— Nu, spuse Sam cu glas scăzut. Dacă vocea acestei femei e aşa de primejdioasă, eu zic să ne facem dopuri de urechi înainte să plecăm. Din ceară sau ceva similar.

— N-ajută la nimic, spuse Mogget. Vocea ei îţi va răscoli măduva oaselor. Dacă se pune pe cântat… Să sperăm că nu va cânta.

— Ne vom feri de ea, spuse Căţeaua. Aveţi încredere în nasul meu. Vom găsi calea cea bună.

— Ne poţi spune cine a fost Kalliel? întrebă Sam.

— Kalliel a fost al doisprezecelea Abhorsen, explică Mogget. Un om tare suspicios. M-a ţinut într-o cuşcă ani de zile. În vremea aia, cred că a fost săpat puţul. După dispariţia lui, nepotul său mi-a dat drumul. A moştenit clopoţeii şi titlul

bunicului. Eu, unul, nu doresc să am parte de sfârşitul lui Kalliel, cu-atât mai puţin în fundul unui puţ.

Lirael se smuci brusc, simţind o mişcare în negură. Entitatea nevăzută care pândea în umbre se pusese în mişcare. O creatură mult mai puternică decât Ajutoarele care tot ieşeau şi intrau la adăpostul negurii.

Chlorr se apropia tot mai mult de malul râului sau, dacă nu era Chlorr, o creatură cu puteri similare. Poate chiar necromantul pe care-l întâlnise în Moarte.

Hedge. Acelaşi necromant care-l pârjolise pe Sam. Cicatricile de pe încheieturile băiatului erau încă vizibile prin fantele pelerinei.

Taina acelei pelerine trebuia descifrată într-o bună zi, dar nu acum, gândi Lirael. O pelerină care împărţea turnurile regale cu un dispozitiv nemaivăzut de mii de ani: mistria Maeştrilor Zidari.

Sam îi prinse privirile şi mângâie bucata de pânză pe care simbolul Maeştrilor Zidari fusese brodat cu fir de aur. De abia acum începea să priceapă că trimişii nu se înşelaseră în privinţa pelerinei. În primul rând, era nouă, nu o zoaie scoasă dintr-un şifonier mucegăit sau dintr-un coş antic cu rufe murdare. Deci era probabil îndreptăţit s-o poarte, dintr-un motiv sau altul. Acum, pe lângă titlul de prinţ, era şi Maestru Zidar. Dar ce însemna asta oare? Maeştrii dispăruseră în urmă cu mii de ani, consumaţi de Zid şi de crearea Pietrelor de Căpătâi. Literalmente consumaţi, din câte ştia Sam.

Pentru o clipă, cugetă la destinul său. Va fi şi el nevoit să se sacrifice astfel, să pună capăt unei vieţi obişnuite? Căci Maeştrii Zidari nu erau tocmai morţi, îşi aminti Sam, cu gândul la Pietrele de Căpătâi şi la Zid, ci mai degrabă transformaţi, preschimbaţi.

Soarta asta însă nu-l entuziasma defel. Îşi aţinti privirile spre negura de-afară, simţi prezenţa Morţilor ca un sloi de gheaţă în suflet şi-şi închipui că oricum avea să sfârşească ucis. Îşi mângâie din nou emblema aurie şi puse stavilă gândurilor negre şi spaimei de Morţi. Nu-şi dorise niciodată să devină un Abhorsen. Meseria de Maestru Zidar îi părea mult mai captivantă, cu toate că nu-i înţelegea tâlcul. Unde mai pui că ar fi scos-o din minţi pe sora sa Ellimere, căci ea nu l-ar fi crezut niciodată că nu ştie şi n-ar fi putut – chiar de-ar fi vrut – să-i explice rostul acelei meserii.

Asta în caz că avea s-o mai vadă vreodată…

— Ar fi bine s-o luăm din loc, rosti Căţeaua, trezindu-i pe Lirael şi pe Sam din visare.

Lirael stătea cu privirile pierdute în negură şi gândurile umblându-i aiurea.

— Aşa-i, făcu Lirael, smulgându-şi privirile de la fereastră. Nu era prima dată când tânjea să fie în Marea Bibliotecă a Clayrelor. De-o viaţă îşi dorise să poarte veşmintele albe şi diadema de argint şi adular a Fiicei Clayrelor, dar asemenea visuri trebuiau alungate şi îngropate adânc. Acum era o Abhorsen şi-avea de îndeplinit o misiune de seamă.

— Aşa-i, repetă ea. S-o luăm din loc. Vom coborî în fântână.

CAPITOLUL DOI
În adâncuri

Odată luată hotărârea, pregătirile pentru plecarea lor durară mai bine de-o oră. Ultima oară, Lirael purtase armură la cursurile de Meşteşugul Luptei, în urmă cu mulţi ani, dar haina primită de la trimişi era mult mai uşoară decât zalele din depozitul de armament al Clayrelor. Era făcută din solzi suprapuşi, dintr-un material pe care Lirael nu-l recunoştea şi, în ciuda faptului că-i ajungea până la genunchi şi a mânecilor lungi cu coadă furcată, era uşoară şi comodă. Pe deasupra, nu purta mirosul oţelului dat bine cu ulei, şi asta o mulţumea.

Căţeaua Obraznică îi spuse că solzii erau făcuţi dintr-un material ceramic numit „gethre", obţinut cu ajutorul Magiei Legământului, fără a fi el însuşi magic, mai rezistent şi mai uşor decât orice metal. Taina fabricării sale se pierduse în negura timpului şi de o mie de ani nu mai fusese folosit la făurirea unei armuri. Lirael pipăi un solz şi gândi: „Sam ar putea face aşa ceva", deşi n-avea niciun motiv temeinic să creadă una ca asta.

Peste armură, Lirael purta blazonul cu stele de aur şi chei de argint. Deasupra, urma să-şi petreacă banduliera cu clopoţei. Sam luă naiul fără prea mare tragere de inimă, iar Lirael vârî Oglinda Neagră în săculeţ. Bănuia că va veni vremea să mai arunce o privire în trecut.

În cele din urmă, îşi luă sabia, Nehima, arcul şi tolba primite de la Clayre şi o raniţă îndemânatic ticsită de trimişi cu tot soiul de lucruri peste care n-aruncase nici măcar o privire.

Înainte să se alăture lui Sam şi Mogget la parter, Lirael se opri pentru câteva clipe în faţa înaltei oglinzi argintii aninată de pereţii camerei. Făptura

care-o privea din oglindă amintea doar vag de Asistenta Bibliotecară a Clayrelor. Imaginea era mai degrabă a unei războinice neîndurătoare, cu părul prins în cordeluţă argintie şi nu desfăcut, cum îl purta de obicei. Dăduse jos vesta bibliotecarei şi, în schimbul pumnalului primit de la Clayre, ducea ditamai sabia. Dar nu putea să renunţe pe de-a întregul la vechea ei identitate. Prinse un fir răzleţ de mătase din vesta roşie, şi-l înfăşură de câteva ori în jurul degetului mic până-i dădu aspectul unui inel, făcu nod şi-l vârî în săculeţul de la curea, lângă Oglinda Neagră. O parte din vesta pe care n-o mai purta o va însoţi în toate peripeţiile.

Devenise Abhorsen, gândi Lirael. Cel puţin la suprafaţă.

Cel mai vizibil indiciu al noii identităţi şi al noilor puteri dobândite ca Viitoarea Abhorsen era banduliera cu clopoţei. Cea oferită de Sabriel lui Sam după ce-şi făcuse în chip misterios apariţia în casă cu o iarnă în urmă. Lirael desfăcu rând pe rând săculeţele de piele şi-şi vârî degetele înăuntru, pipăind argintul rece, mahonul, şi fragilul echilibru dintre Magia Liberă şi însemnele Legământului în metal şi lemn deopotrivă. Atinse clopoţeii cu grijă, dar chiar şi cea mai delicată atingere fu suficientă pentru a trezi ceva din glasul lor.

Cel mai mic clopoţel se numea Ranna. I se spunea şi Adormitul, datorită glasului lin ca un cântec de leagăn ce îngreuna pleoapele celor prinşi în mrejele sale.

Al doilea clopoţel era Mosrael, Deşteptătorul. Lirael îl mângâie cu delicateţe, căci Mosrael ţinea în cumpănă Moartea şi Viaţa. Folosit cum se cuvine, îi aducea pe Morţi la Viaţă, trimiţându-l pe cimpoier pe tărâmul Morţii.

Cel de-al treilea clopoţel era Kibeth, Hoinarul, cel care dă voie Morţilor să umble sau îi sileşte să urmeze calea aleasă de cimpoier. Se poate însă

întoarce și împotriva celui care-l folosește, forțându-l să meargă spre o direcție nedorită.

Al patrulea clopoțel era Dyrim, Glăsuitorul. *Cartea Morților* îl considera cel mai melodios dintre clopoței și totodată aproape cel mai greu de folosit. Dyrim înapoia Morților darul vorbirii și dezvăluia uneori taine sau chiar ce se ascunde în mințile oamenilor. Avea însă și puteri necurate, îndrăgite de necromanți. De pildă, putea să mutească o limbă pe veci.

Al cincilea clopoțel se numea Belgaer, Cugetătorul. Belgaer reda suflu minții încețoșate de Moarte, înapoind Morților gândul și amintirea. Avea însă și puterea să șteargă acele gânduri, atât în Viață, cât și în Moarte, iar necromanții îl foloseau pentru a distruge mințile dușmanilor lor. Uneori, se întâmpla să facă țăndări mintea necromantului, căci Belgaer își iubea propriul glas și mereu pândea ocazia să cânte de unul singur.

Al șaselea era Saraneth, Inchizitorul. Saraneth era clopoțelul favorit al Abhorsenilor. Era mai mare ca celelalte și pe cântecul lui te puteai bizui mereu. Saraneth avea putere asupra Morților, pe care-i lega de voința mânuitorului.

Lirael șovăi înainte să atingă al șaptelea clopoțel, dar gândi că n-ar fi potrivit a-l trece cu vederea, fiind cel mai puternic dintre ele. Atingerea fu rece și îi dădu fiori.

Astarael, Suspinătorul. Toți cei care-i auzeau cântecul erau dați pe mâna Morții.

Lirael își retrase iute degetul și cercetă cu atenție fiecare săculeț, având grijă ca limbile de piele să fie la locul lor, iar legăturile să fie strânse suficient cât să poată fi desfăcute cu o mână. Își petrecu apoi banduliera. Clopoțeii îi aparțineau și trebuia să-i accepte ca arme ale Abhorsenilor.

Sam o aștepta pe trepte, în fața ușii. Purta haine similare, însă îi lipseau arcul sau banduliera cu clopoței.

— Am găsit asta în depozitul de arme, spuse el, fluturând o sabie pe care fuseseră încrustate însemnele Legământului. E una dintre săbiile numite, insuflată cu farmece împotriva Morţilor.

— Mai bine mai târziu decât niciodată, comentă Mogget, care şedea pe scări, cu o expresie posacă întipărită pe chip.

Fără să-i dea atenţie, Sam scoase o bucată de hârtie din mânecă şi i-o înmână lui Lirael.

— Am trimis asta la Barhedrin, prin şoim-mesager. Garnizoana îl va trimite la Zid şi, odată ajuns pe mâna Ancelstierranilor, va fi… ăă… expediat printr-un aparat numit telegraf părinţilor mei, în Corvere. De-aia l-am scris în stil telegrafic, care pare bizar dacă nu eşti obişnuit cu el. Am găsit patru şoimi la grajduri, fără a-l pune la socoteală pe cel al lui Ellimere, care nu mai poate zbura o săptămână sau două, aşa că am trimis doi spre Belisaere, pentru sora mea, şi doi spre Barhedrin.

Lirael cercetă scrisul ordonat al lui Sam.

> *CĂTRE* REGELE TOUCHSTONE ŞI ABHORSEN SABRIEL VECHIUL REGAT AMBASADA CORVERE ANCELSTIERRE
>
> *CĂTRE* ELLIMERE VIA ŞOIM-MESAGER
>
> CASA ÎMPREJMUITĂ MORŢI ŞI CHLORR TRECUTĂ PRIN MOARTE.
>
> HEDGE NECROMANT. NICK CU HEDGE SĂPAT RĂU.
>
> LÂNGĂ MARGINE. TRECUT MARGINE EU PLUS MĂTUŞA LIRAEL FOSTĂ CLAYR ACUM VIITOR ABHORSEN. PLUS MOGGET. PLUS CÂINELE LEGĂMÂNT LIRAEL. FACEM CE PUTEM. TRIMITEŢI AJUTOR VENIŢI ÎN PERSOANĂ URGENT.
>
> TRIMIS DOUĂ SĂPTĂMÂNI ÎNAINTE SOLSTIŢIU VARĂ.
>
> SAMETH

Ciudat mesaj, dar avea noimă, gândi Lirael. Limitaţi cum erau de capacitatea redusă a şoimilor-mesageri, stilul telegrafic se dovedea poate cea mai bună formă de comunicare, chiar şi când n-aveau de-a face cu un telegraf.

— Sper ca şoimii să ajungă la destinaţie, rosti Lirael, înmânându-i hârtia.

Undeva în negură pândeau Ciorile Sângeroase, un stol de păsări animate de un singur spirit Mort. Şoimii trebuiau să treacă de ele şi de alte primejdii înainte să-şi continue drumul spre Barhedrin şi Belisaere.

— Nu ne putem baza pe asta, spuse Căţeaua. Sunteţi pregătiţi să coborâţi în fântână?

Lirael coborî treptele şi păşi pe aleea de cărămidă roşie. Trase raniţa mai sus şi strânse chingile, apoi îşi ridică privirile spre cerul însorit din care se mai zărea doar o pată albastră, înconjurată din toate părţile de ziduri de negură.

— Bănuiesc că sunt gata, spuse Lirael.

Sam apucă raniţa, dar când să-l ia pe umeri Mogget sări şi se cuibări sub învelitoare. Nu se mai zăreau din el decât ochii verzi şi o ureche albă.

— Nu uitaţi că m-am împotrivit acestei soluţii. Să mă treziţi înainte să dea nenorocirea peste noi sau înainte să-mi ud vreun petic de blană.

Şi, fără a mai aştepta răspuns, se cuibări şi mai bine în raniţă, făcându-se complet nevăzut.

— De ce trebuie să-l car eu? întrebă Sam mâhnit. Doar e slujitorul Abhorsenului, nu?

O lăbuţă se ivi şi se-nfipse în gâtul lui Sam, fără să-l rănească însă. Băiatul tresări şi sudui.

Căţeaua sări şi se sprijini cu labele din faţă de raniţă. Sam se bălăbăni de colo colo, suduind din nou.

— Dacă nu te potoleşti, nu te va căra nimeni, Mogget.

— Şi nu vei primi nici peşte, bombăni Sam în timp ce-şi masa gâtul.

Ameninţările părură să aibă efect asupra motanului, asta dacă nu cumva adormise deja. În orice caz, Sam nu mai avu parte de ghearele sau de tonul lui sarcastic. Căţeaua coborî, Sam îşi ajustă pentru ultima oară chingile şi astfel porniră pe aleea cărămizie.

După ce uşa se-nchise, Lirael aruncă o privire în urmă şi văzu trimişii îngrămădiţi la toate ferestrele. Aşa cum stăteau cu sutele, cu robele şi glugile lipite de geamuri, păreau bucăţi din pielea unei lighioane uriaşe, iar mâinile ce străluceau stins păreau o puzderie de ochi. Încremeniseră parcă în geam, dar Lirael avu impresia bizară că îşi luau rămas-bun în felul lor. De parcă nu se aşteptau ca Viitoarea Abhorsen să se mai întoarcă vreodată.

Fântâna era la douăzeci de metri de uşă, ferită vederii de-o încrengătură de trandafiri sălbatici pe care Lirael şi Sam fură nevoiţi să-i smulgă, oprindu-se la răstimpuri pentru a-şi obloji degetele însângerate. Lirael găsi că spinii erau neobişnuit de lungi şi de ascuţiţi, dar cunoştinţele ei despre flori erau sărace. Clayrele aveau grădini subterane şi sere întinse, luminate cu însemnele Legământului, dar majoritatea erau cultivate cu fructe şi legume, şi doar una singură cu trandafiri.

În curând, scoaseră la iveală capacul din scânduri groase de stejar, măsurând vreo doi metri jumătate în diametru, bine înfipt într-un inel de pietre albe. Capacul era legat la patru capete cu lanţuri de aramă. Verigile erau prinse direct în piatră şi fixate cu şuruburi în lemn, astfel că nu era nevoie de lacăte.

Pe luciul aramei ca şi pe lemn de altfel alunecau însemnele Legământului menite închiderii şi zăvorârii, abia vizibile sub razele soarelui. Când Sam atinse capacul însă însemnele parcă luară foc.

Sam cercetă unul din lanţuri pentru a afla taina farmecului şi simţi însemnele dinăuntru vibrându-i în palmă. Lirael aruncă o privire la ce făcea. Nu cunoştea nici măcar jumătate din însemne, spre

deosebire de Sam care murmura cuvinte ciudate ca pentru sine, de parcă ar fi fost cele mai obişnuite vorbe din lume.

— Poţi să-l deschizi? întrebă tânăra.

Ştia sute de farmece pentru deschiderea porţilor şi uşilor pe care le folosise pentru a se furişa de nenumărate ori în odăile interzise ale Bibliotecii Clayrelor. Ceva îi spunea însă că toate ar fi fost zadarnice acum.

— Cred că da, rosti Sam cu jumătate de gură. Farmecul e cu totul deosebit şi nu cunosc o parte din însemnele astea. Din câte-mi dau seama, există două feluri de-a deschide trapa. Unul mi-e cu totul necunoscut. Dar celălalt…

Atinse lanţul, iar glasul i se stinse treptat, pe măsură ce însemnele părăsiră arama, se prelinseră pe pielea lui, după care îşi luară zborul spre desişuri.

— Cred că trebuie să suflăm pe lanţuri… sau să le sărutăm, doar că trebuie să fie persoana potrivită. Farmecul spune „răsuflarea copiilor mei”. Care copii, nu ştiu, şi n-am habar la cine se referă. Bănuiesc că la orice copil de Abhorsen.

— Încearcă tu, propuse Lirael. O răsuflare pentru-nceput.

Fără prea mare convingere, Sam se aplecă, trase aer adânc în piept şi suflă pe lanţ.

Arama se înnegura şi-şi pierdu strălucirea. Însemnele licăreau şi se mişcau întruna. Lirael îşi ţinu răsuflarea. Sam se ridică şi se îndepărtă tiptil, făcându-i loc Câinelui Obraznic, care se apropie să adulmece aerul.

Dintr-odată, lanţul scoase un vaiet prelung şi cu toţii săriră în lături. O nouă verigă apăru din piatra ce părea solidă, apoi încă una şi-ncă una, scurgându-se cu un zăngănit la pământ. În câteva clipe, se treziră cu vreo doi metri de lanţ în plus, suficient cât să permită desprinderea unui colţ din capacul fântânii.

— Minunat, rosti Căţeaua. Tu urmezi, stăpâna mea.

Lirael se aplecă deasupra lanţului şi răsuflă uşor, dar fără rezultat. Imediat o cuprinseră îndoielile. Nici bine nu intrase în pielea Abhorsenului şi se temea deja să nu fie o greşeală.

Dar, chiar atunci lanţul păru să îngheţe, însemnele străluciră şi verigile începură să curgă din piatră, zornăind puternic.

Zgomotul îşi găsi ecoul în partea cealaltă, căci Sam tocmai suflase pe cel de-al treilea lanţ. Lirael suflă pe ultimul, atingându-l preţ de-o clipă. Însemnele fremătară sub degetele ei, semn că farmecul Legământului ştia că-i sosise timpul, asemenea atletului care-si încordează muşchii înaintea unei curse.

Acum că lanţurile-şi slăbiseră strânsoarea, Lirael şi Sam reuşiră să ridice capătul capacului şi să-l dea la o parte. Era teribil de greu, aşa că-l îndepărtară parţial, cât să se poată strecura prin deschizătura creată.

Deşi Căţeaua insistase că fântâna e secată, Lirael se aştepta la o miasmă umedă şi rece. Mirosul care se înălţă din fântână era într-adevăr puternic, însă nicidecum stătut. Avea o aromă plăcută de ierburi, dar Lirael n-o recunoscu.

— Ce mireasmă e asta? o întrebă pe Căţea, expertă în mirosuri pe care Lirael nu le simţea şi nici măcar nu şi le putea închipui.

— Mai nimic, spuse Căţeaua. Asta dacă nu cumva te-ai îmbunătăţit în ultima vreme.

— Nu, rosti Lirael, păstrându-şi calmul. Vine un miros anume din fântână. O plantă sau o buruiană. Dar nu-mi dau seama de care.

Sam adulmecă aerul şi căzu pe gânduri.

— Se foloseşte la gătit, spuse el într-un sfârşit. Nu c-aş fi eu mare bucătar. Dar am întâlnit izul ăsta în bucătăria regală, când pregăteau carnea de miel, dacă nu mă-nşel.

— E rozmarin, i-o tăie Căţeaua. Şi amarant, pe care n-aveţi cum să-l simţiţi.

— Fidelitate în dragoste, se auzi un glăscior din raniţa lui Sam. Cu floarea care nu se ofileşte niciodată. Şi mai zici că nu-i acolo?

Căţeaua nu răspunse, ci-şi vârî botul în fântână. Adulmecă preţ de un minut, pătrunzând din ce în ce mai adânc. Când reveni, strănută de două ori şi scutură din cap.

— Mirosuri vechi, farmece vechi. Abia dacă se mai simte izul.

Lirael trase puţin aer, de curiozitate, şi-i dădu dreptate Căţelei. Nu mai simţea decât parfumul trandafirilor.

— Am văzut o scară, anunţă Sam, care crease un glob luminos cu ajutorul Legământului şi scruta acum adâncul puţului. E de aramă, ca şi treptele. Oare de ce? În orice caz, nu zăresc fundul şi nici luciul apei.

— Cobor eu prima, se oferi Lirael.

Sam dădu să protesteze, dar se răzgândi şi-i făcu loc. Ori îi era teamă, gândi Lirael, ori se supunea unei ordini familiale, căci de-acum îi era mătuşă sau pentru că era Viitoarea Abhorsen.

Aruncă o privire în fântână. Scara lucea în apropiere de vârf şi se pierdea în hăul de dedesubt. Lirael străbătuse multe tuneluri şi pasaje întunecoase şi primejdioase din Biblioteca Clayrelor, dar asta în vremuri mai paşnice. Înfruntase destule pericole, dar toate păleau în faţa răului ce se insinua acum în lume şi îi hrănea temerile. Morţii care împrejmuiseră Casa erau doar o părticică vizibilă din acest rău. Îşi aminti viziunea pe care i-o înfăţişaseră Clayrele, cu groapa de lângă Lacul Roşu şi duhoarea ce răzbătea la suprafaţă, purtând amprenta Magiei Libere.

Descinderea în acest hău întunecat nu era decât începutul, gândi Lirael. Primul pas pe scara de aramă însemna primul pas spre îmbrăţişarea noii ei

identităţi, primul pas al Abhorsenului. Privi soarele pentru ultima oară, ignorând talazul de negură dimprejur. Apoi îngenunche şi coborî graţios în fântână, nimerind fără probleme treptele. În urma ei veni Căţeaua Obraznică, lungindu-şi labele în forma unor degete grăsuţe, mult mai potrivite apucatului decât mâna omenească. Tot la câteva trepte coada trecea peste chipul tinerei, măturând cu o iuţeală pe care Lirael cu greu ar fi dobândit-o, de-ar fi avut coadă. La urmă, venea Sam, cu globul de lumină încă suspendat deasupra capului său, şi Mogget, bine ascuns în raniţa lui.

Ţintele de pe cizmele lui Sam zăngăniră pe scară şi, drept răspuns, lanţurile de la suprafaţă se strânseră spre fântână. Abia avu timp să-şi tragă mâinile înainte ca trapa să astupe gaura cu un huruit asurzitor.

— Asta e, pe-aici nu ne mai întoarcem, rosti Sam, încercând să pară vesel.

— Asta dacă ne mai întoarcem, şopti Mogget, deşi probabil nimeni nu-l auzi. Sam şovăi preţ de o clipă şi Căţeaua mârâi puţin. Lirael însă cobora neabătută, bucurându-se de amintirea acelui soare strălucitor pe măsură ce coborau în cotloanele întunecate ale pământului.

CAPITOLUL TREI
Amarant, rozmarin şi lacrimi

Scara cobora fără contenire. Lirael începuse să numere treptele, dar se lăsă păgubaşă când ajunse la 996. Continuau să coboare. Conjurase şi ea un glob luminos cu ajutorul Legământului. Plutea la picioarele ei, într-o simetrie perfectă cu cel suspendat deasupra lui Sam. În jocul luminii cu umbrele treptelor pe perete, Lirael găsi temei să-şi închipuie că se împotmoliseră, parcurgând iarăşi şi iarăşi acelaşi segment de scară. Legaţi pe vecie la o roată de ocnă. Gândul prinse contur tot mai mult în mintea ei, trecând graniţa închipuirii, dar chiar atunci cizma ei întâlni piatra, iar globul de lumină îi săltă până la genunchi.

Ajunseseră la baza puţului. Lirael rosti un însemn al Legământului, iar lumina se alătură cuvântului şi continuă să plutească deasupra capului ei. Se aflau într-o încăpere dreptunghiulară, tăiată grosolan în stânca roşie, din care pornea un pasaj ce se pierdea în întuneric. La gura pasajului, zăcea o găleată de fier plină cu bucăţi de lemn înfăşurate la un capăt cu cârpe uleioase.

Lirael merse înainte, urmată de Căţeaua Obraznică şi de Sam.

— Bănuiesc că pe-acolo trebuie s-o luăm, rosti ea în şoaptă, făcând semn spre pasaj.

Găsi mai cuminte să nu ridice vocea. Căţeaua amuşină aerul şi încuviinţă.

— Ce-ar fi să luăm nişte… începu Lirael, întinzând mâna după o torţă. Dar, de-ndată ce-o atinse, torţa se fărâmiţă. Lirael se trase speriată

înapoi, mai să dea peste Căţea, care se feri şi se ciocni de Sam.

— Aveţi grijă! strigă el. Glasul lui traversă puţul, trecu pe lângă Lirael şi se pierdu pe coridorul întunecat.

Lirael încercă să ridice alta, cu delicateţe, dar toate se făcură una cu pământul. Atinse şi găleata care se preschimbă într-o grămăjoară de fiare ruginite.

— Timpul nu stă niciodată în cumpănă, rosti Căţeaua misterios.

— S-o luăm înainte, spuse Lirael, încercând mai degrabă să se îmbărbăteze pe sine.

N-aveau nevoie de torţe, dar tare bine i-ar fi prins una.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, fu de părere Căţeaua. Adulmeca din nou aerul. Să nu zăbovim prea mult aici.

Lirael încuviinţă. Făcu un pas în faţă, dar se opri brusc şi scoase sabia din teacă. Însemnele Legământului străluceau puternic pe tăiş şi, pentru câteva clipe, literele ce alcătuiau numele spadei se amestecară, formând inscripţia zărită mai devreme de Lirael. Sau să fi fost alta? Până să-şi amintească, brusc cuvintele se făcură nevăzute.

Clayrele au Văzut o sabie, aşa am apărut. Aminteşte-ţi de Maeştrii Zidari. Aminteşte-ti de mine.

Orice însemnătate ar fi avut cuvintele, prisosul de lumină îi încălzi sufletul, iar Nehima îi spori curajul.

Sam îşi scoase sabia din teacă şi aşteptă ca Lirael să se îndepărteze puţin, înainte s-o ia pe urmele ei. Se temea să nu se-mpiedice şi să-nfigă sabia în cineva, iar Lirael se bucură să-l ştie atât de grijuliu.

După vreo treizeci de metri, pasajul lăsa locul unui tunel care nu fusese tăiat de mâna omului. Stânca îşi schimbă culoarea, lepădând roşul pentru un alb-verzui pe care lumina Legământului

strălucea puternic. Lirael îşi ascunse chipul sub glugă. Apele săpaseră acest tunel, lăsând în urma lor o sumedenie de vârtejuri pe suprafaţa stâncii. Dar şi acestea păreau nefireşti, cu toate că Lirael nu le putea desluşi taina. Ştia doar că nu erau în regulă.

— Apa nu şi-a tăiat niciodată drum pe-aici, rosti Sam în şoaptă. Asta-n caz că şuvoiul n-a curs în ambele direcţii în acelaşi timp, la diferite înălţimi. N-am văzut în viaţa mea o asemenea piatră.

— Mai repede, îi îndemnă Căţeaua.

Felul în care rostise cuvintele o făcu pe Lirael să iuţească pasul. Glasul ei trăda nelinişte, poate chiar teamă.

Mergeau cu toţii cât de repede puteau, având totuşi grijă să nu se împiedice sau să alunece într-o groapă apărută de nicăieri. După câţiva kilometri buni, tunelul se deschise într-o peşteră, sculptată cine ştie cum în aceeaşi piatră strălucitoare, din care porneau alte trei tuneluri. Lirael şi Sam aşteptară până ce Căţeaua adulmecă la intrarea fiecăruia dintre ele.

Ceea ce părea o grămăjoară de pietre într-un cotlon al cavernei se dovedi, la o cercetare mai atentă, o movilă de oase pulverizate, amestecate cu bucăţi de metal. Lirael răscoli uşor grămăjoara cu vârful cizmei şi scoase la iveală câteva fărâme de argint pătat şi un maxilar de om, cu un singur dinte rămas în gură. Tocmai se pregătea să ridice o bucată de metal, când auzi şoapta tăioasă a lui Sam:

— N-o atinge!

Lirael înlemni, cu mâna întinsă.

— De ce?

— Nu ştiu, răspunse el.

Brusc, îl trecură fiorii.

— Aia-i stanină, din care se fac clopoţeii. Las-o aşa.

— Bine, fu de acord Lirael.

Lirael se ridică, dar nu se putu opri din tremurat. Oase omeneşti şi stanină. Descoperiseră locul de veci al lui Kalliel. Ce se găsea în locul ăsta? Şi de ce-i lua Căţelei atâta timp să descopere calea?

Rosti ultima întrebare cu glas tare.

— Pe-aici, spuse Căţeaua Obraznică, indicând cu lăbuţa tunelul din mijloc, dar fără prea mare tragere de inimă.

Lirael sesiză şovăiala din glasul ei şi tremurul uşor al lăbuţei. Dacă ar fi participat la un concurs de frumuseţe canină, poza asta i-ar fi scăzut din punctaj.

Tunelul în care intraseră era mai înalt şi mai larg decât primul. Părea diferit, şi nu doar pentru că era mai spaţios. După o bucată de vreme, Lirael înţelese de ce: aerul dinăuntru era tot mai răcoros. Simţi o adiere ciudată în jurul gleznelor, de parcă cineva i-ar fi dat târcoale. Avea impresia că un pârâu sprinten îi biciuia picioarele, deşi nu era strop de apă în toată peştera.

Dar dacă se-nşela? Înaintea ei zărea doar stâncă. Când privi însă cu coada ochiului, văzu un pârâu cu apă întunecată care venea din urmă, se oprea undeva în faţa lor şi se răsucea, asemenea unui talaz ce se izbeşte în mal. Un talaz care încerca să-i doboare şi să-i întoarcă din drum.

Îşi aminti de râul Morţii. Nu credea să fi trecut pe tărâmul Morţii şi, dacă nu punea la socoteală aerul răcoros şi pârâul lăturalnic, toate simţurile îi spuneau că se află în Viaţă, ce-i drept într-un tunel straniu din inima pământului.

Izul de rozmarin îi pătrunse din nou pe nări, însoţit de o mireasmă mai dulce şi dintr-odată clopoţeii începură să vibreze înăuntrul săculeţilor. Se mişcau fără sunet – căci limbile erau înfăşurate în piele – încercând parcă să se elibereze.

— Clopoţeii! icni Lirael. Tremură… nu înţeleg de ce…

— Naiurile! şuieră Sam.

Naiurile porniră a cânta pe toate vocile clopoţeilor, într-o cacofonie teribilă, înainte să amuţească de tot.

— Nu! strigă Mogget, cu o voce greu de recunoscut.

— Fugiţi! tună Căţeaua.

În timp ce urlau cu toţii, lumina suspendată deasupra lui Lirael se estompă treptat, apoi se stinse.

Lirael se opri locului. Mai putea să distingă câteva însemne pe tăişul Nehimei, dar şi acestea se stingeau cu repeziciune. Sabia prinse dintr-odată viaţă, unduindu-se şi răsucindu-se în chip ciudat, asemenea unui ţipar. Nestemata verde de pe mâner se prefăcu într-un ochi strălucitor, fără pleoape, iar spirala argintie prinse forma unor colţi sclipitori.

Lirael închise ochii şi vârî cu putere sabia în teacă, apoi răsuflă uşurată. Deschise ochii şi privi împrejur, dar fără rezultat. Orice crâmpei de lumină aurie dispăruse, lăsându-i în beznă. Bezna profundă din măruntaiele pământului.

În întunericul profund, Lirael auzi zgomot de pânză sfâşiată, iar Sam ţipă.

— Sam! Vino aici! Câine!

Nu primi răspuns, dar auzi mârâitul Căţelei, urmat de-un chicotit uşor. Un râs groaznic, plin de răutate, care le făcu părul măciucă. Şi mai groaznic fu când descoperiră ceva familiar în acel glas. Era râsul lui Mogget, contorsionat şi sinistru.

Lirael se strădui din răsputeri să se apropie de Legământ, să conjure un nou glob luminos. Nimic. În locul Legământului simţi o prezenţă îngheţată, pe care-o recunoscu de-ndată. Moartea. Legământul dispăruse sau cel puţin nu putea ajunge la el.

Hohotul crescu în intensitate, întunericul deveni tot mai apăsător şi groaza îi puse stăpânire pe suflet. Percepu o schimbare subtilă, câteva nuanţe de cenuşiu pe fondul negru, şi preţ de câteva clipe nădăjdui într-o lumină. Zări apoi o scânteie care

şuieră şi crescu treptat, până ce un şuvoi de lumină albă îi săgetă ochii, însoţit de miasma metalului încins, proprie Magiei Libere. Duhoarea o asalta în valuri, provocându-i greaţă de fiecare dată.

Sam îşi făcu apariţia, plutind parcă în şuvoiul luminii. Vârful raniţei părea smuls, de parcă cineva şi-ar fi tăiat drum prin el. Sabia îi atârna în teacă, iar în mâini ţinea naiul, astupând cu grijă fiecare gaură. Instrumentul tremura, scoţând un murmur jos, pe care Sam se chinuia să-l înăbuşe. Alături, Lirael apucă banduliera, încercând să amuţească freamătul clopoţeilor.

Căţeaua se ivi pe fundalul de flăcări albe, dar nu sub înfăţişarea ei obişnuită. Arăta în continuare a Câine, dar fără zgarda cu însemnele Legământului părea mai degrabă o creatură a întunericului, mărginită de flăcări argintii.

— E aici! tună un glas ce străpunse urechile lui Lirael, asemenea unui pumnal ascuţit. Era şi nu era glasul Căţelei.

— Mogget s-a eliberat! Fugiţi!

Lirael şi Sam încremeniră, ascultând ecoul acelui glas răsunând de-a lungul tunelului. Flăcările argintii scânteiau şi trosneau, revărsându-se din silueta slăbuţă pentru a forma un cerc strălucitor.

Mogget fusese dezlănţuit, dar o lumină şi mai puternică inundă tunelul. Era într-atât de strălucitoare încât Lirael o vedea cu ochii închişi. Zări silueta unei femei uriaşe, cu capul aplecat sub bolta înaltă a tunelului, întinzând o mână pentru a-i înşfăca pe toţi patru.

Înaintea femeii şerpuia un râu îngheţat, pe care Lirael îl recunoscu de-ndată. Era râul Morţii, iar creatura îi ademenea spre el. Nici vorbă să-l traverseze! Se vor împotmoli şi vor fi duşi de curenţi, azvârliţi în toate părţile, purtaţi de iureşul apei până la Prima Poartă şi mai departe. Nu-şi vor găsi niciodată drumul înapoi.

În faţa dezastrului, Lirael fu năpădită de gânduri negre.

Dăduseră greş atât de repede.

Soarta atâtor oameni atârna pe umerii lor.

Erau pierduţi.

Strigătul Căţelei Obraznice o trezi la realitate.

— Fugiţi! tună ea, apoi lătră.

Lătratul era îmbibat cu Magie Liberă. Lirael se răsuci pe negândite şi o luă la goană, cu ochii închişi, mai să înghită pământul. Nu-i păsa încotro, cât mai departe de fântână şi de Casă, spre necunoscut. Picioarele o purtau lin pe făgaşurile întortocheate ale tunelului, prin caverne şi încăperi mărunte, cu toate că întunericul luase loc luminii, fără să ştie dacă Sam venea în urma ei. Nu teama o împingea înainte, căci teama o părăsise. Era prizoniera trupului ei, care o purta asemenea unei maşinării lipsite de sentimente, urmând un făgaş indicat de altcineva.

La fel de brusc precum se înfiripase, dorinţa de a fugi o părăsi. Se prăbuşi şi începu să tremure, trăgând adânc aer în pieptul ostenit. Durerea îi săgeta fiecare muşchi. Se ghemui şi îşi masă pulpele, încercând să-şi înăbuşe strigătele de teamă.

Lângă ea, cineva făcea acelaşi lucru. Când îşi mai veni în simţiri, văzu că era Sam. Un firicel de lumină naturală pătrundea în peşteră, suficient cât să-i distingă silueta.

Cu mână tremurândă, Lirael cercetă banduliera. Clopoţeii erau nemişcaţi. Mâna îi coborî pe mânerul săbiei şi contactul cu nestemata verde îi aduse linişte în suflet. Spirala de argint redevenise o simplă spirală de argint.

Sam gemu şi se ridică în picioare. Se sprijini cu stânga de perete, iar cu dreapta împături naiul. Lirael privi unduirea mâinii lui, care străluci dintr-odată cu Magia Legământului.

— A dispărut, rosti el, lăsându-se moale la podea.

Părea calm, dar era fără îndoială în stare de şoc. Lirael realiză că şi ea era, când încercă să se ridice şi nu reuşi sub nici un chip.

— Da, replică ea. Legământul.

— Nu ştiu de unde-a venit, continuă Sam, dar nu de la Legământ. Şi cine era femeia?

Lirael scutură din cap, pentru a-şi limpezi gândurile, dar şi pentru a-i arăta că habar n-are. Mai scutură o dată, încercând să-şi pună rotiţele-n mişcare.

— Hai să… hai să ne-ntoarcem, spuse ea cu gândul la Căţeaua care dădea piept atât cu Mogget, cât şi cu femeia strălucitoare. Nu pot s-o abandonez acolo.

— Cum rămâne cu *ea?* întrebă Sam, şi Lirael pricepu de îndată la cine se referea. Şi cu Mogget?

— Nu-i nevoie să vă-ntoarceţi, răzbătu un glas din adâncul tunelului.

Lirael şi Sam săriră ca arşi, descoperind energii nebănuite. Traseră săbiile din teacă, iar Lirael se trezi cu Saraneth între degete, deşi nu-şi închipuia cu ce i-ar putea fi de folos. Nu-i veni în minte niciun cuvânt de înţelepciune din *Cartea Morţilor* sau din *Cartea Amintirilor şi a Uitării.*

— Eu sunt, rosti glasul îndurerat. Din umbră se ivi Căţeaua Obraznică, cu capul plecat şi coada între picioare. Dar, în afară de această postură ciudată, părea să-şi fi revenit la normal – dacă se putea vorbi de normal în cazul ei – cu însemnele Legământului strălucindu-i puternic la gât şi blana ei auriu-cafenie, mai puţin pe spinare unde era neagră.

Fără să mai stea pe gânduri, Lirael lăsă sabia jos şi se-aruncă la gâtul prietenei sale. Căţeaua o linse pe ureche, dar fără entuziasmul obişnuit, când se-ntâmpla s-o mai şi ciupească puţin.

Sam bătu în retragere, cu sabia încă ridicată.

— Unde-i Mogget? întrebă el.

— Dorea să discute cu el, răspunse Căţeaua, aruncându-se plină de mâhnire la picioarele lui

Lirael. M-am înşelat. Te-am pus în mare pericol, Stăpână.

— Nu înţeleg, răspunse Lirael.

Dintr-odată se simţi teribil de ostenită.

— Ce s-a întâmplat? Legământul… dintr-odată n-a mai fost.

— Venirea ei a pricinuit asta, spuse Căţeaua. Stă scris ca partea ei ştiutoare să fie mereu despărţită de hotărârile ei, de Legământul din care partea ei neştiutoare e parte. Dar iată că s-a stăpânit, deşi ar fi putut să pună mâna pe tine cu-atâta uşurinţă. Nu ştiu de ce şi nici ce semnificaţie au toate astea. O credeam mai presus de orice interes lumesc şi nădăjduiam să trecem nevătămaţi pe-aici. Dar când forţe străvechi se pun în mişcare, multe spirite îşi pierd somnul. Trebuia să-mi dau seama ce pericol ne paşte. Iartă-mă.

Lirael n-o mai văzuse niciodată atât de posomorâtă şi acest fapt o înspăimânta mai mult decât orice. O scărpină în jurul urechilor şi pe bot, gata să izbucnească în plâns. Încercă să-şi înăbuşe lacrimile oftând de câteva ori.

— Dar… ce se va alege de Mogget? întrebă Sam cu tremur în voce. A fost dezlănţuit! Va încerca să omoare Abhorsenul… Pe mama… sau pe Lirael! Am pierdut inelul cu care l-am fi putut lega din nou!

— De mult se ascundea Mogget de ea, murmură Căţeaua. Şovăi puţin, apoi rosti cu glas scăzut:

— Eu zic să nu ne mai facem griji pe seama lui Mogget.

Lirael oftă prelung, fără să mai inspire. Cum se putea ca Mogget să nu se mai întoarcă?

— Poftim? întrebă Sam. Credeam că e… ei bine, un spirit puternic zămislit de Magia Liberă.

Lirael o prinse de falcă şi se uită ţintă în ochii ei.

— Cine e femeia?

Căţeaua încercă să-şi ferească privirile, dar Lirael o ţinu strâns. Închise ochii, dar Lirael îi suflă în bot şi pleoapele se deschiseră fără voia ei.

— Nu te-ar ajuta la nimic, fiindcă n-ai înţelege, rosti Căţeaua cu sfârşeală în glas. Nu mai există cu-adevărat, ci apare din când în când, pe ici sau pe colo, în forme şi lucruri mărunte. Dacă n-am fi venit pe-aici, nu ar fi fost, iar acum, că am trecut de ea, nu mai este.

— Spune-mi!

— Într-un fel ştii deja cine e, spuse Căţeaua.

Atinse banduliera cu vârful botului, lăsând o pată umedă pe săculeţul celui de-al şaptelea clopoţel. O lacrimă i se prelinse pe bot şi căzu în palma lui Lirael.

— Astarael? făcu Sam, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Cel mai de temut clopoţel, cel pe care nici nu-l atinsese câtă vreme clopoţeii fuseseră în paza sa.

— Suspinătorul?

Lirael îi dădu drumul, iar Căţeaua îşi cuibări capul în poala ei, oftând din greu.

Tânăra o scărpină după urechi, dar căldura blănii nu reuşi să-i alunge întrebarea din minte, o întrebare ce-o frământa de multă vreme.

— Ce eşti tu? De ce ti-a dat Astarael drumul?

Căţeaua o privi în ochi şi rosti simplu:

— Sunt Căţeaua Obraznică, un slujitor loial al Legământului şi prietena ta. Pentru totdeauna.

Lirael dădu frâu liber lacrimilor, apoi îşi frecă ochii şi o îndepărtă uşor pe Căţea, pentru a se putea ridica. Sam o ridică pe Nehima şi i-o înmână în tăcere. Când apucă mânerul, însemnele străluciră, dar fără a forma vreo inscripţie.

— Dacă eşti sigură că Mogget nu se mai întoarce, legat sau dezlănţuit, ar fi bine s-o luăm din loc.

— Bănuiesc că ai dreptate, spuse Sam cu jumătate de gură. Într-un fel mă simt ciudat. Mă obişnuisem cu Mogget şi iată că… nu mai e. Crezi că l-a… ucis?

— Nu! rosti Căţeaua, surprinsă de întrebarea lui. Nicidecum.

— Atunci ce s-a întâmplat? întrebă Sam.

— Asta nu putem şti, spuse Căţeaua Obraznică. Mogget a rămas în urmă, iar noi trebuie să privim înainte.

— Eşti sigură că nu va veni după mama sau după Lirael? întrebă Sam.

Ştia ce făcuse Mogget în ultimii ani şi fusese de mic instruit să aibă grijă de zgarda motanului.

— Mama ta e în siguranţă, în spatele Zidului, spuse Căţeaua, răspunzând doar pe jumătate la întrebarea lui.

Sam nu părea prea convins, dar se mulţumi cu răspunsul ei.

— N-am avut un debut prea fericit, mormăi el. Sper s-avem mai mult noroc.

— Mai este puţin şi răzbim la lumină. Te vei înviora sub razele soarelui.

— Cred că e noapte deja. De câte ore străbatem tunelurile astea?

— Patru sau cinci ore pe puţin, răspunse Lirael, încruntată.

— Poate mai mult chiar, deci n-are cum să fie lumină naturală.

Încet-încet, cu Lirael în frunte, se apropiară de ieşire. Acum nu mai încăpea nicio îndoială: era lumina soarelui. Printr-o despicătură îngustă se zărea cerul albastru, ascuns după o perdea de stropi.

Odată trecuţi prin spărtură, făcură un popas pentru a cerceta împrejurimile. Se aflau la câteva sute de metri vest de cascadă, la poalele Stâncilor Semeţe. Soarele strălucea pe cer între zenit şi crepuscul, formând curcubeie în norul de stropi ce dănţuia deasupra cascadei.

— Este după-amiază, spuse Sam încordându-şi privirea ca să se uite lângă soare. Se uită de-a lungul stâncilor, apoi îşi ridică mâna ca să vadă cu câte degete se afla soarele deasupra orizontului.

— Nu poate să fie mai mult de patru.

— Am pierdut o zi întreagă! exclamă Lirael.

Orice întârziere le-ar fi îngreunat şi mai mult misiunea. Gândul avu darul s-o întristeze nespus. Cum putuseră să petreacă aproape douăzeci şi patru de ore sub pământ?

— Nu, rosti Căţeaua Obraznică, adulmecând cu ochii pierduţi în soare. N-am pierdut o zi.

— Doar n-am pierdut mai multe! şopti Lirael.

Era cu neputinţă. Dacă petrecuseră mai mult de o săptămână în măruntaiele pământului, era deja prea târziu să mai facă ceva…

— Nu, e tot azi, continuă Căţeaua. N-a trecut mai mult de-o oră de când am coborât în fântână. Poate chiar mai puţin.

— Dar… începu Sam, apoi amuţi.

Privi spre despicătura din stâncă şi clătină din cap.

— Timpul şi Moartea dorm cot la cot, îl lămuri Căţeaua. Ambele sunt în stăpânirea lui Astarael. Într-un fel, se poate spune că ne-a dat o mână de ajutor.

Lirael încuviinţă, deşi nu se simţea din cale-afară de recunoscătoare. Era în stare de şoc, obosită şi pe deasupra o dureau picioarele. Ar fi dorit să adoarmă sub razele soarelui şi să se trezească în Marea Bibliotecă a Clayrelor, cu gâtul înţepenit de la dormit pe birou şi amintirea înceţoşată a unor coşmaruri groaznice.

— Nu-i simt pe Morţi aici, rosti ea, după ce-şi reveni din visare. Am primit în dar o după-amiază întreagă, aşa că hai s-o folosim cum se cuvine. Cum ne căţărăm pe stânci?

— Este o cărare, cinci kilometri mai la vest, spuse Sam. E îngustă, în trepte, şi de regulă neumblată. Nu cred să mai întâlnim negura sau pe supuşii lui Chlorr la vârf. De-acolo mai sunt vreo şaizeci de kilometri până la Strâmtoarea Vestică. Pe-acolo trece drumul.

— Cum se numeşte cărarea în trepte? dori Căţeaua să ştie.

— Nu ştiu. Mama îi spunea simplu „la Scări”. E o cărare tare neobişnuită. Lată cât să-ncapă un om şi cu trepte abrupte.

— O ştiu, spuse Căţeaua. Trei mii de trepte, sculptate pentru apa curată de la poalele cascadei.

Sam încuviinţă.

— Aşa-i, e un izvor cu apă bună. Vrei să zici că o persoană a săpat treptele alea doar ca să bea o gură de apă proaspătă?

— Pentru apă, da, dar apa aia nu e de băut. Mă bucur că poteca mai e încă acolo. Hai să mergem.

Acestea fiind spuse, Căţeaua o luă înainte, sărind peste mormanul de bolovani ce camufla spărtura în stâncă.

Lirael şi Sam se târau în spate, poticnindu-se printre stânci. Amândoi erau încă necăjiţi şi pierduţi în gânduri.

Lirael chibzuia la cuvintele Căţelei: „Când forţe străvechi se pun în mişcare, multe spirite îşi pierd somnul”. Ştia că Nicholas dezgropa ceva deopotrivă nefast şi periculos şi era clar că făptură aceea era în spatele multor năpaste, printre care şi creşterea numărului de Morţi în întreg Regatul. Nu bănuise că ar putea fi trezite şi alte forţe care să le dea planurile peste cap.

Nu că ar fi avut cu adevărat un plan, se gândi Lirael. Se avântaseră orbeşte cu gândul de a-l opri pe Hedge şi de a-l salva pe Nicholas, având grijă să lase răul de-acolo nedezgropat.

— Ar trebui să ne facem un plan mai bun, şopti ea, încet să n-o audă nimeni.

Nu-i veni însă nicio idee strălucită şi hotărî să fie atentă la căţărat între pietre, urmând-o pe Căţeaua Obraznică la baza Stâncilor Semeţe, cu Sam în apropiere în spate.

CAPITOLUL PATRU
Dejunul corbilor

Ajunseră pe înserate la poalele treptelor, sub umbra uriaşă a Stâncilor Semeţe ce se-ntindea pe câmpiile Ratterlinului. Lirael descoperi numaidecât izvorul şi iazul cu apă cristalină în care se vărsa, dar îi luă mai mult până să găsească treptele, căci poteca era îngustă, tăiată adânc în stâncă şi camuflată de nenumărate ieşituri de diferite forme.

— Putem să urcăm şi noaptea? întrebă Lirael cu şovăială în glas. Ultimele raze de soare străluceau pe înălţimile stâncilor, trei sute de metri mai sus. De-acolo, colţii se înălţau şi mai mult în văzduh, ascunşi privirilor lor. Lirael străbătuse multe cărări înguste şi trepte abrupte în Gheţarul Clayrelor, dar nu călătorise mai deloc în aer liber.

— Eu zic să ne-avântăm la lumina zilei, propuse Căţeaua, care era neobişnuit de tăcută.

Coada îi atârna în continuare lipsită de viaţă.

— Aş putea să vă arăt calea, dar va fi periculos pe întuneric, dacă s-a năruit cumva vreo treaptă.

— Luna va străluci puternic, spuse Sam. Nu văd nori pe cer, iar noaptea trecută era în al treilea pătrar. Dar va răsări de-abia la un ceas după miezul nopţii. Eu zic să pornim atunci.

— Nu vreau să mai zăbovim, mormăi Lirael. Mă încearcă un sentiment de nelinişte… nu pot să-l descriu. Viziunea Clayrelor despre mine şi Nicholas pe Lacul Roşu… simt că se îndepărtează pe nesimţite şi voi rata momentul. Un posibil viitor devine trecut.

— N-ajungem mai repede dacă ne prăbuşim de pe Stâncile Semeţe pe întuneric, rosti Sam. Unde mai pui că mi-ar prinde bine o îmbucătură şi ceva somn înainte de urcuş.

Lirael încuviinţă. Şi ea era ostenită. O dureau gambele, iar raniţa îi lăsase urme adânci pe umeri. O încerca însă şi un alt fel de oboseală, de care Sam nu era străin. Simţea o apăsare pe suflet, din cauză că-l pierduseră pe Mogget şi nu-şi dorea altceva decât să se culce lângă izvorul răcoros cu speranţa deşartă că zorii îi vor aduce o zi mai luminoasă. Cunoştea senzaţia de când era mică. Pe-atunci nădăjduia să primească Viziunea. Acum ştia însă că ziua de mâine n-aducea nimic bun. Trebuia să se odihnească, dar nu prea mult. Hedge şi Nicholas nu se odihneau şi nici Chlorr şi slujitorii ei Morţi.

— Aşteptăm răsăritul de lună, hotărî ea, lăsând raniţa la pământ şi proptindu-se cu spatele de un bolovan mai comod.

În următoarea clipă, ţâşni în picioare cu sabia în mână, deşi nu-şi aducea aminte s-o fi tras din teacă. Căţeaua trecu rapid pe lângă ea, lătrând puternic. Însă lătratul n-avea nimic magic în el, iar în următoarea secundă Lirael zări şi pricina vânzolelii.

Un iepure gonea printre bolovani, încercând să scape de colţii câinelui. Hăituiala luă sfârşit puţin mai încolo, dar rezultatul era incert. Dintr-odată un nor de praf şi pietricele se-nălţă în văzduh, iar tânăra înţelese că iepurele se pitise într-o văgăună şi Căţeaua săpa ca să-i dea de urmă.

Sam stătea tolănit lângă raniţă. Adineauri, se ridicase cu chiu cu vai, dar când văzu ce se petrece, se aşeză la loc. Acum privea îngândurat gaura din vârful raniţei.

— Măcar noi am scăpat cu viaţă, îl consolă Lirael, luând tăcerea lui drept căinţă pentru pierderea lui Mogget.

Sam o privi mirat. Scosese o trusă de cusut şi tocmai se pregătea s-o deschidă.

— O, nu mă gândeam la Mogget. Cel puţin nu atunci. Căutam o soluţie ca să acopăr gaura. Cred că-i voi pune un petic.

Lirael izbucni în râs, un râs uşor forţat ce i se cuibărise în coşul pieptului.

— Bine că-ţi stă mintea la petice, spuse ea. Eu mă tot gândesc la cele petrecute. Clopoţeii care se tot zvârcoleau, doamna albă… Astarael… prezenţa Morţii.

Sam alese un ac mai mărişor, apoi rupse cu dinţii o bucată de aţă de pe mosor. Se concentră şi vârî aţa în ac, apoi glăsui, cu privirile pierdute-n amurg, nu direct către Lirael.

— Ce curios! De când am aflat că tu eşti Viitoarea Abhorsen, m-au părăsit temerile. Nu că nu mi-a fost teamă, dar nu acea teamă profundă. Am scăpat de responsabilităţi. Fireşte, răspunderea atârnă şi pe umerii mei, ca Prinţ al Regatului, dar măcar n-am grija necromanţilor, lighioanelor zămislite de Magia Liberă sau de Moarte.

Făcu nod la aţă, apoi se uită direct în ochii ei.

— Trimişii mi-au dat pelerina cu mistria. Mistria Maeştrilor Zidari. Când am primit-o, mi-am închipuit că strămoşii mei mă îndeamnă să construiesc. Asta aveam de gând să fac. Să creez ceva şi să fiu de ajutor regelui şi Abhorsenului. Aşa voi face şi voi da ce-am mai bun în mine şi, dacă nici asta n-ajunge, măcar voi avea conştiinţa că am făcut tot ce mi-a stat în puteri. Nu aspir la ceva ce-mi este peste putinţă.

Lirael rămase tăcută. Îşi întoarse privirile spre Căţea, care se-ntorcea cu iepurele între dinţi.

— *Chşina*, rosti stâlcit Căţeaua, lăsând vânatul la picioarele stăpânei sale.

Dădea fericită din coadă.

— Cina, repetă ea. Mă duc să mai înhaţ unul.

Lirael ridică iepurele. Căţeaua îi zdrobise gâtul, ucigându-l pe loc. Lirael simţi sufletul sărmanului animal dând târcoale Morţii, dar hotărî să-l ignore. I-ar fi ajuns şi pâinea cu brânză primită de la trimişi, dar iepurele atârna greu în mâna ei. Aşa-s câinii…

— Îl jupoi eu, se oferi Sam.

— Şi cum ai de gând să-l găteşti? întrebă Lirael, fericită să scape de iepure.

Se mai înfruptase din iepuri, dar fie cruzi, când hălăduia în pielea-veşmânt a bufniţei răguşite, fie gătiţi în sos şi serviţi la cantina Clayrelor.

— Am putea aprinde un foc mic sub unul dintre bolovanii ăştia, când se mai întunecă. Ascundem flacăra şi fumul oricum nu se vede.

— Bun, las focul pe seama ta. Căţeaua îl va mânca pe-al ei crud, sunt sigură.

— Ar trebui să dormi puţin, o îndemnă Sam în timp ce încerca lama cuţitului cu buricul degetului mare. Va dura ceva până-l prepar.

— Îi porţi de grijă bătrânei tale mătuşi? surâse Lirael.

Era cu doi mai mare ca Sameth, dar odată îi spusese că era mult mai în vârstă, iar el o crezuse.

— Dau o mână de ajutor Viitorului Abhorsen, rosti el, făcând o plecăciune pe jumătate în glumă.

Se aplecă şi făcu o incizie, apoi trase toată pielea deodată, de parcă ar fi scos o faţă de pernă.

Lirael îl urmări o vreme, apoi se-ntinse pe covorul de pietre, cu raniţa sub cap. Nu era prea comod, mai ales că nu-şi dăduse jos cizmele şi armura. Dar nu mai conta. Se întinse pe spate şi contemplă bolta cerească pe care începeau să licăre primele stele. Nu simţea urmă de creaturi Moarte sau de Magie Liberă prin preajmă şi oboseala i se strecură încetişor în oase. Clipi de două ori, de trei ori, până nu-şi mai putu ţine ochii deschişi şi căzu pradă somnului greu.

Când se trezi, era întuneric, cu excepţia stelelor şi a flăcăruii roşiatice, bine ascunsă după o piatră. Căţeaua era alături, dar pe Sam nu-l zări decât după câteva sforţări. Părea un buştean negru întins la pământ.

— Cât e ora? şopti.

Căţeaua se ridică şi se apropie de ea.

— E aproape de miezul nopţii. Am hotărât să te lăsăm să dormi, apoi l-am convins pe Sam să tragă

şi el un pui de somn şi de-atunci stau de veghe.

— Bănuiesc că nu ţi-a fost prea uşor să-l convingi, spuse Lirael, ridicându-se şi gemând de durere din cauza muşchilor ei încordaţi. S-a întâmplat ceva?

— Nu. E linişte, dacă nu pui la socoteală freamătul obişnuit al nopţii. Chlorr şi Morţii ei sunt încă-n preajma Casei şi sper să rămână acolo timp de mai multe zile.

Lirael încuviinţă, orbecăi printre pietre şi sări cu delicateţe peste izvor. În ochiul său cristalin se oglindeau stelele, răspândind o lumină argintie în noaptea neagră. Lirael se stropi cu apă pe faţă şi se trezi de-a binelea.

— Ai mâncat şi porţia mea de iepure? şopti Lirael când se întoarse.

— Nici gând! spuse Căţeaua. Aşa mă ştii? Oricum, Sameth l-a lăsat în ceaun şi l-a acoperit cu capacul.

De parcă asta ar fi oprit-o să se servească, se gândi Lirael. Găsi ceaunul de fontă lângă jarul care ardea mocnit. Carnea de iepure fiersese cam mult, însă ciorba era caldă şi gustoasă.

Nu ştia dacă Sam găsise mirodeniile sau dacă le primise de la trimişi, dar era fericită că rozmarinul lipsea cu desăvârşire. Se putea lipsi pe veci de el.

Termină de mâncat, se spălă pe mâini şi curăţă ceaunul la izvor cu un pumn de pietriş. Tocmai atunci răsări şi luna, trecută bine de-al treilea pătrar, suind pe bolta senină. Sub razele ei, împrejurimile prinseră contur. Era îndeajuns să urce Treptele.

Lirael îl scutură pe Sam care apucă numaidecât mânerul săbiei. Se pregăteau în tăcere, căci liniştea nopţii descuraja orice conversaţie. În timp ce Sam se spăla pe faţă, Lirael stinse focul, apoi se ajutară cu raniţele. Căţeaua făcea încontinuu ture, cu coada arcuită, nerăbdătoare să plece la drum.

Treptele porneau dintr-o fisură adâncă ce pătrundea vreo douăzeci de metri în stâncă, dând

impresia unui tunel. Stelele însă licăreau deasupra şi în curând făgaşul coti spre apus, de-a lungul şi apoi deasupra stâncii. Urcuşul nu era prea greu, căci treptele erau sculptate identic, dar era totuşi obositor.

Pe măsură ce urcau, Lirael observă că stânca nu era un bloc masiv de piatră, aşa cum îşi închipuise. Dimpotrivă, era alcătuită din sute de fâşii subţiri, asemenea unui vraf de hârtie din care alunecaseră multe pagini. Cărarea în trepte fusese sculptată între aceste fâşii, iar uneori deasupra lor, şerpuind până era nevoită să se-ntoarcă şi să pătrundă mai adânc în stâncă, spre următoarea fâşie.

Luna se ridică în înaltul cerului, pe măsură ce ei urcau, iar cerul deveni mai luminos, împrăştiind umbre în noapte. La fiecare popas, Lirael privea în depărtări, spre dealurile de la miazănoapte, apoi îşi întorcea privirile la răsărit, spre şerpuirea argintie a Ratterlinului. Plutise adesea în veşmânt de bufniţă deasupra Gheţarului Clayrelor şi printre gemenii Starmount şi Sunfall, dar asta era cu totul altceva. Simţurile bufniţei erau diferite, şi în nopţile acelea ştiuse mereu că zorii aveau s-o găsească sub plapumă, în fortăreaţa Clayrelor. Ce aventură minunată, acele zboruri nocturne! Acum însă avea de înfruntat alte primejdii şi nu se putea bucura cu-adevărat de răcoarea nopţii şi de mângâierea lunii.

Sam scruta şi el depărtările. Nu putea vedea Zidul care se înălţa undeva după linia orizontului, dar dealurile de la miazăzi îi erau cunoscute. Barhedrin şi străvechiul Cloven Crest, unde se afla o Piatră de Legământ şi, după Restauraţie, turnul ce găzduia comandamentul sudic al Gărzii. După Zid se întindea ţara Ancelstierre. O ţară stranie, chiar şi pentru Sam care făcuse şcoala acolo. O ţară fără Legământ sau Magie Liberă, cu excepţia regiunilor din preajma Regatului Vechi. Gândul îl purtă la părinţii lui, aflaţi în inima tărâmului sudic. Touchstone şi Sabriel căutau o soluţie diplomatică pentru a pune stavilă fluxului de refugiaţi sudişti

strămutaţi de ancelstierrani la nord de Zid, unde aveau să-şi găsească moartea, ca mai apoi să-l slujească pe necromantul Hedge. Nu era întâmplător, cugetă Sam, că problema refugiaţilor sudişti luase naştere în aceeaşi perioadă în care Hedge punea la cale dezgroparea demonului străvechi, întemniţat în apropierea Lacului Roşu. Asta mirosea a plan bine ticluit, cu urzeli de ambele părţi ale Zidului. Lucru neobişnuit şi deloc îmbucurător. Ce spera un necromant din Vechiul Regat să obţină din tărâmul de la Miazăzi? Sabriel şi Touchstone credeau că Duşmanul intenţiona să strămute sute de mii de sudişti la nord de Zid şi să-i ucidă apoi cu otrăvuri şi farmece pentru a crea o oaste de Morţi. Cu cât Sam cugeta mai mult la aceste urzeli, cu-atât îi sporeau bănuielile. Dacă aceasta era singura dorinţă a duşmanului, ce anume dezgropau acolo? Şi ce rol avea prietenul său Nicholas în toată povestea asta?

Luna cobora încet pe cer şi popasurile se înmulţeau. Treptele erau bine sculptate, nu-i vorbă, dar urcuşul era abrupt şi porniseră la drum obosiţi. Căţeaua mergea înainte, întorcându-se din când în când să se asigure că stăpâna ei ţinea pasul. Lirael şi Sam înaintau mecanic, cu capetele plecate, legănându-se într-o parte şi-n alta. Până şi puii de bufniţă îngrămădiţi în cuiburi încetaseră să le mai atragă atenţia.

La răsărit licări o lumină roşiatică ce tulbură paloarea lunii. În scurt timp, strălucirea ei cotropi razele astrului nocturn, dând ghes păsărilor să cânte. În crăpăturile stâncilor se iviră lăstuni ce se avântară după insectele purtate de briza matinală.

— Ne apropiem de vârf, spuse Sam la următorul popas.

Stăteau înşiraţi pe cărăruia îngustă: Căţeaua în frunte, Lirael puţin mai jos şi în cele din urmă Sam, care ajungea la genunchiul fetei.

Sam vru să spună ceva, dar intră cu picioarele într-o tufă de spini şi se retrase brusc cu un ţipăt.

Lirael se temu să nu cadă, dar băiatul îşi recăpătă echilibrul şi se răsuci pentru a-şi scoate spinii.

Lirael privi în jos şi descoperi că treptele erau mult mai înfricoşătoare la lumina zilei. Un pas greşit, şi dusă era. Probabil n-ar fi căzut în hău, ci s-ar fi prăvălit pe una din stâncile de sub ei. Chiar dacă n-ar fi ucis-o, impactul ar fi fost suficient de puternic să-i sfarme câteva oase.

— Cum de nu mi-am dat seama? exclamă Sam, care îngenunche să şteargă praful de pe trepte. Spinii îi dădeau în continuare de furcă.

— Treptele sunt făcute din cărămidă. Dar, dacă tot erau nevoiţi să sape în stâncă, de ce s-au mai obosit să le şi acopere?

— Habar n-am, se grăbi Lirael să răspundă, înainte să-şi dea seama că Sam vorbea cu sine însuşi. Are vreo importanţă?

Sam se ridică şi-şi frământă genunchii.

— Nu, presupun că nu. Este doar curios. Trebuie să fi fost o muncă titanică, mai ales că nu văd nicio urmă de magie. Poate s-au folosit de trimişi, dar şi trecerea lor lasă urme.

— Haide, spuse Lirael. Poate găseşti mai multe indicii despre făurirea treptelor în vârf.

Dar Lirael îşi pierdu repede interesul pentru cărămizi şi monumente. Presimţirea sumbră cuibărită în mintea ei devenea tot mai apăsătoare cu fiecare pas şi începu să prindă formă, chiar înainte de vârf. Un junghi rece îi străbătu măruntaiele şi înţelese că făgaşul îi ducea spre un loc al morţii. Nu era o moarte proaspătă, însă chiar şi veche, tot moarte se numea.

Văzu că şi Sam simţea prezenţa morţii. Schimbară priviri mohorâte înainte să urce ultimele trepte, care erau din ce în ce mai late. Fără să scoată o vorbă, se apropiară şi continuară drumul mergând umăr la umăr. Căţeaua crescu puţin, dar rămase lângă stăpâna sa.

Atinseră ultimele trepte şi o pală de vânt îi confirmă presimţirile. Adierea purta o duhoare groaznică, dând seamă de scena ce avea să urmeze: înaintea lor se întindea un câmp pustiu presărat cu cadavre de oameni şi catâri. Un puhoi de corbi ciuguleau carnea de pe stârvuri cu ciocurile lor ascuţite, ciondănindu-se pe câte-o bucată.

Din fericire, erau doar corbi obişnuiţi, şi-şi luară cu toţii zborul când Căţeaua Obraznică se repezi la ei, croncănind supăraţi că le fusese întrerupt micul dejun. Cu toate că nu simţi prezenţa Morţilor în apropiere, Lirael trase sabia din teacă şi-l scoase pe Saraneth. Chiar şi de la depărtare, simţurile ei necromantice îi spuneau că leşurile zăceau de vreme îndelungată acolo, deşi duhoarea îi spunea la fel de bine acelaşi lucru.

Căţeaua se apropie de ea şi înclină capul întrebător. Lirael încuviinţă, şi Căţeaua porni să dea roată cadavrelor, adulmecând pământul din jurul lor, până se făcu nevăzută în spatele unui pâlc de copaci cu spini. Un cadavru atârna spânzurat de cel mai înalt dintre copaci, aruncat probabil de-un vânt năprasnic sau de o creatură cu puteri supraomeneşti.

Sam se alătură lui Lirael. Pe sabia lui luceau însemnele Legământului. Soarele răsărise de-a a binelea acum, dar parcă nu în locul potrivit, gândi Lirael. De ce-şi arăta soarele chipul pe acest câmp al morţii, destinat negurii şi întunericului?

— Un convoi de negustori, din câte-mi dau seama, rosti Sam când se mai apropiară. Mă-ntreb ce…

După cum erau împrăştiate leşurile, era limpede că fugiseră de ceva. Negustorii, uşor de recunoscut după veşmintele bogate şi lipsa armelor, zăceau lângă trepte. Puţin mai în spate, se zăreau şi trupurile gardienilor, care-şi dăduseră viaţa pentru a-i apăra pe comercianţi. Pe pajiştea aceea înfruntaseră un duşman de care nu puteau fugi.

— O săptămână sau chiar mai mult, fu de părere Lirael, după ce studie cadavrele. Sufletele au părăsit de mult aceste trupuri. Sper că spre Moarte, deşi nu bag mâna-n foc că n-au fost… recoltate să slujească Vieţii.

— Atunci de ce-au lăsat cadavrele în urmă? Şi cine a făcut rănile astea? întrebă Sam, arătând către un soldat.

Cămaşa de zale a soldatului fusese străpunsă în două locuri. Găurile, de mărimea pumnului lui Sam, erau pârjolite la margini, iar inelele de oţel şi pielea de dedesubt erau înnegrite de foc.

Lirael îl vârî cu grijă pe Saraneth în săculeţ şi se apropie de un soldat pentru a-i cerceta mai îndeaproape rănile stranii, încercă să-şi ţină respiraţia, dar după câţiva paşi înlemni şi scoase un strigăt de spaimă. Duhoarea îi pătrunse în nas şi-n plămâni. Brusc, i se făcu greaţă, se-ntoarse şi vomită. Sam îi urmă exemplul şi cei doi îşi goliră stomacurile, cu iepure şi pâine cu tot.

— Îmi pare rău, se scuză Sam. Dar mă ia cu greaţă când îi văd pe alţii vomitând. Eşti mai bine?

— L-am cunoscut, spuse Lirael trăgând o privire furişă spre soldat.

Vocea îi tremura cumplit. Trase adânc aer în piept şi continuă:

— L-am cunoscut, spuse Lirael. A vizitat Gheţarul în urmă cu câţiva ani şi am stat de vorbă în Cantina Inferioară. Nu-l încăpea cămaşa de zale pe-atunci.

Luă bidonul de la Sam, îşi turnă apă în mâini şi îşi clăti gura.

— Îl chema… nu-mi amintesc. Larrow sau Harrow. Pe-acolo. Dorea să-mi afle numele… nu i l-am spus.

Şovăi, pe cale să-şi continue mărturisirile, când brusc Sam se răsuci pe călcâie.

— Ce-a fost aia?

— Ce?

— Am auzit un zgomot, în direcţia aia, rosti Sam, ochind un catâr mort ce zăcea la buza unei râpe, cu capul spânzurând într-o rigolă. Catârul se prelinse la vale sub ochii lor, apoi, cu o smucitură, se făcu nevăzut în râpă, lăsând la vedere doar picioarele din spate. Fundul şi picioarele animalului începură să tremure.

— Cineva îl mănâncă! făcu Lirael dezgustată.

Zări mai multe dâre ce duceau spre rigolă, lăsate de oameni şi dobitoace deopotrivă. Cineva… sau ceva le târâse în acel jgheab îngust.

— Nu simt Morţi, spuse Sam cu nervozitate. Tu?

Lirael clătină din cap. Îşi dădu jos raniţa, luă arcul şi scoase o săgeată din tolbă. Sam trase sabia din teacă.

Înaintară cu grijă spre buza râpei, unde catârul dispărea treptat de sub privirile lor. Auziră nişte înghiţituri seci, de parcă cineva ar fi săpat cu lopata în nisip, acompaniate din când în când de câte-un gâlgâit sonor.

Dar încă nu vedeau nimic. Râpa era adâncă şi lată doar de-un metru, iar făptură dinăuntru se înfrupta chiar sub catâr. În continuare, nicio urmă de Morţi, dar în aer plutea un iz aparte.

Brusc, îl recunoscură amândoi. Era miasma înţepătoare cu gust de metal a Magiei Libere, însă abia perceptibilă. Dar, dacă venea din râpă sau era purtată de vânt, asta nu aveau cum să ştie.

Se aflau la doar câţiva paşi de buza râpei când picioarele catârului dispărură complet, după ce tresăriră cu putere. Copitele îşi luară zborul, într-o parodie macabră a vieţii şi imediat urmă şi gâlgâitul sonor.

Lirael se opri la marginea râpei cu arcul încordat şi săgeata Magică pregătită să zboare, dar nu zări decât o dâră de noroi întunecat şi copita animalului ce se scufunda încet. Izul de Magie Liberă se înteţise, dar nu era acel miros muşcător pe care-l

întâlnise la Stilken sau la zămislirile Magiei Libere.

— Ce crezi că e? şopti Sam.

Stătea cu mâna stângă arcuită, gata să arunce o vrajă, şi câte-o flacără măruntă de culoare aurie ardea la vârful degetelor sale.

— Nu ştiu. O fi vreun vlăstar al Magiei Libere de care n-am auzit până acum. Oare cum…?

Dar n-apucă să termine, căci o gură se căscă în noroi, o gură ce nu era nici pământ, nici carne, ci întuneric pur, din care se iţea o limbă bifurcată, învăluită în flăcări argintii. Dinăuntrul ei se înălţă duhoarea Magiei Libere amestecată cu mirosul de carne putrezită. Miasma îi izbi pe cei doi tineri care se retraseră instinctiv chiar în clipa-n care limba de foc se arcui şi lovi locul în care Lirael stătuse cu câteva clipe în urmă. Un cap uriaş de şarpe se ridică ameninţător deasupra lor.

Lirael slobozi săgeata şi se împletici înapoi, în timp ce Sam rosti însemnele de încărcare şi aruncă un şuvoi de foc spre creatura de noroi, sânge şi întuneric ce se-nălţa din groapă. Focul se izbi de limba argintie şi bubui, trimiţând scântei în toate direcţiile şi pârjolind iarba. Cu toate că săgeţile şi focul Legământului nu păreau să aibă efect asupra ei, lighioana se retrase puţin, moment în care Lirael şi Sam o luară la goană îndărăt.

— Cine îndrăzneşte să-mi tulbure ospăţul! tunară multe glasuri deodată, printre care răzbăteau răgetele catârilor şi vaietele muribunzilor. Ospăţul aşteptat de-atâta vreme!

Drept răspuns, Lirael aruncă arcul şi o scoase pe Nehima. Sam murmură câteva însemne şi le aşternu în văzduh, alături de sabia trasă, împletind simboluri complicate. Lirael făcu un pas înainte, să-l păzească până-şi termina vraja.

Sam adăugă însemnul de căpătâi şi mâna îi fu învăluită de-o flamă aurie. Lirael tresări speriată, ştiind că însemnul ar fi putut cu uşurinţă să-l mistuie pe orice vrăjitor neexperimentat. Dar

farmecul părăsi lin mâna lui Sam şi rămase suspendat în văzduh, un lanţ strălucitor de însemne, ca un brâu de stele. Băiatul prinse lanţul de-un capăt, îl învârti deasupra creştetului şi-l abătu asupra creaturii, strigând în acelaşi timp „Fereşte-ţi privirile!”

Urmă o explozie orbitoare, însoţită de-un cor de ţipete, apoi se aşternu tăcerea. Iarba ardea ici-colo, fumul se împletea în rotocoale, aninând ca un linţoliu deasupra pajiştii, dar nici urmă de creatură.

— Ce-a fost asta?

— Un farmec pentru înlănţuire, spuse Sam. Deşi nu ştiu exact ce pot înlănţui cu el. Crezi că a mers?

— Nu, rosti Căţeaua care apăru de nicăieri, făcându-i pe cei doi să tresară. Dar strălucirea exploziei a dat de veste tuturor Morţilor de la Cascadă la Lacul Roşu că suntem aici.

— Dacă n-a mers, unde-i creatura? întrebă Sam, aruncând priviri neliniştite în jur. Lirael cerceta şi ea împrejurimile. Duhoarea Magiei negre nu-i părăsise încă nările, deşi n-o mai simţea la fel de puternic. Totul era acoperit de fum şi îi era cu neputinţă să-şi dea seama de unde provine.

— Probabil e sub tălpile noastre, spuse Căţeaua.

Îşi vârî botul într-o scobitură şi fornăi, împrăştiind bucăţi de pământ în jur. Lirael şi Sam săriră în lături, gata să o ia la sănătoasa, apoi, cu încetineală, se rezemară unul de celălalt, cu armele pregătite.

CAPITOLUL CINCI
Suflaţi, vânturi, vino ploaie!

— Unde mai exact sub tălpile noastre!? exclamă Sam.

Se uită speriat în jurul picioarelor, cu sabia în mână şi gata să elibereze o nouă vrajă.

— Ce-i de făcut? întrebă Lirael pe nerăsuflate. Ce neam are dihania asta şi cum putem da piept cu ea?

Căţeaua adulmecă pământul în batjocură.

— Nu-i nevoie să dăm piept cu ea. Tocmai aţi dat peste un Ferenk, un hoitar. Numai lăudăroşenia e de capul lor. Asta de pildă stă pitit acum sub câţiva metri de pământ şi piatră, şi va rămâne acolo până la lăsarea serii sau poate până mâine-seară.

Sam cercetă solul, neîncrezător în vorbele Căţelei.

— N-am citit nimic despre aceste plăsmuiri ale Magiei Libere… Ferenki sau cum le zice, rosti Lirael, îngenunchind lângă Căţea. Nici măcar în cărţile răsfoite pentru a afla mai multe despre Stilken.

— Nu ar trebui să fie niciun Ferenk aici, spuse Căţeaua. Ferenkii sunt creaturi ale naturii, spirite ce sălăşluiesc în stâncă şi noroi. Soarta le-a fost pecetluită de crearea Legământului. Câţiva au reuşit să păcălească ursita, dar nu în partea locului… nu într-o regiune atât de bătută…

— Dacă e doar un hoitar, cine i-a răpus pe oamenii ăia? întrebă Lirael.

Gândul la rănile acelea adânci o umplea de presimţiri negre. Aproape toate cadavrele erau

străpunse în două locuri şi prezentau arsuri în jurul rănilor.

— O creatură zămislită de Magia Liberă, fără îndoială. Sau poate mai multe, răspunse Căţeaua. Dar cu siguranţă nu Ferenkul. Mai degrabă ceva asemănător cu un Stilken. Un Jerreq poate sau un Hish. Mii de creaturi ale Magiei Libere au scăpat de pecetea Legământului, însă majoritatea au fost capturate sau forţate să slujească pe cineva. Unele au fraţi şi surori, altele sunt solitare, deci nu pot să mă pronunţ. Unde mai pui că odinioară pe aceste locuri, se găsea o fierărie, înconjurată de arbuşti ţepoşi. Într-una din nicovale era înlănţuită o creatură, dar, după cum vedeţi, praful s-a ales de toate astea. Se poate ca acea creatură care era îngropată aici să-i fi ucis pe aceşti oameni, dar cred că nu…

Căţeaua se opri şi adulmecă din nou pământul, se învârti în cerc, se ciupi de coadă, apoi se aşeză pentru a da verdictul.

— Se poate să fi fost un Jerreq îngemănat, dar aş merge mai degrabă pe doi Hishi. Orice-ar fi, au ucis în slujba unui necromant.

— Cum ţi-ai dat seama? întrebă Sam, care stătea locului acum, fără a-şi ridica privirile din pământ. Pe lângă Ferenk, căuta şi semne de nicovală, deşi nu văzuse niciodată o nicovală în partea locului.

— Urme şi semne, îl lămuri Căţeaua. Rănile, mirosurile, o amprentă cu trei degete în pământul moale, trupul suspendat în copac, spinii smulşi de pe şapte ramuri în semn de victorie… toate aceste indicii arată ce s-a întâmplat aici… în bună parte. Cât despre necromant, vă spun că niciun Jerreq sau Hish, sau vreo altă plăsmuire de coşmar a Magiei Negre n-a fost adusă la viaţă de mii de ani, decât poate invocată de Mosrael şi de Saraneth sau chemată pe numele ei secret.

— Hedge a fost aici, şopti Lirael.

Sam tresări la auzul numelui, iar arsurile cicatrizate de pe încheieturile lui se înnegriră. Dar

nu le dădu importanţă.

— Tot ce se poate, spuse Căţeaua. Chlorr nu, asta-i sigur. Mai-marii Morţilor lasă alte semne.

— Au murit în urmă cu opt zile, continuă Lirael.

Nu cercetă sursa acestei cunoaşteri. Văzuse corpurile şi pur şi simplu ştia. Era unul din atributele Abhorsenului.

— Nu le-au fost furate sufletele. Potrivit *Cărţii Morţilor,* se află acum la a Patra Poartă. Aş putea să trec pe tărâmul Morţii şi să caut unul…

Dar abandonă ideea, întrucât Sam şi Căţeaua clătinau energic din capete.

— Nu cred c-ar fi o idee prea bună, rosti Sam. Ce-ai putea să afli? Ştim că avem de-a face cu cete de Morţi, cu necromanţi şi nişte creaturi ciudate.

— Sam are dreptate, îi întări Căţeaua spusele. N-ai ce să mai afli de la morţi. Şi-acum că tot ne-am anunţat prezenţa cu Magia Legământului, hai să trecem aceste sărmane cadavre prin focul purificator, nu care cumva să le folosească altcineva. Să ne mişcăm iute!

Lirael îşi întoarse privirile peste câmp spre tânărul ce purtase numele de Barra, şi razele soarelui îi străpunseră ochii. O privire fusese suficientă să-şi amintească numele lui. Îi trecuse prin gând să-l caute în Moarte, să-i spună sufletului său că fetiţa pe care-o uitase de-atâţia ani ar fi vrut să-i vorbească, poate chiar să-l sărute, orice în loc să-şi ascundă chipul în păr şi să plângă. Chiar şi dacă l-ar fi găsit, bănuia că pe Barra îl părăsiseră de mult preocupările lumeşti. Nu de dragul lui ar fi mers acolo, ci doar în interes personal, şi nu-şi permitea acest lux.

Stăteau tustrei deasupra unui cadavru. Sam făcu însemnul pentru foc, Căţeaua Obraznică lătră unul purificator, iar Lirael descrise somnul şi pacea, apoi le uniră. Însemnele se contopiră pe pieptul nefericitului şi izbucniră în flăcări aurii, mistuindu-l în câteva clipe. Flacăra se stinse la fel de repede precum fusese aprinsă, lăsând în urmă

un pumn de cenuşă şi câteva bucăţi de metal, odinioară catarama şi pumnalul lui.

— Rămâi cu bine, rosti Sam.

— Du-te în pace, continuă Lirael.

— Nu te mai întoarce, întregi Căţeaua.

Purtară ritualul individual, mişcându-se cu repeziciune. Sam fu surprins s-o vadă pe Căţea folosind însemnele Legământului într-un ritual refuzat necromanţilor şi creaturilor Magiei Libere datorită opoziţiei sale la forţele pe care aceştia le mânuiau. Până la urmă însă răsuflă uşurat.

Chiar şi în trei, întregul ritual se-ntinse până la orele amiezii. Treizeci şi opt de oameni îşi pierduseră viaţa pe pajiştea cu arbuşti spinoşi, fără a-i pune la socoteală pe cei devoraţi de Ferenk în văgăuna lui noroioasă. Din ei mai rămăseseră doar nişte grămăjoare de cenuşă, împrăştiate printre hoiturile catârilor. Corbii se-ntorseseră şi croncăneau nemulţumiţi că li se împuţinase festinul.

Lirael descoperi că unul dintre corbi era Mort. Stătea pe capul unui catâr şi se prefăcea că îl ciuguleşte, dar ochii lui negri priveau ţintă la Lirael. Îi simţise prezenţa înainte să-l vadă, dar nu fusese sigură dacă era moartea ce plutea în văzduh de opt zile sau o prezenţă nouă. Ştiu însă pe dată când li se intersectară privirile. Sufletul păsării îşi luase de mult zborul, iar în locul lui se cuibărise o entitate malefică. Un om transformat de anii petrecuţi pe tărâmul Morţii, în încercarea zadarnică de a se întoarce la Viaţă.

Nu era o Cioară Sângeroasă. Cu toate că sălăşluia în trupul unui corb, spiritul ei era mult mai puternic decât cele ce animau stolurile de păsări proaspăt ucise. Se scălda în razele soarelui, ca o bună iscoadă de la a Patra sau a Cincea Poartă. Trupul corbului trebuia să fie mereu proaspăt, căci spirite ca acesta consumau corpul posedat într-o singură zi.

Lirael vârî mâna după Saraneth, dar nici bine nu-l scoase că pasărea Moartă îşi luă zborul spre apus, unduindu-se printre arbuştii spinoşi. Pene şi bucăţi de carne moartă se desprindeau din trupul ei pe măsură ce zbura razant cu pământul. În scurt timp, doar oasele aveau să mai rămână din ea, dar oricum n-avea nevoie de aripi să zboare, fiind purtată de adierea Magiei Libere.

— Ar fi trebuit s-o prinzi, o dojeni Căţeaua. Sunetul clopoţelului ar fi ajuns-o şi după copacii ăia. Să sperăm că e un spirit singuratic, că altfel ne trezim acuşi cu Ciorile Sângeroase pe cap.

Lirael vârî clopoţelul în săculeţ, având grijă să-i ţină limba-n loc până ce era complet înveşmântat în piele.

— M-a luat prin surprindere, mărturisi ea. Voi fi mai atentă pe viitor.

— Eu zic să purcedem, rosti Sam.

Îşi aţinti ochii spre cer şi oftă.

— Deşi tare-aş mai fi tras un pui de somn. E prea cald pentru plimbări.

— Încotro mergem? întrebă Lirael. Nu e vreun codru prin apropiere, să ne ascundem de Ciorile Sângeroase?

— Nu ştiu, rosti Sam.

Arătă înspre miazănoapte, unde se-nălţau nişte dealuri golaşe, cultivate odinioară, căzute acum pradă buruienilor.

— Să scrutăm întinderile de pe povârnişul acela. În mare, trebuie să ţinem nordul.

Părăsiră proaspătul cimitir fără să arunce priviri în urmă. Lirael se strădui să se uite în altă parte, cu simţurile treze, în aşteptarea celui mai mic semn al Morţii. Alături, mergea Căţeaua, urmată de Sam la un metru în spate.

Urcară dealul de-a lungul unui mic zid de piatră ce împiedicase odinioară oile să pătrundă pe holdele din vale. Acele vremuri erau de mult apuse şi zidul zăcea în paragină. Cale de-o leghe mai în faţă, urma să dea peste o fermă dărăpănată şi o

fântână secată. Umbla vorba că oamenii care trăiseră acolo întâmpinaseră multe greutăţi. Sus, de pe înălţimile dealului, scrutau Stâncile Semeţe ce se-ntindeau de la răsărit la apus, colinele pipernicite ce-mpânzeau podişul, râul Ratterlin ce şerpuia de la nord la sud şi gura cascadei. Casa Abhorsenului era ascunsă între dealuri, dar vârfurile talazurilor de negură ce-o împrejmuiau erau încă vizibile.

Cu câteva sute de ani în urmă, înainte de ascensiunea lui Kerrigor, se mai găseau încă sate şi terenuri cultivate. Acum, la douăzeci de ani după Restauraţia regelui Touchstone, regiunea era încă pustie. Codrii mărunţi se uniseră pentru a forma adevărate păduri, arborii solitari formaseră codri mărunţi, şi mlaştinile îşi intraseră din nou în drepturi. Undeva pe-acolo existau şi sate, ascunse însă vederii lui Lirael. Erau puţine şi izolate, căci numai o parte din Pietrele de Legământ fuseseră înlocuite sau restaurate. Doar Magii Legământului de viţă regească puteau crea sau drege o astfel de piatră, deşi sângele oricărui Mag al Legământului era în stare să pulverizeze o piatră obişnuită. Atâtea Pietre fuseseră distruse în răstimpul celor două veacuri, că nici douăzeci de ani de muncă asiduă nu izbutiseră să le repare pe toate.

— E la cel puţin două, poate trei zile de marş susţinut de la Hotar, rosti Sam arătând spre nord nord-vest. Lacul Roşu e îndărătul acelor munţi, pe care-i vom trece prin sud, mă bucur s-o spun.

Lirael duse mâna streaşină la ochi şi se încruntă. În acea postură, descrise un cerc complet, cercetând cerul. Era de un albastru frumos, senin, dar ştia că nu va dura mult până să vadă petele negre, îndepărtatele cârduri de Ciori Sângerii.

— Atunci ar fi bine să pornim, spuse ea.

— Ne-am putea îndrepta mai întâi spre Târgul lui Roble, sugeră Sam, care se uita la rându-i spre cer. Adică, Hedge va afla oricum unde suntem şi

am putea găsi ajutoare în târg. Garda are un avanpost acolo.

— Nu, răspunse Lirael gânditoare. Vedea un şir de nori negri departe în nord, iar asta îi dădu o idee. Doar am băga alţi oameni în bucluc. În plus, cred că ştiu cum să scăpăm de Ciorile Sângerii sau măcar cum să ne ascundem de ele, deşi nu va fi plăcut. Vom încerca puţin mai târziu. Mai aproape de lăsarea serii.

— Stăpână, ce plănuieşti? întrebă Căţeaua, care se prăbuşise la picioarele lui Lirael, cu limba atârnându-i, şi gâfâia după urcuş. Voia să se răcorească, lucru greu, pe un cer senin şi o zi tot mai caldă pe măsură ce soarele urca.

— Vom fluiera după norii de ploaie, răspunse Lirael arătând spre pătura îndepărtată de nori. Ploaia şi vântul straşnic vor alunga Ciorile Sângeroase, ne vor face mai greu de găsit şi ne vor acoperi urmele. Ce credeţi?

— Un plan excelent! exclamă Căţeaua.

— Crezi că putem aduce aici ploaia aia? întrebă Sam neîncrezător. Îmi pare că norul acela e la fel de departe de noi ca Podul Înalt.

— Putem încerca, rosti Lirael. Cu toate că mai sunt nori şi la vest…

Vocea i se stinse treptat, fiindcă se concentra asupra norului negru din spatele dealurilor, aproape de munţii vestici. Chiar şi la această depărtare putea simţi ceva în neregulă şi, pe măsură ce privea, zări o dâră de fulger în nor.

— Bănuiesc că n-are rost să încercăm cu norul acela.

— Nu, răspunse Căţeaua cu o voce foarte adâncă, rostogolindu-i-se în piept. Acela-i locul unde sapă Hedge şi Nicholas. Mă tem că deja au dat peste ce căutau.

— Sunt sigur că Nick nu ştie că face ceva rău, interveni Sam rapid. E un om de treabă. N-ar face rău nimănui intenţionat.

— Sper să ai dreptate, rosti Lirael.

Se întrebă din nou ce vor face odată ajunşi acolo. Ce nevoie avea Hedge de Nicholas? Ce dezgropau? Care era ţelul final al vrăjmaşului lor?

— Oricum, nu trebuie să zăbovim, adăugă ea, luându-şi ochii de la îndepărtatul nor cenuşiu şi de la fulgerele ce scânteiau în zare şi privind spre apus. Ce-ar fi dacă am urma valea aceea? Merge în direcţia bună şi sunt destui copaci care să ne ascundă şi un izvor.

— Acela ar trebui să fie un mic râu, spuse Sam. Nu ştiu ce se întâmplă cu ploile de primăvară pe-aici.

— Vremea poate fi întrebuinţată în două feluri, spuse Căţeaua într-o doară. Scruta încă spre munţi. S-ar putea să nu fie rodul întâmplării că norii de ploaie se îmbulzesc în nord. Ar fi bine să-i aducem la sud din mai multe motive. Aş fi chiar mai mulţumită dacă am putea opri acea furtună.

— Putem încerca, glăsui Sam fără prea mare convingere, dar Căţeaua clătină din cap.

— Furtuna nu dă socoteală nici unei forme de Magie a Văzduhului. Sunt prea multe fulgere, iar asta-mi adevereşte o temere pe care speram s-o risipesc. Nu m-aş fi gândit niciodată că le vor găsi atât de repede şi că vor fi dezgropate atât de uşor. Astarael nu păşeşte atât de uşor pe pământ şi un Ferenk să fi fost eliberat deja…

— Despre ce e vorba? întrebă neliniştită Lirael.

— Lucrul pe care Hedge îl dezgroapă, răspunse Căţeaua. Vă voi spune mai multe la timpul cuvenit. Nu vreau să vă sperii sau să depăn fără rost poveşti de când lumea. Mai sunt încă destule posibile explicaţii şi avem de partea noastră stavilele străvechi ce nu se vor fărâma atât de uşor chiar dacă răul a fost făcut deja. Dar trebuie să ne grăbim!

Acestea fiind spuse, Căţeaua făcu un salt înainte şi coborî dealul în fugă, rânjind în vreme ce şerpuia printre puieţi cu scoarţa albă şi frunze verzi-argintii, apoi sări peste încă un zid părăginit.

Lirael şi Sam schimbară priviri şi îşi întoarseră ochii către furtună.

— Aş vrea să nu mai facă asta, se plânse Lirael, care rămase mai devreme cu gura căscată, vrând să mai pună o întrebare.

Apoi coborî pe urma Căţelei, într-un ritm mult mai lent. Câinii magici nu cunosc oboseala, dar Lirael era deja la capătul puterilor. Va fi o după-amiază lungă şi obositoare, dacă nu chiar mai rău, fiindcă întotdeauna exista şansa să fie găsiţi de Ciorile Sângeroase.

— Ce ai făcut, Nick? şopti Sam.

Apoi o urmă pe Lirael, muşcându-şi buzele şi gândindu-se la ce însemne să folosească pentru a urni un nor de ploaie pe o distantă de trei sute de kilometri.

Au mers la pas toată după-amiaza, cu doar câteva popasuri scurte, urmărind cursul unui izvor care unduia printr-o vale îngustă între două şiruri paralele de dealuri. Valea era uşor împădurită, iar umbra îi apăra de săgeţile soarelui, pe care Lirael le găsea îndeosebi de supărătoare. Deja avea o mică arsură pe nas şi pomeţi şi nu avea nici timpul, nici energia să-şi îngrijească pielea cu o vrajă. Acesta era şi un memento sâcâitor al tuturor diferenţelor care au bântuit-o de-a lungul vieţii. Celelalte Clayre aveau pielea cafenie şi niciodată nu aveau arsuri; expunerea la soare le dădea doar o nuanţă mai închisă.

Când veni vremea ca soarele să-şi înceapă lenta coborâre după crestele munţilor vestici, doar Căţeaua se mai mişca uşor cu o brumă de graţie. Lirael şi Sam erau treji de aproape optsprezece ore, mai toate petrecute urcând Stâncile Semeţe sau mergând. Se împiedicau şi adormeau în picioare, indiferent cât încercau să-şi ţină ochii deschişi. Într-un sfârşit, Lirael hotărî că trebuiau să se odihnească şi că se vor opri imediat ce vor găsi un loc uşor de apărat, de preferat cu apă curgătoare.

O jumătate de oră mai târziu, tot împleticindu-se şi cu valea care se îngusta lăsând loc primelor pante, Lirael era gata să facă popas oriunde ar fi putut să se întindă, cu sau fără apă curgătoare care să-i ajute împotriva Morţilor. Până şi copacii se răriseră, făcând loc ciupercilor şi pajiştilor pline de bălării. Alt câmp întors în sânul sălbăticiei şi care nu putea fi apărat.

Lirael şi Sam ajunseseră la capătul puterilor, când se ivi şansa popasului, anunţat de clipocitul lin al unei căderi de apă. Dădură peste coliba unui păstor, construită pe buşteni deasupra şuvoaielor iuţi de apă, la baza unei lungi, dar nu prea înalte cascade. Coliba era în acelaşi timp adăpost şi pod, atât de temeinic construită din lemn de esenţă tare încât arăta puţine semne de ruină, în afară de câteva ţigle lipsă din acoperiş.

Căţeaua adulmecă în jurul colibei, o consideră murdară, însă locuibilă şi le tăie calea când cei doi tineri urcau scările de la intrare. Înăuntru era multă mizerie, pământ adus în urma unei revărsări a râului. Dar Lirael şi Sam nici că se mai sinchiseau. Că dormeau în ţărână afară sau înăuntru le era totuna.

— Obraznico, poţi să stai tu prima de pază? întrebă Lirael, bucuroasă că scăpase de raniţă şi cuibărindu-se deja într-un colţ.

— Lasă-mă pe mine, se oferi Sam, nu prea credibil din pricina căscatului straşnic ce-i însoţise cuvintele.

— Voi sta eu, rosti Căţeaua Obraznică. Deşi poate că sunt iepuri prin împrejurimi…

— Să nu-i fugăreşti prea departe de colibă, o sfătui Lirael. O trase pe Nehima din teacă şi o aşeză peste raniţă, apoi făcu acelaşi lucru cu banduliera. Nu se descălţă, fiindcă nu era prea dornică să afle în ce stare îi erau picioarele după două zile de mărşăluit.

— Te rog, trezeşte-ne în patru ore. Trebuie să invocăm norii de ploaie, adăugă Lirael în timp ce

se întindea cu spatele la perete.

— Da, stăpână, răspunse Căţeaua, care nu intră, preferând să stea lângă apele învolburate, cu urechile ciulite la cine ştie ce zvon îndepărtat. Iepuri, poate. Nu vrei cumva să-ţi aduc şi un ou fiert cu pâine prăjită?

Niciun răspuns. Când privi înăuntru, Sam şi Lirael dormeau duşi cu capetele pe raniţă. Căţeaua lăsă să-i scape un oftat lung şi se întinse pe burtă, dar cu urechile ciulite şi cu ochi ageri mult timp după ce amurgul de vară se preschimbă în noapte.

Spre miezul nopţii, îi trezi pe amândoi. Pe Lirael o linse pe faţă, iar lui Sam îi înfipse o labă în piept. Ambii se treziră speriaţi şi duseră mâinile spre săbii până ca ochii să li se acomodeze cu licărul însemnelor de pe zgarda Căţelei.

Apa rece a izvorului îi trezi ceva mai bine, după care se spălară puţin mai la deal. La întoarcere, toţi trei mâncară pe nerăsuflate masa frugală alcătuită din pastramă, biscuiţi şi fructe uscate, deşi Căţeaua regreta absenţa din meniu a unui iepure sau măcar a unei bucăţele de şopârlă.

Nu puteau vedea norii de ploaie în toiul nopţii, nici măcar cu un cer înstelat şi cu luna începându-şi urcuşul. Dar ştiau că se află undeva acolo, departe în nord.

— Va trebui să plecăm imediat ce vraja e terminată. Asemenea Magie a Legământului va atrage orice Mortăciune de la kilometri depărtare, să nu mai zic de zămislirile Magiei Libere, avertiză Căţeaua în vreme ce Sam şi Lirael stăteau sub stele discutând cum să invoce norii şi ploaia.

— Oricum, ar trebui să ne continuăm drumul cât mai curând, grăi Lirael.

Somnul o înviorase întrucâtva, dar încă tânjea după confortul fotoliului din odaia ei micuţă din Marea Bibliotecă a Clayrelor. Eşti gata, Sam?

Sam se opri din zumzăit şi spuse:

— Da. Mm, mă întrebam dacă îţi surâde ideea unei mici variaţii în vraja obişnuită? Bănuiesc că

vom avea nevoie de o vrajă mai puternică dacă e să aducem norii până aici.

— Sigur, spuse Lirael. Ce vrei să faci?

Mai întâi, Sam îi explică sumar planul său, apoi trecu încet peste toate detaliile pentru ca Lirael să priceapă exact ce avea de gând. De obicei, amândoi fluierau simultan aceleaşi însemne. Acum, Sam propuse să fluiere însemne diferite, dar complementare, în fapt întreţesând două vrăji distincte. Vraja urma să fie activată cu două însemne de căpătâi, rostite în acelaşi timp, când de obicei unul era suficient.

— Oare va funcţiona? întrebă Lirael, cu emoţia citindu-i-se în glas. Nu avea experienţă în a conlucra cu un alt mag al Legământului la o vrajă atât de complexă.

— Va fi mult mai puternică, rosti Sam încrezător.

Lirael se uită spre Căţea pentru o confirmare, dar aceasta nu-i băga în seamă. Toată atenţia îi era îndreptată spre sud, asupra a ceva ce Lirael şi Sam nu puteau vedea ori simţi.

— Ce-i?

— Nu ştiu, răspunse Căţeaua, întorcând capul într-o parte, cu urechile ciulite la sunetele nopţii. Cred că ceva ne urmăreşte, dar e încă departe…

Se întoarse spre Lirael şi Sam.

— Faceţi-vă magia văzduhului şi să plecăm odată!

La mai bine de cinci kilometri depărtare de colibă, un om foarte scund – aproape un pitic – înainta prin apele pârâului. Pielea-i era albă ca osul, iar părul şi barba chiar mai albe, atât de albe încât luceau în umbra copacilor ce străjuiau apa.

— Las' că-i arăt eu ei, mormăi piticul alburiu, deşi nu era nimeni acolo care să-i audă discursul supărat. Două mii de ani de robie, şi apoi să…

Se opri în mijlocul propoziţiei şi vârî fulgerător mâna în apă. O ridică o clipă mai târziu, ţinând un

peşte care se zbătea în strânsoare, pe care imediat îl muşcă îndărătul ochilor, secţionându-i coloana vertebrală. Dinţii ce luceau în lumina stelelor erau mai ascuţiţi decât ai vreunui om. Piticul sfâşie din nou o bucată de peşte, sângele curgându-i prin barbă. În câteva minute, hali întregul peşte, scuipând oase printre blesteme şi bolborosind în vreme ce molfăia că ar fi vrut un păstrăv şi s-a ales cu un crap.

După ce termină, se şterse tacticos pe faţă şi barbă şi-şi uscă picioarele, deşi lăsă neatinse petele de sânge de pe roba simplă pe care o purta. Însă, în vreme ce mergea pe malul apei, petele se făcură nevăzute, iar haina era ca nouă.

Roba era încinsă în jurul brâului său cu o centură roşie de piele, care în loc de cataramă avea un mic clopoţel. Tot acest timp, omuleţul îl ţinuse strâns în mână, folosindu-se doar de cealaltă să prindă peşti şi să se cureţe. Dar prudenţa îl părăsi când alunecă pe un petic de iarbă. În mod curios, la clinchetul voios al clopoţelului omul căscă şi căzu într-un genunchi. Preţ de o clipă, părea că, dacă se va întinde, va adormi pe loc, dar cu un efort vizibil scutură din cap şi se ridică.

— Nu, nu, surioară, mormăi el, strângând aprig clopoţelul. Vezi tu, am o treabă de făcut. Nu-i vreme de dormit acuma. Mai am mulţi kilometri de mers şi trebuie mă folosesc cât mai bine de mâini şi de picioare cât le mai am.

O pasăre de noapte cântă în apropiere, iar omuleţul întoarse capul în direcţia trilurilor. Fără să dea drumul clopoţelului, se linse pe buze şi, pas cu pas, se apropie tiptil de ea. Dar, până să o înhaţe, pasărea îşi luă zborul, ciripind acuzator în noapte.

— Niciodată n-am parte de desert, se plânse el.

Se întoarse spre pârâu şi îi urmă din nou cursul spre vest, încă strângând clopoţelul şi plângându-se neîncetat.

CAPITOLUL ŞASE
Emisferele argintii

Deşi zorii unei noi zile se iviseră, la aproape două sute de kilometri spre nord-vest de Casa Abhorsenului, ţărmurile estice ale Lacului Roşu rămâneau învăluite în negură. Căci nu era întunericul nopţii, cât cel al furtunii, ai cărei negri nori împovărau cerul, întinzându-se pe mulţi kilometri în toate direcţiile. Întunecimea dura deja de mai bine de-o săptămână. Răzleţele raze de soare care răzbăteau prin nori erau vlăguite şi palide, iar zilele erau luminate de un straniu amurg, care nu era pe placul nici unei vieţuitoare. În epicentrul neclintitului mănunchi de nori mai era însă altă lumină, aceea cruntă, năprasnică şi albă a necontenitului iureş al fulgerelor.

Nicholas Sayre se acomodase cu amurgul, aşa cum se obişnuise cu multe alte lucruri, iar acesta nu-i mai părea ciudat. Trupul lui încă lupta, chiar dacă mintea se lăsase păgubaşă. Tuşea şi-şi aducea batista la nas şi la gură. Cei din Brigada de Noapte a lui Hedge erau nişte meseriaşi excelenţi, dar răspândeau o duhoare oribilă, de parcă le-ar fi putrezit carnea pe oase. De obicei, se ferea să se apropie prea mult – în caz că era ceva contagios –, însă de astă dată fusese nevoit să cerceteze ce se întâmpla.

— Vezi dumneata, stăpâne, explică Hedge, nu putem clinti cele două emisfere mai aproape una de cealaltă. O forţă le ţine depărtate, indiferent ce metode folosim. De parc-ar fi polii identici ai unui magnet.

Nick încuviinţă, digerând această informaţie. Precum visase, chiar existau două emisfere argintii ascunse adânc în pământ, iar săpăturile le scoseseră la iveală. Însă orice sentiment de triumf

fusese curând risipit de problemele logistice provocate de excavarea lor. Fiecare emisferă avea un diametru de peste doi metri, iar ciudatul metal din care erau alcătuite era mult mai greu decât ar fi trebuit să fie, mai greu chiar decât aurul.

Emisferele fuseseră îngropate la circa şapte metri una de cealaltă, separate de o curioasă barieră compusă din şapte materiale diferite, inclusiv os. Acum că le ridicaseră, era clar că bariera negase forţa de respingere, întrucât emisferele pur şi simplu nu puteau fi aduse la mai puţin de şaptesprezece metri una de alta.

Folosind scripeţi, frânghii şi peste două sute de inşi din Brigada de Noapte, una din emisfere fusese târâtă pe rampa spiralată peste buza puţului. Cealaltă rămăsese la bună distanţă în jos pe rampă. Ultima oară când încercaseră s-o urnească, forţa de respingere o prăvălise îndărăt, strivindu-i pe mulţi dintre muncitori.

Pe lângă bizara forţă de respingere, Nick observă şi alte fenomene în jurul emisferelor. Păreau să emane un miros înţepător, de metal încălzit, care răzbătea până şi prin duhoarea Brigăzii de Noapte. Mirosul îi întorcea stomacul pe dos, deşi părea să nu aibă efect asupra lui Hedge sau a curioşilor săi muncitori.

Mai erau şi fulgerele. Nick tresări, orbit, la căderea unui nou fulger, urmat o clipă mai târziu de un tunet asurzitor. Fulgerele loveau chiar mai des decât înainte, iar acum că ambele emisfere erau expuse, Nick observă un tipar. Fiecare emisferă era trăsnită de opt ori la rând, însă al nouălea fulger îşi rata în mod invariabil ţinta, lovind adesea pe câte-un muncitor.

Nu că asta i-ar fi afectat în mare măsură, îşi spuse el. Dacă nu luau foc sau erau cu desăvârşire dezmembraţi, continuau să muncească. Alungă aceste gânduri şi se concentră ca de obicei la ţelul principal.

— Trebuie să mutăm prima emisferă, rosti el, făcând eforturi să respire şi să-nvingă greaţa care-l cuprindea în apropierea metalului argintiu. Şi avem nevoie de încă o barjă. Emisferele nu încap pe cea pe care o avem deja, nu cu o distanţă de şaptesprezece metri între ele. Sper că licenţa de import pe care o am va permite două transporturi… în orice caz, n-avem de ales. Nu e loc de întârziere.

— Cum spuneţi, stăpâne, răspunse Hedge privindu-l stăruitor pe Nick, de parcă ar fi aşteptat ceva.

— Voiam să te întreb dacă ai găsit un echipaj, rosti Nick într-un sfârşit, când tăcerea devenise stânjenitoare. Pentru barje.

— Da, răspunse Hedge. Se adună de obicei la malul lacului. Oameni ca mine, stăpâne. Cei care au luptat pentru armata din Ancelstierre în tranşeele Perimetrului. Sau măcar până când noaptea îi ademenea din pichete şi posturi de pază şi-i făcea să sară Zidul.

— Vrei să spui că-s dezertori? Sunt de încredere? întrebă Nick tăios.

Asta-i mai trebuia, să piardă o emisferă graţie neghiobiei omeneşti sau să aibă de-a face cu tot soiul de probleme la întoarcerea în Ancelstierre. În ruptul capului n-ar fi îngăduit aşa ceva.

— O, nu domnule, nu dezertori, replică Hedge cu un zâmbet pe buze. Pur şi simplu dispăruţi în acţiune şi mult prea departe de casă. Sunt demni de încredere. M-am asigurat de asta.

— Şi cum rămâne cu a doua barjă? întrebă Nick.

Hedge îşi ridică brusc privirile, cu nările lărgite ca pentru a adulmeca aerul, dar nu-i răspunse. La rându-i, Nick privi în sus, iar un strop greu de ploaie îi căzu pe gură. Îşi linse buzele, apoi scuipă repede, căci o senzaţie de amorţeală i se răspândise în gât.

— Asta n-ar trebui să se-ntâmple, şopti Hedge ca pentru sine, în vreme ce ploaia răpăia tot mai

aprig şi un vânt apărut de nicăieri prinse a bate cu putere.

— Ploaie invocată, de la nord-est. Ar fi bine să cercetez, stăpâne.

Nick ridică din umeri, fără să priceapă mare lucru din vorbele lui. Ploaia îi crea un sentiment de nelinişte, amintindu-i parcă de o altă conştiinţă de sine. Vedea totul în jurul său ca prin vis şi pentru prima oară se întrebă ce naiba făcea acolo. Apoi, îl străpunse o durere bruscă, îndoindu-l de mijloc. Hedge îl prinse şi-l aşează pe ţărâna care se preschimba cu iuţeală în noroi.

— Ce-i, stăpâne? întrebă Hedge pe un ton mai degrabă iscoditor decât îngrijorat.

Zvârcolindu-şi picioarele, Nick gemu şi-şi duse mâna la inimă. Încercă să vorbească, dar printre buze ieşea doar salivă. Ochii i se plimbau frenetic dintr-o parte în alta, apoi i se întoarseră în cap. Hedge îngenunche lângă el, aşteptând. Ploaia continua să-i biciuie faţa, dar stropii care-l atingeau se evaporau cu un sfârâit şi o perdea de aburi i se ridică de pe piele. Câteva clipe mai târziu, un fum alb şi dens începu să şerpuiască din nările şi gura tânărului, sâsâind la contactul cu ploaia.

— Ce-i, stăpâne? repetă Hedge, de astă dată cu o bruscă undă de nelinişte.

Gura lui Nick se deschise, eliberând încă un nor de fum. Brusc, mâna îi ţâşni şi se încleştă pe glezna necromantului cu o forţă înspăimântătoare, înainte ca acesta să poată reacţiona. Acesta strânse din dinţi, îşi stăpâni durerea şi întrebă din nou:

— Stăpâne?

— Prostule! spuse făptură care vorbea prin gura lui Nick. Nu a venit vremea să ne vânăm duşmanii. Nu le va lua mult să dibuie groapa asta, dar noi vom fi fost de mult plecaţi. Trebuie să faci rost numaidecât de-o barjă şi să încarci emisferele. Şi adăposteşte trupul ăsta de ploaie, căci e deja prea

fragil şi mai are multe de săvârşit. Prea multă vorbărie şi trândăveală printre servitorii mei!

Veninul răzbătea în ultimele cuvinte ce fuseseră rostite, iar Hedge urlă în strânsoarea degetelor care-i pătrundeau în picior ca o capcană cu dinţi de oţel. Căzu în noroi de îndată ce i se dădu drumul.

— Grăbeşte-te, şopti vocea. Fii iute ca vântul, Hedge. Ca vântul.

Hedge făcu o temenea în noroi, neîndrăznind să scoată o vorbă. Ar fi vrut să scape de acele mâini nespus de puternice, însă se temea să facă vreo mişcare.

Ploaia se înteţi, iar fumul alb începu să se cufunde înapoi în gura şi nările lui Nick. După câteva clipe, se făcu nevăzut, iar trupul îşi pierdu orice vlagă.

Hedge îi prinse capul chiar înainte să-i nimerească într-o baltă. Apoi îl ridică şi-i trecu cu grijă trupul peste umeri. Forţa canalizată prin mâna lui Nick ar fi frânt piciorul unui om obişnuit, dar Hedge era departe de-a fi obişnuit. Îl ridică pe Nick cu uşurinţă, cu o mică grimasă drept singură mărturie a durerii ce-i străbătea piciorul.

Îl purtase pe Nick jumătate din drumul până la cortul său, când trupul inert de pe umeri tresări, iar tânărul începu să tuşească.

— Uşurel, stăpâne, rosti Hedge iuţindu-şi paşii. Îndată te scot din ploaie.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Nick cu voce spartă. Îşi simţea gâtul de parcă ar fi fumat un pumn de trabucuri şi ar fi dat peste cap o sticlă de coniac.

— Ai leşinat, răspunse Hedge împingând la o parte prelata cortului. Poţi să te usuci şi să te bagi în pat de unul singur?

— Da, da, bineînţeles, strigă Nick, dar de cum Hedge îl lăsă singur începu să se clatine şi fu nevoit să se sprijine de-un cufăr. Ploaia bătea un ritm constant pe pânză, accentuat la fiecare câteva minute de basul monoton al tunetelor.

— Bine, replică Hedge întinzându-i un prosop. Mă duc să dau instrucţiunile necesare Brigăzii de Noapte şi apoi să… fac rost de altă barjă. Ar fi poate mai bine să te odihneşti aici, domnule. Voi avea grijă să pun pe cineva – nu dintre cei infestaţi – să-ţi aducă de mâncare, să golească toaleta şi toate cele.

— Pot să-mi port şi singur de grijă, răspunse Nick, deşi continuă să tremure în timp ce-şi dădea jos cămaşa şi se ştergea istovit pe piept şi pe braţe. Prin asta înţeleg şi supravegherea Brigăzii de Noapte.

— Nu va fi nevoie, spuse Hedge.

Se aplecă asupra lui Nick, iar în ochii lui tot mai mari lucea o pâlpâire roşiatică, asemenea ferestrelor unui furnal care ardea cumva înăuntrul craniului său.

— Ar fi mai bine să te odihneşti aici, repetă el, cu o răsuflare caldă şi metalică ce-i înţepă faţa lui Nick. N-ai de ce să supraveghezi lucrările.

— Da, consimţi Nick aproape mecanic, înlemnind. Ar fi mai bine să mă odihnesc… aici.

— Vei aştepta până mă întorc! porunci Hedge.

Obişnuitul său ton slugarnic dispăruse în întregime, iar acum se apleca deasupra lui Nick asemenea unui profesor pe cale să disciplineze un elev.

— Am să-ţi aştept întoarcerea, repetă Nick.

— Bine, încheie Hedge. Zâmbi, se-ntoarse pe călcâie şi se avântă în ploaie. Stropii se topeau în aburi imediat ce-i atingeau capul, învăluindu-l într-o aureolă albă. Câţiva paşi mai încolo aburii se destrămară, iar ploaia îi năclăi părul.

Rămas singur în cortul său, Nick reîncepu să se şteargă. După ce termină, îmbrăcă o pereche de pijamale prost cârpite şi se întinse pe maldărul de blănuri ce servea drept pat. Patul de campanie din Ancelstierre se stricase în urmă cu câteva zile, arcurile căzând pradă ruginii, iar pânza putregaiului.

Curând, adormi, dar n-avu parte de odihnă. Visă despre cele două emisfere argintii şi cum ferma sa de fulgere era ridicată de-a curmezişul Zidului. Văzu emisferele absorbind o mie de fulgere, pentru ca în final să biruie forţa ce le despărţea. Visă că se repezeau una spre alta, încărcate cu puterea a zece mii de furtuni… dar brusc visul se reluă de la-nceput şi nu mai apucă să vadă rezultatul contopirii.

Afară, ploaia cădea torenţial, iar fulgerele loveau necontenit groapa şi împrejurimile ei. Tunetele mugeau şi fremătau asemenea unor tobe, în cadenţa cărora mâinile moarte ale Brigăzii de Noapte trăgeau de frânghii, târând prima emisferă argintie spre Lacul Roşu şi pe a doua afară din groapă.

CAPITOLUL ŞAPTE
O ultimă dorinţă

De două zile ploua întruna, semn că vraja fusese poate puţin prea bine executată. În ciuda mantiilor de muşama pe care le luaseră cu ei – prevăzători din fire –, erau uzi până la os. Din fericire, farmecul începea să slăbească, iar vântul nu mai bătea în rafale, astfel că ploaia se mai domolise şi nu le mai venea direct în fată, iar odată cu ea îşi conteniseră asaltul şi beţele, frunzele şi alte asemenea proiectile mânate de vânt.

Partea bună a lucrurilor, după cum îşi spunea Lirael din ceas în ceas, era că pe ploaia asta nu i-ar fi găsit nicio Cioară Sângeroasă. Cumva însă gândul respectiv nu o mulţumea într-atât pe cât se aşteptase.

Pe deasupra, nu era nici frig. Altfel ar fi murit îngheţaţi sau ar fi obligaţi să folosească Magia Legământului pentru a supravieţui, fapt ce le-ar fi secătuit şi ultimul strop de energie. Atât vântul, cât şi ploaia erau calde şi, dacă le-ar fi dat răgaz măcar o oră, Lirael ar fi socotit invocarea lor drept o mare izbândă. În condiţiile date, necazul otrăvea orice sentiment de mândrie.

Se apropiau de Lacul Roşu, urcând prin colinele bogat împădurite de la poalele Muntelui Abed. Copacii crescuseră foarte apropiaţi aici, formând o boltă de verdeaţă deasupra lor, iar printre ei creşteau multe ferigi şi plante pe care Lirael le cunoştea doar din cărţi. Frunzele căzute formau un covor gros deasupra noroiului. Ploaia dăduse naştere la mii de pârâiaşe ce şiroiau printre rădăcinile copacilor, peste pietre şi în jurul gleznelor lui Lirael. Asta când putea să-şi vadă gleznele, fiindcă picioarele-i erau îngropate mai

mereu până la tibii într-un amestec de frunze umede şi noroi.

Era un drum anevoios, iar Lirael era mai istovită decât îşi închipuise că era posibil. Locurile de odihnă, când aveau parte de ele, constau în a găsi un arbore înalt cu o coroană deasă care să-i păzească de ploaie şi rădăcini înalte pe care să se aşeze la adăpost de noroi. Lirael aflase că e în stare să doarmă chiar şi în asemenea condiţii, deşi nu o dată se trezise plutind în noroi după cele două ore pe care şi le puteau permite.

Odată întorşi în ploaie, noroiul se spăla numaidecât. Lirael nu se putea hotărî dacă urăşte mai mult ploaia sau noroiul. Sau calea de mijloc: primele zece minute după ce ieşeau din adăpost, când noroiul se umezea şi i se scurgea pe faţă, mâini şi picioare.

Tocmai într-un asemenea moment, în timp ce urcau o vâlcea, iar întreaga ei atenţie era dedicată îndepărtării noroiului din ochi, dădură peste un muribund din Garda Regală, rezemat de trunchiul unui copac. Căţeaua Obraznică o găsise – căci era o femeie – în timp ce hoinărea înaintea lui Lirael şi Sam.

Femeia îşi pierduse simţirea. Pe tunica roşie şi aurie avea o pată neagră de sânge, iar cămaşa de zale era sfâşiată în mai multe locuri. În mâna dreaptă ţinea o sabie crestată şi tocită, iar stânga schiţa gestul unei vrăji pe care nu o mai sfârşise.

Nu mai era nimic de făcut, căci spiritul ei trecuse deja hotarul Morţii. Totuşi, Sam se aplecă în pripă, invocând cea mai puternică vrajă de vindecare pe care o cunoştea, dar nici bine nu formă primul însemn că femeia-şi dădu duhul. Ultima scânteie i se stinse în ochi, lăsând loc unei priviri reci şi goale. Sam opri însemnul de vindecare şi îi închise blând pleoapele.

— Era dintre gardienii tatei, rosti el apăsat. Cu toate că nu o cunosc. Era probabil postată în turnul

Gărzii din Târgul lui Roble sau din Uppside. Mă-ntreb oare ce făcea…

Lirael încuviinţă, dar nu-şi putu dezlipi privirea de pe cadavru. Se simţea atât de inutilă. Mereu sosea prea târziu, mereu era prea înceată. Sudistul din râu, după lupta cu Chlorr. Barra şi negustorii. Acum, femeia asta. Ce nedreptate, să moară singură, prinsă chiar în cumpăna dintre moarte şi salvare. De-ar fi urcat dealul mai repede sau de-ar fi renunţat măcar la un popas…

— Trăgea să moară de câteva zile, rosti Căţeaua, adulmecând în jurul corpului. Dar nu se poate să fi venit de departe, stăpână. Nu cu rănile astea.

— Atunci, trebuie că suntem aproape de Hedge şi Nick, rosti Sam.

Se îndreptă de spate şi făcu privirea roată.

— Greu de zis, cu toţi copacii ăştia. Putem la fel de bine să fim aproape de capătul crestei sau să mai avem de mers încă pe-atâta.

— Vreau să ştiu ce a omorât-o şi unde sunt duşmanii, rosti încet Lirael, privind încă la trupul fără suflare.

— Atunci trebuie să ne grăbim, spuse Căţeaua, sărind pe labele din spate cu un entuziasm neaşteptat. Râul o poartă tot mai departe.

— Ai de gând să intri în Moarte? întrebă Sam. Crezi că-i o idee bună? Nu cumva să fie Hedge prin apropiere sau chiar aşteptând în Moarte!

— Ştiu, răspunse Lirael.

Se gândise şi ea la acelaşi lucru.

— Dar cred că merită riscul. Trebuie să ştim exact unde sunt săpăturile la care lucrează Nick şi ce anume s-a întâmplat cu soldatul mort. Nu mai putem să înaintăm orbeşte.

— Într-adevăr, aprobă Sam, muşcându-şi buza cu o nelinişte de care nu era conştient. Eu ce să fac?

— Ai, te rog, grijă de trupul meu cât lipsesc, spuse Lirael.

— Dar să nu te foloseşti de vreo Magie a Legământului decât dacă e neapărat nevoie, adăugă Căţeaua. Chiar şi pe ploaia asta, Hedge ar putea s-o simtă de la kilometri depărtare.

— Ştiu prea bine, i-o întoarse Sam.

Fără să-şi ascundă neliniştea, trase sabia din teacă şi făcu încă o dată privirea roată, cercetând fiecare copac şi tufa. Privi apoi în sus, tocmai la timp să primească un căuş de apă ce-şi făcuse loc prin desişul de frunze. Îi căzu pe gât şi se scurse pe sub mantie, înteţindu-i fiorii. Dar nu zări nimic printre ramuri, cu excepţia unui ochi de cer înnorat.

Lirael îşi trase şi ea sabia. Se opri o clipă cu mâna pe bandulieră, cumpănind ce clopoţel să aleagă. Mai intrase în Moarte o singură dată, atunci când fusese aproape învinsă şi înrobită de Hedge. De data asta, îşi spuse ea, va fi mai puternică şi mai bine pregătită. În parte, însemna şi să aleagă clopoţelul potrivit. Degetele-i se plimbară încetişor pe fiecare săculeţ înainte să se oprească la al şaselea, pe care-l deschise cu grijă. Scoase clopoţelul, astupându-i gura cu un deget, nu care cumva să scoată limba vreun sunet. Îl alesese pe Saraneth. Cel mai puternic dintre clopoţei în afară de Astarael.

— Vin şi eu, nu-i aşa? întrebă Căţeaua cu neastâmpăr, gudurându-se în jurul lui Lirael.

Aceasta încuviinţă şi luă drumul Morţii. Era mai lesne pe-aici, căci moartea femeii crease o poartă ce lega Viaţa şi Moartea pentru multe zile. O poartă ce se deschidea în ambele direcţii.

Frigul nu întârzie să apară, izgonind umezeala ploii calde. Pe Lirael o apucară fiorii, dar continuă să răzbească spre Moarte, până când ploaia, vântul, mirosul de frunze jilave şi chipul vigilent al lui Sam se pierdură în depărtare, pentru a fi înlocuite cu lumina rece şi cenuşie a Morţii.

Râul o trăgea de genunchi, îmboldind-o înainte. Şovăi preţ de o clipă, încercând să scape de

încleştarea Vieţii. Nu trebuia decât să facă un pas îndărăt, să se îndrepte spre Viaţă şi ar fi ajuns din nou în pădure. Însă n-ar fi aflat nimic…

— Sunt Viitoarea Abhorsen, şopti ea, iar râul păru să-şi slăbească strânsoarea. Sau poate-şi închipuia doar. În orice caz, se simţea mai bine. Avea dreptul să fie aici.

Făcu un pas încet, apoi încă unul şi încă unul, până ce prinse încredere. Căţeaua Obraznică sălta lângă ea prin apă.

Dacă avea noroc, se gândi Lirael, femeia încă nu trecuse de Prima Poartă. Dar nu zări nimic în jur, nici măcar pe suprafaţa apei. Totul era încremenit. În depărtare, se auzea vuietul Porţii.

Îl ascultă cu atenţie, căci vuietul s-ar fi oprit la intrarea femeii, apoi o luă din loc, pipăind cu vârful cizmei după hârtoape şi gropi. Era mai uşor să se lase dusă de curent, aşa că se relaxă puţin, însă nu îndeajuns încât să-şi coboare sabia sau clopoţelul.

— Am găsit-o. E chiar înainte, stăpână, şopti Căţeaua, cu nasul ieşind abia la câţiva centimetri de luciul apei. La stânga.

Lirael privi în direcţia arătată de laba Căţelei şi zări o formă neclară sub apă, spre Prima Poartă. Făcu instinctiv un pas înainte, gândind s-o apuce ca pe-o făptură din carne şi oase, dar îşi dădu numaidecât seama de greşeala ei şi se retrase.

Chiar Morţii proaspeţi puteau fi periculoşi, şi nimeni nu garanta că un prieten din Viaţă îţi era prieten şi-aici. Era mai bine să n-o atingă. În schimb, îşi vârî sabia în teacă şi, ţinându-l pe Saraneth nemişcat cu mâna stângă, prinse coada de mahon a clopoţelului cu dreapta. Ar fi putut la o adică să-l răsucească şi să-l sune cu o singură mână, dar îi păru mai înţelept să fie prudentă. La urma urmei, nu mai folosise clopoţeii până acum. Doar naiurile, dar acestea nu se măsurau în putere cu clopoţeii.

— Mulţi vor auzi chemarea lui Saraneth, şopti Căţeaua. Să mă furişez şi s-o prind de gleznă?

— Nu, se încruntă Lirael. Moartă sau nu, e Gardă Regală şi trebuie s-o tratăm cu respect. Îi voi atrage doar atenţia. Oricum, nu vom pierde vremea pe-aici.

Sună din clopoţel cu un gest discret din încheietură, unul dintre cele mai simple gesturi descrise în *Cartea Morţilor* pentru Saraneth. Totodată, îşi canaliză voinţa în sunetul clopoţelului, îndreptând-o spre trupul ce plutea înaintea ei.

Clopoţelul zurui cu tărie, acoperind vuietul îndepărtat al Primei Porţi. Răsuna pretutindeni, părând să câştige în intensitate pe măsură ce străbătea tărâmul întunecat. Tânguirea sa învolbură apele din preajma lui Lirael, creând vălurele ce înaintau împotriva curentului. Sunetul pătrunse în spiritul gărzii, iar Lirael o simţi cum se agită şi se zvârcoleşte împotriva voinţei ei, ca un peşte abia prins în cârlig. Ecoul clopoţelului îi şopti un nume. Era glasul lui Saraneth. Uneori, era nevoie de o vrajă a Legământului pentru a afla un nume, dar această femeie nu avea nicio pavăză împotriva clopoţeilor.

— Mareyn, grăi glasul lui Saraneth, un ecou doar de ea auzit.

Numele gărzii era Mareyn.

— Rămâi locului, Mareyn! rosti ea poruncitor. Stai, căci vreau să îţi vorbesc.

Lirael simţi că femeia se împotrivea, dar fără prea multă vlagă. O clipă mai târziu, apele reci ale râului începură să spumege, iar spiritul lui Mareyn se ridică şi se-ntoarse spre mânuitoarea clopoţelului de care era acum înlănţuită.

Murise de curând, şi Moartea nu-şi pusese încă amprenta pe înfăţişarea ei, astfel că era oglinda trupului pe care-l însufleţise în Viaţă. O femeie înaltă, zdravănă, a cărei armură sfărâmată şi răni

de pe trup luceau la fel de puternic în lumina rece a Morţii ca şi sub razele soarelui.

— Vorbeşte, dacă eşti în stare! porunci Lirael.

Fiind moartă de puţină vreme, Mareyn putea să vorbească dacă dorea. Cei ce sălăşluiau de multă vreme în Moarte îşi pierdeau de regulă puterea graiului, pe care-o puteau recăpăta de la Dyrim, clopoţelul glăsuitor.

— Sunt… în… stare, croncăni Mareyn. Ce doreşti de la mine, stăpână?

— Sunt Viitoarea Abhorsen, declară Lirael, şi acele cuvinte păreau a-şi duce ecoul în Moarte, înăbuşind plăpânda voce din sinea ei care voia să zică: Sunt o fiică a Clayrelor.

— Te întreb în ce fel ai murit şi ce cunoşti despre un om numit Nicholas şi despre puţul pe care el l-a săpat, continuă ea.

— M-ai legat cu clopoţelul tău şi trebuie să-ţi răspund, grăi Mareyn, cu o voce secătuită de orice emoţie. Însă ţi-aş cere o răsplată, dacă binevoieşti.

— Cere, răspunse Lirael, aruncând o privire spre Căţeaua Obraznică; aceasta îi dădea târcoale lui Mareyn ca lupul la oi.

Căţeaua îi întâlni privirea, dădu din coadă şi-o luă îndărăt. Se amuza doar, dar Lirael nu putea să înţeleagă cum putea fi cineva atât de senin pe tărâmul Morţii.

— Necromantul din groapa aceea, al cărui nume nu îndrăznesc să-l rostesc, spuse Mareyn. Mi-a omorât tovarăşii, dar a râs şi m-a lăsat să mă târăsc de-acolo, rănită cum eram, cu făgăduiala că slugile sale mă vor găsi în Moarte şi mă vor lega în serviciul său. Mă tem că aşa va fi, iar trupul mi-a rămas nears în urmă. Nu vreau să mă întorc, stăpână, sau să-i slujesc unuia ca el. Îţi cer să mă trimiţi acolo de unde nicio putere nu mă mai poate întoarce.

— Îţi promit, răspunse Lirael, dar cuvintele lui Mareyn îi străpunseră sufletul cu teamă. Dacă Hedge îi permisese să scape, poruncise probabil să

fie urmărită şi ştia unde să-i găsească trupul. Ar putea fi pândiţi chiar acum în pădure. Pe deasupra, nu i-ar fi fost greu să trimită pe cineva în Moarte, să întâmpine trupul lui Mareyn. Chiar acum, Hedge sau servitorii lui ar putea fi în preajmă atât în Viaţă, cât şi în Moarte.

În timp ce chibzuia la toate acestea, Căţeaua ciuli urechile şi începu să mârâie. O clipă mai târziu, vuietul Primei Porţi se domoli şi se aşternu tăcerea.

— Simt că vine Ceva, o avertiză Căţeaua, adulmecând spre râu. Ceva rău.

— Repede atunci, rosti Lirael. Îl înlocui pe Saraneth cu Kibeth, ţinând clopoţelul în mâna stângă, ca să poată trage sabia din teacă. Mareyn, spune-mi la ce distanţă de trupul tău e puţul.

— E în următoarea vale, peste culmea dealului, răspunse calm Mareyn. Sunt mulţi Morţi acolo, şi deasupra lor dau roată neîncetat nori de furtună. Au tăiat şi un drum de-a lungul văii, înspre lac. Acel tânăr, Nicholas, stă într-un cort peticit la răsărit de groapă… Stăpână, ceva vine după mine. Te implor, trimite-mă!

Lirael simţi groaza care cuprinse spiritul lui Mareyn, chiar dacă glasul ei avea tonul lipsit de inflexiuni al Morţilor. Îi auzi chemarea şi-i răspunse numaidecât cu glasul lui Kibeth, descriind opturi în aer.

— Du-te, Mareyn, grăi ea solemn, şi vorbele i se împletiră cu vaietul clopotului. Pătrunde adânc în Moarte, nu zăbovi şi nu lăsa nimic să-ţi aţină calea. Îţi poruncesc să purcezi spre a Noua Poartă şi să-i treci pragul, căci eşti vrednică de odihna de veci. Du-te!

La ultimul cuvânt, Mareyn se întoarse pe călcâie şi începu a mărşălui, cu fruntea sus şi braţele în cadenţă, aşa cum înainta odinioară în Viaţă, la obişnuita paradă ce se ţinea în faţa barăcilor din Belisaere. Se îndreptă ţintă spre Prima Poartă, dar ezită preţ de o clipă, de parcă ceva i-ar fi stat în

cale, apoi îşi continuă drumul, până ce vuietul Primei Porţi se curmă pentru a-i însemna trecerea.

— S-a dus, băgă de seamă Căţeaua. Dar prezenţa de care-ţi spuneam e prin apropiere. O simt.

— Şi eu, şopti Lirael.

Îl luă din nou pe Saraneth între degete. Glasul puternic şi profund al clopoţelului mare îi aducea linişte în suflet.

— Ar trebui să facem cale-ntoarsă, o sfătui Căţeaua, adulmecând când într-o parte, când în alta, încercând să-i dea de urmă creaturii. Nu-mi place când sunt viclene.

— Ai idee ce e? şopti Lirael retrăgându-se în zigzag spre Viaţă, în aşa fel încât să evite un atac din spate.

Descoperise încă din prima călătorie că era mult mai greu să meargă împotriva curentului, iar răceala din aer i se aşternu greu pe suflet.

— Cred că-i o iscoadă de după a Cincea Poartă, rosti Căţeaua. E măruntă, căci de mult i s-a răpit forma originală… Acolo!

Lătră şi ţâşni prin apă. Lirael zări ceva ca un şobolan lung, subţire şi fusiform, cu cărbuni aprinşi în orbite. Creatura se feri din calea Căţelei şi se repezi la Lirael, care se miră de uriaşa putere pe care o putea tăinui un trup atât de mic.

Lirael ţipă şi-l izbi cu sabia, trimiţând scântei alb-albastre în toate direcţiile. Însă dihania era prea agilă. Lama îi ricoşă din trup, şi creatura se repezi spre mâna în care Lirael care ţinea clopoţelul. Fălcile întâlniră mâneca împlătoşată şi împroşcară flăcări roşii şi negre printre dinţii ca nişte pumnale.

În ultima clipă, Căţeaua înhăţă creatura de mijloc şi-o trase de pe Lirael, al cărei ţipăt se îmbină cu scheunătura arătării şi cu mârâitul fioros al câinelui. Cu o singură mişcare neîntreruptă, Lirael făcu un pas înapoi, apucă repede clopoţelul de coadă, îl ridică şi-l dezlănţui asupra

duşmanului, şi toate zgomotele fură acoperite de dangătul adânc al lui Saraneth.

CAPITOLUL OPT
Încercarea lui Sameth

Sam patrula din nou în jurul micului său perimetru, asigurându-se că nimic nu se apropia. Nu că ar fi putut să vadă mare lucru prin atâta ploaie şi frunziş. Sau, la drept vorbind, să-l audă pe presupusul inamic înainte să se trezească aruncat într-o luptă.

O privi din nou pe Lirael, căutând vreun semn de schimbare, însă ea era încă în Moarte, cu trupul încremenit ca o statuie pe care crescuseră flori de gheaţă, din care ieşeau aburi reci ce îngheţau bălţile de la picioarele ei. Sam se gândi să spargă o bucată de gheaţă ca să se răcorească, dar apoi renunţă la idee. În mijlocul bălţoacei îngheţate se vedeau mai multe urme de câine, întrucât Căţeaua Obraznică – spre deosebire de stăpâna ei – putea să pătrundă fizic în Moarte, ceea ce-i confirmă lui Sam că trupul ei era pe de-a întregul plămădit din magie.

Cadavrul gărzii era încă sprijinit de copac. Sam intenţionase să-i întindă trupul după datină, dar ar fi fost cam stupid având în vedere că l-ar fi lăsat în noroi. Şi el voia să-i dea leşului sfârşitul cuvenit; cu toate astea, nu îndrăznea să folosească Magia Legământului. Cel puţin nu până ce Lirael se întorcea.

Sam oftă la acel gând şi-şi dori să se adăpostească de ploaie sub copac până la revenirea lui Lirael. Era totuşi cât se poate de conştient că e responsabil pentru siguranţa ei. Era din nou singur, de data asta chiar şi fără tovărăşia dubioasă a lui Mogget. Deşi neliniştit, teama care-l însoţise pretutindeni încă din clipa fugii din Belisaere dispăruse. De această dată, nu avea de gând s-o dezamăgească pe mătuşa Lirael. Aşa că-şi ridică

sabia şi reîncepu să dea ocol pâlcului de copaci pe care şi-l alese drept rută de patrulare.

Tocmai când să se întoarcă, auzi ceva prin răpăitul constant al ploii. Aducea cu sunetul de vreascuri umede rupte sub greutatea unui picior sau ceva asemănător. Într-o clipă, Sam îngenunche după tulpina unei ferigi înalte şi nu făcu nici cea mai mică mişcare, ciulind urechile.

La început, auzi doar ploaia şi bătăile propriei inimi. Apoi prinse din nou sunetul. Frunze strivite de un pas atent. Cineva sau ceva încerca să se apropie pe furiş de el. Sunetele veneau cam de la douăzeci de paşi depărtare în josul pantei ascunse de arbuştii verzi. Se apropiau încet-încet, cu un pas la fiecare minut.

Sam îşi întoarse privirile spre Lirael. Nu părea să se întoarcă din Moarte. Preţ de o clipă, avu de gând să dea fuga la ea şi s-o scuture de umeri, să revină mai repede. Ideea îl ispitea, fiindcă ea ar fi luat frâiele în mână. Însă alungă gândul numaidecât. Lirael avea o sarcină de îndeplinit şi el la fel. Avea oricum suficient timp la dispoziţie s-o aducă înapoi dacă era neapărată nevoie. Poate că era doar o şopârlă mare târându-se printre ferigi sau un câine sălbatic, sau una dintre păsările negre şi mari ce nu zboară, despre care ştia că trăiesc în aceşti munţi. Nu-şi amintea cum li se spune. Nu era ceva Mort, căci sigur i-ar fi simţit prezenţa. Nici creatură de Magie Liberă nu era, deoarece ar fi sfârâit în ploaie şi ar fi mirosit-o. Probabil…

Se mişcă din nou, dar nu la deal. Sam îşi dădu seama că

încearcă să-i dea ocol. Poate că încerca să se furişeze pe lângă ei şi apoi să-i atace coborând panta. Asta ar fi o manevră omenească. Ar putea fi un necromant, şopti temător mintea sa. Nu era Mort, aşa că nu-l putea simţi. Folosea Magia Liberă, dar nu era plămădit din ea, aşa că nu putea mirosi nimic. Putea fi tocmai *el.* Putea fi Hedge.

Mâna în care ţinea sabia începu să-i tremure. Strânse mânerul mai tare, să se oprească din tremurat. Urmele de arsură de pe încheietură se învineţiră, îmbujorate de efort. Asta e, îşi spuse el. Asta era încercarea. Dacă nu înfrunta orice ar fi fost acolo, va fi cunoscut ca un laş pentru totdeauna. Lirael nu-l credea astfel, şi nici Căţeaua. Fugise de Astarael, dar nu din teamă. Fusese forţat prin magie, şi Lirael fugise la rându-i. Nimic ruşinos în asta.

Duşmanul se apropie tiptil încă şi mai mult. Deşi îi scăpa privirii, Sam era sigur că ştie unde se afla. Pătrunse în fluxul Legământului şi simţi domolindu-se bătaia nebună a inimii, care era acum învăluită în calmul familiar al magiei ce lega toate lucrurile vii. Desenând în aer cu mâna liberă, Sam invocă patru strălucitoare însemne ale Legământului. Pe al cincilea îl şopti în mâna dusă căuş la gură. Când însemnele se uniră, Sam ţinea un pumnal ce radia ca o rază de soare prinsă în mână. Prea strălucitor pentru a fi privit direct, dar auriu văzut cu coada ochiului.

— Pentru Legământ!

Cu pumnalul solar într-o mână şi sabia în cealaltă, Sam slobozi strigătul de luptă şi săltă înainte, drept prin ferigi. Alunecă în noroi, mai-mai să se ducă de-a dura pe pantă. Văzu o mişcare după un copac şi-şi schimbă direcţia, încă urlând, cu sângele turbat al părintelui său pulsându-i în tâmple. Iată şi duşmanul, un omuleţ ciudat şi palid… care dispăru.

Sam încercă să se oprească. Îşi înfipse călcâiele în pământ, dar alunecă în noroi şi nimeri drept într-un trunchi de copac, ricoşă într-o ferigă şi căzu lat pe spate. În noroi, îşi aminti cuvintele instructorului său militar: „Mai toţi cei care cad în luptă nu se mai ridică. Aşa că să nu te prind că pici!“

Lăsă din mână pumnalul solar, care se stinse de-îndată, însemnele topindu-se pe pământ, şi se

împinse înapoi în picioare. Fusese pe jos doar o secundă sau două, gândi el în timp ce-şi plimba tulburat ochii în toate părţile. Însă nici urmă de… orice ar fi fost acea…

Lirael.

Gândul îl izbi ca o lovitură de ciocan şi într-o clipă fugea în susul pantei pe care tocmai o coborâse, apucându-se de ferigi şi ramuri, şi orice l-ar fi ajutat să urce mai repede. Trebuia să se întoarcă! Dacă Lirael era atacată cât timp încă nu revenise din Moarte? Lovită pe la spate cu un pumnal sau cuţit? N-ar avea nicio şansă.

Când ajunse în micul luminiş, Lirael era aproape aşa cum o lăsase. Ţurţuri formaţi din picuri de ploaie atârnau pe braţele ei întinse, şi băltoaca îngheţată de la picioare se mărise, o privelişte inedită în această pădure călduroasă. Era nevătămată.

— Noroc că eram pe-aici, se auzi o voce din spatele lui Sam. O voce cunoscută. Vocea lui Mogget.

Sam se răsuci ca ars.

— Mogget? Tu eşti? Unde eşti?

— Aici, şi deja o regret ca de-obicei, răspunse Mogget şi un mic motan alb se ivi de după o ferigă.

Sam nu coborî sabia. Văzu zgarda încă la gâtul lui Mogget, şi pe ea un clopoţel. Dar putea fi un şiretlic. Şi unde… sau cine… era acel ciudat omuleţ alburiu?

— Am văzut un om, rupse Sam tăcerea. Părul şi pielea îi era albe, albe ca zăpada. Albe ca blana ta…

— Da, căscă Mogget. Eu eram. Dar forma aceea mi-a fost interzisă de Jerizael, care era… stai să văd… era al patruzeci şi optulea Abhorsen. Nu o pot folosi în prezenţa unui Abhorsen, nici măcar a unui ucenic, fără ca mai întâi să am permisiunea lor. Maică-ta nu obişnuieşte să-mi dea permisiunea, deşi tatăl său era mai îngăduitor.

Deocamdată, Lirael nu poate să ia o decizie, drept pentru care mă vezi din nou aşa cum sunt acum.

— Căţeaua a spus că ea… Astarael… nu-ţi va da drumul, spuse Sam. Nu-şi coborâse încă sabia.

Mogget căscă din nou, şi clopoţelul de la gâtul său începu să sune. Chiar era Ranna. Sam îl recunoscu atât după clinchet, cât şi după propria lui reacţie: nu-şi putu stăpâni un căscat.

— Asta a zis dulăul ăla? întrebă motanul în vreme ce sări pe rucsacul lui Sam şi cu o singură gheară despică tacticos jumătate din cusăturile peticului pentru a putea să intre.

— Astarael? Ea era? A trecut atâta timp încât nu-mi prea aduc aminte cine era. Oricum, mi-a spus ce a avut de spus, apoi am plecat. Prinţe Sameth, trezeşte-mă când ajungem într-un loc uscat şi confortabil. Cu mâncare decentă.

Sam îşi coborî încet spada şi oftă agasat. Era, cu siguranţă, Mogget. Nu era prea sigur dacă să se bucure sau nu de întoarcerea motanului. Îşi tot amintea chicotul răutăcios din tunelul de sub Casa Abhorsen, cât şi miasma şi strălucirea Magiei Libere…

Gheaţa crăpă, iar Sam se întoarse din nou, cu inima gata să-i sară din piept. Pe lângă sunetul gheţii sparte, auzi şi ecoul îndepărtat al unui clopot. Atât de îndepărtat că putea fi o amintire sau doar rodul închipuirii.

Apoi gheaţa se sparse de-a binelea, iar Lirael căzu într-un genunchi, cu fulgi de gheaţă dansând în juru-i ca o furtună în miniatură. Apoi, Căţeaua apăru într-o scânteiere puternică, sărind ca turbată şi mârâind gutural.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Sam. Eşti rănită?

— Nu chiar, murmură Lirael, cu o grimasă care arăta că ceva nu era în regulă şi se apucă de încheietura stângă. O mică dihanie de după a Cincea Poartă a încercat să mă muşte de braţ, dar nu i-au intrat colţii prin haină. Mi-a lăsat doar o vânătaie.

— Ce i-ai făcut? întrebă Sam.

Căţeaua încă fugea de colo până colo, de parcă arătarea Moartă s-ar fi ivit în orice clipă.

— Căţeaua a sfâşiat-o în două, istorisi Lirael, străduindu-se să respire adânc şi rar. Nu că asta ar fi oprit-o. Dar până la urmă am făcut-o să-mi dea ascultare. E în drum spre a Noua Poartă şi nu se mai întoarce.

— Chiar eşti Viitoarea Abhorsen, rosti Sam cu o undă de admiraţie în glas.

— Se pare că sunt, răspunse Lirael încet. Se simţea de parcă şi-ar fi revendicat titlul atunci când l-a grăit în Moarte. Şi, de asemenea, ca şi cum ar fi pierdut ceva. Era un lucru să iei clopoţeii din Casă, însă chiar să-i foloseşti în Moarte era cu totul altceva. Vechea ei viaţă părea atât de departe acum. Dusă pentru totdeauna, şi încă nu ştia cum va fi noua ei viaţă sau măcar ce era ea însăşi. Se simţea stingheră în propria-i piele şi n-avea nimic de-a face cu gheaţa ce se topea sau cu ploaia şi noroiul.

— Îmi miroase ceva, vesti Căţeaua.

Lirael ridică privirile şi pentru prima oară observă că Sam era mai plin de noroi decât înainte şi mâna-i sângera zgâriată, deşi nu părea să o fi observat.

— Ce-ai păţit? întrebă ea cu asprime.

— Mogget s-a întors, o lămuri Sam. Sau cel puţin cred că e Mogget. E în raniţa mea. Doar că la început era preschimbat într-un om albinos foarte scund şi l-am luat drept duşman…

Se opri din vorbit când Căţeaua se apropie de raniţă şi-l adulmecă. O lăbuţă albă ţâşni afară, iar câinele se feri la timp să evite o zgârietură pe nas. Se aşeză nedumerită pe labele din spate.

— E chiar Mogget, confirmă ea. Dar nu înţeleg…

— Mi-a dat o nouă şansă sau cel puţin aşa a spus ea, veni o voce din raniţă. Mai mult decât ai făcut tu vreodată.

— O nouă şansă la ce? mârâi Căţeaua. N-am timp de jocurile tale! Ştii ce e dezgropat la optsprezece kilometri de aici?

Mogget scoase capul din raniţă. Clinchetul lui Ranna răsună, trimiţând un val de toropeală tuturor celor care-l auzeau.

— Ba bine că nu! Nu mi-a păsat atunci şi nu-mi pasă nici acum. E Distrugătorul! Ruinătorul! Destrămătorul…

Mogget se opri să-şi tragă sufletul. Când să mai deschidă gura, Căţeaua scoase un lătrat scurt şi ascuţit, încărcat cu putere. Mogget scheună de parcă ar fi fost călcat pe coadă şi se cufundă sâsâind înapoi în raniţă.

— Nu-i rosti numele! porunci Căţeaua. Nu la mânie, nu când suntem atât de aproape.

Mogget nu făcu nici pâs. Lirael, Sam şi Căţeaua priveau raniţa cu luare-aminte.

— Trebuie să plecăm de-aici. Lirael oftă, ştergându-şi picurii de ploaie de pe frunte înainte să-i intre în ochi. Dar mai întâi vreau să clarific ceva.

Se apropie de raniţa lui Sam şi se aplecă deasupra, ţinându-se la distanţă de o eventuală lovitură de gheară.

— Mogget. Eşti încă legat în serviciul Abhorsenilor, nu-i aşa?

— Da, veni replica înciudată. Ghinion cât Casa.

— Deci, mă vei ajuta, ne vei ajuta, nu-i aşa?

Niciun răspuns.

— Îţi voi face rost de nişte peşti, interveni Sam. Adică, atunci când voi avea de unde să-i iau.

— Şi câţiva şoareci, adăugă Lirael. Asta dacă-ţi plac şoarecii.

Şoarecii ronţăiau cărţi. Bibliotecarele nu suportau şoarecii, iar Lirael nu făcea excepţie. Era mulţumită să descopere că, deşi devenise Abhorsen, acea parte esenţială a identităţii ei, cea de bibliotecară, nu dispăruse. Încă ura şi peştii argintii.

— N-are rost să vă târguiţi cu creatura aia, îi sfătui Căţeaua. Va face întocmai ce i se spune.

— Peşti, când sunt disponibili, şi şoareci, şi o pasăre cântătoare, spuse Mogget ieşind din raniţă, cu limbuţă roz gustând aerul de parcă peştii ar fi fost în faţa lui.

— Fără pasăre cântătoare, grăi Lirael cu hotărâre.

— Foarte bine, consimţi Mogget. Aruncă o privire dispreţuitoare spre Căţea. O înţelegere civilizată şi care ţine cont de înfăţişarea mea curentă. Hrană şi cazare în schimbul ajutorului pe care binevoiesc să-l ofer. Mai bine decât să fiu un sclav, nu crezi?

— Eşti un… începu mânioasă Căţeaua, dar Lirael o apucă de zgardă şi se potoli, mârâind.

— Nu avem timp de ciorovăieli, rosti Lirael. Hedge i-a dat drumul lui Mareyn – femeia din Garda Regală – cu gândul să-i înrobească spiritul mai târziu. O moarte înceată dă naştere unui spirit mai puternic. Ştie cam pe unde a murit şi poate că mai avea slujitori în Moarte, care-mi vor raporta prezenţa acolo. Aşa că trebuie să o luăm din loc.

— Ar trebui… începu Sam pe când Lirael dădea să se îndepărteze. Trebuie să o trimitem aşa cum se cuvine.

Lirael clătină din cap, o mişcare diagonală ce nu era nici acord, nici refuz, ci doar istovire.

— Pesemne c-am obosit, rosti ea, ştergându-şi din nou sprânceana. Doar i-am promis că aşa voi face.

Precum leşurile negustorilor, dacă trupul lui Mareyn era lăsat acolo, putea fi ocupat de alt spirit Mort sau Hedge l-ar fi putut folosi în scopuri chiar mai groaznice.

— Poţi s-o faci tu, Sam? întrebă Lirael, masându-şi încheietura. Sunt cam epuizată, ca să fiu sinceră.

— Hedge ar putea mirosi magia, avertiză Căţeaua. La fel şi orice alte creaturi Moarte de prin

împrejurimi. Deşi ploaia va fi de ajutor.

— Deja am mai făcut o vrajă, încercă Sam să se scuze. Credeam că suntem atacaţi…

— Nu-ţi face griji pentru asta, îl întrerupse Lirael. Doar grăbeşte-te.

Sam se aplecă peste cadavru şi desenă însemnele Legământului în aer. Câteva clipe mai târziu, un giulgiu de foc învălui trupul, iar curând nu mai rămase nimic pentru necromant în afară de inelele înnegrite ale cămăşii de zale.

Sam se pregătea să plece, dar Lirael făcu un pas înainte şi presără trei însemne ale Legământului pe scoarţa copacului ce se înălţa deasupra cenuşii. Vorbi însemnelor, care-i reţinură cuvintele astfel încât orice Mag al Legământului să le audă în anii ce vor urma, pentru câtă vreme copacul va rămâne în rădăcini.

— Mareyn a murit aici, departe de casă şi prieteni. Era o Gardă Regală. O femeie curajoasă, care a luptat împotriva unui vrăjmaş prea puternic pentru ea. Însă chiar şi în Moarte şi-a făcut datoria şi chiar mai mult. Nu va fi uitată. Rămâi cu bine, Mareyn!

— Un gest nobil, rosti Căţeaua. Şi unul…

— Cam stupid, o întrerupse Mogget de după capul lui Sam. Morţii vor da năvală aici în câteva minute dacă ne mai jucăm mult cu magia.

— Mulţumesc, Mogget, spuse Lirael. Mă bucur că ne eşti deja de ajutor. Plecăm, aşa că te poţi pune pe dormit din nou. Obraznico, te rog iscodeşte înaintea noastră. Sam, urmează-mă.

Fără să aştepte un răspuns, porni cu paşi repezi spre coama dealului, îndreptându-se spre un desiş. Căţeaua se luă după ea, apoi fugi înainte dând voios din coadă.

— Face pe şefa, nu-i aşa? remarcă Mogget la urechea lui Sam, care urca mai încet. Îmi aduce aminte de maică-ta.

— Mai taci, mormăi Sam, împingând la o parte o creangă ce ameninţa să-l lovească în faţă.

— Sper că îţi dai seama că ar trebui să fugim cât ne ţin picioarele în cealaltă direcţie, şopti Mogget. Nu crezi?

— Mai demult, la Casă, mi-ai spus că n-are rost să fug sau să încerc să m-ascund. Sau mă-nşel?

Mogget nu catadicsi să-i răspundă, dar Sam ştia că nu adormise. Îl putea simţi mişcându-se prin raniţă. Nu-şi repetă întrebarea, deoarece panta devenise mai abruptă şi n-avea de gând să rămână fără suflu. Orice chef de sporovăială se risipi odată cu urcuşul anevoios, printre copaci şi peste buşteni căzuţi, rupţi de vânt de pe coasta dealului în care nu puteau să-şi înfigă adânc rădăcinile.

Atinseseră într-un sfârşit culmea, uzi leoarcă, în ciuda pelerinelor de ploaie, şi istoviţi de atâta urcuş. Soarele, pierdut undeva într-un nor, era pe cale să apună şi era clar că nu vor mai putea să înainteze mult înainte de lăsarea întunericului.

Lirael se gândi să ceară un popas, dar când îi făcu semn Căţelei aceasta o ignoră, prefăcându-se că nu o vede. Lirael oftă şi o urmă, uşurată că patrupedul cotise spre vest şi mergea pe coama dealului, şi nu coborâse panta. Continuară pentru încă o jumătate de oră, deşi li se părea că merg de ore în şir, până ce ajunseră într-un loc unde o alunecare de teren despădurise versantul nordic al culmii.

Căţeaua se opri, alegând un pâlc de ferigi care să-i adăpostească. Lirael se aşeză lângă ea, iar Sam ajunse după un minut, împleticindu-se la fiecare pas şi se prăbuşi ca un bolovan. Pe când tânărul căuta să-şi recapete suflul, Mogget ieşi din raniţă şi se aşeză pe membrele posterioare, folosindu-se de capul lui Sam drept proptea pentru lăbuţele din faţă.

Toţi patru priveau în jos, pe pârtia defrişată de-a lungul văii şi până la Lacul Roşu, o întindere molcomă de apă din depărtare, luminată de fulgere şi de bruma de lumină ce mai răzbătea printre nori.

Şi puţul lui Nick se vedea foarte bine, ca o rană oribilă de pământ roşu şi humă gălbuie deschisă în verdele văii. Pământul din jur era mereu lovit de fulgere, iar tunetele deveniseră zgomot de fundal. Sute de făpturi, ca nişte furnici văzute de la distanţă, trebăluiau în jurul puţului. Chiar şi de la kilometri depărtare, Sam şi Lirael puteau simţi că sunt Morţi.

— Oare ce fac Ajutoarele acolo? şopti Lirael. Deşi erau pitiţi sus pe culme printre copaci şi ferigi, încă avea senzaţia că Hedge şi acoliţii săi îi pot descoperi în orice clipă.

— Nu-mi dau seama, răspunse Sam. Mută ceva, chestia aia strălucitoare, cred. Spre lac.

— Da, confirmă Căţeaua, care stătea nemişcată ca o statuie lângă Lirael. Trag după ei două emisfere de argint, la trei sute de paşi una de alta.

Mogget sâsâi îndărătul urechii lui Sam, care simţi un fior coborându-i pe spinare.

— În fiecare emisferă e ferecată o jumătate dintr-un spirit străvechi, continuă Căţeaua cu glas scăzut. Un spirit de la început, dinainte să se fi făcut Legământul.

— Cel al cărui nume Mogget era cât pe ce să-l rostească, şopti Lirael. Distrugătorul.

— Da. A fost întemniţat acum multă vreme în emisferele argintii, iar ele au fost îngropate adânc, sub bariere de argint, aur şi plumb; scoruş, frasin şi stejar; iar a şaptea barieră era din os.

— Deci e încă închis? intră Sam în vorbă. Adică, deşi au dezgropat emisferele, el e încă închis în ele, nu-i aşa?

— Deocamdată, grăi Căţeaua. Dar, dacă închisoarea s-a năruit, ce speranţă ne putem pune în lanţuri? Poate cineva a găsit o metodă de a contopi emisferele, deşi nu-mi dau seama cum şi nici unde le-ar putea duce… Îmi pare rău că te-am dezamăgit, stăpână, adăugă ea aşezându-se pe burtă, cu botul scurmând în pământ de mâhnire.

— Poftim? întrebă Lirael, privind spre Căţeaua cătrănită.

Pe moment, nu găsi niciun răspuns. Apoi simţi un glăscior în sinea ei întrebând: „Ce ar face un Abhorsen?” şi atunci realiză că trebuie să fie ceea ce îi urzise soarta. Să fie neînfricată, chiar dacă simţea exact opusul.

— Despre ce vorbeşti? Nu-i vina ta.

Preţ de o clipă, nu-şi putu stăpâni tremurul vocii, dar îl ascunse cu un tuşit înainte să continue:

— De altfel, Distrugătorul e încă închis. Trebuie doar să-l oprim pe Hedge înainte să unească emisferele sau orice are de gând cu ele.

— Ar trebui să-l salvăm pe Nick, rosti Sam. Înghiţi în sec, apoi adăugă: Deşi sunt numeroşi Morţi acolo.

— Asta-i! exclamă Lirael. Cel puţin asta putem face pentru început. Nick va şti exact unde plănuiesc să ducă emisferele.

— Are şi gândirea strategică a maică-tii, observă batjocoritor Mogget. Şi ce-ar trebui să facem? Să coborâm acolo şi să-i cerem lui Hedge să ni-l dea pe băiat pe tavă?

— Mogget, începu Sam, iar Căţeaua mârâi, dar Lirael le acoperi vocile. Un plan îi înmugurise în minte şi voia să-l rostească înainte să-şi piardă speranţa în el.

— Nu fi prostuţ, Mogget. Ne vom odihni puţin, apoi voi îmbrăca pielea fermecată pe care am făcut-o pe barcă şi voi zbura acolo sub formă de bufniţă. Căţeaua va zbura cu mine, iar una din noi îl va găsi pe Nick şi-l vom furişa de acolo. Tu şi Sam ne veţi urma şi ne vom întâlni la izvorul de acolo. Până ce ne întâlnim se va crăpa de ziuă şi vom avea apă, aşa că putem afla de la Nick ce se întâmplă. Ce părere aveţi?

— Felicitări! Într-un clasament al celor mai stupide planuri pe care le-am auzit de la un Abhorsen al tău e pe locul patru, răspunse Mogget.

Îmi place ideea cu odihna, dar ai uitat să aminteşti de cină.

— Cred că ar fi mai bine să zbor eu, interveni Sam stingher. Sunt sigur că n-aş avea probleme cu forma de bufniţă şi aş avea şanse mai mari să-l conving pe Nick să vină cu noi. Şi cum de poate Căţeaua să zboare?

— Nu e nevoie să-l convingem, mormăi Căţeaua. Prietenul tău Nick e probabil sub influenţa Distrugătorului. Vom fi nevoiţi să-l constrângem şi trebuie să fim prudenţi cu el şi cu puterile care poate i s-au dat. Cât despre zburat, pur şi simplu mă fac mai mică şi-mi cresc aripi.

— Aha, făcu Sam. Desigur. Îţi cresc aripi.

— Trebuie să avem grijă şi la Hedge, adăugă Lirael, care acum se întreba dacă nu cumva există un plan mai bun. Dar numai eu pot folosi pielea fermecată. Am croit-o pe mărimea mea – pe tine nu te cuprinde. Sper doar că nu-i prea mototolită în raniţă.

— Cum eu nu zbor, o să-mi ia cam două ore să ajung la pârâul ăla, spuse Sam scrutând în josul culmii. Poate că ar trebui să coborâm împreună în toiul nopţii, apoi poţi zbura de jos. Măcar aşa pot interveni dacă întâmpinăm necazuri. Şi poţi să-mi împrumuţi arcul, să vrăjesc câteva săgeţi cât timp aştept.

— Bună idee, zâmbi Lirael. Ar trebui să pornim. Dar arcul nu va fi de mare folos dacă ploaia continuă şi nu putem risca să-i punem capăt cu magia văzduhului. Asta ne-ar da de gol cu siguranţă.

— Se va opri înainte de zori, grăi Căţeaua cu mare autoritate.

— Ha, făcu Mogget. Oricine le putea spune asta. Că tot veni vorba, se opreşte chiar acum.

Sam şi Lirael căutară din priviri bolta cerească ascunsă de ramuri şi, într-adevăr, cu toate că furtuna din nord-vest era nestăvilită, norii de deasupra lor şi cei din est se desfăceau lăsând loc

ruginiului spălăcit al ultimelor raze de soare şi primei stele a nopţii. Era Uallus, steaua roşie care totdeauna arăta nordul. Lirael se încurajă la vederea stelei, deşi ştia că Uallus aduce noroc dacă e prima stea văzută pe cer e doar o poveste păstorească.

— Bine, rosti Lirael. Urăsc să zbor pe ploaie. Nu suport penele ude.

Sam nu răspunse. Se întuneca, dar fulgerele din jurul puţului luminau când şi când valea. Vedea ceea ce părea a fi un cort. Probabil era cortul lui Nick, fiindcă era singurul din preajmă.

— Ţine-te bine, Nick, şopti Sam. Te salvăm noi.

Primul interludiu

Întinşi sub maşină, Touchstone o prinse pe Sabriel de umăr. Explozia îi surzise şi erau năuciţi în urma şocului. Mulţi dintre paznicii lor zăceau morţi în jur, într-un carnagiu greu de privit. Oricum, erau cu ochii pe asasini. Le vedeau picioarele din ce în ce mai aproape, deşi râsetele lor păreau înăbuşite şi îndepărtate, ca ale unor vecini de cealaltă parte a Zidului.

Touchstone şi Sabriel se târâră înainte, cu pistoalele în mâini. La fel făcură şi cele două gărzi care se apropiaseră de maşină. Sabriel o văzu pe Veran, care strângea pistolul în mâinile însângerate. Celălalt supravieţuitor era Barlest, veteranul gărzilor, al cărui păr grizonant era acum acoperit de o mare pată de sânge. Ţinea în mâini o mitralieră şi era gata să tragă.

Asasinii observară mişcarea, dar prea târziu. Cei patru supravieţuitori traseră aproape simultan, înecându-le râsetele în focuri de armă. Cartuşele goale ricoşau din maşină, iar un fum înţepător dansa printre roţi.

— Spre barcă! îi strigă Barlest lui Sabriel, arătând înapoia lui. La început, nu-l putu înţelege, până să mai strige de trei ori: Barcă! Barcă! Barcă!

Şi Touchstone îl auzise. O privi pe Sabriel, iar ea îi citi teama din ochi. Dar era teamă pentru siguranţa ei, nu pentru el însuşi, şi ea ştia asta. Făcu semn spre aleea dintre casele din spatele lor, care i-ar fi dus spre Piaţa Larnery şi Treptele Warden. Aveau bărci acolo, iar mai multe gărzi deghizate în negustori îi aşteptau. Damed pregătise cu grijă mai multe rute de scăpare, dar asta era cea mai apropiată. Ca întotdeauna, avea în minte doar siguranţa regelui şi reginei.

— Plecaţi! strigă Barlest.

Tocmai ce schimbase încărcătorul mitralierei şi începu să tragă salve scurte în dreapta şi-n stânga, forţându-i pe atacatori să-şi ţină capetele jos. Touchstone îl apucă pe Barlest de umăr în semn de adio, apoi se îndreptă spre cealaltă parte a maşinii. Sabriel se târî lângă el, iar mâinile li se atinseră pentru un scurt moment. Veran, care se afla lângă ea, inspiră adânc, ţâşni de la adăpostul maşinii şi fugi spre alee. Cum ajunse acolo, îngenunche în spatele unui hidrant şi-i acoperi pe Touchstone şi Sabriel care o urmau. Dar pentru moment nu se auzeau alte focuri decât tirul disciplinat al lui Barlest, care era încă sub maşină.

— Haide! răcni Touchstone îndreptându-se spre intrarea în alee.

Însă Barlest nu-i urmă, iar Veran îi apucă pe Touchstone şi Sabriel şi-i împinse în alee ţipând: hai! hai!

În urma lor, auziră strigătul de luptă al lui Barlest, care se năpusti spre atacatori. Urmă o lungă rafală de foc automat şi multiple focuri de armă. Apoi, tăcere, curmată doar de zgomotul cizmelor pe caldarâm, de gâfâieli şi de bătaia inimilor.

Piaţa Larnery era abandonată. Grădina centrală, de obicei populată de guvernante şi ţânci, era complet lipsită de viaţă. Doar câteva minute se scurseseră de la explozie, dar fusese de-ajuns. De la ascendenţa lui Corolini şi a bătăuşilor săi din Partidul Naţiunii în Corvere se iscaseră destule necazuri, iar cetăţenii de rând învăţaseră să se retragă degrabă de pe străzi.

Touchstone, Sabriel şi Veran fugeau în tăcere prin piaţă înspre Treptele Warden. Un barcagiu beat îi văzu, trei făpturi cu pistoale în mâini şi şiroind de sânge, dar nu era într-atât de beat încât să le stea în cale. Se aruncă într-o parte, chircindu-se într-un ghemotoc cât mai mic posibil.

Apele murdare ale râului Sethem curgeau pe lângă micul chei de la capătul treptelor. Un ins

îmbrăcat în cizmele lungi de muşama şi zdrenţele asortate ale unui curăţător de aluviuni stătea acolo, cu mâinile într-un butoi pe care probabil tocmai îl scosese din malurile noroioase ale râului. Cum auzi tropăit pe scări, scoase o carabină cu ţeava tăiată, cu piedica trasă.

— Querel! Protejează-i! strigă Veran.

Bărbatul împinse încet piedica, scoase un fluier de sub cămaşa peticită şi suflă de câteva ori. Un alt fluier îi răspunse şi mai mulţi membri ai Gărzii Regale ieşiră dintr-o barcă ascunsă sub chei. Toţi erau înarmaţi şi pregătiţi de luptă, dar după chipurile lor niciunul nu se aştepta la o astfel de situaţie.

— O ambuscadă! exclamă Touchstone imediat ce se apropiară. Trebuie să plecăm de îndată.

Înainte să apuce să mai spună ceva, mai multe mâini îi apucară şi fură de-a dreptul aruncaţi pe puntea bărcii care îi aştepta, cu Veran urmând îndeaproape. Ambarcaţiunea, o barjă de râu, era cam la doi metri dedesubtul cheiului, însă cei doi aterizară în braţele gărzilor. Nici nu intraseră bine în cabina căptuşită cu saci de nisip că motorul ieşi din lenea de până atunci şi barca porni la drum cu un huruit greoi.

Sabriel şi Touchstone se cercetau reciproc, asigurându-se unul pe altul că erau încă în viaţă şi relativ nevătămaţi, deşi amândoi sângerau de la mici tăieturi de şrapnel.

— Gata, rosti încet Touchstone, punându-şi pistolul pe punte. Am terminat-o cu Ancelstierre.

— Da, încuviinţă Sabriel. Sau poate că locul acesta a terminat-o cu noi. Nu vom mai găsi vreun ajutor aici.

Touchstone suspină, luă o cârpă şi şterse sângele de pe chipul lui Sabriel. Ea făcu acelaşi lucru pentru el; apoi se ridicară şi se îmbrăţişară pentru câteva clipe. Amândoi tremurau şi nu căutau s-o ascundă.

— Trebuie să avem grijă de rănile lui Veran, spuse Sabriel când îşi dădură drumul din braţe. Şi să stabilim un curs către casă.

— Casă, confirmă Touchstone, dar nici măcar acel cuvânt nu fusese grăit fără ca amândoi să simtă o teamă nemărturisită. Pe cât de aproape fuseseră ei de moarte astăzi, se temeau că odraslele lor se vor confrunta cu pericole încă şi mai mari, căci, precum amândoi ştiau prea bine, existau sfârşituri mult mai cumplite decât o simplă moarte.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL NOUĂ
Un vis cu bufniţe şi câini zburători

Nick avu din nou acelaşi vis, cel cu ferma de fulgere şi cu emisferele care se contopeau. Apoi visul se schimbă brusc şi-i păru că stă întins pe un culcuş de blănuri într-un cort. Auzea ritmul încet al ploii pe pânza de deasupra capului şi glasul tunetului, iar întregul cort era mereu luminat de scânteieri de fulger.

Se ridică în capul oaselor şi văzu o bufniţă cocoţată pe cufărul său de voiaj, privindu-l cu ochii ei gălbui, enormi. Şi mai era un câine care stătea lângă pat. O potaie negru-maronie nu mai mare decât un terrier, cu aripi enorme ieşindu-i din umeri.

„Măcar visez ceva nou", gândi el. Probabil era aproape treaz, iar aceasta era una din acele frânturi de vis care precedau trezia completă, când realitatea şi fantezia se îngemănau. Cortul era al lui, ştia asta, dar o bufniţă şi un câine înaripat!

„Mă întreb ce înseamnă asta", gândi Nick, clipind cu ochii încă înceţoşaţi.

Lirael şi Căţeaua Obraznică îl priveau cum se holbează la ele, cu ochii cufundaţi în somn, dar dominaţi de o strălucire febrilă. Îşi duse mâna la piept şi îşi încovoie degetele de parcă ar fi vrut să-şi zgârie inima. Clipi de două ori, apoi închise ochii şi se întinse înapoi pe blănuri.

— Chiar e bolnav, şopti Lirael. Arată groaznic. Şi mai are ceva… Nu-mi dau bine seama în forma

asta. Ceva nefiresc.

— Are o fărâmă din Distrugător în el, mârâi încetişor Căţeaua. Cel mai probabil, o aşchie dintr-o emisferă argintie, îmbibată cu un fragment din puterea lui. Îl mistuie încet-încet, trup şi spirit. E folosit drept avatar al Distrugătorului. Ca voce a lui. Nu trebuie să trezim forţa asta dinlăuntrul său.

— Şi cum îl scoatem de-aici fără să facem asta? întrebă Lirael. Nu pare îndeajuns de sănătos încât să se ridice din pat, darămite să meargă pe propriile picioare.

— Pot să merg, protestă Nick, deschizând ochii şi ridicându-se din nou. Cum acesta era visul lui, de ce să nu participe la o conversaţie între o bufniţă vorbitoare şi un câine înaripat?

— Cine-i Distrugătorul ăsta şi ce-i cu vorbele astea cum că mă mistuie? Am doar o gripă urâtă sau ceva. Mă face să halucinez, adăugă el. Şi să am visuri foarte reale. Un câine zburător! Ha!

— Crede că visează, rosti Căţeaua. Asta-i bine. Distrugătorul nu se va trezi decât dacă se crede ameninţat sau dacă simte Magia Legământului în apropiere. Stăpână, fii atentă să nu-l atingi cu pielea fermecată!

— N-are cum să-mi stea mintea la bufnite, chicoti Nick visător. Nici la câini.

— Pun pariu că nici nu se poate ridica să se îmbrace, îl provocă Lirael cu viclenie.

— Ba bine că nu, făcu Nick târându-şi picioarele de-a lungul blănurilor îndeajuns încât să alunece din culcuş. Pot să fac orice într-un vis. Orice am chef.

Împleticindu-se niţel, îşi dădu jos pijamaua fără pic de pudoare în faţa creaturilor din vis şi rămase în picioare, gol-puşcă. Părea foarte slab, gândi Lirael şi un fior de grijă o luă prin surprindere. Îi putea vedea coastele prin piele şi tot tacâmul că tot veni vorba.

— Vezi? Gata îmbrăcat, bâigui Nick.

— Îţi trebuie puţin mai multe haine, sugeră Lirael. S-ar putea să plouă din nou.

— Am o umbrelă, declară Nick. Apoi faţa i se întunecă. Nu, e ruptă. Îmi iau haina.

Fredonând o melodie numai de el ştiută, se îndreptă spre cufăr şi dădu să deschidă capacul. Lirael, luată prin surprindere, reuşi să zboare de pe cufăr în ultimul moment şi se aşeză pe culcuşul lăsat liber.

— *Bufniţa şi pisicuţa s-au*… cânta Nick, în timp ce-şi trăgea pe el chiloţii, pantalonii şi un palton lung, lăsând la o parte cămaşa. Doar că în visul meu nu se potriveşte… pentru că tu nu eşti o pisică. Eşti… un… Un câine înaripat, termină el şi întinse braţul să-i atingă nasul Căţelei. Atingerea păru să-l surprindă, iar roşeaţa i se accentuă în obraji.

— Visez? întrebă el dintr-odată, plesnindu-se peste faţă. Nu visez, aşa-i? Eu… doar… o iau… razna.

— Nu eşti nebun, îl linişti Lirael. Doar bolnav. Ai febră.

— Da, da, am, consimţi Nick abătut, ducând dosul palmei la fruntea transpirată. Trebuie să mă bag în pat. Aşa a spus Hedge, înainte să plece după cealaltă barjă.

— Nu! porunci Lirael, cu o voce curios de puternică pentru micul cioc al unei bufnite.

Auzind de absenţa lui Hedge, era sigură că trebuie să profite de ocazie.

— Ai nevoie de aer proaspăt. Obraznico, poţi să-l faci să meargă? Aşa cum ai făcut cu arbaletrierul?

— Poate, mormăi Căţeaua. Simt mai multe forţe în el şi chiar un infim fragment din Distrugătorul înlănţuit, e o forţă pe care s-o iei în serios. Şi îi va alerta pe Morţi.

— Sunt ocupaţi să ducă emisferele spre lac, spuse Lirael. Le va lua ceva timp să ajungă aici. Deci cred că e mai bine s-o faci.

— Eu mă bag în pat, decretă Nick, ţinându-şi capul între mâini. Şi, cu cât ajung mai curând acasă în Ancelstierre, cu atât mai bine.

— Nu te bagi tu în pat, mârâi ameninţător Căţeaua. Vii la o plimbare!

Acestea fiind zise, dădu drumul unui lătrat atât de adânc şi zgomotos că zgâlţâi cortul, făcând stâlpii să vibreze. Lirael îi simţi forţa pe pielea ei… cea fermecată. Contactul dintre Magia Liberă şi însemnele Legământului îi ciufuli penajul şi stârni scântei.

— Urmează-mă! tună Căţeaua, apoi se întoarse şi părăsi cortul. Nick făcu trei paşi după ea, dar se opri la intrare, agăţându-se de prelata de pânză.

— Nu, nu, nu pot, îngăimă el, cu muşchii jucând spasmodic sub pielea gâtului şi a mâinilor. Hedge mi-a zis să rămân locului. Mai bine rămân.

Căţeaua lătră din nou, de astă dată mai tare, acoperind până şi tunetele. O coroană de scântei o înconjură pe Lirael aprinzând pijamalele de sub gheare forţând-o să părăsească acel cort.

Nick se împletici şi se încovoie sub forţa hămăitului. Căzu în genunchi şi se târî afară din cort, gemând şi strigându-l pe Hedge. Lirael îi dădu ocol, uitându-se spre vest.

— Ridică-te! porunci Căţeaua. Umblă. Urmează-mă.

Nick se ridică, făcu câţiva paşi, apoi îngheţă locului. Ochii i se dădură peste cap, iar lujeri de fum alb începură să i se ridice în rotocoale din gura deschisă.

— Stăpână! strigă Căţeaua. Fragmentul se trezeşte în el! Trebuie să revii la forma ta şi să-l potoleşti cu clopoţeii!

Lirael căzu ca un bolovan, căci invocase însemnele Legământului să o elibereze de pielea pe care o purta. Dar nu înainte ca ochii ei mari şi aurii de bufniţă să pătrundă prin noaptea dantelată de fulgere până acolo unde Morţii trudeau să mişte emisferele argintii. Sute de Ajutoare aruncaseră

deja frânghiile şi se îndreptau spre cort. O clipă mai târziu, începură să fugă şi sunetul sutelor de articulaţii secate de viaţă trosniră în cor ca un ecou fantomatic al furtunii. Cei din faţă se luptau care să ajungă mai întâi, atraşi de ademenirea magiei şi de promisiunea unei vieţi puternice pe care să o ia. Viaţă care să le domolească foamea eternă.

Căţeaua lătră din nou, dar nu părea să aibă mare efect asupra fumului ce se înălţa din nasul lui Nick. Lirael nu putea decât să privească rotocoalele albe de fum, căci era prinsă pe moment într-un vârtej strălucitor de lumină, până ce-şi năpârlea pielea fermecată.

O clipă mai târziu, era în propria-i formă, cu mâinile pe Saraneth şi Nehima. Însă mai simţea ceva acolo, o prezenţă care ardea înăuntru lui Nick, o strălucire interioară care topea stropii de ploaie ce-i atingeau pielea. Miasma de metal cald a Magiei Libere se revărsa în valuri din el, iar o voce care nu era a lui Nicholas ieşi din gura sa, însoţită de nori de fum alb.

— Cum îndrăzneşti… A, trebuia să mă aştept la tine, băgăreţule, şi la una din surorile tale să…

— Iute, Lirael, strigă Căţeaua. Ranna şi Saraneth laolaltă cu lătratul meu!

— La mine, servitorii mei! răcni vocea din Nick, o voce mult mai puternică şi mai îngrozitoare decât ceva ce ar putea ieşi dintr-un gât omenesc. Spulberă până şi tunetul, prăvălindu-se peste întreaga vale. Toţi Morţii o auziră, chiar şi cei care încă mai trăgeau de funii, şi cu toţii se repeziră încolo, un puhoi de carne putrezită care unduia în jurul puţului, grăbindu-se spre cortul în flăcări, unde Stăpânul lor suprem îi chema.

Şi alţii îl auziră, deşi era prea departe ca vreun sunet să le ajungă la urechi. Hedge scăpă o înjurătură şi omorî un cal ce avu ghinionul să se afle prin preajmă, căci niciun animal viu nu l-ar fi suportat în spinare.

Departe, la răsărit, Chlorr se întoarse de pe malul râului de lângă Casa Abhorsenilor şi porni în goană, o mare vâlvătaie de foc şi întunecime care se mişca mai repede decât ar fi putut-o duce orice picior de om.

Lirael îşi aruncă sabia şi îl trase pe Ranna atât de repede încât clopoţelul scăpă o undă de torpoare asupra stăpânei sale. Încheietura încă o durea în urma confruntării din Moarte, dar nici durerea, nici protestele lui Ranna nu erau de-ajuns să o oprească. Paginile din *Cartea Morţilor* îi străluceau în minte, arătându-i ce să facă. Alătură sunetul blând al lui Ranna cu forţa adâncă a lui Saraneth şi cu ele lătratul poruncitor al Căţelei.

Sunetul se înfăşură în jurul lui Nick, iar vocea care tuna din el se domoli. Însă o voinţă turbată se opinti împotriva vrăjii, luptând împotriva puterilor combinate ale clopoţeilor şi Căţelei. Apoi, deodată, rezistenţa cedă, iar Nick căzu la pământ, fumul alb retrăgându-se rapid în nas şi gât.

— Grăbeşte-te şi ridică-l! o îndemnă Căţeaua. Tai-o spre sud şi îndreaptă-te spre punctul de întâlnire. Îi ţin eu ocupaţi aici!

— Dar – Ranna şi Saraneth – va fi adormit, protestă Lirael punând clopoţeii la loc şi ridicându-l pe Nick. Era mult mai uşor decât părea. Evident, era doar piele şi os.

— Nu, doar ciobul din el doarme, rosti Căţeaua. Îşi retrăsese aripile şi acum creştea la dimensiunile de luptă. Plesneşte-l şi fugi!

Lirael se supuse, deşi-i părea un gest crud. O ustura palma, dar măcar îl trezise pe Nick. Acesta tresări, se uită nedumerit în jur şi se zbătu să-şi elibereze braţul de strânsoarea ei.

— Fugi! se răsti ea şi-l trase după sine, oprindu-se s-o ridice pe Nehima. Fugi sau te înţep cu asta!

Cu o figură năucită, Nick se uită pe rând la ea, la cortul în flăcări, la Căţea şi la hoarda care se apropia în goană, cea despre care credea el că sunt

muncitori bolnavi. Apoi începu să fugă, lăsându-se îndrumat spre sud.

În urma lor, Căţeaua stătea la lumina focului, o umbră nefastă măsurând acum aproape doi metri la nivelul umerilor. Pe zgardă, însemnele Legământului luceau straniu în propriile lor culori, mai aprinse decât flăcările roşii-gălbui ale cortului arzând. Magia Liberă pulsa sub zgardă, iar flăcări roşii îi picurau din gură precum balele.

Primul grup de slujitori morţi o zări şi încetini, nesiguri de ce anume era şi cât de periculoasă putea fi. Apoi Căţeaua Obraznică lătră, iar slujitorii începură să se vaiete şi să urle, căci o putere pe care o cunoşteau şi de care se temeau puse stăpânire pe ei, un atac de Magie Liberă care le trimitea fiori în trupurile putrede şi-i obliga să se întoarcă în Moarte.

Dar pentru fiecare Mort căzut erau încă zece care se repezeau cu mâinile scheletice gata să prindă şi să sfâşie, cu dinţii sparţi şi albiţi de mormânt nerăbdători să muşte în orice carne, magică sau nu.

CAPITOLUL ZECE
Prinţul Sameth şi Hedge

Abia ce făcuseră jumătate din drumul până la locul de întâlnire cu Sam, că Nick se prăbuşi la pământ. Faţa îi era îmbujorată de febră şi istovire şi răsufla din greu. Se uita la Lirael fără să rostească un cuvânt, parcă aşteptându-şi execuţia.

Era îndreptăţit să se teamă, de vreme ce ea stătea deasupra lui cu sabia trasă. O băgă pe Nehima în teacă şi încetă să se încrunte, dar Nick era prea bolnav şi obosit să înţeleagă că încerca să-l liniştească.

— Se pare că va trebui să te duc în spate, rosti ea, cu un amestec de epuizare şi deznădejde. Tânărul nu era deloc greu, dar mai aveau încă aproape un kilometru până la izvor şi nu ştia câtă vreme fărâma de Distrugător din el va rămâne adormită.

— De ce… de ce faci asta? întrebă cu un horcăit Nick pe când ea îl ridica pe umeri. Să ştii că experimentul va continua şi fără mine.

Lirael învăţase cum să-i ducă pe oameni în spinare la Marea Bibliotecă a Clayrelor, deşi nu o mai făcuse de ani buni. Nu de când alambicul lui Kemmeru – un obiect nepermis – luase foc tocmai când Lirael făcea de tură în brigada de pompieri a bibliotecarelor. Constată cu mulţumire că nu uitase cum se procedează şi că Nick era mult mai uşor decât Kemmeru. Era totuşi o comparaţie nedreaptă, deoarece Kemmeru ţinuse morţiş să fie cărată cu tot cu cărţile ei preferate.

— Prietenul tău Sam poate să te lămurească, spuse Lirael.

Încă o auzea pe Căţea lătrând undeva în urma ei, ceea ce o linişti întrucâtva, însă era greu să vadă încotro se îndreaptă în lumina difuză a zorilor ce

nu avea destulă tărie nici măcar să arunce o umbră. Îi fusese mult mai uşor să traverseze valea în formă de bufniţă.

— Sam? Ce are Sam de-a face cu toate astea? întrebă Nick.

— Îţi explică el, răspunse scurt Lirael, apoi ridică ochii spre cer, căutând să-şi stabilească poziţia în funcţie de steaua Uallus. Dar erau încă prea aproape de puţ şi vedea doar nori de furtună şi fulgere. Măcar se oprise ploaia şi norii aduşi de ei se risipeau încet-încet.

Lirael îşi continuă drumul, dar cu presimţirea crescândă că o luase cumva în direcţia greşită. Ar fi trebuit să fie mai atentă când zburase deasupra cărării spre puţ, se gândi Lirael, când totul se afla dedesubt.

— Hedge mă va salva, şopti Nick sfârşit, cu o voce răguşită şi stranie, mai ales că venea de lângă cureaua lui Lirael, unde-i bălăbănea capul.

Lirael nu-i dădu atenţie. Nu mai auzea vocea Căţelei, iar pământul devenea tot mai mocirlos la fiecare pas. I se păru că vede tufişuri. Poate erau cele care străjuiau pârâul unde îi aştepta Nick.

Înaintă, cu greutatea în plus a lui Nick împingându-i picioarele adânc în pământul moale. Acum că era mai aproape şi că soarele împrăştia mai multă lumină, observă că acelea nu erau tufişuri, ci stufăriş. Tulpini înalte ale căror flori colorau malurile apei cu un scânteietor nimb stacojiu, de la care Lacul Roşu îşi trăgea numele.

Lirael îşi dădu seama că şi-a ratat complet destinaţia. Cumva, o cotise spre vest. Acum era pe malul lacului, iar Ciorile Sângeroase o vor găsi în curând dacă nu se va pune la adăpost de privirea lor. Îl săltă pe Nick pe umeri şi se aplecă puţin înainte, să-şi echilibreze povara. Acesta scoase un geamăt de durere, dar Lirael îl ignoră şi intră în stufăriş.

Curând, noroiul făcu loc apei, care i se înălţa până la genunchi. Trestiile se îndeseau pe măsură

ce înainta, iar vârfurile lor înflorite se legănau deasupra lor. Văzu însă o cărare îngustă deschizându-se între nişte trestii lăsate. O luă pe cărare, intrând tot mai adânc în mlaştină.

Între timp, Sam luă încă un însemn din fluxul nesfârşit al Legământului şi-l împinse în săgeata pe care o ţinea pe genunchi, privind cum se întinde ca uleiul pe oţelul ascuţit al vârfului. Era ultimul pentru această săgeată. Deja pusese însemne de precizie şi forţă în vergeaua de lemn, însemne de zbor şi noroc în pene şi de izgonire şi destrămare în vârf.

Era ultima din cele douăzeci, acum toate fermecate să fie arme de mare folos împotriva Morţilor. Petrecuse două ore să le farmece pe toate şi era cam obosit. Nu ştia că cei mai mulţi magi ai Legământului ar fi petrecut aproape o zi cu asemenea îndeletnicire. Pentru Sam fusese dintotdeauna ceva firesc să sădească magie în obiecte neînsufleţite.

Îşi făcea treaba şezând pe porţiunea uscată a unui buştean pe jumătate cufundat în pârâu. Din punctul său de vedere, era un pârâu sigur, căci avea aproape cincisprezece metri lăţime, era adânc şi repede. Putea fi traversat sărind pe buştean şi pe câteva pietre înalte, dar Sam se îndoia că Morţii ar fi capabili de aşa ceva.

Puse ultima săgeată în tolba prinsă de raniţa lui Lirael, pe care apoi o luă în spate. Îşi lăsase propria raniţă pe malul apei, cu Mogget dormind pe ea. Când privi mai bine, Sam băgă de seamă că acesta dispăruse.

Sam se uită atent împrejur, dar nu observă nicio mişcare şi nu era destulă lumină încât să-l vadă în caz că stătea locului sau se ascundea.

Motanul nu mai dispăruse aşa niciodată, iar Sam avea chiar mai puţină încredere în el de când cu păţania din tunelurile de sub Casa Abhorsenilor. Încet, luă arcul lui Lirael şi puse o săgeată pe

coardă. Avea sabia la brâu, dar zorii aruncau suficientă lumină încât măcar să ţintească ceva la mică depărtare. Măcar peste râu, pe care Sam nu avea de gând să-l traverseze.

Deodată, ceva mişcă pe celălalt mal. O siluetă mică şi albă, furişându-se pe lângă apă. Era probabil Mogget, se gândi Sam, scrutând în penumbră.

Degetele-i tresăriră pe coardă când creatura se apropie.

— Mogget? şopti el cu nervii mai încordaţi decât arcul din mâini.

— Cine te aşteptai să fie, prostule! rosti ghemotocul alb, săltând din piatră-n piatră şi apoi pe buştean. Nu-ţi irosi săgeţile, că vei avea nevoie de ele. Cam două sute de Ajutoare se îndreaptă încoace.

— Ce! exclamă Sam. Cum rămâne cu Lirael şi Nick? Sunt teferi?

— N-am idee, spuse Mogget calm. M-am dus să văd ce se-ntâmplă când însoţitorul nostru canin a început să latre. Se îndreaptă încoace, cu toţi morţii pe urme, dar nu am zărit-o pe Lirael sau pe prietenul tău care ne dă bătăi de cap. A, cred că asta-i Căţeaua Odioasă care se apropie acum.

Cuvintele lui Mogget fură urmate de un pleoscăit enorm când Căţeaua, ce apăruse deodată pe celălalt mal, se aruncă în pârâu trimiţând apă în toate părţile, dar mai ales pe Mogget.

Într-o clipită, Căţeaua era lângă ei, scuturându-şi capul atât de tare încât Sam trebui să-şi ferească arcul.

— Repede! gâfâi ea. Trebuie să plecăm de-aici! Rămâneţi pe malul ăsta şi luaţi-o în josul pârâului!

Nici nu sfârşi bine, că o luă din nou la goană de-a lungul apei. Sam sări de pe buştean, îşi înşfacă raniţa şi porni poticnindu-se după Căţea, cu o sumedenie de întrebări pe limbă. Cu raniţa lui Lirael în spate, arcul şi o săgeată într-o mână şi

raniţa lui în cealaltă, nu o dată era cât pe ce să se prăvălească în pârâu.

— Lirael… şi Nick? Ce… să ne oprim puţin… tre' să rearanjez toate…

— Lirael s-a ascuns în stufăriş, dar necromantul a apărut dintr-odată, aşa că nu am riscat să-l conduc la ea, rosti câinele peste umăr. De-aia nu putem aştepta!

Sam privi în urmă şi se împiedică de raniţa din mână, căzând cu tot cu arc şi săgeată. Abia ce se ridică în picioare, că zări zidul mişcător de Ajutoare care tocmai se opriseră de cealaltă parte a apei, lângă buştean. Erau câteva sute la număr, o imensă şi sumbră viermuială de hoituri care se porniră numaidecât să-i urmărească.

Din noianul de Morţi o singură arătare ieşea în evidenţă. Un om înveşmântat în flame roşiatice, călărind un cal scheletic, cu ultimele hălci de carne stând să-i cadă de pe gât şi greabăn.

Hedge. Sam îi simţi prezenţa ca un sloi de gheaţă şi o durere năprasnică îi sfredeli încheieturile. Hedge striga ceva – poate o vrajă –, dar Sam nu îl auzi. Era preocupat să ridice arcul de pe jos şi să ia o altă săgeată. Zorii păreau să fi încremenit şi era încă destul de întuneric, iar distanţa apreciabilă. Însă nu destul de mare pentru o lovitură norocoasă.

Fără să stea pe gânduri, Sam luă o săgeată şi întinse arcul. Pentru o clipită, întreaga lui concentrare trasă o linie între el şi făptura aceea de beznă şi văpaie.

Apoi luă degetele de pe coardă, iar săgeata fermecată îşi luă zborul ca o scânteie albastră. Sam privi plin de speranţă cum gonea mai precis decât îşi închipuise, întâlnind gâtul necromantului într-o vâlvătaie albă şi roşie.

Hedge căzu de pe calul său scheletic, care se ridică pe picioarele dinapoi şi se avântă spre pârâu, doborând câteva rânduri de Ajutoare. La contactul cu apa, se dezintegră într-o explozie de scântei

albe şi nechezături ascuţite. Ştiuse instinctiv cum să se elibereze şi să-şi găsească moartea finală.

— Asta îl va enerva, rosti Mogget de lângă picioarele lui Sam.

Sam îşi pierdu speranţa când îl văzu pe Hedge ridicându-se şi smulgându-şi săgeata din gât.

— Nu le mai irosi pe el, spuse Căţeaua. Nu poate fi nimicit cu săgeţi, indiferent ce vrăji ai pune în ele.

Sam încuviinţă tăcut, aruncă arcul şi-şi trase sabia. Deşi pârâul avea să-i ţină pe Morţi la distanţă, ştia că nu-l va opri pe Hedge.

Necromantul trase şi el sabia şi păşi înainte. Ajutoarele se dădură la o parte să-i facă loc. Ajuns la mal, rânji cu toţi dinţii, pe care jucau limbi de foc. Băgă o cizmă în pârâu şi rânji din nou când aburi ţâşniră în volburi turbate la suprafaţa apei.

— Du-te şi ajut-o pe Lirael! porunci Sam Căţelei. Îl ţin eu ocupat pe Hedge cât timp pot. Mogget, mă ajuţi?

Niciun răspuns de la Mogget, care se făcuse nevăzut.

— Succes! îi ură Căţeaua, apoi se îndepărtă în grabă spre vest.

Sam inspiră adânc şi se puse în gardă. Cea mai cruntă teamă a sa devenise groaznică realitate. Era singur şi faţă în faţă cu Hedge.

Tânărul îşi îndreptă atenţia asupra Legământului, nu doar pentru a arunca o vrajă, ci şi să se liniştească. Respiraţia i se domoli la atingerea fluxului familiar din jur şi, aproape fără să gândească, Sam începu să scoată însemne din Legământ, şoptindu-le numele atunci când îi ajungeau în palmă.

Hedge mai făcu un pas. Acum era complet înfăşurat în aburi şi abia i se mai ghicea silueta în apa care spumega şi clocotea. Abia acum îşi dădu Sam seama că necromantul avea de gând să sece pârâul. Deja era vizibil mai puţină apă la picioarele

lui, albia se vedea cu ochiul liber, şi Ajutoarele începuseră să înainteze.

Hedge nici măcar nu va trebui să lupte cu mine, gândi Sam. Trebuie doar să rămână în pârâu şi Ajutoarele sale îl vor trece şi mă vor termina. Deşi avea naiul la el, Sam nu ştia să-l folosească prea bine, şi Morţii erau oricum prea mulţi.

Mai putea face un singur lucru: să-l atace pe Hedge în pârâu şi să-l ucidă înainte ca Ajutoarele să poată trece. Asta dacă l-ar putea omorî pe Hedge, şopti o voce sâcâitoare adânc în mintea lui. N-ar fi mai bine să o ia la fugă? Să fugă înainte să fie ars din nou şi spiritul să-i fie smuls din odăile cărnii şi să ajungă la cheremul necromantului…

Sam îşi alungă repede gândurile negre, îngropând vocea sâcâitoare atât de adânc în tainiţele minţii că abia îi mai auzea ecoul. Apoi, lăsă însemnele din mână să se risipească în neant, reintră în Legământ şi scoase un nou şir de însemne. Pe măsură ce le invoca, le însemnă cu un deget pe picioare. Însemne de protecţie, de răsfrângere şi deviere se contopiră într-o sclipitoare armură care să-i apere picioarele de apa clocotită.

Se uitase în jos pentru doar zece, poate cincisprezece secunde. Însă, când îşi ridică privirile, Hedge dispăruse. Aburii se împrăştiaseră, iar apa curgea fireşte din nou. Ajutoarele îi întoarseră spatele şi acum şontâcăiau înapoi, lăsând pământul bătătorit şi înţesat cu bucăţi de carne putredă şi aşchii de os.

— Fie ţi-a fost menită altă moarte, prinţe, fie Hedge şi-a găsit ceva mai important de făcut, constată Mogget, care apăruse la picioarele lui Sam ca o plantă de-abia răsărită.

— Tu pe unde erai? întrebă Sam, care se simţea cumva dezumflat. Fusese gata-gata să se avânte în pârâu, să lupte pe viaţă şi pe moarte şi dintr-odată totul redevenise doar o dimineaţă liniştită. Soarele

lucea pe cer şi păsările îşi reluaseră ciripitul. Deşi doar pe partea aceasta a apei, observă el.

— Mă ascundeam, ca orice ins prudent când are de-a face cu un necromant atât de puternic precum Hedge.

— E chiar atât de puternic? Trebuie să fi întâlnit mulţi necromanţi în toţi anii în care ai slujit-o pe mama şi pe ceilalţi Abhorseni.

— Aceia nu erau ajutaţi de Distrugător, răspunse Mogget. Recunosc, sunt impresionat de ce-i în stare să facă, chiar înlănţuit aşa cum e. Să ne fie învăţătură de minte, că, deşi e închis într-un bulgăre de metal argintiu…

— Unde crezi că s-a dus Hedge? îl întrerupse Sam, care nu-i prea dăduse atenţie.

— Înapoi la bulgării ăia de metal, evident, căscă Mogget. Sau după Lirael. Cred că a sosit vremea să trag un pui de somn.

Mogget căscă din nou, apoi icni de mirare când Sam îl apucă şi-l scutură bine, declanşând clinchetul lui Ranna.

— Trebuie să dai de urma Căţelei! Trebuie să o ajutăm pe Lirael!

— Nu aşa se cere frumos.

Mogget căscă din nou, sub imperiul valurilor de somn pe care Ranna le trimitea asupra lor. Dintr-odată, Sam se văzu stând jos, iar pământul părea atât de confortabil. Trebuia doar să se întindă şi să-şi pună mâinile după cap…

— Nu! Nu! se împotrivi el. Se ridică şi se împletici înspre pârâu, în care-şi împinse faţa.

Când se întoarse, Mogget era în raniţă, dormind dus cu un rânjet răutăcios pe faţa lui mică.

Sam se holba la el ducându-şi mâinile prin părul ud. Căţeaua o luase în josul pârâului. Ce spusese înainte? „Lirael s-a ascuns în stufăriş."

Aşadar, dacă va urma cursul apei spre Lacul Roşu, avea o bună şansă să o găsească pe Lirael. Sau vreo urmă de-a ei, sau pe Căţea. Sau poate că Mogget se va trezi.

Sau poate că Hedge se va întoarce…

Sam nu avea de gând să rămână locului. Poate Lirael avea nevoie de ajutorul său. Sau Nicholas. Trebuia să-i găsească. Împreună, ar fi avut mai multe şanse să supravieţuiască şi să oprească trezirea Distrugătorului închis în emisferele argintii. Singuri ar da greş.

Sam puse în raniţă arcul şi săgeata lui Lirael. Apoi luă cele două raniţe în spate, cu o curea pe fiecare umăr, avu grijă ca Mogget să nu cadă, chiar dacă motanul o merita din plin, şi o luă spre vest.

CAPITOLUL UNSPREZECE
Ascunşi în stufăriş

Lirael se aştepta întrucâtva să găsească o barcă făcută din trestii, devreme ce Clayrele o Văzuseră pe ea şi pe Nicholas într-una pe Lacul Roşu. Oricum, se simţi uşurată când dădu peste strania ambarcaţiune, întrucât apa-i venea acum binişor peste coapse. Dacă ar mai fi înaintat astfel, ar fi fost nevoită să ia cale întoarsă sau risca să-l înece pe Nick, căci nu-l putea căra altfel.

Îl aşeză cu grijă în mijlocul bărcii în formă de canoe, apucând-o repede de margini când era să se răstoarne. Barca era cam de două ori mai lungă decât Lirael, dacă s-ar fi întins în ea, dar foarte îngustă. Se lărgea doar la mijloc, îndeajuns să încapă amândoi în ea.

Nick era semiconştient, dar începu să-şi revină pe măsură ce stăteau în barcă în deplină tăcere, iar Lirael îşi cântărea opţiunile. Trestiile se aplecau deasupra lor, ca un alcov secret, şi în apropiere se auzeau tânguirile unor mici păsări de apă, întrerupte ocazional de plescăitul câte uneia din ele care se cufunda în căutarea vreunui deliciu pescăresc.

Lirael şedea cu sabia pe poală şi cu o mână pe banduliera cu clopoţei, ascultând. Păsările când ciripeau şi pescuiau vesele, când se cufundau în tăcere şi-n stufăriş. Lirael ştia că de vină erau Ciorile Sângeroase care zburau la joasă altitudine. Putea să simtă spiritul rece care sălăşluia în ele, urmând fără crâcnire ordinele stăpânului său. O căutau.

Barca era exact cum o descriseseră Clayrele, dar Lirael se simţi în ghearele unei noi şi stranii temeri

stând în ea. Aceasta era limita Viziunii Clayrelor. O Văzuseră aici cu Nicholas, dar nimic mai mult, şi nu Văzuseră ce se ascundea în el. Poate din cauză că acesta le era sfârşitul? Oare Hedge era pe cale să apară dintre trestii? Sau se va trezi Distrugătorul din firavul tânăr dinaintea ei?

— Ce mai aştepţi? întrebă Nick dintr-odată, mai întremat decât se aşteptase ea. Lirael tresări cu putere, legănând violent barca. Vocea îi era puternică, sunând straniu în lumea tăcută a stufărişului.

— Linişte! porunci Lirael cu o şoaptă aspră.

— Sau ce? bravă Nick. Însă vorbea mai încet, cu ochii aţintiţi pe sabia ei.

După câteva momente, Lirael grăi:

— Aşteptăm după-amiaza, când soarele străluceşte mai tare şi Morţii sunt slăbiţi. Atunci ne vom îndrepta spre malul lacului şi, dacă totul merge bine, vom ajunge la punctul de întâlnire unde te aşteaptă prietenul tău Sameth.

— Morţii, zâmbi Nick cu un aer de superioritate. Spirite locale ce trebuie îmbunate, să înţeleg? L-ai menţionat pe Sam şi înainte. Ce rol joacă el în asta? L-ai răpit şi pe el?

— Morţii… sunt Morţi, se încruntă Lirael.

Sam menţionase că Nick nu înţelegea şi nici măcar nu se străduia să priceapă ce însemna Vechiul Regat, dar această orbire faţă de realitatea ce-l înconjura nu putea fi naturală.

— Ei lucrează în puţ. Ajutoarele lui Hedge. Şi nu, Sam mă ajută să te salvez. E evident că nu înţelegi pericolul.

— Nu-mi spune că Sam a început să creadă în superstiţiile astea. Morţii, aşa cum le spui tu, sunt doar nişte nefericiţi care suferă de o boală similară leprei. Şi, departe de a mă salva, mă reţii de la un important experiment ştiinţific.

— M-ai văzut sub formă de bufniţă, împreună cu câinele înaripat, spuse Lirael, curioasă să vadă cât de mult îl controla Hedge.

— Hipnoză… sau halucinaţii, răspunse Nick. După cum vezi, sunt bolnav. Încă un motiv pentru care n-ar trebui să fiu în… şandramaua asta de ambarcaţiune.

— Ciudat, rosti Lirael gânditoare. Probabil că acea chestie din tine ţi-a întunecat mintea. Mă întreb cu ce scop.

— Să ştii că Hedge mă va salva. E un băiat foarte descurcăreţ şi nu tolerează întârzieri de la program, ca şi mine de altfel. Aşa că, indiferent ce convingere absurdă te-a apucat, ar trebui să renunţi la ea şi să te duci acasă. Ba chiar sunt sigur că, dacă mă duci înapoi, te vei alege cu o răsplată.

— O răsplată? râse Lirael cu amărăciune. O moarte groaznică şi sclavie eternă? Asta e singura „răsplată" pentru oricine se apropie de Hedge. Dar spune-mi, în ce constă „experimentul" tău?

— Îmi dai drumul dacă-ţi spun? întrebă Nick. Nu că ar fi un mare secret. Oricum, nu cred că-ţi publici tezele în jurnalele academice Ancelstierrane, nu-i aşa?

Lirael nu răspunse la niciuna dintre întrebări. Doar se uita la el, aşteptând să vorbească. La început, Nick îi înfruntă privirea, dar apoi se zăpăci şi privi în altă parte. Ochii ei aveau ceva intimidant în ei. O duritate pe care nu o mai întâlnise la tinerele femei pe care le cunoscuse la balurile din Corvere. Parţial, din acest motiv se hotărâse să vorbească, şi parţial pentru a o impresiona cu inteligenţa şi cunoştinţele lui.

— Emisferele sunt constituite dintr-un metal necunoscut care, postulez eu, are o capacitate aproape infinită de absorbţie a energiei electrice în vederea descărcării ulterioare, grăi el luând o postură savantă. De asemenea, creează un fel de câmp ionizat care atrage furtuni, care la rându-le generează descărcări electrice ce sunt absorbite de metal. Din nefericire, câmpul ionizat previne prelucrarea metalului, dat fiind că uneltele de fier sau oţel nu pot fi aduse în apropierea sa.

— Intenţia mea e să conectez emisferele la o fermă de fulgere, pe care un asociat de încredere o construieşte în Ancelstierre chiar acum. Ferma va fi compusă dintr-o mie de paratrăsnete interconectate care vor absorbi toată forţa electrică a unei întregi furtuni – nu doar a câtorva fulgere – şi o vor conduce în cele două emisfere. Această putere va… ăă… repolariza… sau demagnetiza… cele două emisfere astfel încât să poată fi unite. Acesta e scopul ultim. Vezi tu, trebuie să fie unite. E absolut esenţial!

După ce rosti ultimul cuvânt, se prăbuşi pe spate, gâfâind din greu.

— De unde ştii? întrebă Lirael. Tot ce auzise îi părea genul acela de păsărească folosită de falşi clarvăzători şi magi şarlatani, prin care se convingeau mai mult ei înşişi de cele spuse.

— Ştiu pur şi simplu, şopti Nick. Sunt om de ştiinţă. Când emisferele vor ajunge în Ancelstierre, voi putea să-mi probez teoriile, cu instrumente adecvate şi ajutor calificat.

— De ce e nevoie ca emisferele să fie unite?

Acesta părea să fie punctul slab în convingerile lui, dar şi cel mai periculos, fiindcă unind emisferele ceea ce era întemniţat în ele s-ar fi întregit. De-abia după ce-i pusese întrebarea îşi aminti că erau lucruri mai importante de discutat.

— Trebuie să fie, răspunse tânărul, descumpănit. Ar trebui să-ţi fie limpede ca lumina zilei.

Evident, nu putea gândi clar la problema aceasta.

— Da, fireşte, îl linişti Lirael. Dar sunt curioasă cum aveţi de gând să treceţi emisferele în Ancelstierre. Şi unde mai exact e ferma de fulgere? Trebuie să fie greu să construieşti aşa ceva. Adică, ar ocupa enorm de mult loc.

— O, nu e atât de dificil precum ai crede, rosti Nick, bucuros că discuţia se muta de la subiectul îmbinării emisferelor. Le vom încărca în barje,

apoi vom naviga spre sud de-a lungul coastei. Se pare că apele sunt prea agitate şi e prea ceţos să ne aventurăm pe mare. Vom debarca la nord de Zid, peste care vom urca emisferele, iar de-acolo mai sunt doar şaisprezece-douăzeci de kilometri până la Forwin Mill, unde ferma mea de fulgere e construită. Dacă totul decurge cum trebuie, va fi aproape terminată când vom ajunge.

— Dar… cum le veţi transporta peste Zid? E o barieră împotriva Morţilor şi a altor asemenea creaturi. Nu veţi putea să le treceţi de Zid.

— Prostii! exclamă Nick. Ar trebui să te iei de mână cu Hedge. Măcar el e pregătit să încerce, cu condiţia să-l las să facă nu ştiu ce scamatorii înainte.

— Aha, făcu Lirael. Era clar că Hedge sau mai curând Stăpânul său a găsit o cale de a trece emisferele peste zid. Oricum, fusese o speranţă zadarnică, având în vedere că Hedge mai traversase Zidul, şi nu o dată, iar Kerrigor şi armata sa năvăliseră peste el acum ani buni. Sperase că măcar emisferele nu vor trece.

— Nu vei… mm… nu vei avea dificultăţi cu autorităţile din Ancelstierre? întrebă ea cu un licăr de speranţă.

Sam îi povestise despre Perimetrul pe care Ancelstierranii îl construiseră pentru a opri orice le-ar fi intrat în ţară dinspre nord. Nu ştia ce ar mai fi putut ea să facă odată ce emisferele ar fi fost scoase din Vechiul Regat.

— Nu, veni răspunsul lui. Hedge spune că nu vom întâmpina necazuri pe care să nu le poată rezolva, ceea ce-mi dă de bănuit că s-a ocupat cu contrabanda în trecut. Oricum, are metode destul de neconvenţionale. Eu, unul, prefer să lucrez în cadrul legii, aşa că am făcut rost de toate permisele vamale şi aprobările obişnuite. Recunosc, nu sunt pentru lucruri venite din Vechiul Regat, asta pentru că oficial nu există un Vechi Regat, deci nici formulare pentru asemenea cazuri. Însă am o

scrisoare de la unchiul meu, care-mi permite să transport orice am nevoie pentru experimentul meu.

— Unchiul tău?

— E prim-ministru, răspunse Nick cu o undă de mândrie. E de şaptesprezece ani în funcţie, cu o întrerupere de trei ani, când partida Reformelor Moderate a ocupat postul. Cel mai important om politic pe care l-a avut ţara vreodată, cu toate că acum are destule probleme, cu războaiele continentale şi cu refugiaţii din sud care vin în număr tot mai mare. Totuşi, nu cred că acel Corolini şi scursurile lui vor întruni cvorumul necesar să-l destituie. E fratele mai mare al mamei şi un om ca pâinea caldă. Întotdeauna bucuros să-şi ajute nepotul preferat.

— Actele acelea nu cumva ţi-au ars odată cu cortul, sugeră Lirael, agăţându-se de încă o speranţă.

— Nu. Din nou mulţumită lui Hedge. M-a sfătuit să le las omului cu care ne vom întâlni dincolo de Zid. Mi-a spus că vor putrezi aici, ceea ce-i absolut adevărat dacă stau să mă gândesc. Acum, îmi vei da drumul?

— Nu. Vei fi salvat, fie că-ţi place sau nu.

— În cazul acesta, nu mai am ce să-ţi spun, declară Nick îmbufnat. Se întinse din nou în barcă, încercând să se acomodeze cu împletitura de trestii.

Lirael îl urmărea din priviri, cu o sumedenie de gânduri învălmăşindu-i-se în cap. Spera că Ellimere primise mesajul lui Sam şi că o forţă a Gărzii Regale le venea în ajutor. Poate că şi Sabriel, şi Touchstone se grăbeau să ajungă în nord, din Corvere. Poate chiar erau pe cale să traverseze Zidul.

Însă toţi o vor lua spre Hotar, iar în vremea asta emisferele care înlănţuiau acea creatură ar fi ajuns în Ancelstierre, unde străvechiul spirit al distrugerii şi-ar putea dobândi libertatea, la

adăpost de singurii oameni care înţelegeau pericolul.

Îşi dădu seama că şi Nick o privea îndelung. Dar nu cu nedumerire ori duşmănie. Se uita la ea cu capul aplecat într-o parte, cu un ochi întredeschis.

— Scuză-mă. Mă întrebam de unde-l cunoşti pe Sam. Eşti cumva… mm… o prinţesă? Adică, în caz că eşti logodnica lui, m-am gândit că trebuie să ştiu. Să-mi… ăă… prezint urările de bine, cum se spune. Şi nici măcar nu-ţi ştiu numele.

— Lirael, răspunse ea scurt. Sunt mătuşa lui Sam. Sunt Ab… Ei bine, să spunem că lucrez pentru mama lui Sam. De asemenea, sunt… am fost… Asistentă Bibliotecară de Rangul al Doilea şi Fiică a Clayrelor, deşi nu mă aştept să ştii ce înseamnă titlurile acestea. Nici eu nu mai sunt sigură acum.

— Mătuşa lui! exclamă Nick, cu chipul înroşit de ruşine mai degrabă decât de febră. Cum poţi să fii… adică, nu aveam nici cea mai mică idee. Îmi cer scuze, doamnă.

— Şi sunt… sunt mult mai bătrână decât par, în caz că aveai de gând să întrebi, adăugă ea.

Şi ea era puţin stânjenită, deşi nu înţelegea de ce. Nici acum nu ştia cum să vorbească despre mama ei. Într-un fel, era mai dureros să se gândească la ea acum, că ştia adevărul despre tatăl ei şi cum a fost concepută. Într-o bună zi, va afla exact ce se întâmplase cu Arielle şi de ce alesese să o părăsească.

— Nici n-as vişa la asta, răspunse Nick. Ştii, pare stupid, dar de săptămâni bune nu m-am simţit mai bine ca aici. Niciodată n-aş fi crezut că o mlaştină poate fi atât de înviorătoare. Nici măcar n-am leşinat azi.

— Ai leşinat o dată. Când te-am luat din cort.

— Chiar aşa? Cât de stânjenitor. Se pare că leşin destul de des. Din fericire, Hedge e mai tot timpul acolo să mă prindă.

— Îţi dai seama când eşti pe cale să leşini?

Lirael nu uitase vorbele Căţelei despre cât timp fragmentul va rămâne calm şi era conştientă că nu va putea să-l potolească de una singură.

— De obicei, îmi vine greaţă şi ceva mi se întâmplă cu vederea, totul devine roşu. Apoi, cu mirosul şi am senzaţia că ceva arde, ca siguranţa unui motor electric. Dar mă simt mult mai bine acum. Poate că febra a mai scăzut.

— Nu e febră, rosti sfârşită Lirael. Deşi sper că ţi-ai mai revenit, pentru binele amândurora. Acum stai locului, voi vâsli puţin mai departe. Vom rămâne în stufăriş, dar vreau să văd ce se întâmplă pe lac. Şi, te rog, nu face zgomot.

— Sigur. Nu prea am de ales, nu-i aşa?

Lirael aproape că-şi ceru scuze, dar se stăpâni. Chiar îi părea rău pentru Nick. Nu era vina lui că fusese ales de un străvechi spirit al răului să-i fie avatar. Nutrea chiar un fel de sentiment matern faţă de el. Trebuia băgat în pat şi să i se dea ceai din scoarţă de salcie. Gândul acesta o împinse să-şi imagineze cum ar arăta tânărul din faţa ei de ar fi sănătos. Ar fi chiar chipeş, gândi Lirael, dar îşi alungă imediat ideea din minte. Poate că le era duşman fără să ştie, dar tot duşman era.

Barca din trestie era uşoară, dar şi aşa îi era greu să vâslească de una singură. Mai ales că trebuia să fie atentă la Nicholas în caz de primejdie. Însă el părea mulţumit să stea întins la prova ambarcaţiunii. Lirael observă că se uita la ea pe furiş, dar tânărul nu încercă să scape sau să strige după ajutor.

După cam douăzeci de minute de vâslit, trestiile începură să se rărească, apa roşiatică îşi schimbă nuanţa în roz, iar Lirael vedea acum fundul mâlos al lacului. Soarele era la zenit, aşa că îşi încercă norocul şi împinse barca la marginea stufărişului, de unde putea să observe lacul, dar încă să rămână ascunsă.

Încă erau acoperiţi de bolta formată de trestii. Chiar şi aşa, Lirael se bucură că nu simte vreo

Cioară Sângeroasă prin apropiere. Probabil din pricină că deasupra lacului bătea un vânt puternic şi soarele strălucea mai mult decât în oricare alt moment al zilei.

Cu toate că Ciorile nu mai erau o grijă, ceva se mişca la suprafaţa lacului. Pentru o clipă, inima fetei săltă de bucurie la gândul că ar putea fi Sam sau gărzile regale. Apoi îşi dădu seama ce era, tocmai când Nick deschise gura.

— Uite, barjele mele! spuse el, ridicându-se şi făcându-le semn cu mâna. Hedge trebuie să o fi scos şi pe cealaltă, şi le-a încărcat deja!

— Linişte! îi porunci Lirael printre dinţi, întinzându-se să-l tragă în jos.

Tânărul nu se opuse, dar deodată se încruntă şi-şi duse mâna la piept.

— Cred… cred c-am zis hop înainte să sar…

— Stăpâneşte-te! îl întrerupse Lirael. Nick, trebuie să te stăpâneşti.

— Voi încerca… începu Nick, dar nu-şi încheie vorba. Capul îi căzu pe spate, lovindu-se de fundul bărcii. I se vedea deja albul ochilor şi un subţire firicel de fum începea să-i iasă din nas şi gură.

Lirael îi trase o palmă cu toată puterea.

— Opune-te! Eşti Nicholas Sayre! Spune-mi cine eşti!

Ochii îi revenіră în orbite, cu toate că fumul îi mai ieşea pe nas.

— Sunt… sunt Nicholas John Andrew Sayre, şopti el. Sunt Nicholas… Nicholas…

— Da! îl îndemnă Lirael. Îşi aşeză sabia alături si-i luă mâinile în ale ei. Se înfioră când simţi Magia Liberă curgând prin vine, sub pielea lui rece.

— Spune-mi mai multe despre tine, Nicholas John Andrew Sayre! Unde te-ai născut?

— M-am născut în Amberne, în casa familiei mele, murmură Nick. Vocea îi devenea tot mai puternică, iar fumul se retrăgea. În sala de biliard. Nu, asta era o glumă. Mama m-ar omorî pentru

asta. M-am născut aşa cum se cuvine pentru un Sayre, vegheat de un doctor şi o moaşă. Ba chiar două moaşe şi doctorul familiei.

Nick închise ochii, iar Lirael îi strânse mâna mai tare.

— Spune-mi… orice!

— Ponderea specifică a orbilitului suspendat în argintul-viu e… Nu ştiu care e… În Korrovia, zăpada se regăseşte doar în Alpii de Sud şi cele mai importante trecători sunt Kriskadt, Jorstschi şi Korbuk… Pescărelul cu coada albastră depune în medie douăzeci şi şase de ouă în decursul celor cincizeci şi patru de ani de viaţă… Mai mult de o sută de mii de sudişti au intrat ilegal în ţară anul trecut… Copacul de ciocolată e invenţia lui…

Se opri brusc, trase adânc aer în piept şi deschise ochii. Lirael continuă să-i ţină mâinile în palme pentru o clipă, dar, când nu mai văzu urmă de fum sau vreo sclipire ciudată în ochii lui, le lăsă şi-şi ridică sabia, aşezând-o peste coapse.

— Sunt în mare bucluc, nu-i aşa? Vocea îi tremura. Cu capul în piept, îşi ascunse faţa în palme, respirând sacadat.

— Da. Dar Sameth, eu şi… prietenii noştri… vom face tot ce ne stă în putinţă să te salvăm.

— Dar nu crezi că puteţi, suspină Nicholas. Chestia asta… din mine. Ce e?

— Nu ştiu. Doar că e o parte dintr-un mare rău din vechime, iar tu-l ajuţi să se elibereze. Şi o să pricinuiască numai prăpăd.

Nick încuviinţa cumva absent. Apoi ridică ochii şi-i întâlni pe ai lui Lirael.

— Totul e ca un vis. Mai tot timpul nu ştiu dacă sunt treaz sau nu. Nu-mi pot aminti lucruri de la o clipă la alta. Nu mă pot gândi la nimic altceva decât la emi…

Se opri. Teama îi licărea în priviri şi îşi întinse mâinile spre Lirael. Ea îi apucă stânga, dar nu dădu drumul săbiei. În cazul în care creatura din el

prelua controlul şi nu-i dădea drumul, ştia că trebuie să se elibereze cu sabia.

— E bine, e bine, e bine, repeta Nick ca pentru sine, legănându-se în timp ce-şi vorbea. O ţin sub control. Spune-mi ce trebuie să fac.

— Continuă să te împotriveşti, îl îndrumă Lirael, care nu ştia ce altceva să-i spună. Dacă nu te putem controla, când simţi că vine timpul, trebuie să faci tot posibilul să o opreşti. Promite-mi!

— Promit, gemu Nick printre dinţii încleştaţi. Pe cuvântul unui Sayre. O voi opri! Cu siguranţă! Lirael, te rog, vorbeşte-mi. Trebuie să mă gândesc la altceva. Spune-mi… spune-mi unde te-ai născut?

— În Gheţarul Clayrelor, rosti Lirael puţin agitată, căci Nick o strângea tot mai tare de mână, şi asta o neliniştea. În Camerele de Naşteri din Infirmerie. Cu toate că unele Clayre îşi nasc copiii în camerele lor, majoritatea dintre noi… ele… nasc în Camerele de Naşteri pentru că toată lumea e acolo şi e o experienţă împărtăşită şi chiar distractiv.

— Părinţii tăi, icni Nick. Se cutremură şi începu să vorbească precipitat. Spune-mi despre ei. Nimic de zis despre ai mei. Tata e un prost politician, deşi-i entuziast. Frate-său mai mare e cel ajuns. Mama merge la petreceri şi bea prea mult. Cum de eşti mătuşa lui Sameth? Nu înţeleg cum ai putea fi sora lui Touchstone sau Sabriel. I-am cunoscut. Mult mai bătrâni decât tine. Vechi de când lumea. Trebuie să aibă bine peste patruzeci… Vorbeşte-mi, te rog, vorbeşte-mi.

— Sunt sora lui Sabriel, rosti ea, deşi cuvintele îi sunau ciudat. Dar nu din aceeaşi mamă. Tatăl ei… şi al meu, a fost… ăă… cu mama doar pentru puţin timp, înainte să moară. Până recent, nici măcar nu am ştiut cine era. Mama… mama m-a părăsit când aveam 5 ani. Aşa că nu ştiam că tata era Abhorsenul. O, nu!

— Abhorsen! urlă Nick.

Trupul îi intră în convulsii şi Lirael simţi cum pielea i se răceşte şi mai mult. Îşi eliberă mâna degrabă din prinsoarea lui şi se îndepărtă cât de mult putu, blestemându-se că rostise „Abhorsen" tocmai când Nicholas era pe cale să-şi piardă stăpânirea de sine. Bineînţeles că Magia Liberă din el a reacţionat.

Un fum alb începu să iasă cu putere din Nick. Scântei albe jucau sub limba lui când încercă disperat să vorbească. Buzele i se mişcau, dar nu ieşea decât fumul alb şi lui Lirael îi luă o clipă să-şi dea seama ce voia să spună: Nu! Sau poate: Fugi!

CAPITOLUL DOISPREZECE
Distrugătorul din Nicholas

Lirael ezită preţ de o clipă între a sări pur şi simplu în apă şi a scoate clopoţeii. Îşi luă inima-n dinţi şi îi trase pe Ranna şi Saraneth, o mişcare dificilă, şezând şi cu sabia pe coapse.

Nick încă nu se mişca, dar fumul alb se ridica încet, ca nişte lujeri ce se întindeau în toate părţile, de parcă ar fi fost vii. Duhoarea respingătoare a Magiei Libere veni odată cu ele, înţepându-i nasul lui Lirael, năpădind-o cu fiori de greaţă.

Nu mai rămase pe gânduri şi sună clopoţeii deodată, canalizându-şi voinţa într-o comandă aspră îndreptată spre făptură dinaintea ei şi spre fumul ce plutea.

„Dormi”, gândi Lirael, cu întregu-i trup încordat de efortul de a concentra puterea ambilor clopoţei. Putea simţi cântecelul de leagăn al lui Ranna şi constrângerea lui Saraneth, care răsunau puternic peste ape.

Împreună, îl înfăşurară pe Nicholas în toropeală şi magie, trimiţând spiritul zămislit din Magie Liberă înapoi în somnu-i parazitic.

Sau nu. Lirael observă că fumul se retrase doar puţin, iar clopoţeii se înroşiră ca metalul încălzit şi îşi pierdură din forţă şi claritate. Apoi Nick se ridică, având ochii încă întorşi în orbite, iar Distrugătorul vorbi prin gura lui.

— Fată proastă! Puterile tale sunt fleacuri împotriva mea. Aproape că-mi pare rău că Saraneth şi Ranna mai trăiesc doar în tine şi-n jucăriile tale. Stai locului!

Ultimele două cuvinte fuseseră rostite cu asemenea tărie încât Lirael ţipă cuprinsă de durere.

Dar ţipătul se transformă într-un gâlgâit sugrumat căci nu mai avea aer. Fragmentul din Nick o cheltuise atât de fulgerător încât până şi plămânii parcă îi îngheţaseră. Se străduia cu disperare să respire, dar fără folos, întregul corp îi era paralizat, pe dinăuntru şi pe dinafară, înăbuşit de o forţă căreia nu putea să i se împotrivească.

— Rămas-bun! grăi Distrugătorul.

Apoi îi ridică trupul lui Nick, atent să-şi menţină echilibrul şi îşi flutură mâinile spre barje. În acelaşi timp, strigă un nume care răsună în întreaga vale.

— Hedge!

Cuprinsă de panică, Lirael încercă din nou şi din nou să respire. Dar pieptul îi rămânea îngheţat, iar clopoţeii zăceau fără viaţă în mâinile ei. Căuta frenetic însemne ale Legământului, încercând să se gândească la unul care ar putea să o elibereze înainte să moară asfixiată.

Nimic nu-i veni în minte, absolut nimic, până ce îşi dădu seama că încă nu amorţise întru totul. Îşi mai simţea coapsele, pe care se odihnea Nehima. Abia vedea – căci nu-şi putea mişca nici ochii – însemnele Legământului care ardeau pe lamă şi pătrundeau în ea, luptând cu Magia Liberă care o ţinea într-o strânsoare mortală.

Dar însemnele respingeau vraja prea încet. Trebuia să facă ceva neapărat, fiindcă în ritmul acesta va muri sufocată înainte să-i fie eliberaţi plămânii.

Observă că-şi poate roti gambele dintr-o parte în alta şi încercă să clatine barca. Nu era foarte stabilă şi dacă se răsturna poate năucea entitatea de Magie Liberă, rupând vraja.

Se balansă din nou, iar apa pătrunse în barcă, plescăind pe nuielele bine împletite. Trupul lui Nick nu reacţionă, picioarele adaptându-se inconştient la legănarea bărcii. Întreaga atenţie a creaturii din el era îndreptată spre barjele ce se

apropiau şi la emisferele ce-i conţineau adevăratul sine.

Apoi Lirael, cu trupul înfometat după aer, îşi pierdu cunoştinţa. Îşi reveni într-o clipită, cu adrenalina pulsându-i în vene, şi se balansă cât putu de tare.

Barca aproape că se răsturnă, dar îşi reveni. Cu un ţipăt numai între tâmplele ei auzit, Lirael îşi încordă fiecare muşchi eliberat de sabia ei în ceea ce ştia prea bine că va fi ultima ei şansă.

Apa intră în valuri şi, pentru o scurtă clipă, barca păru că se răstoarnă. Dar fusese bine construită şi se îndreptă. Însă nu şi trupul lui Nick, surprins de violenţa zdruncinăturii.

Trupul se hurducă într-o parte, încercă să se agaţe de prora, apoi reveni ca un pendul în cealaltă parte şi se prăbuşi în lac.

În chiar aceeaşi secundă, Lirael reuşi să tragă aer în piept. Plămânii erau încă îngheţaţi, apoi se umflară cu un zvâcnet pe care-l resimţi în întregul său corp. Vraja se destrămase odată cu căderea lui Nick. Printre gâfâituri şi suspine, îşi vârî clopoţeii în săculeţe şi apucă sabia, al cărei mâner pulsa cu căldura încurajatoare a însemnelor Legământului.

Se uită în toate părţile după Nick. La început, nu văzu nicio mişcare în apă. Apoi, la câţiva metri depărtare, la suprafaţa apei se ridicară aburi şi bulbuci, de parcă întregul lac era în fierbere. O mână – mâna lui Nick – ieşi şi apucă marginea bărcii, smulgând cu forţă inumană o bucată din împletitura de nuiele. Când gura ieşi din apă, lăsă să-i scape un urlet de furie care trimise toate păsările pe o rază de un kilometru într-un zbor îngrozit.

O trimise şi pe Lirael. Instinctiv, tânăra sări cât o ţinură puterile de pe cealaltă parte a bărcii, aterizând în trestii şi luând-o împiedicat la goană. Teribilul urlet se mai auzi o dată, urmat de pleoscăit puternic. La început, Lirael crezu că Nick e pe urmele ei; în schimb, chiar lângă ea înflori o

violentă explozie de apă şi trestii rupte. Nick luase în braţe întreaga barcă şi o azvârlise către ea. Dacă s-ar fi mişcat puţin mai încet, barca ar fi lovit-o în plin, nu doar picuri de apă şi inofensive bucăţele de trestie.

Lirael nu-l aşteptă să-şi reia atacul, ci îşi înteţi fuga. Apa nu era atât de adâncă precum se aştepta – îi ajungea până la piept –, dar o încetinea considerabil. Se temea că, dintr-o clipă în alta, creatura o va prinde sau o va lovi cu o vrajă. Se îndreptă spre mal, hăcuind cu disperare trestiile care-i blocau drumul.

Nu îndrăznea să se uite înapoi, pentru că nu putea să îndure ce-ar fi văzut. Nu se opri, nici măcar atunci când – cu plămânii şi muşchii străpunşi de ghimpi de durere – se pierdu în stufăriş fără să aibă idee încotro s-o apuce.

Se opri într-un sfârşit, când junghiul din coaste o învinse şi picioarele se încăpăţânau să o mai ducă. Din fericire, apa îi venea acum doar până la genunchi, aşa că se întinse pe trestiile căzute, într-un culcuş umed şi noroios.

Toate simţurile îi erau în alertă, dar nimic nu părea să-i vină pe urme, cel puţin din ce auzea ea în afară de zvâcnetul inimii care-i răsuna în fiecare vas de sânge din trup.

Se odihni aici, în apa mâloasă, pentru ceea ce-i păru o eternitate. Apoi, când se simţi în stare să se mişte fără să izbucnească în lacrimi sau să vomite, îşi continuă drumul. Se gândea la ce făcuse sau la ce nu făcuse. Scena i se derula încontinuu în minte. Ar fi trebuit să se mişte mai repede cu clopoţeii, îşi spuse, amintindu-şi ezitările şi stângăcia sa. Poate ar fi trebuit să-l înjunghie pe Nick, deşi nu-i părea ceva cinstit, dat fiind că tânărul nu ştia ce se ascunde în el, aşteptând ocazia să se manifeste. Probabil nici măcar nu ar fi avut vreun efect, de vreme ce fragmentul putea la fel de bine să controleze un cadavru. Sau poate ar fi intrat în ea…

Viziunea Clayrelor despre o lume nimicită îi tresări în minte. Oare ratase singura ocazie să oprească Distrugătorul? Au fost oare acele puţine minute împreună cu Nick o mare răscruce a destinului? O şansă hotărâtoare pe care ar fi putut să o transforme în realitate, dar nu a făcut-o?

Încă se gândea la aceste lucruri când apa prin care fugea se preschimbă în noroi. Şi nuielele de trestie se răreau, deci se apropia de marginea mlaştinii. Dar aceasta se întindea în fâşii pe mai bine de treizeci de kilometri de-a lungul ţărmului estic al Lacului Roşu. Prin urmare, Lirael încă nu ştia unde se află.

După poziţia soarelui şi lungimea umbrei unei trestii înalte, calculă încotro e sudul, apoi se îndreptă încolo, rămânând la marginea mlaştinii. Îi era mai greu să meargă decât pe pământ uscat, dar era mai sigur în caz că Hedge îşi silise Morţii să iasă la lumină.

Două ore mai târziu, Lirael era mai udă şi mai murdară decât fusese vreodată, graţie unei găuri neaşteptat de adânci. Era acum acoperită din cap până-n picioare de un amestec vâscos, insuportabil de polen de trestie şi noroi. Duhnea, şi ea duhnea, şi mlaştina părea să nu aibă sfârşit şi nici urmă de prietenii ei.

Inima-i fu cuprinsă de îndoieli, şi Lirael începu să se teamă pentru tovarăşii ei de drum, mai ales pentru Căţeaua Obraznică. Poate că a fost copleşită de cetele de Morţi sau poate că Hedge a pus stăpânire pe ea, tot aşa cum fragmentul din Nick i-a risipit ei magia de parcă nici n-ar fi existat. Sau poate că erau răniţi, sau încă luptau. Sub imperiul acestor gânduri, se sili să grăbească pasul.

Erau mult mai vulnerabili împotriva Morţilor fără ea şi clopoţeii ei. Sam nici măcar nu terminase de citit *Cartea Morţilor.* Nu era un Abhorsen. Dacă-i urmărea vreun Mordicant sau vreo altă creatură îndeajuns de puternică încât să reziste luminii soarelui în amiază?

Cu gândul acesta cuibărit în minte, ieşi dintre trestii şi păşi pe pământ tare. Fugea o sută de paşi, mergea o sută, cu ochii în patru după Ciori Sângeroase, alţi Morţi sau oamenii ce-l slujeau pe Hedge.

La un moment, dat văzu şi simţi Morţi în apropiere, dar nu erau decât Ajutoarele lui Hedge căutând adăpost de soarele care le mistuia carnea şi spiritul, soarele care i-ar fi trimis înapoi în Moarte dacă nu găseau o peşteră sau un mormânt.

Curând, se simţi ca un animal ce e în acelaşi timp vânător şi pradă, ca o vulpe sau un lup. Nu dorea decât să găsească pârâul cât mai repede, să caute de-a lungul lui şi să-şi găsească fie prietenii, fie – după cum se temea – un indiciu despre ce li s-a întâmplat. În acelaşi timp, avea impresia că un vrăjmaş avea să apară de după fiecare moviliţă sau copac, sau din cer.

Tocmai când îşi spunea că măcar îi e mai uşor să vadă încotro merge, Lirael observă perdeaua de copaci care mărginea pârâul. Era la mai puţin de un kilometru depărtare, aşa că-şi inteţi fuga.

Nu mai era departe când ceva ţâşni printre copaci. Din instinct, Lirael duse mâna spre arc, care nu era acolo. Imediat, îşi împinse braţul după sabie, continuându-şi fuga.

Era cât pe ce să dea glas unui strigăt de luptă şi să se năpustească asupra duşmanului când o recunoscu pe Căţeaua Obraznică şi scoase un ţipăt de bucurie, întâmpinat de scheunatul voios al patrupedului.

— Tu eşti, tu eşti, tu eşti! schelălăi Căţeaua dând din coadă.

Lirael nu scoase un cuvânt. Îngenunche, îşi puse capul pe gâtul cald al Căţelei şi lăsă să-i scape un suspin încărcat de toate necazurile ei.

— Miroşi mai urât decât mine, constată Căţeaua după ce bucuria iniţială trecuse şi avu ocazia să miroasă trupul acoperit de noroi al lui Lirael. Ridică-te. Trebuie să ne întoarcem la pârâu. Mai

sunt destui Morţi prin preajmă, Hedge trebuie să-i fi lăsat să-şi facă de cap. Cel puţin aşa am presupus, având în vedere că furtuna – care bănuiesc că urmăreşte emisferele – e acum deasupra lacului.

— Da, rosti Lirael. Hedge e acolo. Nick… creatura din el… l-a strigat când eram în stufăriş. Au două barje şi duc emisferele în Ancelstierre.

— S-a trezit din nou în Nick, cugetă Căţeaua. Nu i-a luat mult. Până şi fragmentul trebuie să fie mai puternic decât m-am aşteptat.

— A fost mult mai puternic decât mi-aş fi imaginat eu vreodată, mărturisi Lirael, tremurând.

Aproape ajunseseră la pârâu şi îl văzu pe Sam la umbra copacilor, cu o săgeată în arc, gata să tragă. Oare cum avea să-i explice că l-a salvat pe Nicholas doar ca să-l piardă din nou?

Dintr-odată, Sam se mişcă, iar Lirael se opri în loc. Părea că e pe cale să tragă în ea, sau în Căţea. Abia avu timp să se aplece că arcul zbârnâi, slobozind săgeata drept spre capul ei.

CAPITOLUL TREISPREZECE
Istorisirea Căţelei Obraznice

Lirael se feri, dar simţi deodată prezenţa rece a Ciorii Sângeroase deasupra ei. O clipă mai târziu, cioara se prăbuşea la pământ, străpunsă de săgeata lui Sam. Însemnul Legământului legat de vârful ascuţit devora acum fragmentul Spiritului Mort care se chinuia să scape din trupul răpus, din care ieşeau scântei.

Lirael se trezi cu clopoţelul în mână, cercetând împrejurimile în căutarea altor pericole. O a doua Cioară se repezi spre ea, dar căzu răpusă de săgeată. Proiectilul străpunse mănunchiul de pene şi oase uscate şi-şi continuă zborul, dar Cioara se zdrobi de pământ, slobozind un alt fragment din Spiritul Mort în razele arzătoare ale Soarelui.

Sub ochii tinerei, fragmentele spiritului – două iazuri negre ca noaptea – porniră unul spre celălalt. Lirael îl scutură pe Kibeth cu o mişcare şerpuită a mâinii, dând glas unui cântec vesel ce-o făcu să bată ritmul cu piciorul stâng.

Rămăşiţele spiritului care posedase Ciorile n-avură parte de-o soartă la fel de fericită. La auzul clopoţelului, cele două pete tresăriră aidoma unor lipitori şi mai că nu făcură tumbe, dar în zadar. De glasul puternic al lui Kibeth nu te puteai ascunde decât în acel loc în care niciun spirit nu dorea să se întoarcă. Spiritul se supuse clopoţelului, iar cele două pete se cufundară în Moarte.

Lirael cercetă din nou văzduhul şi zâmbi satisfăcută când văzu că trei puncte negre mai îndepărtate se prăbuşesc la pământ: cele două

fragmente alungate atraseră după ele şi restul spiritului. Lirael vârî clopoţelul în săculeţ şi se îndreptă spre Sam. Căţeaua mai dădu încă o dată târcoale Ciorilor, asigurându-se că spiritul părăsise de tot Viaţa şi că nu era nimic de mâncat.

Amândoi se bucurară când o văzură pe Lirael, iar Sam fu gata s-o ia în braţe, dar se răzgândi când izul noroiului îi străpunse nările. Mimă o întâmpinare cu braţele larg deschise, dar Lirael observă că privirile lui ţinteau undeva în spatele ei.

— Îţi mulţumesc că ai doborât Ciorile alea, rosti ea. Apoi adăugă: L-am pierdut pe Nick.

— L-ai pierdut!

— Un fragment din spiritul Distrugătorului sălăşluieşte în el. Nu l-am putut opri. Am încercat şi aproape că m-a ucis.

— Cum adică un fragment din spiritul Distrugătorului? în el?

— De unde vrei să ştiu? îl repezi Lirael.

Îşi trase puţin sufletul, apoi continuă:

— Îmi cer scuze. Căţeaua zice că o aşchie din metalul unei emisfere s-ar afla în Nicholas. Mai mult de-atât nu ştiu, dar acum înţeleg de ce lucrează pentru Hedge.

— Unde-i Nicholas? Şi… ce-ai de gând să facem acum?

— Cel mai probabil e pe una dintre barjele cu care Hedge transportă emisferele. Spre Ancelstierre.

— Ancelstierre! rostiră Sam şi Mogget în cor, nevenindu-le să-şi creadă urechilor. Motanul ieşi din raniţa lui Sam, se apropie de Lirael, dar strâmbă din nas şi făcu repede cale întoarsă.

— Da, spuse Lirael cu hotărâre, făcându-se că nu-l vede pe motan.

— Din câte-mi dau seama, Hedge sau însuşi Distrugătorul a găsit o cale să pătrundă în Ancelstierre. Vor transporta emisfere pe barjă, cât mai aproape de Zid. Apoi vor trece de partea cealaltă, la Forwin Mill, unde Nick va folosi o mie

de paratrăsnete pentru a canaliza energia dezlănţuită a furtunii în cele două emisfere, cu scopul de-a le contopi. Îmi închipui că entitatea prinsă înăuntru se va întregi şi va fi eliberată. Numai Legământul ştie ce se va întâmpla atunci.

— Va fi prăpădul de pe lume, rosti Căţeaua cu glas sumbru. Sfârşitul Vieţii.

Tăcerea se aşternu pe ecoul cuvintelor ei. Lirael şi Sam se holbau la ea. Doar Mogget era nepăsător şi drept dovadă începu să-şi cureţe lăbuţele.

— Cred că a venit momentul să vă spun cu ce ne confruntăm, rosti Căţeaua. Dar întâi să găsim un loc ferit, căci Morţii lui Hedge sunt încă prin preajmă, iar cei care pot înfrunta razele soarelui sunt înfometaţi după Viaţă.

— Ştiu o insulă la gura râului, rosti Sam cu încetineală. Nu oferă cine ştie ce protecţie, dar în lipsă de altceva…

— Ia-o înainte, spuse Lirael ostenită.

Şi-ar fi dorit să cadă la pământ şi să-şi ferească urechile de vorbele Căţelei, dar asta n-ar fi ajutat la nimic. Trebuia să ştie adevărul.

Insula era un talmeş-balmeş de arbori piperniciţi şi pietre.

Odinioară, fusese o colină joasă la marginea lacului şi râul curgea la poalele ei, dar în urmă cu câteva secole lacul a crescut şi albia râului s-a rupt în două. În prezent, insula stătea la buza râului, înconjurată din trei părţi de ape curgătoare, iar la vest de apele adânci ale lacului.

Îşi făcură drum prin apă, Căţeaua înot, iar Mogget înfipt în umărul lui Sam. Lirael observă că, spre deosebire de majoritatea câinilor, însoţitoarea ei se cufunda complet în râu. În mod evident, apa nu avea putere asupra ei cum avea asupra Morţilor sau asupra altor creaturi ale Magiei Libere.

— Îţi place să-noţi, dar urăşti să faci baie. Cum vine asta? întrebă Lirael curioasă când ajunseră pe uscat.

Descoperiră un petic de nisip printre pietre, numai bun să-nalţe tabăra provizorie.

— Înotul e diferit şi mirosul rămâne acelaşi. Baia înseamnă săpun.

— Săpun! Ce n-aş da să am puţin săpun! făcu Lirael.

Apele râului mai spălaseră din noroi şi polen, dar nu suficient. Se simţea într-atât de mizerabilă încât nu putea să gândească limpede. Dar experienţa o învăţase că orice amânare i-ar fi dat ghes Căţelei să evite subiectul. Se aşeză prin urmare pe raniţă şi privi ţintă la prietena ei. Când Sam se aşeză, Mogget sări de pe umărul lui, se întinse puţin, apoi se cuibări în nisipul cald.

— Dă-i drumul! porunci Lirael. Cine zace întemniţat în emisfere?

— Cred că soarele e destul de sus, spuse Căţeaua. Câteva ceasuri vom fi lăsaţi în pace, deşi s-ar putea să…

— Zii odată!

— Ai răbdare, protestă Căţeaua, atinsă în onoare. Trebuie să găsesc cuvintele potrivite. Distrugătorul poartă multe nume, dar îl voi scrie aici pe cel mai cunoscut. Nu îl rostiţi decât la nevoie, căci până şi numele a căpătat putere de când emisferele au fost scoase din măruntaiele pământului.

Căţeaua îşi încovoie laba şi scoase la iveală o gheară ascuţită, cu care scrijeli câteva litere în nisip, folosind versiunea la zi a alfabetului recomandat de Magii Legământului pentru comunicarea non-magică pe subiecte magice.

În nisip sta scris un singur cuvânt.

ORANNIS.

— Cine… sau ce… e? întrebă Lirael după ce citi numele în gând.

Ceva îi spunea că lucrurile stăteau mai rău decât îşi închipuise. Desluşi încordarea lui Mogget, după cum fixa cuvântul cu privirile. Căţeaua se uită în altă parte, întârziind să-i dea răspunsul.

— Te rog, spuse Lirael blând. Trebuie să ştim.

Căţeaua îşi găsi de lucru cu lăbuţele, tuşi, apoi rosti într-un final:

— E cel de-al Nouălea Briant, cea mai puternică făptură plăsmuită de Magia Liberă, cel care i-a înfruntat pe Cei Şapte în Vechime, când a fost creat Legământul. E Distrugătorul de lumi şi firea lui e să se opună creaţiei, prin anihilare. Învins în vremuri străvechi, spiritul lui a fost rupt în două şi închis în emisfere. La rândul lor, emisferele au fost înzestrate cu şapte peceţi şi îngropate în străfundurile pământului, pentru a nu mai vedea niciodată lumina zilei. Aşa şi-au închipuit ei, cel puţin.

Lirael îşi trecu neliniştită mâna prin păr, nădăjduind să-i ascundă pe veci chipul. O dorinţă nebună de-a izbucni în hohote sau în urlete, sau de-a cădea la pământ în lacrimi puse stăpânire pe ea. Îl văzu pe Sam muşcându-şi buza fără contenire, deşi sângera intens.

Căţeaua rămase tăcută, iar Mogget rămase cu privirile fixate pe numele scris în nisip.

ORANNIS.

— Cum am putea da piept cu o asemenea monstruozitate? izbucni Lirael. Nici măcar nu sunt un Abhorsen în toată firea!

Sam clătină din cap, aprobator sau poate dezaprobator. Când mişcarea continuă, Lirael înţelese că pur şi simplu nu reuşea să pătrundă pe de-a întregul vorbele Căţelei.

— E în continuare înlănţuit, rosti Căţeaua cu blândeţe, lingând-o pe stăpâna sa în palmă pentru încurajare. Câtă vreme emisferele sunt separate, puterile Distrugătorului sunt limitate, la fel şi abilităţile lui.

— De ce nu mi-ai vorbit despre asta până acum?

— Pentru că nu erai destul de încrezătoare în propriile-ţi forţe. Nu ştiai cine eşti. Acum ştii şi eşti pregătită să afli cu ce ne confruntăm. Unde

mai pui că nici eu nu eram convinsă până n-am zărit furtuna.

— Eu ştiam, spuse Mogget.

Se ridică şi se-ntinse cât era de lung – şi era într-adevăr surprinzător de lung –, apoi se ghemui şi-şi fixă lăbuţa cu privirea.

— De mii de ani.

— Cel mai mult mă nelinişteşte faptul că Hedge a pornit cu emisferele spre Ancelstierre. Odată trecuţi de Zid, orice se poate întâmpla. Se prea poate ca paratrăsnetele lui Nick să-i permită Distrugătorului să contopească emisferele. În cazul ăsta, toţi sau mai bine zis toată lumea e sortită pieirii. De ambele părţi ale Zidului.

— A fost dintotdeauna cel mai puternic şi mai şiret dintre cei Nouă, rosti Mogget pe-un ton meditativ. A realizat probabil că nu se poate întregi decât într-un loc în care nu fusese până acum. Şi a aflat cumva că am pătruns într-o lume necunoscută nouă, întrucât Distrugătorul a fost întemniţat mult înainte de făurirea Zidului. Iscusit, n-am ce zice!

— Am impresia că-l admiri, rosti Sam cu oarecare amărăciune. Nu mi se pare o atitudine potrivită din partea unui slujitor al Abhorsenului.

— O, cum să nu-l admir? făcu Mogget visător, lingându-se pe buze. Dar distant. N-ar pregeta să mă şteargă de pe suprafaţa pământului, în special pentru că am refuzat să-i iau partea în lupta cu Cei Şapte, când şi-a strâns toate armiile, acum multe, multe veacuri.

— Singurul lucru decent pe care l-ai făcut, mârâi Căţeaua. Deşi ai fi putut face mai multe.

— Nici pentru, nici împotrivă. Dacă luam partea cuiva, m-aş fi pierdut complet. Până la urmă, calea de mijloc nu mi-a fost de mare folos, pentru că am pierdut o bună parte din mine. Ce păcat. Asta e, viaţa merge înainte, n-a căzut cerul peste noi, iar Distrugătorul se-ndreaptă spre Ancelstierre pentru a-şi câştiga libertatea. Sunt curios să ştiu ce planuri aveţi, stăpână Viitoare Abhorsen.

— Nu prea am, răspunse Lirael.

Primejdiile dansau hora în capul ei şi cu greu putea să cuprindă cu ochiul minţii urgia ce avea să se-abată asupra lor. Pe moment, o preocupau mai mult oboseala, foamea şi scârba faţă de trupul ei înnoroiat şi puturos.

— Ar fi bine să mă spăl şi să mănânc ceva. Dar am o nelămurire sau mai precis două. Întâi, dacă Distrugătorul se întregeşte în Ancelstierre, va putea cu-adevărat să-şi folosească puterile? Din câte ştiu eu, Legământul şi Magia Liberă nu funcţionează de cealaltă parte a Zidului, nu-i aşa?

— Magia se estompează, treptat, rosti Sam. Cât eram la şcoală, puteam să folosesc Legământul. Dar asta se întâmpla la cincizeci de kilometri de Zid. În Corvere însă nu funcţiona câtuşi de puţin. Contează şi din ce direcţie bate vântul.

— Oricum ar fi, Distrugătorul este el însuşi o sursă de Magie Liberă, spuse Căţeaua, dusă pe gânduri. Dacă va fi eliberat şi întregit, se va lungi cât îi va pofti inima, deşi nu-mi dau seama cum se va manifesta după hotarele Regatului. Zidul nu poate să-l zăgăzuiască, căci de zidărie s-au ocupat doar doi dintre cei Şapte, şi dacă a fost nevoie de toţi să-l întemniţeze…

— De unde şi a doua chestiune, rosti Lirael cu sfârşeală în glas. Vă aduceţi careva aminte cum anume a fost rupt în două şi întemniţat în emisfere?

— Pe-atunci eram deja întemniţat, ca mulţi alţii, suspină Mogget. De altminteri, nici eu nu mai sunt cel de-acum o mie de ani, ca să nu mai vorbesc de cum eram la începuturi.

— Într-un fel, am fost acolo, rosti Căţeaua după o pauză lungă. Dar şi eu sunt o biată umbră a fostei mele firi şi amintirile mele îşi au rădăcina în vremuri mai apropiate, deci nu pot să-ţi răspund la întrebare.

Lirael îşi aminti pasajul din *Cartea Amintirilor şi a Uitării* şi oftă. Mai auzise de „începuturi”, dar

până acum nu ştiuse cu siguranţă de unde.

— Cred că pot să aflu, dar nu promit nimic. Înainte de toate, ar fi cazul să mă spăl, până nu se-alege praful de hainele astea!

— Te gândeşti la un plan? întrebă Sam cu speranţă în glas. Ar trebui să împiedicăm transportul emisferelor după zid.

— Da. Fii cu ochii-n patru, bine?

Se îndreptă cu grijă spre apă, mulţumind cerului că era încă o zi nefiresc de caldă. Îi trecu prin gând să se dezbrace complet, dar se răzgândi în ultima clipă. Nu ştia din ce erau făcuţi solzii armurii, dar cu siguranţă nu erau din metal, aşa că nu exista riscul să ruginească. De altminteri, n-ar fi fost o idee bună s-o găsească Morţii în pielea goală. Era zăpuşeală, nu se vedea nici urmă de nor, aşa că avea să se usuce cât ai zice peşte.

Lăsă banduliera şi sabia la mal, cât mai în apropiere. Şi ele trebuiau curăţate, iar banduliera trebuia dată cu ceară. Tunica era într-atât de înnoroiată, încât fu nevoită s-o răzuiască de pe ea. O făcu pachet şi o clăti într-o băltoacă ferită de goana şuvoiului.

Un zgomot îi ajunse la urechi şi se întoarse speriată, dar nu era decât Căţeaua care cobora malul cu un obiect galben strălucitor între dinţi. Când ajunse lângă Lirael, îl scuipă afară, lăsând o dâră de bale şi clăbuci.

— Beah, făcu ea. Săpun. Vezi cât de mult te iubesc?

Lirael surâse, luă săpunul şi-l clăti de bale, apoi începu să-şi frece hainele şi pielea. În curând, se făcu nevăzută în spatele clăbucilor, dar descoperi că noroiul şi polenul de stuf nu puteau fi îndepărtate cu atâta uşurinţă. Tunica ei părea condamnată la mizerie veşnică, cel puţin până găsea energia să facă o vrajă de curăţare.

Chiar dacă mergea mai greu fără ajutorul magiei, avea măcar timp să gândească următoarea mutare. Cu cât chibzuia mai mult, cu-atât era mai

convinsă că n-ar fi putut să-l oprească pe Hedge în drumul său spre Zid. Singura lor şansă era să-l întâmpine chiar la hotarul Vechiului Regat. Asta presupunea să pătrundă şi ei în Ancelstierre pentru a cere ajutor.

Dacă eforturile lor nu l-ar fi împiedicat totuşi pe Hedge să treacă emisferele de partea cealaltă a Zidului, nu le mai rămânea decât un singur lucru de făcut: să distrugă ferma de fulgere a lui Nick, şi astfel să preîntâmpine eliberarea lui Orannis.

Şi dacă nici asta nu mergea… Lirael nu voia să se gândească la alte soluţii extreme.

Când hotărî că era suficient de curată, atât cât îi permiteau zdrenţele ei, se întoarse după echipament. Frecă banduliera cu migală şi o gresă cu ceară de albine parfumată, apoi o luă pe Nehima în primire, cu unsoare de gâscă şi o cârpă. Când treaba fu terminată, îmbrăcă tunica, se încinse la brâu cu cingătoarea şi îşi petrecu banduliera după umăr.

Sam şi Căţeaua Obraznică şedeau pe cea mai înaltă stâncă, cercetând malul lacului şi văzduhul. Nu era nici urmă de Mogget, deşi mai mult ca sigur se vârâse înapoi în raniţă. Lirael se alătură lui Sam şi Căţelei, sus pe stâncă. Odată ce găsi un loc însorit, se aşeză şi ronţăi un biscuit cu scorţişoară pentru a-şi mai potoli foamea.

Sam o privi fără să zică nimic, dar era evident că ardea de nerăbdare să înceapă discuţia.

Lirael nu-i dădu importanţă, până când Sam scoase din mânecă o monedă de aur şi o azvârli în aer. Moneda se înălţă, dar, în loc să cadă, rămase suspendată în aer. Sam o privi o bucată de timp, apoi oftă şi pocni din degete. Moneda se-ntoarse numaidecât în palma lui.

Repetă manevra de câteva ori, până ce Lirael îşi pierdu cumpătul şi izbucni:

— Ce-i aia?

— Ah, văd că ai terminat, rosti Sam cu un aer nevinovat. Asta? E o panmonedă, făcută de mine.

— La ce serveşte?
— La nimic. E doar o jucărie.
— Menită să-i scoată pe oameni din minţi, se auzi glasul lui Mogget din raniţă. Dacă n-o bagi la loc, ţi-o mănânc.
Sam vârî moneda la loc în mânecă.
— Ce-i drept, pe unii îi scoate din minţi, spuse el. Asta-i a patra pe care-am făcut-o. Mama a distrus două, iar Ellimere mi-a luat-o pe a treia şi a turtit-o cu ciocanul, de-abia se mai ridica de la pământ. Mă rog, acum că ai terminat de mâncat…
— Ce? întrebă Lirael.
— A, nimic, rosti Sam vesel. Speram doar să discutăm despre… ce urmează să facem.
— Tu ce crezi c-ar trebui să facem? întrebă ea, înăbuşindu-şi furia provocată de panmonedă.
În ciuda tuturor celor întâmplate, Sam părea mult mai calm decât se aşteptase. Poate se abandonase fatalismului, gândi Lirael. Oare nu făcuse şi ea la fel? În lupta cu un duşman atât de puternic, se resemnaseră să facă tot ce le stătea în puteri înainte să piară sau să cadă în robie. Totuşi, nu se simţea atinsă de fatalism. Acum că era curată, o cuprinse un val neobişnuit de speranţă, de parcă ar fi putut preîntâmpina dezastrul.
— Mi se pare, rosti Sam, muşcându-şi buza gânditor. Mi se pare c-ar trebui să mergem la Torwin Mill…
— Forwin Mill, îl corectă Lirael.
— Forwin, atunci, continuă Sam. Să încercăm să ajungem acolo înaintea lor şi cerem ajutorul Ancelstierranilor. Din câte ştiu, nu prea tolerează pe nimeni şi nimic din Vechiul Regat, şi cu-atât mai mult un obiect magic care le depăşeşte înţelegerea. Deci, dacă ajungem acolo primii şi primim o mână de ajutor, putem demonta sau distruge ferma de trăsnete înainte ca Hedge şi Nick să ajungă cu emisferele. Fără ferma de fulgere, Nick nu va putea hrăni emisferele şi duşmanul va rămâne întemniţat.

— Este un plan bun, spuse Lirael. Cred totuşi că ar trebui să ne gândim cum să oprim emisferele înainte să ajungă la Zid.

— Ar mai fi o problemă care ar putea zădărnici ambele planuri, rosti Sam şovăielnic. Cred că barja face sub două zile de la Hotar la Redmouth. Chiar mai repede, cu vânt prielnic stârnit de magie. De-acolo nu mai e mult până la Zid, chiar jumătate de zi… depinde cât de repede trag emisferele alea după ei. Nouă ne-ar lua pe puţin patru sau cinci zile să ajungem acolo. Chiar şi dacă avem norocul să găsim nişte cai, tot am rămâne cu o zi în urmă.

— Sau mai multe. Nu ştiu să călăresc, mărturisi Lirael.

— Ah, tot uit că eşti o Clayră. N-am văzut Clayră pe cal până acum… Să sperăm atunci că Ancelstierranii nu-i vor lăsa să treacă. Deşi nu-mi închipui cum l-ar putea opri cineva pe Hedge, chiar şi singur. Doar dacă patrulează multe gărzi la Punctul de Frontieră.

Lirael clătină din cap.

— Prietenul tău Nick are o scrisoare de la unchiul lui, care e prim-ministru. Nu ştiu ce-nseamnă asta, dar Nick e sigur că Ancelstierranii îl vor lăsa să treacă de Zid, cu tot cu emisfere.

— Cum se face că e mereu „prietenul tău Nick” când ne pune beţe-n roată? E într-adevăr prietenul meu, dar Distrugătorul şi Hedge îl determină să facă toate relele astea. Nu e vina lui.

— Scuze, oftă Lirael. Ştiu că nu e vina lui şi nu îi voi mai

spune „prietenul tău Nick” de-acum înainte. Dar are scrisoarea. Sau mai degrabă cineva de pe cealaltă parte a Zidului o are, persoana de legătură.

Sam se scărpină în cap, copleşit de situaţie.

— Depinde pe unde trec şi peste cine dau, rosti el abătut. Bănuiesc că o patrulă îi va întâmpina la frontieră, alcătuită din soldaţi obişnuiţi, nu din Cercetaşi, care sunt şi Magi ai Legământului pe deasupra. Deci s-ar putea să nu le aţină calea. Nu-

mi dau seama cum ar putea să-l oprească o patrulă obişnuită pe Hedge, chiar dacă ar încerca. Ah, de-am reuşi să ajungem acolo înaintea lor! Îl cunosc bine pe generalul Tindall, comandantul Perimetrului. De-acolo putem să le telegrafiem părinţilor mei, în Corvere. Dacă mai sunt acolo.

— De ce n-o luăm şi noi pe râu? întrebă Lirael. De unde am putea face rost de-o barcă mai iute ca barjele alea?

— Cea mai apropiată aşezare e Hotar, răspunse Sam. E la o zi şi ceva de mers, la nord, deci am pierde tot atâta timp cât am câştiga. Dacă Hotar mai există. Mi-e teamă să aflu de unde a făcut Hedge rost de barje.

— Nu ştii vreun sat sau ceva în josul apei? întrebă Lirael.

Sam clătină din cap, dus pe gânduri. Soluţia se întrezărea în ceaţă, dar refuza să prindă formă. Cum să le-o ia înainte lui Hedge şi lui Nick?

Pământ, apă… şi aer.

— Vom zbura! strigă el, sărind în sus entuziasmat. Putem zbura! Veşmântul tău magic de bufniţă.

Fu rândul lui Lirael să clatine din cap.

— Mi-ar lua pe puţin douăsprezece ceasuri să fac două piei de bufniţă. Mai mult chiar, pentru că trebuie să mă odihnesc întâi. Iar ţie ţi-ar lua câteva săptămâni să-nveţi zborul.

— Dar nu-i nevoie, rosti Sam înflăcărat. Te-am observat în timp ce pregăteai pielea de bufniţă răguşită şi mi s-a părut că doar câteva însemne-cheie hotărăsc mărimea ei, dacă nu mă-nşel…

— Continuă, spuse Lirael neîncrezătoare.

— Ei bine, mă gândeam să faci o bufniţă mare, care să ne ducă-n gheare pe mine şi pe Mogget, explică Sam cu gesturi largi. Tot atâta timp ţi-ar lua. Zburăm până la Zid, trecem de partea cealaltă şi… vedem noi de-acolo.

— O idee minunată, interveni Căţeaua.

Pe chipul ei se citea un amestec de surpriză şi admiraţie.

— Nu ştiu ce să zic, spuse Lirael. Nu-s prea convinsă că o piele uriaşă ar funcţiona.

— Va funcţiona, rosti Sam cu hotărâre.

— Alte opţiuni nu prea avem, spuse Lirael cu glas scăzut. Încercarea moarte n-are. Unde-i Mogget? Sunt curioasă ce crede el despre planul tău.

— E mizerabil, se auzi glasul motanului din umbra unui bolovan. Dar nu văd de ce n-ar merge.

— Presupun că mă mai aşteaptă o încercare, spuse Lirael cu glas şovăielnic. Se poate intra în Moarte de cealaltă parte a Zidului?

— Cum să nu, depinde cât de adânc pătrunzi în Ancelstierre. La fel e şi cu magia, rosti Sam dintr-odată serios. La ce încercare te referi?

— Vreau să scrutez trecutul cu ajutorul Oglinzii Negre, rosti Lirael împrumutând ceva din timbrul profetic al Clayrelor. Vreau să vizitez începuturile, să văd cum l-au învins Cei Şapte pe Distrugător.

CAPITOLUL PAISPREZECE
Deasupra norilor, până la Zid

— Era uriaşă, bâigui bărbatul, cu spaimă în glas şi-n priviri. Mai mare decât un cal, cu aripi… aripi ce întunecau văzduhul. Un om se legăna în ghearele ei… oribil, oribil! Şi ţipătul ăla… sigur aţi auzit ţipătul!

Tovarăşii lui de drum încuviinţară, cu privirile pierdute în amurg.

— Şi nu zbura singură, şopti bărbatul. Am zărit şi un câine… un câine cu aripi!

Însoţitorii lui schimbară priviri neîncrezătoare. O bufniţă uriaşă mai mergea, mai ales după ce-i auziseră ţipetele. La urma urmei, se aflau la hotare, în vremuri de restrişte. Văzuseră multe lucruri neobişnuite în ultimele zile, dar un câine zburător?

— Ar fi bine s-o luăm din loc, rosti şefa, o femeie dintr-o bucată ce purta însemnul Legământului pe frunte.

Femeia adulmecă aerul, apoi adăugă:

— E ceva necurat la mijloc, fără discuţie. Dacă n-are nimeni o idee mai bună, ne îndreptăm spre Hogrest. Să-l ajute cineva pe Elluf. Dă-i nişte vin.

Drumeţii strânseră în grabă tabăra şi despriponiră caii. În scurtă vreme, porniră spre miazănoapte, cu nefericitul Elluf sorbind vin dintr-o butelcă de parc-ar fi fost apă.

Undeva mai la sud, Lirael zbura cu bătăi tot mai lente. Era mult mai greu să zboare cu pielea de bufniţă gigant, mai ales că era nevoită să-i care pe Sam, pe Mogget şi două raniţe pe deasupra. Sam o

ajutase cu farmece de putere şi rezistenţă, dar o bună parte din magie fusese absorbită de pielea Legământului.

— Trebuie să-mi trag sufletul puţin, îi spuse ea Căţelei Obraznice care zbura alături, pe măsură ce durerea îi pătrundea tot mai adânc în aripi. Găsi o poieniţă printre copaci şi plană într-acolo, când brusc zări destinaţia la orizont. La liziera pădurii se înălţa Zidul care despărţea Vechiul Regat de Ancelstierre, o dungă argintie şerpuind de la răsărit la apus de-a lungul crestei unui deal pipernicit, cât vedeai cu ochii.

Cealaltă parte a Zidului era cuprinsă de întuneric. Noaptea unei primăveri timpurii în Ancelstierre îşi răspândea întunecimea până în preajma Zidului, unde se lovea de căldura unei seri obişnuite de vară în Vechiul Regat. Pe Lirael o cuprinseră ameţelile, căci ochii ei de bufniţă nu se puteau adapta la contrastul nefiresc dintre amurg şi miez de noapte.

Îşi continuă totuşi zborul, însufleţită de apariţia Zidului, uitând de durere şi de popas. Se înălţă cu o bătaie zdravănă din aripi şi se îndreptă spre Zid, slobozind un strigăt triumfător ce pătrunse în inima nopţii.

— Să nu treci! o preveni Sam, răsucindu-se în hamul încropit din cingători şi curele, agăţat de ghearele bufniţei.

— Trebuie să aterizăm de partea asta a Zidului!

Vorbele lui Sam o ajutară să-şi amintească de Perimetrul care străjuia graniţa Ancelstierrană. Se lăsă pe o parte şi coborî în picaj, dar realiză numaidecât că la viteza aceea avea să-i facă praf pe toţi, aşa că începu să bată nebuneşte din aripi.

Eforturile ei avură oarecare succes. Sam se ridică de la pământ, văzu că rănile sale de la genunchi sunt superficiale şi se îndreptă spre bufniţa enormă ce zăcea lângă el, după toate aparenţele paralizată.

— Eşti bine? întrebă el nerăbdător, neştiind după ce semne să se ghideze. Cum puteai lua pulsul unei bufniţe, mai ales când bufniţa cu pricina măsura şapte metri în lungime?

Lirael nu răspunse, dar, pe trupul bufniţei apărură nişte fisuri prin care pătrundea lumina. Liniile fisurilor se apropiară şi formară însemne ale Legământului. Dintr-odată, bufniţa se preschimbă într-un glob strălucitor, forţându-l pe Sam să se retragă şi să-şi acopere ochii.

Strălucirea dispăru şi în ochii lui nu se oglindeau decât razele amurgului din Vechiul Regat. În locul bufniţei zăcea Lirael, întinsă pe burtă şi gemând de durere.

— Mă dor toţi muşchii, de la cel mai mic la cel mai mare, mormăi ea.

Se ridică încet, cu ajutorul braţelor.

— Şi mi-e o greaţă de nu mai pot! Pielea asta a Legământului e mai groaznică decât noroiul. Unde-i Căţeaua?

— Aici sunt, stăpână, spuse ea, după care fugi spre Lirael şi îi trase o limbă plină de afecţiune.

— M-am distrat nemaipomenit, mai ales când am trecut peste omul ăla.

— Aia n-a fost intenţionat, rosti Lirael, sprijinindu-se de câine pentru a se ridica. Am fost la fel de surprinsă ca el. Sper că mai avem timp, altminteri nu a meritat tot drumul ăsta.

— Dacă trecem la noapte de partea cealaltă a Zidului şi a Perimetrului, ar trebui să sosim înaintea lui Hedge, spuse Sam. La urma urmei, cât de repede poate merge o barjă?

Întrebarea era retorică, dar răspunsul veni numaidecât.

— Împinşi de la spate de un vânt fermecat, ar putea străbate şaizeci de leghe într-o zi şi-o noapte, se auzi glasul atoateştiutor al lui Mogget din raniţa lui Sam. Presupun că azi au ajuns la Redmouth, în jurul prânzului. De-acolo, cine ştie? Depinde cât de repede pot transporta emisferele. Se prea poate

să fi trecut deja, amintiţi-vă că fusul orar e deosebit în Ancelstierre. Cu ajutorul Distrugătorului, Hedge ar fi în stare să se amestece în cursul firesc al lucrurilor şi să câştige o zi… sau mai multe.

— Mereu optimist, nu-i aşa Mogget? îl tachină Lirael.

În mod curios, era mai optimistă şi mai odihnită decât credea că va fi. Se mândrea în sinea ei că planul cu pielea de bufniță uriaşă funcţionase şi era convinsă că o luaseră înaintea lui Hedge şi a luntraşilor săi.

— Cred că ar trebui să ne continuăm drumul, rosti ea.

Să nu zică hop până n-au sărit gardul.

— Sam, nu mi-a trecut prin minte până acum, dar cum ai de gând să pătrunzi în Ancelstierre? Cum trecem Zidul?

— Cu Zidul nu-i problemă. Sunt multe porţi străvechi acolo; majoritatea sunt închise şi păzite, cu excepţia celei de la Punctul de Frontieră, dar cred că pot să le deschid.

— Sunt convinsă că poţi, îl încurajă Lirael.

— Perimetrul e adevărata încercare, depinde cum vezi lucrurile. Gardienii de-acolo trag fără somaţie, dar majoritatea stau în preajma Punctului de Frontieră. În cel mai rău caz putem fi surprinşi de o patrulă. Ca să nu riscăm, mă gândeam să luăm înfăţişarea unui ofiţer şi-a unui sergent din trupele de Cercetaşi. Tu vei fi sergentul rănit la cap… asta ca să nu vorbeşti şi să ne bagi în belele. Sper să înghită gogoaşa… măcar cât să nu ne-mpuşte din prima.

— Cum rămâne cu Mogget şi Căţeaua?

— Mogget va rămâne în raniţă, rosti Sam.

Aruncă o privire înapoi şi continuă:

— Cu condiţia să-ţi ţii gura. O raniţă vorbitoare ne-ar semna execuţia.

Cei doi luară tăcerea lui Mogget drept încuviinţare, mai ales că nu mormăise niciun

protest.

— Hai s-o deghizăm şi pe Căţea, reluă Sam. Să dea impresia că poartă zgarda şi pieptarul specifice câinilor adulmecători din Armată.

— Ce adulmecă? fu curioasă Căţeaua.

— Bombe şi alte… mm… explozibile. Ca însemnele noastre explozibile, numai că făcute din chimicale, nu din magie. Asta în sud. Dar în preajma Perimetrului au şi câini speciali dresaţi să adulmece Morţii sau Magia Liberă. Câinii se descurcă mult mai bine decât Ancelstierranul de rând la treaba asta.

— Bineînţeles, spuse Căţeaua. Şi bănuiesc că trebuie să-mi ţin şi eu gura închisă.

— Întocmai, răspunse Sam. Va trebui să-ţi dăm un nume şi un număr, să fii şi tu în rând cu câinii de dincolo. Ce zici de Woppet? Ştiam un câine cu numele ăsta. Şi-ţi dau numărul pe care-l purtam în trupa de cădeţi, la şcoală. Doi Opt Doi Nouă Şapte Trei. Sau pe scurt, Nouă Şapte Trei Woppet.

— Nouă-Şapte-Trei Woppet, repetă Căţeaua, mestecând cuvintele de parcă ar fi fost comestibile. Ce nume curios.

— Ar fi indicat să facem vraja aici, fu de părere Sam. Înainte să trecem de Zid.

Contemplă pentru câteva clipe întunericul nopţii Ancelstierrane, apoi rosti:

— Trebuie să trecem până-n zori, deci cât mai curând. Sunt şanse mai mici să dăm de-o patrulă noaptea.

— N-am mai făcut un farmec de preschimbare până acum, spuse Lirael neîncrezătoare.

— Lasă asta în seama mea. Numai eu ştiu ce înfăţişare trebuie să luăm. Nu-i cine ştie ce… mult mai uşor decât pieile tale de bufniţă. Pot să fac trei fără probleme.

— Mersi.

Lirael se aşeză lângă Căţea ca să-şi mai odihnească muşchii sleiţi şi o scărpină sub zgardă. Sam se distanţă câţiva metri, apoi intră în

Legământ, în căutarea semnelor pentru vraja de disimulare.

— Ciudat, când te gândeşti că-i nepotu-meu, îi şopti Lirael Căţelei. Ciudat, să ai o familie în adevăratul sens al cuvântului, nu doar un clan de verişoare, cum e cazul Clayrelor. Să fii şi să ai o mătuşă în acelaşi timp. Să ai şi o surioară…

— E în egală măsură plăcut? întrebă Căţeaua.

— N-am avut răgazul să mă gândesc la asta, rosti Lirael după ce chibzui puţin. E plăcut şi în acelaşi timp trist. Plăcut pentru că… pentru că sunt Abhorsen, trup şi suflet, aşa că mi-am găsit locul. Trist, pentru că toată viaţa mea am încercat să fiu ceva ce nu eram, să-mi duc traiul în sânul Clayrelor. Mă întreb acum, dacă aş fi avut ocazia să devin o Clayră, aş fi fost oare mulţumită? Sau mi-aş fi închipuit că sunt altceva?

Şovăi puţin, după care adăugă iute:

— Oare mama bănuia ce copilărie mă aşteaptă acolo? La urma urmei, şi Arielle era o Clayră şi nu cred că înţelegea cum se poate copilări la Gheţar fără darul Viziunii.

— Era să uit, rosti Mogget, ieşind pe neaşteptate din raniţă cu urechea pleoştită. Arielle. Maică-ta. Mi-a lăsat un mesaj când era la Casă.

— Ce! făcu Lirael şi sări să-l prindă pe motan de ceafa, ignorând cântecul adormitor al lui Ranna şi schimbul neplăcut dintre Magia Liberă existentă sub pielea lui şi zgarda creată de Legământ.

— Ce mesaj? De ce nu mi-ai spus până acum?

— Hmmm, făcu Mogget.

Motanul îşi petrecu zgarda după degetele ei şi prinse a se zvârcoli, dar Lirael îi dădu drumul înainte ca el să se elibereze, iar chemarea lui Ranna îl potoli.

— Îţi zic, dacă mă asculţi…

— Mogget, mârâi Căţeaua, care se strecurase lângă el.

— Arielle ne-a Văzut pe noi doi, lângă Zid, rosti Mogget iute. Aştepta în Planor să-i dau un

pachet… pe vremea aia aveam altă formă, se înţelege. Probabil că nu mi-aş fi amintit momentul dacă n-aş fi luat din nou înfăţişarea aia după Convertirea forţată petrecută sub Casă. Ciudat că în formă umanoidă îmi amintesc altfel lucrurile. Bănuiesc că trebuia să uit ca să nu-mi amintesc până ce nu mă aflam unde mă Văzuse ea…

— Mogget! Mesajul, îl imploră Lirael.

Mogget încuviinţă şi se linse pe buze. Trebuia lăsat să-şi facă numărul.

— I-am înmânat pachetul. Şedea cu privirile pierdute în aburii ce se-nălţau deasupra cascadei. Apăruse şi curcubeul, dar ea nu-l zărea. Cu ochii înceţoşaţi de Viziune mi-a zis: „Vei sta lângă Zid cu fiică-mea. O vei vedea crescută mare, aşa cum eu nu voi putea s-o văd. Să-i spui lui Lirael că… n-a fost alegerea mea să… plec. Am legat viaţa ei de Abhorsen, aşa cum am legat-o şi pe-a mea, şi amândouă va trebui să urmăm o cale îngustă. Spune-i că o iubesc, că am iubit-o mereu şi mi se frânge inima s-o părăsesc."

Lirael asculta cu atenţie, dar n-auzea glasul lui Mogget, ci vocea mamei sale. Când se lăsă tăcerea, îşi înălţă privirile spre cerul roşiatic, presărat cu stele de partea cealaltă a Zidului. O lacrimă solitară i se scurse pe obraz, lăsând o dâră argintie ce sclipi în ultimele raze ale amurgului.

— Ţi-am făcut farmecul, rosti Sam, care fusese atât de adâncit în vrăjile sale încât pierduse complet discursul lui Mogget. Trebuie să intri în el. Nu uita să-ţi ţii ochii închişi.

Lirael zări marginile sclipitoare ale costumului şi se îndreptă spre Sam. Închise ochii şi pătrunse în vrajă. Focul auriu îi mângâie chipul, ca două mâini calde, îndepărtându-i numaidecât lacrimile.

CAPITOLUL CINCISPREZECE
Perimetrul

— Dom’ sergent, vă jur că ceva se mişcă pe-acolo, şopti caporalul Horrocks, privind peste cătarea mitralierei Lewin. Ce ziceţi, să-i încarc puţin?

— Nici gând! îi răspunse sergentul Evans, tot în şoaptă. N-ai învăţat nimic? Ce te faci dacă-i o stafie sau un ghlim? Se repede la tine şi-ţi mâncă maţele. Scazlo, du-te înapoi şi spune-i locotenentului că s-a ivit o problemă. Iar voi, restul, daţi de ştire ca toţi să-şi pună baionetele, dar fără zgomot. Nu mişcă nimeni până nu dau comanda.

După ce Scazlo dispăru în tranşeea destinată comunicaţiilor, Evans reveni la figura lui obişnuită. Pretutindeni în tranşeea principală se auzea păcănitul baionetelor, fixate cât mai discret posibil. Evans îşi încordă arcul şi vârî un cartuş roşu în pistolul de semnalizare. Roşu însemna o incursiune de după Zid. Asta dacă funcţionează drăcia, gândi el. O adiere caldă bătea dinspre Vechiul Regat, bună să mai dezgheţe noroiul din tranşee. Primăvara încă nu câştigase războiul cu iarna, cu alte cuvinte, nu puteai fi niciodată sigur că mitralierele, torţele de avertizare, minele şi toate celelalte dispozitive mai complexe vor funcţiona.

— Am zărit doi… şi o arătare ce seamănă cu un câine, şopti Horrocks.

Degetul lui se îndepărtă încet de garda trăgaciului.

Evans încercă să pătrundă întunericul cu privirile. Greu de cap Horrocks ăsta, dar avea o

vedere nocturnă nemaipomenită. Mult mai ascuţită decât a sa. Evans nu zărea nimic, dar auzea zornăitul conservelor prinse pe fir. Cineva… sau ceva se apropia de tranşee.

Degetul lui Horrocks zăcea pe trăgaci. Piedica era trasă, încărcătorul plin şi pe deasupra avea unul de rezervă. Aştepta un singur cuvânt şi spera ca vântul să-şi schimbe direcţia.

Dintr-odată, oftă uşurat, luă degetul de pe trăgaci şi se lăsă pe spate.

— Îs de-ai noştri, rosti el cu glas tare. Cercetaşi. Un ofiţer şi unul cu capul spart. Ah, şi mai au şi-un câine d-ăla… care miroase.

— Vrei să zici adulmecă, îl corectă Evans pe negândite. Taci din gură.

Evans îşi analiza opţiunile. N-auzise niciodată ca o creatură din Vechiul Regat să ia forma unui ofiţer Ancelstierran sau a unui câine de armată. Umbre aproape invizibile, da. Oameni obişnuiţi din Vechiul Regat, da. Lighioane zburătoare, da. Însă pentru toate există un început…

— Care-i baiul, Evans? rosti un glas în spatele său.

Evans simţi un val de uşurare, dar nu-şi trădă bucuria de faţă cu locotenentul Tindall. O fi fost Tindall fiu de general, dar nu era un terchea-berchea. Ştia cum merg treburile la Perimetru, după cum o dovedea şi însemnul Legământului înscris pe fruntea lui.

— Ceva mişcare în faţă, cam la cincizeci de metri. Horrocks zice că-s doi Cercetaşi, unul dintre ei rănit.

— Şi un câine care miroase-adulmecă, adăugă Horrocks.

Fără să-l ia în seamă, Tindall se-nălţă să arunce şi el o privire peste parapet şi într-adevăr zări două siluete care se apropiau de poziţia lor. Dar nu simţea prezenţa unei puteri ostile sau a unei vrăji dăunătoare. Simţea totuşi ceva… dar, dacă erau

Cercetaşi de frontieră, erau automat şi Magi ai Legământului.

— Aţi lansat o tortă de avertizare? White?

— Nu, domnule, răspunse Evans. Bate vântul dinspre nord. M-am gândit că nu va merge.

— Prea bine. Spune-le soldaţilor că voi invoca o lumină magică undeva în faţă. Să-mi aştepte comanda.

— Da, să trăiţi!

Evans se-ntoarse către soldatul de lângă el şi îi şopti:

— Ia poziţie la treaptă. Lumină înainte! Dă mai departe.

Vorba se răspândi în tranşee, iar soldaţii se poziţionară pe treapta de tragere cu încordare evidentă în mişcări.

— Invoc acum, rosti locotenentul Tindall.

Însemnul pentru lumină licări în palma lui. Când prinse a străluci mai tare, îl azvârli înainte ca pe-o minge de crichet.

Globul alb deveni din ce în ce mai strălucitor, până ce se preschimbă într-un soare miniatural ce stătea ciudat deasupra teritoriului de frontieră. Razele puternice alungară toate umbrele, dându-i în vileag pe cei doi necunoscuţi ce şerpuiau pe cărăruia îngustă, mărginită de cabluri. Aveau într-adevăr un câine de armată, iar sub hainele de zale specifice trupelor de grăniceri purtau uniforma kaki a armatei Ancelstierrane, semn că Horrocks nu se înşelase. Era ceva straniu în felul în care-şi purtau echipamentul şi armele, ceva specific Unităţilor de Recunoaştere din Perimetrul Nordic sau mai bine zis Cercetaşilor de Frontieră, căci aşa erau cunoscuţi.

Când lumina îi dezvălui, unul din ei ridică iute mâinile. Celălalt, bandajatul, îi urmă exemplul, cu mişcări obosite.

— Prieten! Nu trage! strigă Sameth.

Deasupra lui, lumina Legământului se stingea încet.

— Suntem locotenentul Stone şi sergentul Clare. Cu un câine de armată!

— Mâinile sus şi apropiaţi-vă unul în spatele celuilalt! strigă Tindall.

Apoi, către Evans:

— Locotenentul Stone? Sergentul Clare?

Evans clătină din cap.

— N-am auzit de ei. Dar ştiţi cum sunt Cercetaşii, se ţin departe de restul. Locotenentul îmi pare cunoscut.

— Da, mormăi Tindall, încruntat.

Avea impresia că-l mai văzuse undeva pe ofiţer. Sergentul rănit şontâcăia cu dârzenia proprie soldaţilor care continuă să meargă în pofida durerii. În cele din urmă, câinele purta o platoşă kaki pe care se zărea imprimat cu alb numărul de recunoaştere şi o zgardă de piele cu zimţi, totul în litera regulamentului. Toţi împreună păreau autentici.

— Stai! îi strigă Tindall lui Sameth, care tocmai călcase pe un fir de sârmă ghimpată, la nici zece metri de tranşee. Voi ieşi acum să vă verific însemnele Legământului.

Apoi către Evans:

— Fii pe fază. Cunoşti procedura, în caz că nu sunt ceea ce par.

Evans încuviinţă, înfipse patru săgeţi cu capete argintii în pământ, pentru a le avea la îndemână, şi mai scoase una. Armata nu fabrica şi nici nu accepta folosirea arcurilor şi a săgeţilor argintii, dar fiecare unitate din Perimetru le avea în dotare, alături de alte obiecte asemănătoare. Mulţi dintre ei erau ţintaşi de elită, iar Evans era printre cei mai buni.

Locotenentul Tindall privi cu atenţie la cei doi, doar umbre în lumina tot mai difuză. Ţinuse un ochi închis, aşa cum îl învăţase cineva, să nu-şi strice vederea de noapte. Îi deschise acum pe amândoi, dar nu constată nicio îmbunătăţire.

Trase sabia din teacă şi ieşi din tranşee, cu inima bătându-i nebuneşte. Chiar şi în lumina precară a nopţii, dârele argintii străluceau pe spada lui.

Locotenentul Stone aştepta cu mâinile ridicate. Tindall se apropie cu grijă de el, cu simţurile întinse la maximum, adulmecând orice iz de Magie Liberă sau de Moarte. Dar cei trei emanau doar o aură neclară şi estompată de Magie a Legământului. O vrajă de protecţie, presupuse el.

Când ajunse la un cot de ei, îndreptă vârful săbiei spre gâtul locotenentului, la un centimetru deasupra cămăşii de zale, iar cu cealaltă mână atinse însemnul Legământului de pe fruntea sa.

Din el ţâşni o flacără aurie şi pentru câteva clipe Tindall fu transpus în binecunoscutul şi nesfârşitul vârtej al Legământului. Când descoperi că însemnul era pur, răsuflă în sfârşit uşurat.

— Francis Tindall, dacă nu mă-nşel? începu Sam, bucuros că nu uitase să adauge şi o mustaţă stufoasă la uniforma de ofiţer Cercetaş.

Se întreţinuse de câteva ori cu tânărul locotenent în urmă cu un an, în cadrul festivităţilor la care participa în perioada cursurilor. Locotenentul era cu puţin mai în vârstă ca el, iar tatăl lui Francis, generalul Tindall, avea comanda întregii Garnizoane de Perimetru.

— Într-adevăr, răspunse Francis, surprins. Mi-e teamă că nu vă ţin minte…

— Sam Stone, rosti Sameth şi făcu semn cu capul în spate, fără să-şi odihnească mâinile. Puteţi să-l verificaţi şi pe sergentul Clare, dar aveţi grijă la cap, l-a lovit o săgeată şi e cam ameţit.

Tindall încuviinţă, făcu un pas înainte şi repetă figura cu sabia şi mâna pe frunte. Aproape tot capul sergentului era bandajat, dar însemnul Legământului se vedea limpede, aşa că nu ezită să-l atingă. Nici acesta nu era corupt. De această dată, băgă de seamă puterea uriaşă ce izvora din sergent, putere resimţită şi în urmă cu câteva clipe la locotenentul Stone. Nu întâlnise niciodată doi

soldaţi care să stăpânească Legământul într-atât de bine.

— Sunt în regulă! îi strigă el sergentului Evans. Pe loc repaus toată lumea şi scoateţi staţiile de ascultare.

— Ah, făcu Sam. Mă tot miram cum aţi dat peste noi. Nu mă aşteptam să găsesc soldaţi în tranşeele astea.

— Nişte evenimente neprevăzute mai la vest, îl lămuri Tindall în timp ce-i conducea spre tranşee. S-a dat alarma cu un ceas în urmă. Mare noroc aveţi că ne-aţi prins aici. Restul batalionului e în drum spre Bain, chemat în ajutorul autorităţilor civile. Ceva incidente în taberele sudiştilor, bănuiesc, sau cu demonstranţii de la Patria Noastră. Compania noastră ţinea ariergarda.

— La vest zici? întrebă Sam nervos. Ce evenimente neprevăzute?

— N-am primit nicio informaţie. Ştii tu ceva?

— Sper că nu. Dar trebuie să iau cât mai repede legătura cu comandamentul. Ai cumva un telefon de campanie la îndemână?

— Da, dar nu funcţionează. Cred că vântul ăsta care bate dinspre Zid e de vină. S-ar putea să meargă telefonul de la punctul de comandă. Dacă nu, eşti nevoit să te-ntorci la drum.

— La naiba! făcu Sam, în timp ce coborau în tranşee.

O situaţie neprevăzută la vest. Sigur avea legătură cu Hedge şi Nicholas. Răspunse într-o doară la salutul lui Evans şi înregistră toate feţele soldaţilor holbându-se la ei, feţe palide, dar fericite că nu trebuiau să dea piept cu o arătare din Vechiul Regat.

Căţeaua sări lângă el, făcându-l pe-un soldat să tresară. La urmă, coborî Lirael, cu mişcări greoaie, obosită încă de pe urma zborului. Găsea Perimetrul ciudat şi înfricoşător deopotrivă. Pretutindeni în jur simţea apăsarea morţii. Mulţi dintre ei se înghesuiau la hotarul cu Viaţa, împiedicaţi să

treacă doar de cântecul silenţios al naiurilor de la frontieră. Sabriel le făurise, şi viaţa lor era strâns legată de cea a Abhorsenului. Când Abhorsenul murea, naiurile încetau să mai cânte la primul răsărit de Lună plină. Atunci, Morţii înviau şi hoinăreau în viaţă până erau întemniţaţi de următorul Abhorsen, în cazul de faţă Lirael.

Locotenentul Tindall observă tremuratul ei şi o privi îngrijorat.

— N-ar trebui să-l ducem pe sergent la postul de prim-ajutor? întrebă el.

Ceva nu era în regulă cu sergentul, ceva care-l împiedica să-l privească în ochi. Tindall zări cu coada ochiului o aură difuză ce nu se potrivea cu conturul firesc al sergentului. Şi banduliera era ciudată. De când purtau Cercetaşii banduliere cu cartuşe de carabină? Mai ales că niciunul din ei nu avea o carabină?

— Nu, rosti Sam iute. Îi va trece. Trebuie să găsim un telefon cât mai repede şi să-l contactăm pe colonelul Dwyer.

Tindall încuviinţă, dar nu spuse nimic. Era un gest menit să-şi ascundă îngrijorarea întipărită pe chip şi vârtejul gândurilor dinăuntru. Locotenent-colonelul Dwyer, şeful Cercetaşilor de Frontieră, era de două luni în permisie. Tindall îl însoţise chiar după acea serată de neuitat de la comandamentul tatălui său.

— V-aş ruga să mă însoţiţi la punctul de comandă, rosti el într-un târziu. Cred că maiorul Greene ar vrea să discute cu voi.

— Trebuie să telefonez, insistă Sam. N-avem timp de pierdut!

— Telefonul lui Greene funcţionează, din câte-mi aduc aminte, spuse Tindall, încercând să-şi stăpânească neliniştea din glas. Sergent Evans, te însărcinez cu comanda plutonului. Byatt, Emerson… după mine. Nu scoateţi baionetele încă. A, Evans, trimite după locotenentul Gotley,

spune-i să vină la comandament. Avem nevoie de cunoştinţele lui.

Tindall porni înainte prin tranşeul de comunicaţii, urmat de Sam, Lirael şi Căţea. Evans observase căutătura locotenentului şi luase notă de chemarea singurului Mag al Legământului din companie, cu excepţia maiorului Greene, aşa că-i opri pe Byatt şi pe Emerson şi le şopti:

— E ceva necurat la mijloc, băieţi. Dacă dă şeful ordin sau dacă fac ceva blestemăţii, înfigeţi-le baionetele în spinare.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE
Decizia maiorului

Locotenentul Tindall îi conduse într-un buncăr adânc, la o sută de metri în spatele tranşeei. Chiar şi în lumina difuză a lămpilor cu ulei, Sam recunoscu semnele trândăvelii şi-ale tihnei şi fu năpădit de presimţiri negre, gândind că ofiţerul care locuia aici n-avea să plece urechea la cerinţele lor, darămite să le înţeleagă.

Focul ardea în sobă, pe masa destinată hărţilor zăcea o sticlă de whisky deschisă, iar într-un colţ fusese instalat un fotoliu confortabil. Maiorul Greene zăcea la fel de confortabil în fotoliu, roşu la faţă şi pus pe harţă. În apropiere, se zăreau o sabie şi un pistol în toc, aninat de-un cuier.

— Ce se-ntâmplă? mugi maiorul, când oaspeţii săi intrară şi se aşezară în jurul mesei.

Se ridică greoi, şi fotoliul scârţâi din toate încheieturile. Cam bătrân pentru gradul de maior, gândi Sam. Avea pe puţin 50 de ani şi nu mai avea mult până la pensie.

Maiorul dădu să spună ceva, dar Tindall îi tăie vorba.

— Impostori, domnule. Dar nu ştiu de care. Însemnele lor sunt pure.

Sam îngheţă la auzul cuvântului, iar Lirael o prinse pe Căţea de zgardă, înăbuşindu-i un mârâit ameninţător.

— Impostori zici?

Maiorul îl ochi pe Sam, şi băiatul zări pentru prima oară însemnul Legământului pe fruntea sa încreţită.

— Ce-aveţi de spus în apărarea voastră?

— Sunt locotenentul Stone, din URPN, rosti Sam pe-un ton băţos. Mă însoţesc sergentul Clare şi câinele de armată Woppet. Trebuie să telefonez de urgenţă la comandamentul Perimetrului…

— Prostii! tună maiorul, dar fără furie. Îi ştiu pe toţi ofiţerii şi subofiţerii Cercetaşilor. Am petrecut mulţi ani printre ei. Pe deasupra, cunosc bine câinii de armată, şi-al vostru n-are nici în clin, nici în mânecă cu ei. Asta n-ar fi în stare să-ţi miroasă o baligă în mijlocul bucătăriei.

— Nu-i adevărat, rosti Căţeaua indignată.

Vorbele ei fură întâmpinate de-un sâsâit scurt. Maiorul aţinti numaidecât sabia spre ei, iar Sam şi Lirael se treziră cu vârfurile baionetelor la gât.

— Uups, făcu Căţeaua, lăsându-se cu botul pe labe. Îmi pare rău, stăpână.

— Stăpână? scuipă Maiorul, din ce în ce mai aprins la faţă. Cine sunteţi voi doi? Şi ce-i drăcia aia?

Sam oftă şi rosti:

— Sunt prinţul Sameth, din Vechiul Regat, iar ea e Lirael, Viitoarea Abhorsen. Câinele ne e prieten. Ne-am deghizat cu un farmec. Îmi daţi voie să îndepărtez vraja? Vom străluci puţin, dar nu-i pericol.

Maiorul se făcu şi mai roşu la chip, dar încuviinţă.

După câteva minute, Sam şi Lirael se înfăţişară maiorului cu adevăratele lor chipuri şi haine. Amândoi erau osteniţi şi păreau trecuţi prin multe încercări. Maiorul îi cercetă cu atenţie, apoi îşi coborî privirile spre Căţea, care renunţase la pieptar, purta altă zgardă şi părea mai mare decât înainte.

Căţeaua încercă să-i răspundă cu o expresie tristă, dar din nefericire clipi.

— E într-adevăr prinţul Sameth, rosti locotenentul Tindall, care dădu ocol mesei pentru a-i vedea mai bine.

Spre surprinderea lui Sam, locotenentul îi adresă un zâmbet înţelegător şi dădu din cap aprobator.

— Iar dumneaei arată… scuzele mele, domnişoară. Vreau să zic că semănaţi mult cu Sabriel, vreau să zic cu Abhorsen.

— Aşa e, sunt prinţul Sameth, rosti Sam cu glas tărăgănat, neavând prea mari aşteptări de la acest maior umflat, în prag de pensionare. Trebuie să iau urgent legătura cu colonelul Dwyer.

— Telefonul nu funcţionează. De altminteri, colonelul Dwyer e în permisie. Ce-ai de comunicat atât de urgent?

Lirael îi răspunse cu glas răguşit, căci răceala i se strecura tiptil în vine datorită trecerii de la vara Vechiului Regat la primăvara Ancelstierrană. Flacăra lămpii pâlpâia uşor, jucându-se cu umbra ei pe masă.

— Un spirit malefic străvechi se îndreaptă spre Ancelstierre. Avem nevoie de ajutor să-l găsim şi să-l oprim înainte să distrugă ambele tărâmuri.

Maiorul o fixă cu privirile încruntate, roşu în obraji. Dar pe chipul lui nu se citea neîncredere, aşa cum se temuse Sam.

— Dacă n-aş înţelege semnificaţia titlului tău şi n-aş recunoaşte banduliera cu clopoţei, rosti el agale, aş zice că baţi câmpii. Nu-mi amintesc să fi auzit de-un spirit capabil să distrugă o ţară întreagă şi trăgeam nădejde să n-aud niciodată asemenea năzdrăvănii.

— I se spune Distrugătorul, spuse Lirael cu un glas liniştit, care trăda însă teama ce-i dădea târcoale de când părăsise Lacul Roşu. E unul din cei nouă Brianţi, spirite libere, vechi de când lumea. Cei şapte l-au înlănţuit, l-au rupt în două şi l-au îngropat în adâncurile pământului. De curând însă, un necromant pe nume Hedge a dezgropat emisferele în care zace întemniţat şi chiar în aceste clipe se-ndreaptă cu ele spre Ancelstierre.

— Deci asta era, rosti Maiorul, fără urmă de satisfacţie în glas. Un porumbel voiajor mi-a adus

veşti despre necazul din vest, ceva probleme de apărare, dar de-atunci n-am mai primit nimic. Hedge zici? Am cunoscut un sergent cu numele ăsta când m-am înrolat la Cercetaşi. Nu putea să fie el, deşi asta se-ntâmpla în urmă cu treizeci şi cinci de ani şi jur că el avea peste cincizeci…

— Domnule maior, trebuie să dau un telefon! îl întrerupse Sam.

— Chiar acum! rosti maiorul.

În el reînviase acel maior tânăr, aflat în deplinătatea puterilor.

— Domnule Tindall, cheamă-ţi plutonul şi spune-i lui Edwards şi sergentului major Porrit să înceapă o manevră. Eu voi merge cu cei doi…

— Trei, interveni Căţeaua.

— Patru, făcu Mogget, scoţând capul din raniţa lui Sam. M-am săturat să tac.

— E prietenul nostru, se grăbi Lirael să explice, încercând să oprească noul avânt al baionetelor. Mogget e pisica şi Căţeaua Obraznică e… ăă… câinele. Sunt, cum să zic… slujitorii Clayrelor şi ai Abhorsenului.

— Aşa-i la Perimetru. Aici când plouă, toarnă cu găleata. Vă voi conduce la şoseaua de aprovizionare şi vom încerca telefonul de-acolo. Tu, Francis, te vei îndrepta cât mai iute spre locul de întâlnire stabilit.

Şovăi o clipă, apoi rosti:

— Bănuiesc că nu ştiţi încotro se va îndrepta acest Hedge, odată trecut de Perimetru.

— La Forwin Mill, unde se găseşte o aşa-zisă fermă de fulgere, de care se vor folosi pentru a-l elibera pe Distrugător, spuse Lirael.

— Nu cred că vor întâmpina dificultăţi la Perimetru. Hedge e însoţit de Nicholas Sayre, nepotul premierului, şi urmează a se întâlni cu un reprezentant care are permisiunea scrisă a oficialului de-a transporta emisferele.

— Asta nu-i suficient, spuse maiorul. S-ar putea să le meargă la Punctul de Frontieră, dar odată ce

dau piept cu garnizoana de la Bain sau chiar de la Corvere, va fi un du-te-vino interminabil. Băieţii din Perimetru nu sunt atât de bătuţi în cap încât să se lase păcăliţi de asemenea trucuri. Vor fi nevoiţi să-şi taie drum cu sabia, dar, dacă s-a dat alarma în urmă cu un ceas, probabil că luptele au şi început deja. Ordonanţă!

Caporalul se ivi în uşă, cu o ţigară palmată în mână.

— Adu-mi harta pe care apare Forwin Mill, undeva la vest de poziţia noastră. N-am auzit de locul ăsta afurisit.

— E la vreo cincizeci de kilometri de coastă, rosti Tindall, oprindu-se în uşă. Ştiu un lac acolo, unde obişnuiam să pescuiesc. Nişte somoni trăsnet. E la câţiva kilometri de zona Perimetrului.

— Nu zău? Pf! făcu Greene, înroşindu-se din nou la faţă. Şi ce mai e pe-acolo?

— Ştiu de-o fabrică de cherestea abandonată, un doc părăginit şi rămăşiţele căii ferate pe care erau transportaţi odinioară arborii tăiaţi. N-am habar despre ferma asta de fulgere, dar…

— Nicholas a comandat nu de mult ridicarea unei ferme de fulgere în zona aia, îl întrerupse Lirael.

— Avem oameni acolo? dori să ştie maiorul.

— Acum da, răspunse Tindall. Două tabere de refugiaţi sudişti s-au stabilit pe dealurile din apropierea lacului la finele anului trecut. Se numesc Norris şi Erimton. Să tot fie vreo cincizeci de mii de refugiaţi acolo, supravegheaţi de poliţie.

— Primele victime ale Distrugătorului, dacă va fi dezlănţuit, rosti Căţeaua. Odată ucişi, Hedge le va culege sufletele înainte să treacă în Moarte, pentru a-l sluji.

— În cazul ăsta va trebui să-i mutăm de-acolo, fu de părere maiorul. Dar, fiind în afara Perimetrului, nu prea avem mână liberă să intervenim. Generalul Tindall va înţelege situaţia.

Sper doar că generalul Kingswold a plecat acasă. E un simpatizant feroce al partidei Patria Noastră…

— Să nu mai zăbovim! îl întrerupse Lirael.

Trecuse vremea discuţiilor. Lirael fu năpădită de presimţiri negre, de parcă fiecare secundă petrecută în acest buncăr însemna un grăunte de nisip scurs printr-o clepsidră aproape goală.

— Vreau să ajungem la Forwin Mill înaintea lui Hedge şi a emisferelor!

— De-acord! tună maiorul, revenit brusc la viaţă.

Omul trebuia impulsionat din când în când. Cu viteza fulgerului, Greene îşi puse casca pe cap şi înhăţă revolverul din cuier.

— Hai, domnule Tindall. Mişcarea!

Totul se întâmplă nespus de repede. Locotenentul Tindall se făcu nevăzut în noapte, iar maiorul îi conduse degrabă printr-o altă tranşee de comunicaţii. În scurtă vreme, tranşeea lăsă locul unei simple poteci, marcată la scurte intervale de pietre vopsite în alb, ce luceau palid în lumina stelelor. Noaptea Ancelstierrană era lipsită de lună şi mult mai friguroasă decât cea din Vechiul Regat.

Douăzeci de minute mai târziu, poteca îi aduse la drumul asfaltat ce se-ntindea cât vedeai cu ochii în ambele sensuri, iar maiorul – care, în pofida gâfâielilor, se ţinea surprinzător de bine – îşi mai încetini pasul. Paralel cu şoseaua se zăreau stâlpii de telefonie ce străbăteau întreg Perimetrul.

Într-o parte se înălţa o baracă joasă, de beton, unde cablurile telefonice se uneau într-o învălmăşeală ce amintea de-o cină cu spaghete.

Maiorul Greene intră valvârtej, zbierând la sărmanul soldat ce aţipise la tabloul de comandă, cu capul pe-o îngrămădeală de cabluri şi prize.

— Fă-mi legătura cu comandamentul Perimetrului! ordonă el.

Soldatul buimăcit execută ordinul în linişte, vădind multă pricepere.

— Vreau să vorbesc cu generalul Tindall! Trezeşte-l dacă n-ai de-ales.

— Da, să trăiţi, da, să trăiţi! bolborosi ordonanţa, regretând că nu-şi găsise un moment mai bun să dea pe gât romul tăinuit de-atâta vreme.

Îşi duse mâna la gură, nu care cumva să-l simtă zbirul de maior sau însoţitorii lui neobişnuiţi.

Când primi în sfârşit legătura, Greene înşfacă receptorul şi vorbi grăbit. După nuanţa din ce în ce mai aprinsă a feţei, era clar că se tot lovea de intermediari nefolositori. Lirael se temu să nu-i ia mustaţa foc. Într-un târziu, găsi omul potrivit, căci ascultă un minut fără să-l întrerupă, după care aşeză cu încetineală receptorul în furcă.

— Ne confruntăm cu o incursiune la extremitatea vestică a Perimetrului. Din ce-am înţeles, primejdia a fost semnalizată cu rachete roşii, dar am pierdut legătura cu segmentul Unu-Nouă, deci avem de-a face cu un asalt de anvergură. Nimeni nu ştie ce se petrece acolo. Generalul Tindall a trimis deja o escadrilă aviatică, dar se pare că are belele şi la Punctul de Trecere, iar putoarea aia de colonel din capătul opus mi-a ordonat să rămân aici.

— Să rămâneţi aici? De ce nu încercăm să-l oprim pe Hedge la Zid? protestă Lirael.

— Am pierdut legătura în urmă cu o oră şi n-am reuşit s-o refacem încă. Nu s-a mai înălţat nicio rachetă de semnalizare. Aia-nseamnă că n-a mai rămas nimeni în viaţă. Altfel, mă gândesc că ar fi fugit. În orice caz, Hedge ăsta al vostru şi emisferele lui au trecut deja de Zid şi de Perimetru.

— Cum naiba au reuşit să ne-ajungă din urmă? rosti Lirael.

— Timpul poate juca feste la trecerea dintre regate, spuse Mogget fantomatic, băgându-l în sperieţi pe operator.

Motanul sări din raniţă şi adăugă, fără a-l lua în seamă pe soldat:

— Totuşi, nu cred că le va fi foarte uşor să transporte emisferele la Forwin Mill. Măcar acolo să ajungem înaintea lor…

— Ar fi bine să dau de-ai mei, rosti Sam. Puteţi intra în sistemul de telefonie publică?

— Ah, făcu maiorul.

Se scărpină la nas, căutându-şi cuvintele.

— Credeam că ai aflat… s-a întâmplat acum o săptămână…

— Ce?

— Îmi pare rău, fiule, rosti Maiorul, luând poziţie de drepţi. Părinţii tăi au murit. Au fost ucişi într-un atentat cu bombă de către fanaticii lui Corolini. Praful s-a ales din maşina lor.

Sam îl ascultă cu chipul împietrit. Apoi se lăsă la podea şi-şi puse capul în mâini.

Lirael îl mângâie pe umărul stâng, iar Căţeaua îşi aşeză botul pe umărul lui drept. Vestea părea să nu-l tulbure pe Mogget, care se cuibări lângă operator, cu străluciri verzui în ochi.

Lirael avu nevoie de câteva secunde pentru a pune stavilă şuvoiului ce sta să-i spargă pieptul, căutând puterea de a nu părăsi drumul ales. Dacă scăpa cu viaţă, avea să verse lacrimi pentru sora pe care n-o cunoscuse niciodată, pentru Touchstone, pentru mama ei şi pentru toate nenorocirile acestei lumi. Acum însă nu era momentul, căci soarta multora atârna de acţiunile ei.

— Alungă-ţi gândurile negre, îl îmbărbătă ea pe Sam. De noi depinde totul acuma. Trebuie să ajungem la Forwin Mill înaintea lui Hedge!

— Cu neputinţă, rosti Sam. Mai bine ne dăm bătuţi şi…

Se opri în mijlocul propoziţiei, îşi lăsă mâinile să-i cadă pe lângă trup şi se ridică, dar îndoit parcă de-un junghi ce-i străbătuse maţele. Rămase aşa preţ de un minut, fără să rostească o vorbă. Apoi scoase panmoneda din mânecă şi-i făcu vânt până-n tavan, de unde refuză să mai coboare. Sam se

rezemă gârbovit de perete şi-şi lăsă capul pe spate, s-o privească.

În cele din urmă, îşi luă ochii de la monedă şi se îndreptă de spate, dar nu pocni din degete să-şi cheme invenţia înapoi.

— Îmi cer scuze, şopti el, clipind pentru a-şi alunga lacrimile. Mi-a… mi-a trecut.

Făcu o plecăciune către Lirael şi rosti:

— Abhorsen.

Lirael închise ochii pentru câteva clipe. Cuvântul avu darul să-i limpezească minţile. Nu mai era Viitoarea Abhorsen, ci Abhorsen. Si-atât.

— Da, rosti ea, acceptând titlul şi noile ei îndatoriri. Eu sunt Abhorsen acum şi prin urmare vă cer sprijinul tuturor.

— Te voi însoţi eu, se oferi Greene. Dar nu pot cere companiei să mă urmeze, deşi bănuiesc că majoritatea s-ar oferi voluntari.

— Asta n-o mai înţeleg! protestă Lirael. Cui îi pasă dacă e legal sau nu? Ţara asta stă sub semnul distrugerii! Vor pieri cu toţii, nu pricepeţi?

— Eu pricep, dar nu-i aşa de simplu… începu maiorul, apoi tăcu.

Toată roşeaţa i se scurse din tâmple. Chipul i se schimonosi pentru câteva clipe, de parcă o idee năstruşnică încerca să răzbească la suprafaţă, apoi i se limpezi din nou. Maiorul vârî mâna în buzunar, îşi petrecu o rozetă printre degete şi izbi cu toată forţa în panoul de bachelită. Circuitele delicate cedară şi panoul explodă, împrăştiind fum şi scântei în toate direcţiile.

— Să fiu al naibii! Chiar e simplu! Voi ordona companiei să te însoţească. N-au decât să mă împuşte politicienii pe urmă, dacă ieşim biruitori. Soldat, dacă scapi o vorbă cuiva despre ce s-a discutat aici, te fac cina pisoiului.

— Miam, făcu Mogget.

— Da, să trăiţi! bâigui operatorul, tremurând ca varga, şi prinse a flutura o pătură ignifugă deasupra panoului.

Dar maiorul nu mai aşteptă confirmarea, ci ţâşni pe uşă afară, urlând la nişte amărâţi de subofiţeri:

— Pregăteşte camioanele, hai, n-ai plecat încă?!

— Camioanele? întrebă Lirael după ce-l ajunse din urmă.

— Ăăă… căruţe fără cai, rosti Sam pe negândite.

Cuvintele îi ieşiră lent din gură, de parcă ar fi încercat să-şi amintească semnificaţia lor.

— Ne vor… cu ajutorul lor vom ajunge mult mai repede la Forwin Mill. Asta în caz că funcţionează.

— Ar fi bine să funcţioneze, spuse Căţeaua, adulmecând văzduhul. Vântul bate acum spre sud-vest şi se lasă răcoare. Priviţi înspre vest!

Ei priviră. Depărtările erau luminate de fulgere strălucitoare, urmate de zvonul tunetelor.

Mogget scruta şi el orizontul, cocoţat pe raniţa lui Sam. În ochii lui verzui se citea concentrarea, iar Lirael îl auzi numărând încet. Apoi pufni, pe-un ton iritat.

— Cât zicea băiatul ăla că e până la Forwin Mill? întrebă el, văzând privirea lui Lirael.

— Cam cincizeci de kilometri, rosti Sam.

— Cam cinci leghe, spuse Lirael în acelaşi timp.

— Fulgerele alea se-ndreaptă spre vest şi sunt cam la şase sau şapte leghe de-aici. Hedge şi încărcătura lui traversează încă Zidul.

Al doilea interludiu

Dubiţa albastră a serviciului poştal încetini în scârţâitul cutiei de viteze şi coti de pe drum pe aleea pavată. Apoi, încetini încă şi mai mult şi se opri cu o hurducătură, fiindcă porţile de obicei deschise erau acum zăvorâte. De cealaltă parte, şcolăriţe înarmate cu puşti şi săbii stăteau de pază. Erau îmbrăcate în rochii albe de tenis şi tunici de hochei, iar un privitor neatent le-ar fi confundat armele cu rachete de tenis sau crose. Două dintre ele îşi îndreptară puştile spre şofer, iar celelalte două ieşiră prin uşiţa laterală, cu săbiile ridicate, pe care jucau ultimele raze ale soarelui.

Şoferul îşi ridică privirea spre literele aurite, scrise în stil gotic deasupra porţii. Colegiul Wyverley şi sub o mică inscripţie pe care scria „înfiinţat în 1652 pentru Domnişoare Respectabile."

— Al naibii de respectabile, mormăi el. Nu-i convenea să fie intimidat de nişte şcolăriţe. Se întoarse spre interiorul dubiţei şi spuse cu voce tare:

— Am ajuns. Colegiul Wyverley.

Un foşnet vag veni drept răspuns din spate, preschimbându-se apoi într-o serie de bufnituri şi voci înăbuşite. Şoferul privi cum sacii de corespondenţă se ridicară, iar din ei crescură mâini care dezlegau funiile din vârf. Se răsuci în faţă. Două dintre şcolăriţe se apropiau de fereastra sa, pe care o coborî de îndată.

— Livrare specială, rosti el, aruncându-le o ocheadă. Acum trebuie să spun „mama şi tata lui Ellie". Chipurile, asta ar trebui să însemne ceva pentru voi, aşa că nu cumva să vârâţi sabia în mine, nici să trageţi.

Fata care se afla cel mai aproape, ce nu putea să aibă mai mult de 17 ani, se întoarse spre cealaltă, care era chiar mai tânără, şi-i spuse:

— Du-te şi adu-o pe magistra Coelle. Dumneata stai locului şi ţine-ţi mâinile pe volan, adăugă ea către şofer. Spune-le şi pasagerilor să nu mişte.

— Te auzim, veni o voce din spate. O voce de femeie, puternică şi rezonantă. Felicity, tu eşti?

Fata făcu un pas în spate. Apoi, ţinând sabia în gardă, aruncă o privire prin fereastră, pe lângă şofer.

— Da, doamnă, eu sunt, rosti fata cu prudenţă. Se dădu înapoi şi făcu semn fetelor de după poartă, care se relaxară puţin, dar nu-şi coborâră puştile, spre dezamăgirea şoferului. Puteţi aştepta până vine magistra Coelle? Nu putem lăsa garda jos în perioada asta. Vine o năpastă din nord şi veşti despre alte necazuri. Câţi sunteţi acolo?

— Aşteptăm, veni răspunsul vocii. Suntem doi. Eu şi… tatăl lui Ellimere.

— Ăă, bună, spuse Felicity. S-a zvonit… că aţi… deşi magistra Coelle nu a crezut nicio clipă că…

— Să nu vorbim despre asta deocamdată, grăi Sabriel.

Ieşise din sacul de corespondenţă şi acum era ghemuită în spatele şoferului. Felicity o privi atent, asigurându-se că femeia era de fapt mama lui Ellimere. O recunoscu, deşi Sabriel purta o uniformă a serviciului poştal şi o şapcă trasă peste părul negru ca noaptea. Dar Felicity nu-şi abandonă prudenţa. Adevăratul test va veni când magistra Coelle le va verifica însemnele.

— Iată-ţi răsplata, aşa cum am convenit. Sabriel îi întinse un plic gros şoferului. Bărbatul îl luă şi se uită imediat înăuntru, cu un mic zâmbet citindu-i-se pe buze şi în ochi.

— Vă sunt recunoscător, spuse el. Şi îmi voi ţine gura închisă, aşa cum am promis.

— Ai face bine, bombăni Touchstone.

Şoferul era evident ofensat de această remarcă. Pufni şi spuse:

— Am trăit toată viaţa în apropiere de Bain şi ştiu ce şi cum. Nu v-am ajutat pentru bani. Asta-i doar un îndulcitor.

— Îţi apreciem ajutorul, interveni Sabriel, potolindu-l pe Touchstone din priviri. Cele câteva ore petrecute vârât într-un sac îi aţâţaseră firea aprigă, iar aşteptatul, acum că erau atât de aproape de Zid şi casă, era un chin pentru el. Colegiul Wyverley se afla la doar şaizeci de kilometri sud de graniţă.

— Poftim, ia-l înapoi. Şoferul îi întinse plicul lui Touchstone.

— Nu, nu, consideră că e o răsplată pe care o meriţi din plin, rosti cu calm Sabriel, împingând plicul înapoi. Şoferul rezistă pentru o clipă, apoi ridică din umeri, băgă plicul undeva în jachetă şi se cuibări bosumflat în scaun.

— Iat-o pe magistră, sună vocea plină de uşurare a lui Felicity.

O femeie mai în vârstă venea pe alee, însoţită de câteva studente. Parcă apăruseră de nicăieri, întrucât clădirea principală a şcolii nu se zărea. Era după o cotitură, ascunsă de o perdea deasă de plopi.

Odată cu sosirea magistrei Coelle, trecură doar câteva minute până ce puritatea însemnelor Legământului de pe frunţile lui Sabriel şi Touchstone fu confirmată. Se îndreptară cu toţii spre şcoală, iar dubiţa poştală înapoi în Bain.

— Mi-am dat seama că ştirile sunt false, zâmbi magistra în timp ce se îndreptau în grabă spre porţile enorme ale clădirii. Cei de la *Corvere Times* au publicat o poză cu două maşini incendiate şi câteva cadavre, dar nimic altceva. Părea o ştire comandată.

— A fost îndeajuns de reală, răspunse mohorât Sabriel. Damed şi alţi unsprezece oameni de-ai noştri au fost ucişi în atacul acela şi încă doi în

apropiere de Hennen. Poate mai mulţi au fost ucişi. Ne-am despărţit după ce am trecut de Hennen, să ne aruncăm urmăritorii pe-o pistă falsă. Nu a ajuns nimeni aici înaintea noastră?

Coelle clătină din cap.

— Damed nu va fi uitat, grăi Touchstone. Nici Barlest sau vreunul dintre ei. Şi nu ne vom uita nici duşmanii.

— Ce vremuri groaznice, suspină magistra, care clătină din cap în repetate rânduri.

Intrară, pe lângă alte şcolăriţe, care se uitau cu ochi mari la legendara Sabriel şi la consortul ei, chiar dacă era doar regele Vechiului Regat şi nici pe departe atât de interesant. Odinioară, Sabriel fusese una dintre ele. Continuară să se uite după ei chiar şi după ce Coelle îi poftise pe distinşii oaspeţi în salonul de vizite, poate cea mai luxoasă încăpere din întreaga şcoală.

— Bănuiesc că nu s-a cotrobăit prin lucrurile pe care le-am lăsat aici? întrebă Sabriel. Care e situaţia? Vreo veste?

— Lucrurile sunt aşa cum le-aţi lăsat, răspunse Coelle. Nu avem încă mari necazuri. Felicity! Te rog adu cufărul Abhorsenului din pivniţă. Pippa şi Zettie… şi cine mai e monitor astăzi… pot să te ajute. Cât despre ştiri, am nişte mesaje şi…

— Mesaje! izbucni Touchstone. De la Ellimere sau Sameth? întrebă grăbit Touchstone.

Magistra scoase două bucăţi de hârtie din mânecă şi i le înmână. Touchstone le înhăţă cu nerăbdare şi se apropie de Sabriel să le citească. Felicity şi însoţitoarele ei dispărură printr-una dintre uşile greoaie, atent lustruite.

Primul mesaj era scris cu un creion albastru pe o bucată ruptă de antet pe care apărea acelaşi simbol ca şi cel de pe dubiţa poştală. Touchstone şi Sabriel îl citiră cu atenţie, iar pe frunţi le apărură cute adânci. Apoi îl citiră încă o dată şi se uitară unul la altul, cu uimirea întipărită pe chipuri.

— Una dintre fetele noastre l-a trimis, rupse Coelle tăcerea. Lornella Acren-Janes, care e asistentă a Directorului General al Poştelor. O copie de telegramă, evident. Nu ştiu dacă măcar a ajuns la ambasada voastră.

— Putem să ne încredem în mesajul ăsta? întrebă Touchstone. Mătuşa Lirael? Viitoarea Abhorsen? Oare ăsta e încă un vicleşug care să ne bage în ceaţă?

Sabriel clătină din cap.

— Par să fie cuvintele lui Sam. Chiar dacă nu prea înţeleg, e clar că s-au întâmplat multe lucruri în Vechiul Regat. Nu cred că le vom da de cap prea curând.

Acestea fiind spuse, desfăcu cea de-a doua bucată de hârtie. Spre deosebire de prima, aceasta era groasă, evident un produs de manufactură, şi pe ea erau scrijelite doar trei simboluri, însemne adormite ce întunecau albul paginii. Sabriel îşi trecu palma asupra lor şi prinseră viaţă, aproape sărindu-i în mână. Cu ele veni vocea lui Ellimere, clară şi puternică de parcă ar fi stat lângă ei.

— Mamă! Tată! Sper că-mi veţi primi mesajul cât mai repede. Clayrele au Văzut mai multe lucruri, prea multe încât să încapă în mesajul meu. Asupra noastră s-a abătut un pericol mare, aşa cum nu ne-am fi imaginat. Sunt la Barhedrin împreună cu Garda Regală, Trupele de Luptă şi şapte sute optzeci şi patru dintre Clayre, care încearcă să Vadă ce e de făcut în continuare. Spun că Sam e în viaţă şi că se luptă, şi că orice-aţi face trebuie să ajungeţi în Barhedrin înainte de Ziua de Anstyr sau va fi prea târziu. Trebuie să luăm Planoarele de undeva. O, şi se pare că am o mătuşă, e sora vitregă a… Ce? Nu mă întreru…

Vocea lui Ellimere se opri în mijlocul cuvântului. Însemnele Legământului se întoarseră în hârtie.

— A fost întreruptă în mijlocul vrăjii, se încruntă Touchstone. Nu-i stă în fire să nu o refacă.

Şi a cui soră vitregă? A mea nu poate fi.

— Ce e important e că Clayrele au Văzut ceva în sfârşit, rosti Sabriel. Ziua de Anstyr… trebuie să consultăm un calendar. Trebuie să pice curând… foarte curând… va trebui să plecăm imediat.

— Nu cred că veţi putea face asta, răsună tulburată vocea lui Coelle. Mesajul acela l-am primit abia azi-dimineaţă. L-a adus un cercetaş de la Punctul de Trecere. Era grăbit să se întoarcă. Se pare că se confruntă cu un atac de peste Zid şi…

— Un atac de peste Zid! izbucniră la unison Sabriel şi Touchstone. Ce fel de atac?

— Nici el nu ştia, se bâlbâi magistra, luată prin surprindere de violenţa întrebării şi că amândoi se înclinară dintr-odată spre ea. E departe, în apus. Dar şi la Punctul de Trecere au necazuri. Se pare că generalul Kingswold, inspectorul-general aflat în vizită acolo, s-a declarat de partea guvernării formate de Ţara Noastră, dar generalul Tindall refuză să o recunoască, sau pe Kingswold. Mai multe unităţi au luat deja fie partea lui Tindall, fie a lui Kingswold.

— Deci Corolini a încercat făţiş să preia puterea? întrebă Sabriel. Când s-a întâmplat asta?

— Scria în ziarul de dimineaţă, răspunse Coelle. Ediţia de după-amiază încă nu a sosit. În Corvere au izbucnit lupte… Nu ştiaţi?

— Am ajuns până aici pe căi lăturalnice, evitând contactul cu Ancelstierranii pe cât posibil, rosti Touchstone. Nu prea am avut timp să citim ziarele.

— În *Times* scria că premierul încă deţine controlul asupra Arsenalului, Palatului Decizional şi al Clădirii Parlamentului din Corvere, spuse Coelle.

— Dacă nu pierde Palatul, încă îl are sub control pe Arbitrul Ereditar, spuse Touchstone, căutând confirmarea de la Sabriel. Corolini nu poate forma un guvern fără binecuvântarea Arbitrului, nu-i aşa?

— Nu şi dacă totul s-a dus de râpă, spuse decisiv Sabriel. Dar nu contează. Corolini,

tentativa de puci – toate sunt o diversiune. Tot ce s-a întâmplat aici e opera unei puteri din Vechiul Regat, din regatul nostru. Războaiele continentale, influxul de refugiaţi sudişti, ascensiunea lui Corolini, totul a fost orchestrat, plănuit pentru un ţel pe care noi încă nu-l cunoaştem. Dar ce să vrea o putere din regatul nostru în Ancelstierre? Pot să înţeleg că haosul din Ancelstierre poate facilita un atac de peste Zid. Dar pentru ce? Şi pentru cine?

— Sam o menţionează pe Chlorr în telegramă, spuse Touchstone.

— Chlorr e doar o necromantă, cu toate că e foarte puternică. Trebuie să fie altceva. Dezgropat rău… Adică un rău dezgropat… în apropiere de Hotar…

Sabriel se opri în mijlocul propoziţiei, căci Felicity şi trei însoţitoare îşi făcură apariţia, cărând un cufăr lung, cu încuietori de aramă. Îl aşezară în mijlocul încăperii. Însemne ale Legământului pluteau leneşe pe capac şi peste gaura cheii. Izbucniră în vâlvătăi de viaţă sub atingerea lui Sabriel, care şopti nişte cuvinte numai de ea înţelese. Capacul se întredeschise cu un ţăcănit, apoi Sabriel îl ridică, dezvăluind privirii veşminte, armuri, săbii şi banduliera ei cu clopoţei. Sabriel nu le băgă în seamă, scormonind într-o parte şi scoase la iveală o carte mare învelită în piele.

Titlul aurit de pe copertă îl înştiinţa pe eventualul cititor că acesta e *Un Calendar al celor Două Ţări şi al Regiunii Zidului.* Sabriel răsfoi cu repeziciune prin paginile sale groase până când ajunse la o serie de tabele.

— În cât suntem azi? întrebă ea.

— În douăzeci, răspunse magistra.

Sabriel îşi plimbă degetul în josul tabelului, apoi pe pagina cealaltă. Făcu ochii mari când întâlni ce căuta şi mai verifică o dată.

— Când e? întrebă Touchstone. Ziua de Anstyr?

— Acum. Astăzi.

Tăcerea se aşternu peste cuvintele ei, doar pentru a fi ruptă câteva clipe mai târziu de către Touchstone.

— E încă dimineaţă în Regat, spuse el. Putem ajunge.

— Nu pe drum, nu cu Punctul de Trecere în nesiguranţă, spuse Sabriel. Şi suntem prea la sud ca să chemăm un Planor…

Brusc, o idee îi licări în privire.

— Magistră, nu cumva Hugh Jorbert mai închiriază padocul de vest al şcolii pentru şcoala lui de zbor?

— Ba da, dar a plecat cu nevasta în vacanţă. Se întorc abia peste o lună.

— Nu putem zbura într-o maşinărie Ancelstierrană, protestă Touchstone. Vântul bate din nord. Motorul se va opri la şaisprezece kilometri de aici.

— Dacă ne înălţăm suficient, am putea să planăm până acolo, rosti Sabriel. Dar nu fără un pilot. Câte dintre fete iau lecţii de zbor?

— O duzină, poate, spuse Coelle cu o mină sceptică. Nu ştiu câte dintre ele pot zbura singure…

— Pot să zbor eu, o întrerupse Felicity. Tata a zburat cu colonelul Jorbert în armată. Am două sute de ore la activ în Humbert-ul de acasă şi cincizeci în Beskwith-ul de aici. Am făcut aterizări de urgenţă, zboruri de noapte, aproape tot ce e de ştiut. Va pot trece Zidul.

— În niciun caz. Îţi interzic! izbucni magistra Coelle.

— Acestea nu sunt vremuri obişnuite, interveni Sabriel, domolind-o cu o privire. Cu toţii trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă. Mulţumesc, Felicity. Îţi acceptăm propunerea. Te rog, du-te şi fă pregătirile necesare cât timp noi ne vom schimba în haine mai potrivite pentru ce va urma.

Felicity scăpă un ţipăt de încântare şi ieşi în goană, urmată îndeaproape de însoţitoarele ei.

Coelle dădu să o oprească, dar se răzgândi. În schimb, se aşeză în cel mai apropiat fotoliu, scoase o batistă din mânecă şi îşi şterse fruntea. Însemnul Legământului îi străluci puţin când pânza trecu peste el.

— E doar o studentă. Ce le voi spune părinţilor ei dacă… dacă nu se mai…

— Nu ştiu, răspunse Sabriel. Niciodată nu am ştiut ce să spun în asemenea situaţii. Doar că e mai bine să faci ceva decât nimic, chiar dacă preţul e mare.

Nu o privea pe Coelle în timp ce vorbea, ci printr-o fereastră. În mijlocul pajiştii care se deschidea acolo trona un obelisc din marmură albă, înalt de şapte metri. Pe marginile sale erau inscripţionate multe nume. Erau scrise prea mic pentru a fi citite de la fereastră, însă Sabriel le ştia oricum pe de rost aproape pe toate, chiar dacă nu-i cunoscuse pe cei care le purtaseră în viaţă. Obeliscul era un memorial dedicat tuturor celor căzuţi într-o noapte groaznică în urmă cu aproape douăzeci de ani, când Kerrigor trecuse Zidul cu hoardele lui de Morţi. Acolo erau trecute numele colonelului Horyse şi ale multor alţi soldaţi, fete de şcoală, profesori, poliţişti, doi bucătari, un grădinar…

O sclipire de culoare îndărătul obeliscului îi atrase privirea. Un iepuraş alb fugea pe pajişte, urmărit cu îndârjire de o fetiţă, codiţele-i jucând în vânt şi-n goană. Pentru o clipă, Sabriel se întoarse în timp, la un alt iepure în fugă, la o altă fată cu codite.

Jacinth şi Urechilă.

Numele lui Jacinth apărea pe obelisc, dar iepuraşul de-afară putea fi vreun urmaş îndepărtat al lui Urechilă. Viaţa continua, deşi niciodată fără greutăţi.

Sabriel întoarse spatele ferestrei şi trecutului. Acum o preocupa viitorul. Erau nevoiţi să ajungă în Barhedrin în cel mult douăsprezece ore. O

sperie pe Coelle când începu să-şi dea jos uniforma albastră, fiindcă nu mai purta nicio haină dedesubt. Când Touchstone începu să-şi deschidă nasturii, magistra scoase un ţipăt şi fugi din încăpere.

Rămaşi singuri, cei doi făcură schimb de priviri şi izbucniră în râs. Doar pentru o clipă, înainte să îmbrace în grabă hainele din cufăr. Curând, arătau şi se simţeau din nou ca ei înşişi, în lenjerie de pânză, cămaşă şi pantaloni de lână şi tunici împlătoşate. Touchstone îşi purta săbiile gemene, iar Sabriel avea sabia de Abhorsen şi, mai important, purta din nou banduliera cu clopoţei.

— Gata? întrebă ea în timp ce-şi aranja banduliera peste piept şi îşi ajusta încheietoarea.

— Gata, confirmă Touchstone. Sau cât de gata aş putea fi. Urăsc să zbor în general, darămite într-una din drăcoveniile alea Ancelstierrane.

— Mă aştept să fie mai rău decât de obicei, spuse Sabriel, dar nu cred că avem de ales.

— Evident, oftă Touchstone. Mi-e teamă să te-ntreb, dar în ce fel va fi mai rău decât de obicei?

— Pentru că, dacă nu mă-nşel, mai mult ca sigur că Jorbert şi-a luat nevasta în Beskwith, care are două locuri. Deci ne-a mai rămas la dispoziţie doar un Humbert Doisprezece, cu un loc. Vom fi nevoiţi să stăm pe aripi.

— Cunoştinţele tale mă uimesc mereu, spuse Touchstone. Maşinăriile astea sunt un mister pentru mine. Mi se pare că toate aparatele zburătoare ale lui Jorbert arată la fel.

— Din păcate nu sunt la fel. Dar nu ştiu altă cale să ajungem acasă. Nu dacă e s-ajungem în Barhedrin înainte de sfârşitul zilei de Anstyr. Hai!

Ieşi cu paşi mari din cameră fără să se uite dacă Touchstone o urma. Dar o urma, ca întotdeauna.

Şcoala de zbor a lui Jorbert era o afacere micuţă, nu mai mult decât o pasiune pentru fostul colonel din Corpul de Aviaţie. Avea un singur hangar la

două sute de metri depărtare de ferma sa. Hangarul se găsea la marginea câmpului de vest al Colegiului Wyverley, care, mărginit de canistre galbene de carburant, servea drept pistă de aterizare.

Sabriel avusese dreptate în privinţa aeroplanului. Găsiră numai unul, un biplan pătrăţos cu un singur loc, care îi părea lui Touchstone nu mai mult decât un maldăr de metal ţinut laolaltă cu cabluri şi ţevi.

Felicity, aproape de nerecunoscut, cu cască, ochelari de protecţie şi uniformă de zbor îmblănită, aştepta deja în carlingă. O altă fată stătea lângă elice şi alte două erau ghemuite lângă roţi, sub fuzelaj.

— Va trebui să vă întindeţi pe aripi, îi înştiinţă Felicity cu voioşie. Am uitat că domnul colonel a luat Beskwith-ul. Nu-aveţi grijă, nu e aşa de greu. Acolo-s mânerele. Am făcut chestia asta de o groază de ori… mă rog, de două ori… şi am şi mers pe aripi.

— Mânere, pufni Touchstone. Mers pe aripi.

— Linişte! ordonă Sabriel. Nu ne supăra pilotul.

Urcă graţios pe partea stângă şi se întinse pe aripă, prinzându-se bine de cele două mânere. Clopoţeii o cam jenau, dar se obişnuise de mult cu asta.

Touchstone urcă pe partea dreaptă, fără urmă din graţia soţiei, şi aproape că-i intră piciorul prin aripă. Observând cu oroare că era doar material întins pe un cadru de lemn, se întinse pe aripă cu mare grijă şi trase tare de mânere. Nu se desprinseră, aşa cum se cam aştepta el.

— Gata? întrebă Felicity.

— Gata! strigă Sabriel.

— N-am de ales, mormăi Touchstone. Apoi dădu glas unui „Da!” hotărât.

— Contact! ordonă Felicity. Fata din faţă roti elicea cu îndemânare şi păşi înapoi. Elicea se roti de câteva ori în vreme ce motorul tuşea, încetini

pentru o clipă, apoi se învârti cu viteză când motorul porni.

— Înlăturaţi piedicile!

Celelalte fete traseră de frânghii, dând la o parte piedicile care ţineau roţile. Aeroplanul o luă înainte, apoi făcu o curbă nu tocmai lină până să ajungă pe pistă. Huruitul motorului se înteţi şi maşinăria se porni, hurducându-se încă şi mai mult, de parcă era un pui de pasăre care tot sare şi dă din aripi până să se ridice în aer.

Touchstone privea pământul care li se întindea înainte, cu ochii lăcrimând din pricina vitezei. Se aşteptase ca maşinăria să decoleze asemenea unui planor, uşor şi cu elan. Dar, în timp ce înaintau pe câmp şi zidul de piatră de la marginea de nord se apropia tot mai mult, îşi dădu seama că nu ştia absolut nimic despre aparatele de zbor din Ancelstierre. Cu siguranţă se va înălţa brusc la capătul câmpului.

Sau poate că nu, îşi spuse el câteva secunde mai târziu. Erau încă la sol, iar zidul îi aştepta la doar douăzeci-treizeci de paşi distanţă. Se gândi dacă nu cumva e mai bine să dea drumul mânerelor şi să sară, evitând coliziunea iminentă. Dar nu putea să o vadă pe Sabriel pe aripa cealaltă şi nu avea de gând să sară fără ea.

Avionul coti într-o parte şi se săltă în aer; Touchstone oftă uşurat, căci scăpaseră la doar câţiva centimetri de o ciocnire cu zidul, apoi ţipă când se treziră în picaj. Contactul cu solul scoase tot aerul din el, dar în câteva secunde se ridicau în sfârşit spre cer.

— Scuze! strigă Felicity, a cărei voce abia se auzea de sunetul motorului şi de aerul ce-i năvălea în urechi. E mai greoi decât de obicei. Am uitat.

Touchstone o auzea pe Sabriel strigând ceva de pe cealaltă parte, însă nu înţelegea ce. Vedea totuşi că Felicity o asculta atent. Aproape imediat aeroplanul întoarse spre sud, înălţându-se tot mai mult. Regele înţelese că trebuiau să fie la o

altitudine cât mai mare pentru a plana peste Zid. Cu vântul potrivnic din nord, era probabil ca motorul să moară cam la zece kilometri depărtare de Zid. Deci erau nevoiţi să planeze cel puţin atât, de preferat chiar puţin mai mult. Nu puteau să aterizeze în Perimetru. Nu că aterizarea în Vechiul Regat ar fi fost floare la ureche.

Touchstone se uită la aripa din postav ce zbârnâia deasupra lui, sperând că cea mai mare parte a aeroplanului era făcută de mâna omului. Căci, dacă părţi din el nu erau, se vor desprinde curând, aşa cum era soarta tuturor maşinăriilor Ancelstierrane odată trecute de Zid.

— Nu mai zbor în viaţa mea, mormăi el. Apoi îşi aminti de mesajul lui Ellimere. Dacă vor reuşi să aterizeze de cealaltă parte a Zidului şi să ajungă în Barhedrin, vor trebui să zboare undeva într-un planor şi să lupte cu un duşman necunoscut, cu puteri nebănuite.

Chipul i se întunecă la acest gând. Ardea de nerăbdare să lupte. El şi Sabriel au ţinut piept pentru prea mult timp unor inamici controlaţi de la depărtare. Acum, oricine ar fi fost păpuşarul, a ieşit în câmp deschis şi va înfrunta forţele combinate ale regelui, Abhorsenului şi Clayrelor.

Desigur, doar dacă regele şi Abhorsenul vor supravieţui zborului.

PARTEA A TREIA

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE
Înapoi în Ancelstierre

— Vântul bate spre nord-nord-est, domnule, raportă fermierul Prindel cu ochii pe săgeata de pe anemometru, care era conectat la morişca aflată la câteva nivele deasupra. Săgeata se roti violent, iar luminile electrice de pe tavan clipiră de câteva ori înainte să se stingă, lăsând încăperea luminată doar de două lămpi. Prindel îşi privi ceasul, care se oprise, apoi lumânarea cu gradaţii dintre cele două lămpi.

— Cădere de curent la aproximativ 16:49.

— Foarte bine, Prindel, răspunse locotenentul Drewe. Ai grijă să trecem pe petrol, apoi sună la cartierul general. Eu voi urca.

— Da, să trăiţi! răspunse Prindel. Luă un tub acustic şi strigă:

— Treceţi pe petrol! Cartierul general! Repet, cartierul general!

— Da, domnule! veni răspunsul de la celălalt capăt, urmat de sunetul unei Sirene de mână şi al unui clopot crăpat, ambele răsunând în întregul far.

Drewe îşi îmbrăcă mantaua albastră de sibir, încinsă de o curea lată de piele de care erau agăţate un revolver şi un hanger. Echipamentul era întregit de casca albastră de oţel, ornată cu emblema cheilor aurii încrucişate, care-i confirma funcţia de supraveghetor al farului de vest. Casca aparţinuse predecesorului şi îi era cam mare, aşa că se simţea

ca un măscărici când o purta, dar regulile sunt reguli.

Camera de comandă se afla la cinci nivele sub camera lucitoare a farului. Pe când urca cu paşi înceţi scările, îl întâlni pe matelotul Kerrick coborând în grabă spre el.

— Domnule! Trebuie să vă grăbiţi!

— Dar mă grăbesc, Kerrick, răspunse calm Drewe, sperând că vocea îi era mai monotonă decât inima ce începuse să-i bată puternic. Ce s-a întâmplat?

— Ceaţa.

— Întotdeauna e ceată. Doar de asta suntem aici. Semnalizăm vaselor să nu se rătăcească.

— Nu, nu, domnule! Nu pe mare! Pe pământ. O ceaţă care vine din nord. E însoţită de trăsnete şi se îndreaptă spre Zid. Şi mai vin şi oameni din sud!

Pe Drewe îl părăsi tot calmul insuflat cu atâta grijă la Colegiul Naval pe care-l părăsise cu abia optsprezece luni în urmă. Trecu pe lângă Kerrick, păşind peste câte trei scări deodată. Deja răsufla din greu când împinse la o parte uşa grea de oţel şi intră în camera de veghe. Inspiră adânc şi reuşi întrucâtva să afişeze imaginea de ofiţer naval calm şi stăpânit pe care şi-o crease.

Lumina era stinsă şi nu avea să se aprindă pentru încă o oră. Două sisteme îl puneau în mişcare – unul mecanic pe bază de petrol, iar altul în întregime electric — pentru momentele când electricitatea şi tehnologia cedau sub adierea vântului ce bătea din nord. Dinspre Vechiul Regat.

Drewe se linişti când îşi observă cel mai experimentat subofiţer deja la post. Coxswain Berl era afară pe pasarelă, cu un binoclu mare lipit de ochi. Drewe se îndreptă spre el, pregătindu-se pentru briza rece. Dar când păşi afară, vântul era călduţ, alt semn că venea dinspre nord. Berl îi povestise că peste Zid anotimpurile erau diferite, iar Drewe petrecuse suficient timp la farul de vest

încât să-i dea crezare, deşi iniţial crezuse că erau bazaconii.

— Ce se-ntâmplă? Unde sunt oamenii de care am auzit? întrebă Drewe.

Ca de-obicei, ceaţa de pe mare nu se apropiase de ţărm. Însă o altă ceaţă, mai întunecată, se revărsa din nord spre Zid. Era luminată din când în când de fulgere şi se întindea spre est cât vedeai cu ochii.

Berl îi întinse binoclul şi arătă.

— Sunt sute, domnule Drewe, poate chiar mii. Probabil sudişti din tabăra cea nouă de la Lington Hill. Se îndreaptă spre nord, să traverseze Zidul. Dar nu ei sunt problema.

Drewe ajustă rotiţa de focalizare şi sprijini binoclul de marginea căştii, căutând să pară cât mai impozant în faţa lui Berl.

La început, nu văzu nimic, dar, când reuşi să focalizeze, toate petele neclare deveniră siluete aflate în fugă. Erau mii, bărbaţi cu pălării albastre, femei cu eşarfe albastre şi mulţi copii îmbrăcaţi complet în albastru. Aruncau scânduri peste buclele de sârmă ghimpată sau o tăiau pe ici pe colo, făcându-şi cale liberă. Unii răzbătuseră prin câmpul de sârmă ghimpată şi erau deja la Zid. Drewe clătină din cap. De ce voiau să pătrundă în Vechiul Regat? Chiar mai ciudat era că unii dintre sudiştii care ajunseseră la Zid fugeau acum înapoi…

— Aţi informat cartierul general al Perimetrului despre ce se-ntâmplă aici? întrebă Drewe. Acolo era o garnizoană a armatei, cel puţin o companie în tranşeele din spate, cu patrule şi posturi de ascultare. Ce naiba fac maimuţoii ăia?

— Telefoanele nu funcţionează, răspunse Berl mohorât. Oricum, nu ei sunt problema. Uitaţi-vă la capătul din faţă al ceţii, domnule.

Bărbatul îşi îndreptă binoclul spre ea. Ceaţa înainta mai repede decât se aşteptase şi era surprinzător de uniformă. Aproape ca un zid, care

se îndrepta spre cel de piatră. O ceaţă stranie, luminată din interior de fulgere…

Drewe înghiţi în sec, clipi şi învârti din nou de rotiţa binoclului, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Din ceaţă ieşeau nişte arătări. Arătări care poate că fuseseră oameni odinioară. Auzise poveşti despre asemenea creaturi prima dată când fusese detaşat în nord, dar nu le dăduse crezare. Cadavre umblătoare, monştri de necrezut, magie atât bună, cât şi rea…

— Sudiştii aceia nu vor avea nicio şansă, şopti Berl. Am crescut în Nord. Am văzut ce s-a întâmplat în Bain acum douăzeci de ani…

— Linişte, Berl! ordonă Drewe. Kerrick!

Matelotul scoase capul pe uşă.

— Kerrick, ia o duzină de rachete roşii şi începe să le trimiţi. Una la fiecare trei minute.

— R-rachete roşii, domnule? îngăimă Kerrick. Rachetele roşii semnalizau alarma de grad maxim.

— Rachete roşii! Mişcă! răcni Drewe. Berl! Adună toţi oamenii cu excepţia lui Kerrick afară, echipaţi de luptă şi cu puşti!

— Domnule, puştile nu vor folosi la nimic, spuse Berl cu tristeţe. Sudiştii aceia au trecut de Perimetru fiindcă garnizoana era deja nimicită. Şi acolo era o întreagă companie militară.

— Ţi-am dat un ordin! Execută-l!

— Domnule, nu-i putem ajuta, stărui Berl. Nu ştiţi de ce-s în stare creaturile alea! Ordinele noastre sunt să apărăm farul, nu să…

— Coxswain Berl! Indiferent de eşecurile armatei, Marina Regală Ancelstierrană nu a stat niciodată cu mâinile în sân în timp ce oameni nevinovaţi mor. Şi nu va începe sub comanda mea!

— Da, domnule, spuse Berl încet. Îşi ridică mâna vânjoasă în semn de salut, apoi o prăbuşi peste gâtul lui Drewe, chiar sub muchia căştii. Locotenentul căzu în braţele lui Berl, care-l întinse cu grijă pe podea şi-i luă revolverul şi hangerul.

— La ce naiba te uiţi, Kerrick? Trimite odată rachetele alea!

— Dar, dar cum rămâne cu…

— Dacă-şi revine, dă-i un pahar cu apă şi spune-i că am preluat comanda. Cobor să pregătesc linia de apărare.

— Apărare?

— Sudiştii au venit de la miazăzi, direct prin liniile noastre. Ceva e deja pe partea asta şi le-a făcut de petrecanie soldaţilor. Ceva mort, dacă nu mă-nşel. Noi urmăm, dacă nu cumva au ajuns deja aici. Aşa că mişcă-te odată cu rachetele alea afurisite!

Impunătorul subofiţer strigă ultimele cuvinte în vreme ce cobora prin chepeng, pe care îl trânti după el.

Acesta încă răsuna când Kerrick auzi primele ţipete, undeva în curte. Urmară alte strigăte, un urlet groaznic şi o învălmăşeală de zgomote: ţipete, răcnete şi zăngănit de oţel.

Tremurând, Kerrick deschise magazia de rachete şi scoase una. Lansatorul era fixat pe balustrada balconului, dar, deşi o făcuse de sute de ori la antrenamente, acum nu reuşea să aşeze racheta în el. Când reuşi într-un sfârşit, trase prea repede de cablul de aprindere şi racheta care se propulsă spre cer îi arse mâinile.

Printre suspine de teamă şi durere, Kerrick se duse să ia altă rachetă. Deasupra-i, petale roşii îmboboceau pe cer, luminând norii. Kerrick nu aşteptă trei minute pentru următoarea rachetă, nici pentru cea de după ea.

Încă lansa rachete când Morţii intrară prin chepeng. Între timp, ceaţa cuprinsese întregul far. Părea solidă, aproape ca pământul, aşa că Kerrick nu stătu pe gânduri când o Slugă Moartă sparse uşa de sticlă şi dădu să-l sfâşie cu mâini ce aveau prea multe degete, degete care sfârşeau în os încovoiat şi plin de sânge.

Bărbatul sări şi, pentru câţiva paşi, ceaţa părea să-i suporte greutatea. Fugea cu un râs isteric. Dar de fapt cădea, încet-încet şi apoi tot mai repede. Slugile îi urmăreau căderea, o mică scânteie de Viaţă ce se stinse curând.

Dar Kerrick nu murise în zadar. Rachetele roşii fuseseră observate la sud şi est. Iar locotenentul Drewe se trezi şi se ridică împleticindu-se. Îi observă pe Morţi şi, într-un moment de inspiraţie, trase mânerul care acţiona aprinzătorul şi dădea drumul petrolului. Lumina scânteie în vârful farului, înteţită de o mie de ori de cele mai bune lentile create vreodată de meşterii sticlari din Corvere. Raza strălucea în două direcţii, însă niciuna spre Morţii de pe balcon, care zbierau cu glas neomenesc şi-şi acopereau ochii putreziţi. Cu disperare, tânărul ofiţer de marină opri mecanismul de rotire a luminii şi se aplecă spre troliu, să întoarcă lumina spre ei.

Nu era treabă pentru un singur om, dar teama şi disperarea îi dădură putere. Lumina îi prinse pe Morţi în raza sa albă. Nu îi vătăma, dar nu o suportau, aşa că se retraseră, pe urmele lui Kerrick afară în ceaţă. Spre deosebire de Kerrick, Slugile supravieţuiră căderii, cu toate că aveau trupurile strivite. Se ridicară încet şi îşi reîncepură urcuşul pe scări. Deja uitaseră de lumină. Era Viaţă acolo şi voiau să-i simtă gustul.

Trăsnetele îl treziră pe Nick. Ca de obicei în ultima vreme, era buimac şi dezorientat. Simţea că e în mişcare şi îşi dădu seama că e cărat pe o targă. La fiecare capăt erau câte doi oameni. Oameni normali sau destul de normali. Nu muncitorii leproşi ai lui Hedge.

— Unde suntem? întrebă el.

Era răguşit şi avea gust de sânge în gură. Îşi atinse cu şovăială buzele şi simţi sângele închegat acolo.

— Vreau nişte apă.

— Stăpâne! E treaz! strigă unul dintre oameni.

Nick încercă să se ridice, dar trupul îi era secat de puteri. Tot ce vedea deasupra erau nori negri şi fulgere, care cădeau undeva mai înainte. Emisferele! Îşi aminti totul. Trebuia să se asigure că emisferele sunt în siguranţă!

— Emisferele! strigă el, gâtuit de durere.

— Sunt bine păzite, răsună o voce cunoscută. Hedge apăru deodată deasupra lui. E mai înalt, gândi Nick iraţional. Şi mai deşirat. Parcă fusese alungit, ca o bucată de gumă în mâinile a doi copii. De asemenea, înainte părea să chelească, iar acum avea păr. Sau era o umbră care i se aşternuse pe frunte.

Nick închise ochii. Nu-şi dădea seama unde e sau cum a ajuns acolo. Evident, era încă bolnav, chiar mai bolnav decât înainte, altfel n-ar fi fost nevoiţi să îl care.

— Unde suntem? întrebă Nick cu glas stins. Îşi deschise ochii din nou, dar nu-l văzu pe Hedge, deşi îi auzi vocea în apropiere.

— Suntem pe cale să traversăm Zidul, veni răspunsul, însoţit de un râset neplăcut. Nick izbucni şi el într-un hohot nestăpânit. Nu ştia de ce şi nu se putu opri până ce aproape se înecă.

Pe lângă râsetul lui Hedge şi tunetele necontenite mai auzea un sunet. Iniţial, Nick nu-l recunoscu. Continuă să asculte în timp ce targa se apropia de sursa lui, până când crezu că ştie ce e. Publicul de la un meci de fotbal sau crichet. Ţipau şi scandau după o victorie. Deşi Zidul era un loc ciudat în care să se organizeze un meci. Totuşi, poate că jucau soldaţii din Perimetru, se gândi el.

Cinci minute mai târziu, Nick auzi ţipete desprinzându-se din zgomotul mulţimii şi realiză că nu era un meci de fotbal, încercă din nou să se ridice, doar pentru a fi împins înapoi de o mână care nu putea fi decât a lui Hedge, deşi era neagră, de parcă ar fi fost arsă şi în loc de unghii licăreau

flăcărui roşii. Vedenii, îşi spuse Nick cu disperare. Vedenii.

— Trebuie să trecem repede, îi înştiinţă Hedge pe cei care duceau targa. Morţii mai pot să o ţină deschisă doar câteva minute. Imediat ce emisferele sunt pe partea cealaltă, o luăm la fugă.

— Da, domnule, răspunseră ei în cor.

Nick se întrebă despre ce vorbeşte Hedge. Acum treceau printre două şiruri de muncitori bolnavi. Nick încercă să nu se uite la ei, la carnea în descompunere ţinută laolaltă de zdrenţe albastre. Din fericire, nu le vedea chipurile hidoase. Toţi erau întorşi cu spatele şi se ţineau de mâini.

— Emisferele au trecut de Zid!

Nick nu ştia cine vorbise. Vocea era stranie şi răsunătoare şi îl făcea să se simtă murdar. Dar cuvintele avură un efect imediat. Cei care duceau targa începură să alerge, săltându-l pe Nick în sus şi-n jos. Acesta se prinse de marginile tărgii şi, tocmai când sălta, se folosi de avânt ca să se ridice şi să arunce o privire împrejur.

Fugeau printr-un tunel puţin înalt şi arcuit, tăiat în piatra Zidului ce despărţea Vechiul Regat de Ancelstierre. Era înţesat dintr-un capăt în altul cu membri ai Brigăzii de Noapte, ţinându-se de mâini şi aşezaţi în şiruri lungi, între care se deschidea doar un mic culoar. Fiecare bărbat şi femeie strălucea într-o lumină aurie, dar când se apropie văzu că era strălucirea a mii de flăcărui aurii, care se răspândeau şi se contopeau, iar oamenii intraţi mai adânc în tunel luaseră foc.

Nick scoase un ţipăt de groază când pătrunseră în tunel. Foc pretutindeni, un bizar foc auriu care ardea fără fum. Deşi cei din Brigada de Noapte erau mistuiţi de el, nu încercau să scape, nu ţipau şi nu făceau nimic să-l oprească. Chiar mai rău, observă că, pe măsură ce unii erau cu totul mistuiţi, alţii le veneau în loc. Sute şi sute de bărbaţi şi femei în haine albastre se înghesuiau să menţină liniile.

În faţă, Hedge înainta cu greu, văzu Nick. Dar nu era tocmai Hedge, ci mai degrabă o întunecime cu înfăţişarea sa, în jurul căreia jucau limbi sângerii de foc, luptând cu cel auriu. Efortul se citea în fiecare pas al său, iar flăcările aurite păreau o forţă aproape fizică, care încerca să-l împiedice să pătrundă prin tunel.

Deodată, un întreg grup de oameni luă foc înaintea lor, ca nişte lumânări ce se prăbuşesc într-o baltă de ceară şi dispar în întregime. Până să ajungă cei rămaşi să-şi unească mâinile sau să le vină întăriri, focul auriu se folosi de breşă şi se năpusti în tunel. Oamenii care cărau targa îl văzură, îl întâmpinară cu înjurături şi ţipete, dar îşi continuară goana. Se loviră de flăcări ca nişte înotători care intră în valuri. Dar, cu toate că targa şi cei care o cărau ieşiră cu bine, focul îl culese pe Nick din targă, îl înfăşură în flăcări şi-l trânti pe lespezile de piatră ale tunelului.

Flăcările îi treziră o durere rece în inimă, de parcă un ţurţure i-ar fi fost împlântat în piept. Totodată, îi limpeziră mintea şi simţurile. Observa acum simbolurile ascunse în flăcări şi pietre, simboluri care se mişcau, se schimbau şi formau noi combinaţii. Acestea erau însemnele Legământului de care tot auzise. Magia lui Sameth… şi a lui Lirael.

Tot ce i se întâmplase recent îi reveni în minte. Îşi aminti de Lirael şi de câinele înaripat. Cum au fugit din cort. Cum s-au ascuns în stufăriş. Discuţia lui cu Lirael. Îi promisese că va face tot ce-i stă în putinţă să-l oprească pe Hedge.

Flăcările se aşezară pe pieptul lui Nick, dar nu-i ardeau pielea. Încercau să atace ceea ce era în el, să-i alunge fragmentul din trup. Însă puterea aceea depăşea magia Zidului, iar acum îşi făcea din nou simţită prezenţa, în ciuda încercărilor lui Nick să îmbrăţişeze focul Legământului, să prindă flăcările în mână şi chiar să înghită licăre de lumină aurie.

Scântei albe îi ţâşniră din gură, nas şi urechi, iar trupul i se ridică brusc şi înlemni, cu genunchii şi coatele perfect întinse. Nick porni, clătinându-se ca o păpuşă ţeapănă, cu flăcări împotrivindu-i-se la fiecare pas. Ştia ce se întâmplă, dar era doar un observator. Nu avea putere asupra propriilor muşchi. Ciobul îl controla, deşi nu ştia cum să-l facă să meargă cum trebuie.

Cu încheieturile încremenite, Nick şontâcăia pe lângă nenumărate trupuri pârjolite, căci tot mai mulţi oameni intrau prin capătul îndepărtat al tunelului. Majoritatea nu le semănau deloc celor din Brigada de Noapte, ci păreau bărbaţi şi femei cât se poate de obişnuiţi, cu părul şi pielea proaspete şi vii. Doar ochii trădau diferenţa de cei vii şi undeva în sinea sa ştia că sunt morţi, nu doar bolnavi. La fel ca fârtaţii lor mai putreziţi, nou-sosiţii purtau şepci şi eşarfe albastre.

Înaintea lui, Hedge tocmai ieşise din tunel, iar acum îi făcea semn să-l urmeze. Simţi semnul ca pe o înhăţare ce-l obliga să înainteze mai iute. Focul auriu încerca să-l ajungă la fiecare pas, însă erau prea mulţi Morţi, prea multe trupuri mistuite. Nu putu să-l atingă pe Nicholas, care ieşi clătinându-se din tunel, la siguranţă de flăcările aurii.

Traversase Zidul şi acum era în Ancelstierre. Sau mai degrabă pe teritoriul dintre Zid şi Perimetru. De obicei, acesta ar fi un loc liniştit şi gol, cu pământ reavăn şi sârmă ghimpată, cufundat în pace de şoapta flautelor de vânt pe care el întotdeauna le crezuse un fel de decoraţiune ciudată.

Acum era învăluit în ceaţa luminată în chip sinistru de strălucirea sângerie a soarelui la apus şi de licăriri de fulger. Ceaţa se rărea ici-colo în iureşul ei spre sud, dezvăluind scene de carnagiu. Era ca o cortină, cortina unui spectacol de groază, trasă pentru a arăta maldăre de cadavre. Erau pretutindeni, agăţate de sârma ghimpată sau

îngrămădite pe pământ. Toate cu pălării şi eşarfe albastre, iar Nick înţelese într-un sfârşit că erau refugiaţi sudişti măcelăriţi şi că, prin cine ştie ce metode oribile, Brigada de Noapte era alcătuită tot din oameni ca ei.

Un fulger plesni deasupra-i şi un tunet bubui în răspuns. Ceaţa se ridică puţin, iar Nick zări în fugă emisferele care nu erau cu mult înainte pe drum, legate în sănii uriaşe care probabil i-au aşteptat în Redmouth, unde au descărcat barjele. Dar nu-şi amintea dacă asta chiar se întâmplase, după cum nu-şi amintea nimic între conversaţia cu Lirael şi deşteptarea lui chiar înainte de a trece Zidul.

Emisferele fuseseră trase până aici de oameni normali sau cel puţin nu din Brigada de Noapte. Bărbaţi îmbrăcaţi într-o combinaţie de uniforme ale armatei Ancelstierrane şi straie din Vechiul Regat, tunici kaki ce contrastau cu piei de vânat, pantaloni în culori ţipătoare şi cămăşi de zale ruginite.

Forţa care îl împinsese prin tunel se retrase, şi Nick căzu la picioarele lui Hedge. Acum, necromantul părea să aibă bine peste doi metri, iar flăcările roşii care-i ardeau în jurul cărnii şi în orbite erau chiar mai intense şi strălucitoare. Pentru prima oară, Nick era înspăimântat de el şi se întreba de ce nu fusese şi până acum. Dar era prea slăbit ca să facă altceva decât să se ghemuiască la picioarele lui Hedge şi să-şi ducă mâna la piept, unde durerea încă pulsa.

— Curând, bubui ca un tunet vocea lui Hedge. Curând, stăpânul nostru va fi liber.

Nick se trezi că încuviinţează entuziast şi asta îl înspăimântă la fel de mult ca Hedge. Alunecă din nou în starea de visare, când nu se gândea decât la emisfere şi ferma lui de fulgere şi la ce trebuia să facă…

— Nu, şopti Nick. Ceea ce nu trebuie să facă. Nu ştia ce se întâmplă şi nu avea de gând să facă nimic până când va afla. Nu!

Hedge îşi dădu seama că tânărul vorbise cu o voce scăpată de sub controlul lui. Rânji, iar din gât îi scăpărară flame. Îl ridică pe Nick ca pe un prunc şi-l aduse la piept, cu faţa lipită de banduliera lui cu clopoţei.

— Nicholas Sayre, aproape că ţi-ai jucat partea, spuse el, iar răsuflarea îi era caldă precum aburul încins şi mirosea a descompunere. N-ai fost mai mult decât o gazdă imperfectă, deşi unchiul şi tatăl tău s-au dovedit a fi mai de ajutor decât aş fi sperat, chiar dacă nu au ştiut-o.

Nick nu putu să-şi ferească ochii de privirea lui arzătoare. Uită tot ce îşi amintise în tunel. În ochii lui Hedge văzu emisferele argintii, fulgerele, contopirea pe care o cunoştea drept unic tel al scurtei sale vieţi.

— Emisferele. Emisferele trebuie unite, şopti el, aproape ritualic.

— Curând, stăpâne, curând, croncăni Hedge. Se îndreptă spre cei patru cărăuşi şi-l aşeză pe Nicholas pe targă, atingându-i pieptul, chiar deasupra inimii, cu mâna înnegrită, cuprinsă încă de flăcărui. Ce mai rămăsese din cămaşa Ancelstierrană a lui Nick se dizolvă sub atingerea lui Hedge, dezvăluindu-i pielea învineţită.

— Curând!

Hedge se îndepărtă condus de privirea tâmpă a lui Nick, căruia nu-i mai rămăsese niciun gând independent. Doar viziunea arzătoare a emisferelor şi a contopirii lor. Încercă să se ridice şi să le privească, dar nu mai avea pic de forţă. Istovit, îşi lăsă braţele să cadă pe lângă targă şi atinse ceva cu un deget. Două senzaţii stranii îi străbătură braţul. O durere ascuţită şi o căldură blândă, tămăduitoare.

Încercă să apuce obiectul, însă degetele nu-i dădură ascultare. Întoarse capul spre pământ şi realiză că era o bucată de lemn, un fragment din flautele de vânt care zăceau zdrobite la câţiva paşi depărtare. Însemnele Legământului încă lunecau

pe ea. În timp ce le privea, ceva se trezi în mintea lui. Pentru un moment, își reaminti cine era și promisiunea pe care i-o făcuse lui Lirael.

Câtă vreme dreapta nu-l asculta, Nicholas se aplecă și încercă să ia fragmentul cu stânga. Reuși pentru câteva secunde, până când și stânga îi scăpă de sub control. Degetele i se deschiseră, și bucata de lemn căzu pe targă, între corpul și brațul său drept.

Hedge nu se îndepărtă prea mult de tânăr. Înaintă cu pași mari prin ceața care i se dădea din cale, drept spre cel mai mare morman cu cadavre. Sudiștii aceștia fuseseră omorâți de Morții pe care îi ridicase mai devreme din cimitirele provizorii din jurul taberelor. Îl amuza ideea de a folosi sudiști morți să omoare sudiști. Omorâseră și soldați în ciudatul Punct de Vest, și marinari în zona farului.

Traversase Zidul de trei ori în acea zi. O dată să pună la cale atacurile inițiale din Ancelstierre, ceea ce nu fusese mare lucru; a doua oară s-a întors să pregătească transportul emisferelor, o sarcină mult mai grea și, în sfârșit, a trecut cu emisferele și cu Nicholas. Știa că nu va mai fi nevoit să treacă Zidul niciodată, căci acesta va fi unul dintre primele lucruri pe care stăpânul său le va distruge, împreună cu toate celelalte creații ale disprețuitului Legământ.

Tot ce-i rămânea de făcut acum era să intre în Moarte și să constrângă cât mai multe spirite să pătrundă în cadavrele ce zăceau înaintea lui. Deși Forwin Mill era la mai puțin de treizeci și doi de kilometri depărtare și ar fi putut să ajungă acolo până dimineața, știa că armata din Ancelstierre le va sta în cale. Avea nevoie de cât mai multe Slugi să lupte împotriva armatei, iar aproape toate cele pe care le adusese din nord și cele pe care le ridicase din cimitirele sudiștilor fuseseră sacrificate în traversarea Zidului.

Hedge trase doi clopoţei din bandulieră. Mosrael, cu care să trezească din somn spiritele care rătăceau pe tărâmul nimănui, acum eliberate din lanţurile dispreţuitelor jucării ale Abhorsenului şi Saraneth, cu care să le supună voinţei lui.

Vor fi destule corpuri pentru toate, deşi folosirea acestui clopoţel l-ar trimite pe el însuşi în Moarte. Apoi s-ar întoarce prin porţi, folosindu-l pe Saraneth pentru a orienta alte spirite găsite în viaţă.

Dar, înainte să înceapă, simţi ceva venind prin întunecime. Precaut, îl puse pe Mosrael înapoi în bandulieră, nu cumva să sune de unul singur. Îşi trase spada, şoptind cuvinte care o învăluiră în flăcări negre.

Ştia prea bine cine îl vizita, dar nu se încredea îndeajuns în legăturile şi farmecele pe care le aruncase asupra ei. Chlorr era acum o Maestră a Morţii. În Viaţă, se supusese Distrugătorului, dar în Moarte, scăpa cumva controlului său. Hedge o forţase să-i dea ascultare prin alte metode şi, ca întotdeauna când un necromant controlează un asemenea spirit, supuşenia lui putea fi doar o iluzie.

Chlorr apăru ca o formă neguroasă care abia amintea de cea omenească, cu apendice diforme pe un trunchi mătăhălos care părea că are două braţe, două picioare şi un cap. Focuri adânci ardeau acolo unde ar fi trebuit să-i stea ochii, deşi erau prea mari şi prea îndepărtate.

Trecuse pentru prima oară Zidul, împreună cu Hedge, şi condusese atacul-surpriză asupra garnizoanei Ancelstierrane. Nu se aşteptaseră la un atac din sud. Chlorr luase multe vieţi şi devenise cu atât mai puternică. Hedge o privea suspicios şi îşi ţinea mâna lipită de Saraneth. Clopoţeilor nu le plăcea să slujească necromanţi, ba chiar şi un Abhorsen trebuia să le arate tot timpul cine e şeful.

Chlorr făcu o plecăciune cumva ironică, în opinia lui Hedge. Apoi vorbi, cu o gură diformă

deschizându-se în norul de întunecime. Tot ce ieşea din gura aceea era o ciudată păsărească. Hedge se încruntă şi ridică sabia. Gura se opri şi o limbă de foc sângeriu se plimbă dintr-o parte în alta a hidoasei despicături.

— Iertare, stăpâne. Mulţi soldaţi călare se apropie din sud. Unii sunt magi ai Legământului, deşi nu unii prea iscusiţi. I-am stârpit pe primii, dar mai vin încă mulţi, aşa că m-am întors să-mi avertizez stăpânul.

— Bine, rosti Hedge. Sunt pe cale să ridic o nouă oaste de Morţi, pe care ţi-o voi trimite când va fi gata. Deocamdată, adună toate Ajutoarele disponibile şi atacă-i pe soldaţii aceia. Magii Legământului trebuie neapărat răpuşi. Nimic nu trebuie să-l întârzie pe stăpân!

Chlorr îşi înclină capul mare şi pocit. Apoi se răsuci şi-i prezentă lui Hedge un om care fusese ascuns de ceaţă şi de statura ei masivă. Un om scund şi sfrijit, a cărui haină ruptă în câteva locuri lăsa să se întrevadă cămaşa albă de funcţionar. Chlorr îl ţinea de gât cu două degete enorme, iar sărmanul era aproape mort de groază şi din lipsă de aer. Căzu în genunchi înaintea lui Hedge, gâfâind şi scâncind.

— Asta-i al tău sau cel puţin aşa se spune.

Acestea fiind zise, Chlorr se îndreptă cu mâinile întinse spre Slugile din apropiere. Imediat ce le atingea, se cutremurau şi se ridicau cu o smucitură, apoi o urmau încet-încet. Dar nu prea mai rămăseseră Slugi, iar cele din tunelul din Zid fuseseră mistuite de foc.

Era atentă să nu se apropie prea mult de enorma barieră de piatră din care încă mai scăpa lumină aurie. Nici măcar ea nu lua în glumă trecerea Zidului şi poate că nu ar fi reuşit s-o facă fără ajutorul lui Hedge şi sacrificiul multor Morţi de duzină.

— Cine eşti? întrebă Hedge.

— Sunt… sunt adjunctul Geanner, scânci bărbatul. Întinse un plic. Asistentul domnului Corolini. V-am adus scrisoarea… cu permisiunea de a trece… Zidul.

Hedge luă plicul, care imediat izbucni în flăcări şi se preschimbă în cenuşă.

— Nu am nevoie de permisiunea nimănui, şopti el.

— Am venit şi pentru… cea de-a patra plată, aşa cum a fost înţelegerea, continuă Geanner. Am făcut tot ce aţi cerut.

— Totul? întrebă Hedge. Regele şi Abhorsenul?

— M… m… morţi, icni Geanner. Au ars cu totul într-o explozie în Corvere.

— Taberele de lângă Forwin Mill?

— Oamenii noştri vor deschide porţile în zori, după plan. Pliantele au fost tipărite, cu traduceri în azhdikă şi chellaniană. Sunt sigur că vor crede promisiunile.

— Insurecţia?

— Încă luptăm în Corvere şi în alte locuri, dar… dar sunt sigur că Ţara Noastră va birui.

— Atunci toate lucrurile de care aveam nevoie sunt în ordine, rosti Hedge. În afară de unul.

— Care ar fi acela? întrebă Geanner. Ridică ochii spre Hedge, dar nici nu apucă bine să ţipe că sabia învăluită în flăcări îi zbură capul de pe umeri.

— Ce risipă, bombăni Chlorr, care tocmai se întorcea cu un şir de Morţi târându-se în urmă-i. Acum trupul ăsta e inutil.

— Piei din ochii mei! răcni Hedge, posedat de o furie neaşteptată. Puse sabia în teacă şi îl trase pe Mosrael din nou. Sau te trimit înapoi în Moarte şi-mi găsesc o slugă mai folositoare!

Chlorr chicoti, cu un sunet precum cel al pietrelor zornăite într-o găleată de fier şi dispăru în noapte, cu un şir de aproape o sută de Slugi pe urme. Imediat ce ultimul dintre ei trecu de tranşee, Hedge sună din Mosrael. Clopoţelul scăpă o

singură notă, începând jos şi urcând treptat în volum şi înălţime. Pe măsură ce sunetul se răspândi, trupurile sudiştilor începură să se zvârcolească, maldărele de cadavre prinzând viaţă. În acelaşi timp, pe Hedge se aşezase gheaţa. Mosrael încă răsuna, deşi mânuitorul său păşea prin râul rece al Morţii.

CAPITOLUL OPTSPREZECE
Chlorr Femeia Măştii

Lirael se trezi brusc, cu inima zvâcnindu-i în piept şi se repezi după sabie şi clopoţei. Era întuneric afară şi era închisă într-o cameră… sau cel puţin aşa i se păru până se dezmetici. Dormea într-un transportor zgomotos, un camion, cum îi spunea Sam. Doar că zgomotul pierise.

— Ne-am oprit, o înştiinţă Căţeaua.

Îşi vârî botul prin învelitoarea de pânză să arunce o privire în jur şi rosti cu glas înăbuşit:

— Şi cred că pe neaşteptate.

Lirael se îndreptă de spate, încercând să scape de sentimentul că tocmai fusese lovită cu un ciomag şi-apoi forţată să bea oţet. Era în continuare răcită, dar bucuroasă că nu se îmbolnăvise mai rău, pentru că primăvara Ancelstierrană nu scăpase complet din ghearele iernii, mai ales noaptea.

Oprirea venise într-adevăr pe neaşteptate, căci şoferul suduia de mama focului. Sam se ivi din spatele învelitorii şi abia reuşi să scape de limba Căţelei Obraznice, care voia să-l întâmpine în stilu-i caracteristic. Semnele oboselii i se citeau pe chip, iar Lirael îşi închipui că nu reuşise să pună geană pe geană de când aflase vestea tragică despre părinţii lui. Ea aţipise de cum intraseră în… camion… deşi habar n-avea cât dormise. Judecând după întunericul de-afară, nu prea mult. Doar zgarda Căţelei lumina uşor.

— S-au blocat camioanele, îi spuse Sam, deşi vântul bate spre vest. Cred că ne-am apropiat prea mult de emisfere. V-a trebui s-o luăm la pas.

— Unde ne aflăm? întrebă Lirael.

Se ridică brusc şi se lovi cu capul de pânza acoperişului, ratând la mustaţă o grindă de oţel. Afară era o zarvă de nedescris, de la urlete la zăngănitul cizmelor ţintate, însoţite de-un duduit constant. Lirael era încă buimăcită şi nu realiză de la bun început că acela nu era zgomotul tunetelor, aşa cum se aştepta, ci altceva.

Căţeaua sări peste capacul de descărcare, urmată de o Lirael foarte adormită. Nu părăsiseră încă şoseaua Perimetrului şi în curând se iveau zorii. Pe cer se zărea luna, nu mare şi rotundă ca în Vechiul Regat, ci mai degrabă un corn subţire. Şi culorile difereau uşor: argintiul lăsa locul unui galben de zinc.

Bubuitul venea dinspre miazăzi, însoţit de-un şuierat uşor. Orizontul era scăldat în lumină, dar nu datorită fulgerelor. Şi la vest se auzeau tunete, iar luminile de-acolo erau fără îndoială trăsnete. Lirael simţi un vag iz de Magie Liberă, deşi vântul bătea spre sud. Simţi şi duhoarea Morţilor, la nici doi kilometri în faţă.

— Ce-i cu zgomotul şi luminile alea? îl întrebă ea pe Sam, făcând semn către miazăzi. Băiatul se-ntoarse pentru a privi în direcţia indicată, dar fu nevoit să se dea la o parte din calea soldaţilor.

— E zgomotul artileriei, rosti el într-un sfârşit. Tunuri mari. Sunt poziţionate la mare distanţă de Zid, pentru a nu fi influenţate de emisfere sau de Vechiul Regat, şi deci să poată trage. Sunt un soi de catapulte care aruncă proiectile cale de câţiva kilometri. Când încărcătura atinge pământul, explodează şi omoară oameni.

— Mare pierdere de vreme, i-o tăie maiorul Greene, care se apropie de ei, gâfâind. Auzi cumva vreo explozie? E ca şi cum ar arunca cu nişte pietroaie în Morţi şi, chiar dacă-i lovesc din plin, tot nu păţesc nimic. Fac doar mizerie şi pe urmă tot artileriştii trebuie s-o cureţe. Mii de bombe neexplodate, majoritatea umplute cu fosfor alb. Urâtă treabă. Haideţi!

Maiorul o luă înainte, urmat de Lirael, Căţea şi Sam. Lăsaseră raniţele în camion, iar Lirael se temu pentru o clipă că-l uitaseră pe Mogget în raniţa lui Sam. Apoi îi zări căpşorul alb în spatele liniei soldaţilor aflaţi în marş, gonind pe marginea drumului de parcă ar fi urmărit vreun şoarece. Şi, într-adevăr, chiar asta făcea. Îşi căuta de mâncare.

Lirael îl ajunse cu uşurinţă din urmă pe maior şi-l întrebă:

— Unde suntem?

Greene o fixă cu privirile, tuşi stânjenit şi făcu semn spre locotenentul Tindall, care era puţin mai în faţă. Lirael prinse aluzia şi îi puse tânărului ofiţer aceeaşi întrebare.

— La cinci kilometri de punctul vestic de sprijin al Perimetrului, rosti Tindall. Forwin Mill se află la douăzeci şi cinci de kilometri mai la sud, dar nădăjduiesc să-l oprim pe Hedge la Zid. Plutonul Unu, stai!

Comanda o luă pe nepregătite şi mai făcu câţiva paşi înainte să realizeze că soldaţii se opriseră. La ordinul lui Tindall, repetat şi de sergentul din capul plutonului, soldaţii se aliniară de fiecare parte a drumului, cu puştile pregătite.

— Se apropie o trupă de cavalerie! o repezi Tindall.

O înhăţă de mână şi o conduse la marginea şoselei.

— Dar nu ştim a cui.

Lirael se apropie de Sam şi trase sabia din teacă. Amândoi îşi încordară privirile, încercând să descopere sursa acelui tropot metalic. Alături, Căţeaua privea şi ea concentrată. Doar Mogget părea imperturbabil, făcându-şi de lucru cu şoarecele proaspăt prins. Era însă viu şi îl lăsa să o zbughească preţ de-o clipă, apoi îl prindea între falci, spre groaza bietului rozător.

— Nu-s Morţi, hotărî Lirael.

— Şi nici Magie Liberă, completă Căţeaua Obraznică, adulmecând cu putere văzduhul. Dar

simt multă spaimă în aer.

În depărtări apăru un călăreţ. Făcea parte din infanteria călare Ancelstierrană, dar îşi pierduse spada şi carabina. De cum îi văzu pe soldaţi, începu să urle:

— La o parte! Fugiţi de-acolo!

Infanteristul nu schiţă nicio intenţie să oprească, dar calul se sperie de soldaţii care inundară şoseaua, iar cineva-l apucă de căpăstru şi îi curmă galopul. Alte mâini îl săltară pe călăreţ din şa, înainte să dea bice calului.

— Ce-ai păţit, omule? îl luă maiorul Greene la rost. Numele şi unitatea!

— Soldat Maculler, 732769, domnule, glăsui omul pe nerăsuflate. Îi clănţăneau dinţii şi asuda din greu. Din divizia a paisprezecea de cavalerie uşoară, detaşamentul aerian al Perimetrului.

— Bun. Acum spune-mi ce se petrece, zise maiorul.

— Morţi… cu toţii, şopti bărbatul. Am pornit călări dinspre sud, prin ceaţă. O ceaţă tare ciudată… I-am prins cu nişte chestii mari, argintii… ca nişte jumătăţi de portocală, dar uriaşe… Le-au încărcat în căruţe, dar caii erau morţi. Sau păreau morţi, fiindcă se mişcau. Caii trăgeau la căruţă, deşi erau morţi. Toţi sunt morţi…

Maiorul Greene îl scutură bine. Lirael dădu să-l oprească, dar Sam o prinse de mână.

— Soldat Maculler, raportează! Care-i situaţia?

— Sunt morţi, cu toţii, în afară de mine, domnule, rosti soldatul sec. Eu şi cu Dusty am căzut la prima şarjă. Când ne-am dezmeticit, lupta se încheiase deja. Ne-a cuprins greaţa. Cred că erau ceva gaze în negura aia. Întreg detaşamentul de recunoaştere a fost doborât, cu tot cu cai. Unii au început să alerge de bezmetici. Am zărit în jurul căruţelor o grămadă de leşuri, sudişti morţi ziceam noi. Dar, de cum am căzut, au prins viaţă. I-au

învălmăşit pe-ai noştri… mii de monştri, nişte arătări groaznice. Se-ndreaptă spre noi, domnule.

— Emisferele argintii, interveni rapid Lirael. Încotro au pornit căruţele?

— Nu ştiu, bolborosi soldatul. Când au dat peste noi, se îndreptau spre sud. Mai mult nu ştiu.

— Hedge a trecut zidul şi emisferele se îndreaptă spre ferma de fulgere. Trebuie să ajungem acolo înaintea lor! E ultima noastră şansă!

— Cum? întrebă Sam, palid. Dacă au trecut deja de Zid…

Locotenentul Tindall aşternuse deja harta şi se chinuia în zadar să aprindă o micuţă lanternă electrică. Înăbuşi o înjurătură şi îi aruncă o privire spăsită lui Lirael, apoi ridică harta în razele lunii.

Simţurile îi spuseră lui Lirael că Morţii se aflau în preajmă. Nu zărea nimic în depărtare, dar recunoscu primejdia ce se apropia: slugi moarte. O oaste uriaşă de slugi moarte. Şi mai era ceva. O prezenţă îngheţată, familiară. Unul dintre Stăpânii Morţilor, dar nu un necromant. Fără îndoială era Chlorr.

— Se-apropie! rosti ea brusc. Două cete de Morţi. Cam o sută în faţă, urmaţi de un puhoi în spate.

Maiorul lătră câteva ordine, iar soldaţii se împrăştiară în toate direcţiile, majoritatea înainte, cu trepiede, mitraliere şi alte ustensile. Maculler fu condus în spate de un infirmier, urmat de calul său credincios. Tindall scutură harta şi se uită chiorâş la ea.

— Mereu pe afurisitele alea de pliuri! rosti el cu năduf. Am putea să ne-ndreptăm la sud-est de răscruce, apoi s-o tăiem spre sud-vest şi să ajungem la Forwin Mill dinspre miazăzi. Cine ştie, poate reuşim să ducem şi camioanele pe drumul ăsta. La început, trebuie să respingem atacul lor.

— Dă-i drumul! răcni maiorul Greene. Ia-ţi plutonul şi respinge-i. Noi vom încerca să le ţinem

piept aici, cât timp putem.

— În fruntea lor e Chlorr, îi informă Lirael pe Sam şi pe Căţea. Ce facem acum?

— N-avem cum să ajungem la ferma de fulgere înaintea lui Hedge dacă o luăm la picior, rosti Sam iute. Am putea lua calul soldatului, dar numai pe noi doi ne-ar duce, iar asta înseamnă un galop de douăzeci de kilometri prin beznă…

— Sărmanul cal e epuizat, i-o tăie Mogget.

Cuvintele-i ieşiră strâmb din gură, căci mesteca în continuare şoricelul.

— Nu v-ar putea duce pe amândoi nici dac-ar vrea. Şi nu cred că e prea încântat de idee.

— Deci va trebui să mergem cu soldaţii, rosti Lirael. Asta înseamnă că trebuie să-i ţinem piept lui Chlorr şi primului val de Morţi, până când reuşesc băieţii să împingă camioanele suficient de departe ca să pornească.

Privi în depărtare, peste umerii soldaţilor care-şi instalaseră deja mitralierele pe trepiede. În lumina palidă a stelelor şi a lunii, desluşi drumul şi conturul cenuşiu al tufişurilor pipernicite de pe margine. Dintr-odată, peisajul începu să se-ntunece. Erau morţii, care se târau într-un marş dezordonat. În fruntea lor, zări o siluetă şi mai întunecată, de mari proporţii, şi, chiar dacă-i mai despărţeau vreo câteva sute de metri, lui Lirael nu-i scăpară flăcările arzând în miezul umbrei.

Era Chlorr. Maiorul Greene îi văzu şi el pe morţi şi zbieră aproape de urechea dreaptă a lui Lirael.

— Companie! Grup masiv de morţi la două sute de metri, direcţia nord. Foc! Foc! Foc!

Urmă o simfonie de ţăcănituri puternice, şi-atât. Nici tu huruit de mitralieră, nici tu zgomot de foc. Doar ţăcănituri şi strigăte înăbuşite.

— Nu înţeleg, spuse Greene. Vântul bate spre vest şi, de regulă, armele de foc continuă să funcţioneze o vreme după ce motoarele cedează.

— Emisferele, rosti Sam, privind cu coada ochiului spre Căţea, care încuviinţă. Emană Magie

Liberă şi noi suntem prea aproape de ele. Cred că Hedge a schimbat şi direcţia vântului. În ce priveşte echipamentele militare, e ca şi cum am fi în Vechiul Regat.

— Fir-ar să fie! Primele două plutoane, două rânduri de-a latul drumului, marş! ordonă Greene. Arcaşii în spate! Artileriştii să-şi scoată săgeţile şi săbiile!

Urmă un freamăt de nedescris, pe măsură ce soldaţii traseră săbiile din teacă. Lirael le urmă prima exemplul, apoi Sam, după câteva clipe de şovăială. Ar fi vrut să-l folosească pe Kibeth, poate pentru că-i era mai drag la atingere, dar împotriva lui Chlorr trebuia să invoce autoritatea clopotului cel mare.

— Am crezut că este mai târziu de ora douăsprezece, îi spuse Lirael lui Sam.

Îl însoţi pe Sam în fruntea liniei de soldaţi. Erau în jur de şaizeci, aliniaţi în două rânduri de-a curmezişul şoselei, până în câmp. Toţi cei din linia întâi purtau armuri, iar carabinele lor erau prevăzute cu baionete argintii. Linia a doua era alcătuită exclusiv din arcaşi, deşi, după cum ţineau arcurile, Lirael bănuia că nici jumătate din ei nu ştiau să le mânuiască.

Aprecie totuşi că săgeţile erau argintate, ceea ce ar fi ajutat puţin în lupta cu Morţii.

— Hm, „ora douăsprezece” a maiorului Greene înseamnă „drept înainte”; este ora două dimineaţa, replică Sam, după de aruncă o privire cerului nopţii. În mod evident el cunoştea stelele Ancelstierrane la fel de bine ca pe cele din Vechiul Regat, ceea ce nu era valabil şi pentru Lirael.

— Linia întâi, îngenuncherea! tună maiorul.

Venise în faţă, alături de Lirael şi Sam. Aruncă o privire piezişă Căţelei, care crescuse la mărimea ei completă de luptă. Soldaţii de lângă ea se dădură la o parte, înspăimântaţi, şi ridicară baionetele la patruzeci şi cinci de grade, astfel că linia întâi părea acum un desiş de suliţe.

— Arcaşi, fiţi gata!

Arcaşii încordară săgeţile şi rămaseră în poziţie de tragere. Încetul cu încetul, morţii se apropiau, dar erau încă prea departe şi întunericul le ascundea trăsăturile, cu excepţia lui Chlorr, fireşte. Oasele lor trosneau de zor, iar picioarele lor diforme loveau cu zgomot surd asfaltul.

Lirael simţi încordarea şi spaima soldaţilor din jur. Unii dintre ei aşteptau cu respiraţia tăiată. Alţii se fâţâiau nervoşi şi reglau încontinuu echipamentul. Orice vorbă le îngheţase pe buze după ordinele maiorului. La primele semne de înfrângere, ar fi luat-o cu toţii la fugă.

— S-au oprit, rosti Căţeaua, străpungând întunericul cu privirile.

Lirael se uită înainte şi văzu că Morţii îşi încetaseră marşul.

În loc să avanseze, licărul roşu al lui Chlorr coti spre stânga.

— Încearcă să ne ia prin învăluire? rosti maiorul. Mă-ntreb de ce.

— Nu, spuse Sam, care simţise valul de Morţi ce venea din urmă. Aşteaptă sosirea întăririlor. Aproape o mie, din câte-mi dau seama.

Deşi vorbise încet, soldaţii de lângă el începură să şuşotească şi în curând vestea străbătu ambele linii.

— Linişte! ordonă Greene. Sergent! Ia numele acelui soldat!

— Să trăiţi! glăsuiră mai mulţi sergenţi deodată, surprinşi la rândul lor şuşotind. Niciunul nu schiţă intenţia de-a scoate carnetul de campanie.

— Nu mai putem zăbovi, rosti Lirael nerăbdătoare. Trebuie să ajungem la ferma de fulgere!

— Dar nici să dăm bir cu fugiţii nu putem, răspunse Greene.

Însemnul de pe fruntea lui luci palid, ca răspuns la Magia Legământului emanată de Căţea.

— Moralul soldaţilor e la pământ. Nu-s Cercetaşi şi nu s-au mai întâlnit cu astfel de situaţii.

Lirael încuviinţă. Strânse din dinţi, încercând să ia o hotărâre, apoi păşi înaintea soldaţilor.

— Mă voi lupta cu Chlorr. Dacă izbutesc s-o înfrâng, s-ar putea ca slugile să plece sau să se-ntoarcă la Hedge. Oricum, nu vor lupta cu aceeaşi pricepere.

— Fără mine nu pleci, rosti Căţeaua, care se alătură lui Lirael şi lătratul ei entuziasmat străpunse zidurile nopţii, cu o notă stranie.

Soldaţilor li se făcu pielea de găină, iar clopoţelul din mâna lui Lirael rezonă uşor, înainte să-l reducă la tăcere. Clinchetul metalic îi înspăimântă şi mai tare pe soldaţi.

— Nici fără mine, rosti Sam cu hotărâre.

Păşi înainte, iar pe sabia scoasă la vedere luceau însemnele Legământului. În cealaltă mână, ţinea o vrajă strălucitoare.

— Vin şi eu să văd spectacolul, spuse Mogget. Poate reuşiţi să puneţi nişte şoricei pe fugă.

— Dacă-i permiteţi unui bătrân să lupte… începu maiorul, dar Lirael clătină din cap.

— Mai bine rămâneţi aici, domnule, rosti Lirael, nu cu glasul tinerei, ci cu vocea Abhorsenului gata să înfrunte o armată de Morţi. Păziţi-ne spatele.

— Da, doamnă, spuse maiorul Greene.

Duse mâna la chipiu şi se întoarse la soldaţi.

Lirael înaintă pe pietrişul ce scrâşnea sub picioare. În dreapta ei venea Căţeaua Obraznică, iar în stânga Sam. Mogget fugea dintr-o parte în alta, ca o umbră lăptoasă, căutând probabil alţi şoareci să-i chinuiască.

Morţii nu-i ieşiră în întâmpinare, ci se împrăştiară în câmp pentru a forma o linie mai largă. Chlorr îi aştepta în mijlocul drumului, o siluetă neagră ca noaptea cu doi cărbuni încinşi în loc de ochi. Lirael simţi prezenţa ei glaciară şi o trecură fiorii.

Se opriră la cincizeci de metri de Morţi, Sam şi Căţeaua la un cot în spatele ei. Îl înălţă pe Saraneth în văzduh, pentru a fi scăldat de razele lunii, iar însemnele străluciră şi şerpuiră pe suprafaţa lui argintie.

— Chlorr, Femeie a Măştii, striga Lirael, întoarce-te în Moarte!

Întoarse clopoţelul, îl prinse de mâner şi îl scutură, cu o mişcare legată. Glasul lui Saraneth irumpse în noapte, provocând panică în rândurile Morţilor. Dar chemarea îi era adresată lui Chlorr. Toată puterea şi atenţia lui Lirael erau concentrate pe acel spirit.

Chlorr înălţă sabia umbrelor deasupra capului ei şi urlă sfidător, dar urletul fu înecat de glasul clopoţelului. Chlorr bătu în retragere, învârtind sabia deasupra capului.

— Întoarce-te pe tărâmul Morţii! porunci Lirael în timp ce înainta, desenând spirale în aer cu Saraneth, aşa cum povăţuia Cartea Morţilor. S-a zis cu tine!

Chlorr sâsâi şi mai făcu un pas îndărăt. Un al doilea glas se alătură clopoţelului. Era lătratul Căţelei, poruncitor, nespus de lung, mai înalt şi mai tăios ca basul lui Saraneth. Chlorr flutură sabia de parcă ar fi vrut să se apere de cele două vuiete, dar făcu încă doi paşi îndărăt. Zăpăcite, slugile se fereau din calea ei, scoţând gemete de nemulţumire prin gâtlejurile putrezite.

Sam îşi roti braţul în jurul trupului, slobozind o flacără aurie ce-o cuprinse pe Chlorr şi pe slugile ei, care ţipau şi se zvârcoleau pe măsură ce focul le mistuia carnea moartă.

Dintr-odată, o arătare albă şi mică se proţăpi la picioarele lui Chlorr şi începu să dănţuiască şi să facă tumbe.

— Fugi! Fugi, Chlorr cea Fără-de-Faţă! hohoti Mogget. Abhorsenul te azvârle după cea de-a noua Poartă!

Chlorr coborî sabia asupra motanului, dar Mogget se feri cu eleganţă. Stăpâna morţilor sări atunci pe deasupra capetelor slugilor şi se preschimbă într-un nor întunecat cu formă de corb. Norul săgetă văzduhul spre miazănoapte, pe deasupra câmpiilor şi a Zidului, căutând un refugiu. Pe urmele ei veneau glasul lui Saraneth şi lătratul Căţelei.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE
Conserva de sardine

Odată cu izgonirea lui Chlorr, slugile se împrăştiară care încotro, ca un muşuroi de furnici stropit cu apă opărită. Cei mai nătângi o luară la fugă spre Lirael şi Sam. Mogget sălta printre picioarele lor şi râdea, pe măsură ce cădeau la pământ, mistuiţi de focul Legământului. Glasul lui Saraneth le poruncea să-şi părăsească trupurile, iar lătratul Căţelei le alunga spiritele în Moarte.

Nebunia dură doar câteva minute. Ecourile clopoţelului şi-al lătratului se risipiră, iar Lirael şi însoţitorii ei se treziră singuri în mijlocul drumului, împrejmuiţi de sute de cadavre părăsite, care luceau palid în lumina lunii.

Într-un târziu, urletele şi chiotele soldaţilor rupseră tăcerea. Lirael nu le dădu importanţă şi se întoarse spre Mogget.

— De ce i-ai spus lui Chlorr să fugă? Puţin ne mai lipsea s-o învingem. Şi ce-ai vrut să spui cu „fără-de-faţă“?

— S-a terminat mai repede aşa, ceea ce, cred, e în folosul nostru, se explică Mogget, după care se aşeză la picioarele lui Sam şi căscă.

— Chlorr a fost mereu din cale-afară de prevăzătoare, chiar şi pe vremea când era A… aaahm, în viaţă.

Sam oftă, îşi vârî sabia în teacă şi-l luă pe motan în braţe.

— S-a sfârşit într-adevăr mai repede, îi luă Sam apărarea. Şi nu vreau să vă stric cheful, dar se apropie o hoardă de slugi Moarte… şi slugi întunecate, dacă nu mă-nşală simţurile.

— Nu te înşală, mârâi Căţeaua, aruncându-i o privire piezişă motanului. Deşi, sunt de-acord cu stăpâna mea că explicaţia lui Mogget e cam şubredă. Eu zic să ne luăm tălpăşiţa. N-avem mult timp.

Ca prin miracol, vorbele ei fură întâmpinate de zbârnâitul motoarelor de camion. Locotenentul Tindall şi ai lui reuşiseră să le împingă la o distanţă suficient de mare.

— Sper s-o putem lua pe ocolite… începu Lirael, dar se opri şi clătină din cap. Ce vorbesc eu? Asta ar înrăutăţi lucrurile pentru… cum îi spune? Tehnologia Ancelstierrană.

— Eşti pe-aproape, pufni Sam. Haideţi!

Cei patru ajunseră din urmă plutonul care se-ndrepta în pas alergător spre camioane, la comanda maiorului. Greene radia de satisfacţie, iar câţiva soldaţi îi întâmpinară cu salutul milităresc. În câteva minute, atmosfera companiei se schimbase complet.

Lângă camionul din fruntea coloanei îi aştepta locotenentul Tindall, cu ochii pironiţi în hartă, dar ajutat de această dată de o lanternă electrică. Îşi înălţă privirile şi luă poziţie de drepţi când îi zări pe cei trei eroi.

— Am descoperit un drum bun, rosti el pe nerăsuflate. Cred că avem o şansă să i-o luăm înainte lui Hedge.

— Cum? întrebă Lirael.

— Păi singurul drum la sud de punctul vestic de sprijin o ia pe dealurile de colo, le arătă el. Are un singur sens şi nu e ranforsat cu metal. Unor căruţe împovărate – aşa cum le-a descris Maculler – le-ar lua pe puţin o zi să urce pe-acolo. Cel mai devreme mâine după-amiază. Noi putem ajunge în zori.

— Bravo, Tindall! îl felicită maiorul, bătându-l prieteneşte pe umăr.

— Există oare o altă cale de a transporta emisferele la Forwin Mill? întrebă Sam. Hedge a

plănuit totul cu atâta minuţiozitate, şi aici, şi în Regat… cu mult înainte. S-a folosit de sudişti pentru a-şi spori numărul Morţilor, apoi căruţele…

Tindall cercetă încă o dată harta. Fasciculul de lumină sări de colo colo, în căutare de noi posibilităţi.

— Ei bine, rosti el într-un târziu, bănuiesc că ar putea să le transporte cu căruţele până la mare, să le încarce în bărci şi de-acolo la sud, spre lacul de lângă fabrică, unde-i docul acela părtinit. Dar lângă punctul de sprijin n-au cum să le încarce…

— Aici te-nşeli, i-o tăie maiorul cu glas sumbru.

Puse degetul pe-o linie verticală înconjurată de patru linii în unghi.

— Portul marinei de lângă farul de vest.

— Asta are de gând să facă, rosti Lirael, străbătută de fiorul certitudinii. Cât de repede ar ajunge pe mare?

— Le-ar lua ceva timp să încarce emisferele, opină Sam, care se alătură mănunchiului de capete aplecate asupra hărţii. Şi, cum n-au la îndemână puterea aburului, se vor bizui pe vânt prielnic. Dar Hedge stăpâneşte aerul, aşa că le dau opt ore.

Pentru câteva clipe se lăsă liniştea. Apoi, ca la un semnal invizibil, grămada se puse în mişcare. Greene înşfacă harta şi urcă în cabina primului camion. Lirael şi însoţitorii ei săriră iute în spate, iar Tindall o luă la goană de-a lungul drumului, răcnind „Mişcă” pe măsură ce camioanele prinseră viteză şi o luară din loc. Luminile farurilor pâlpâiau de la efortul depus de motoare.

Sam îl aşeză pe Mogget deasupra raniţei sale mult-prea-cârpite şi se întinse alături. Scoase apoi o conservă metalică din desaga prinsă la brâu şi o flutură pe la botul motanului.

— Ce-i asta?

— Sardine. Ştiu că se dau cu raţia, aşa că am luat câteva şi pentru tine.

— Ce sunt sardinele? întrebă Mogget bănuitor. Şi de ce văd o cheie? Asta-i o glumă de Abhorsen?

Drept răspuns, Sam răsuci cheiţa şi deschise conserva, eliberând mirosul pătrunzător de sardine. Mogget urmări operaţiunea cu vădit interes, lipindu-şi ochii de conservă. Sam o aşeză în faţa lui, reuşind ca prin miracol să nu se taie la o zdruncinătură a camionului, iar Mogget adulmecă sardinele cu precauţie.

— De ce mi-o oferi?

— Păi îţi place peştele. În plus, ţi-am promis-o.

Mogget îşi luă ochii de la sardine şi-l privi pe Sam cu neîncredere, dar nu descoperi nicio urmă de viclenie pe chipul lui, aşa că dădu din cap şi devoră peştele într-o clipită, lăsând în urmă o conservă sclipitoare.

Lirael şi Căţeaua urmăriră această demonstraţie de lăcomie, cu gândul la întâmplările de-afară şi la urmăritori. Lirael dădu la o parte învelitoarea de pânză şi încercă să privească pe după cele trei camioane din spate. Simţea că-n urma lor venea o ceată mult mai numeroasă de slugi moarte şi întunecate. Slugile întunecate erau mult mai puternice decât cele moarte şi nu erau îngrădite de trupuri. Se mişcau cu repeziciune, iar unele săreau înaintea mulţimii de cadavre şi planau asemenea unor lilieci uriaşi. Urmau să provoace mari stricăciuni pe undeva, dar Lirael alungă acest gând. Adevărata primejdie îi aştepta la vest şi puţin spre sud, unde fulgerele despicau în continuare bolta cerească, deasupra orizontului. Fulgerele artificiale ale artileriei Ancelstierrane se curmaseră de ceva vreme, dar de abia acum avu răgazul să observe asta.

— Câine, şopti Lirael.

O trase lângă ea şi se încolăci în jurul gâtului ei.

— Ce se-ntâmplă dacă nu reuşim să distrugem ferma la timp? Dacă emisferele se unesc?

Căţeaua nu răspunse, ci răsuflă în urechea ei şi lovi podeaua camionului cu coada.

— Va trebui să intru în Moarte, nu-i aşa? şopti Lirael. Să aflu cum a fost întemniţat Distrugătorul,

cu ajutorul Oglinzii Negre.

Căţeaua nu schiţă niciun gest.

— Mă vei însoţi? rosti Lirael cu glas atât de scăzut încât niciun om n-ar fi putut să-l audă.

— Da, voi veni cu tine, oriunde te poartă paşii.

— Când să mergem?

— Încă nu, atâta vreme cât există şi alte soluţii. Poate reuşim să ajungem la fermă înaintea lui Hedge.

— Sper, rosti Lirael.

O strânse din nou în braţe, apoi se aşeză pe raniţa ei. În cealaltă parte a camionului, Sam şi Mogget dormeau deja, motanul cuibărit la picioarele băiatului. Conserva de sardine aluneca din când în când pe podeaua de lemn. Lirael o ridică şi strâmbă din nas, apoi o fixă într-un colţ, ca să nu mai facă zgomot.

— Stau eu de pază, se oferi Căţeaua. Dormi, stăpână. Mai sunt câteva ore până la ivirea zorilor şi trebuie să-ţi recapeţi toată energia.

— Nu mi-e somn, rosti Lirael în şoaptă.

Se întinse pe raniţă şi închise ochii, dar nu stătea bine deloc. Dac-ar fi fost în stare, s-ar fi ridicat şi s-ar fi antrenat cu sabia sau cu orice altceva, doar să scape de acea senzaţie. Dar într-un camion aflat în mişcare, opţiunile erau restrânse. Putea să se-ntindă şi să cugete la cele ce aveau să urmeze. Asta făcu, şi somnul o fură pe nesimţite.

Căţeaua şedea cu botul pe labe, privind-o pe Lirael cum se zbătea şi se întorcea, şi vorbea în somn. Camionul trepida şi zăngănea din toate încheieturile, iar încercările motorului de-a negocia viraje sau gropi erau la fel de zgomotoase.

După aproape o oră, Mogget deschise un ochi, dar când văzu privirile Căţelei, îl închise iute la loc. Căţeaua se ridică silenţios şi se apropie fantomatic de el, până ce stăteau bot în bot.

— Dă-mi un motiv bun să nu te-apuc chiar acum de gât şi să te arunc din camion, şopti ea.

Mogget deschise un ochi, impasibil.

— Vă voi ajunge din fugă. De altfel, ea nu mă învinovăţeşte de nimic. Ai de-ales?

— Eu nu sunt atât de binevoitoare, rosti Căţeaua, arătându-i colţii. Te previn, dacă te dai cu duşmanul, voi avea personal grijă să-ţi curm existenţa.

— Nu zău? făcu Mogget, torcând uşor. Şi dacă nu reuşeşti?

Căţeaua mârâi încet şi ameninţător, dar fu suficient să-l trezească pe Sam, care clipi şi se repezi după sabie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el somnoros.

— Nimic, îl linişti Căţeaua.

Se întoarse lângă Lirael şi se prăbuşi la podea cu un oftat supărat.

— Nu te teme, culcă-te la loc.

Mogget rânji şi scutură clopoţelul de la gât. La auzul clinchetului, Sam căscă vârtos şi adormi numaidecât.

Nicholas Sayre se trezi asemenea unui peşte gata să-şi ia zborul. Ascensiunea lentă îl lăsase buimac şi lipsit de aer, zbătându-se aidoma peştelui prins, pe malurile lacului unde-şi făcuse culcuşul. Îşi înălţă capul şi privi în jur. Un singur gând îi aducea linişte în suflet, şi-anume că se afla într-o lume crepusculară, creată de norii de furtună şi fulgerele ce loveau pământul la nici cincizeci de metri depărtare. Soarele palid ce tocmai se ivise de după creastă nu-l interesa deloc.

Nicholas zăcea întins pe o grămadă de paie, lângă baraca din spatele unui debarcader părăginit. Douăzeci de metri mai încolo, oamenii lui Hedge se chinuiau să scoată emisfera dintr-un cabotier comercial, înjurând şi blagoslovind de mama focului printre frânghii, macarale şi scripeţi. Câteva sute de metri mai în larg aştepta un al doilea cabotier, ancorat cu grijă pentru a evita apropierea celor două emisfere şi dezlănţuirea forţelor de respingere.

Nicholas zâmbi. Erau la Forwin Mill. Nu-şi amintea cum ajunsese acolo, dar reuşiseră să treacă emisferele de cealaltă parte a Zidului. Ferma de fulgere era gata şi, odată ce uneau emisferele, planul lor avea să dea roade.

Un tunet puternic îi bubui în ureche, urmat de-un strigăt. Un om căzu din cabotier, cu pielea ca tăciunele şi părul în flăcări. Rămase întins pe doc, gemând şi zvârcolindu-se până ce veni un coleg şi-i tăie rapid gâtul. Nick urmări calm spectacolul. Acesta era preţul plătit pentru transportul emisferelor, însă doar ele contau cu-adevărat.

Nick se ridică încet, întâi în patru labe şi-apoi în capul oaselor. Ameţise de-atâta muncă şi fu nevoit să se sprijine de ţeava spartă care ieşea din baracă, până se mai dezmetici. Se simţea din ce în ce mai bine. Un altul muri lângă el, dar nu mai băgă de seamă. N-avea ochi decât pentru strălucirea emisferelor şi avansarea lucrărilor. În curând, prima emisferă urma să fie dusă în clădirea ruinată a fabricii de cherestea. Dar mai întâi trebuia încărcată pe-o platformă specială, amplasată pe unul din cele două vagonete care aşteptau pe liniile înguste.

Cel puţin asta le poruncise muncitorilor. Acum că se gândea mai bine, nici măcar nu făcuse o vizită la ferma de fulgere. Întocmise schiţele şi plătise meşterii înainte să plece în Vechiul Regat. Parcă trecuse o veşnicie de-atunci. Nu-şi văzuse creaţia decât în hârtii şi în acele vise tulburătoare.

Suferea încă de boala contractată în Vechiul Regat şi se deplasa cu greutate. Avea nevoie de baston sau de cârjă. Zări alături o targă simplă de pânză şi lemn şi se gândi să scoată un băţ pentru a-l folosi ca toiag. Se îndreptă încet şi cu grijă exagerată spre targă, blestemându-şi neputinţa, şi fu cât pe ce să cadă. Îngenunche şi dezbrăcă lemnul de veşmântul de pânză. Noul toiag măsura aproape doi metri şi cântărea destul de mult, dar tot era mai bine decât nimic.

Când să se sprijine de el, zări o strălucire pe targă. Era un fragment de lemn inscripţionat cu simboluri neobişnuite, ce sclipeau puternic. Se aplecă să-l ia în mână.

De cum îl atinse, începu să tremure ca apucat de streche şi i se făcu instantaneu greaţă. Vomită de câteva ori, dar nu-şi dezlipi degetul de pe lemn, căci ştia că dăduse peste un fragment dintr-un nai menit să păzească frontiera. Nu putea să-l ridice, căci mâna refuza să-i dea ascultare, dar măcar putea să-l atingă. Cât timp exista atingere, era stăpân pe propriile-i amintiri. Atunci era cu-adevărat Nicholas Sayre şi nu doar marioneta emisferelor.

— Pe cuvânt de Sayre, şopti el, amintindu-şi de Lirael. Trebuie să pun capăt acestei nebunii.

Se sprijini în toiag, gârbovit deasupra propriei sale vome şi căutând disperat o soluţie de ieşire, dar fără a-şi lua degetul de pe nai. De cum i-ar fi dat drumul, s-ar fi reîntors la condiţia de slugă nătângă. Trebuia s-o aibă mereu în preajmă, să-i amintească de adevărata-i natură.

Nick se cercetă puţin. Era speriat şi uluit în acelaşi timp de cât slăbise şi de vânătăile albastre şi violete întinse pe partea stângă a pieptului său. Cămaşa lui era o zdreanţă, la fel şi pantalonii strânşi în talie cu o sfoară jerpelită. De mult nu mai avea buzunare şi nici lenjerie.

Manşetele pantalonilor erau însă în continuare suflecate. Nick vârî mâna în despicătură, pentru a se asigura că vor rezista. În doar câteva săptămâni, stofa de lână se subţiase rău, dar nu era încă pe ducă.

Pufnind şi gâfâind, îşi apropie glezna de nai şi-şi deschise manşeta, iar cu cealaltă mână încercă să împingă bucata de lemn spre deschizătură. Reuşi după câteva încercări, timp în care uită complet de el. Îşi veni în simţiri când lemnul îi atinse pielea piciorului. Un junghi îi străbătu glezna, dar strânse din dinţi şi-l ignoră.

Ar fi vrut să-şi ia ochii de la emisfere, dar îi era peste putinţă. Prima era pe debarcader, înconjurată de-un furnicar de oameni care înlocuiau sforile vechi cu altele noi, pentru transportul terestru. Nick observă că printre ei se strecuraseră şi cei de la Brigada de Noapte. Arătau puţin mai bine decât trupa din Vechiul Regat, dar semnele putreziciunii se întrezăreau sub căciulile şi fularele lor albastre.

Nu, îşi spuse Nick la atingerea naiului, ăştia nu sunt oameni bolnavi, ci creaturi Moarte, leşuri animate de Hedge. Spre deosebire de oameni, aceste arătări nu se temeau de emisfere şi nici de fulgere.

Aparent, rostirea numelui său în gând avea efecte nebănuite, căci necromantul îşi făcu apariţia imediat după ultimul mănunchi de fulgere. Nick fu încă o dată surprins de monstruozitatea în care se preschimbase Hedge. Pe suprafaţa craniului îi şerpuiau umbre care se-mpleteau în adâncul ochilor ca două văpăi, iar din degete i se scurgeau flăcări vâscoase.

Necromantul merse la prova cabotierului şi strigă ceva. Muncitorii se grăbiră să-i execute porunca, deşi mai toţi erau răniţi sau bolnavi. Dezlegară parâmele, ridicară pânzele şi porniră în larg, pentru a face loc celuilalt cabotier.

Ambarcaţiunea se apropie sub privirile necromantului, care înălţă brusc mâinile la cer şi rosti o incantaţie aspră care făcu văzduhul şi pământul să se cutremure. Întinse o mână spre lac şi execută gesturi largi, împrăştiind dâre de foc pe luciul apei.

Din lac începu să iasă negura. Câteva fire albe şi subţiri se ridicară în spirală spre cer, lăsând în urmă dâre groase de ceaţă.

Hedge făcu semn la dreapta şi la stânga, iar firele se despărţiră, formând un perete ce se-ntinse în scurt timp pe toată lungimea lacului. Negura se rostogoli şi în faţă, învăluind debarcaderul, fabrica, întreaga vale şi dealurile din depărtare.

Hedge bătu din palme, se-ntoarse şi ochii îi căzură pe Nick, care lăsă imediat privirile în pământ şi duse mâna la piept. Necromantul se apropia, tropăind pe scândurile de lemn.

— Emisferele, bolborosi Nick când paşii se opriră în dreptul lui. Emisferele… trebuie, noi…

— Totul merge conform planului, spuse Hedge. Am ridicat un munte imposibil de înlăturat, în caz că duşmanii noştri mai pricepuţi au intenţii necurate. Ce porunceşti, Stăpâne?

Nick simţi o zbatere în piept, ca o bătaie furioasă de inimă, dar mult mai puternică, mult mai înspăimântătoare şi dezgustătoare în acelaşi timp. Icni de durere şi căzu înainte. Îşi îngropă unghiile în scânduri şi trase până rămase fără ele.

Hedge aşteptă să se potolească spasmele. Nick îşi trăgea sufletul, incapabil să scoată o vorbă, aşteptând leşinul pentru ca lighioana să pună stăpânire pe el. Dar nimic nu se întâmplă şi, după câteva minute, Hedge plecă.

Nick se rostogoli pe spate şi urmări negura care străbătea văzduhul, acoperind norii de furtună, dar nu şi fulgerele. Nu-şi închipuise c-ar fi putut să vadă vreodată negură brăzdată de fulgere şi înregistră efectele ciudate într-un colţişor al minţii.

Restul minţii era concentrată pe ceva mult mai important: trebuia să-l oprească pe Hedge înainte ca necromantul să folosească ferma de fulgere.

CAPITOLUL DOUĂZECI
Începutul sfârşitului

Tocmai se mijea de ziuă, când motoarele începură să geamă, apoi îşi dădură ultima suflare. Locotenentul Tindall scăpă creionul din mână şi trase o înjurătură, căci punctul însemnat pe hartă se transformase într-o linie, pe care o drese în formă de cruce. Zona reprezentată cu multe dungi groase marca pe hartă coborâşul spre o vale întinsă numită Forvale. Doar o creastă joasă şi nesfârşită îi mai despărţea acum de lacul Forwin şi fabrica de cherestea.

Lirael dormise pe tot parcursul drumului şi nu fusese martoră la eforturile eroice ale şoferilor, care acceleraseră cu mult peste viteza cuvenită şi nu opriseră nici în ruptul capului. Dar iată că soarta sau norocul îi ferise de accidente grave şi scăpaseră doar cu câteva zgârieturi şi o sperietură zdravănă.

Lirael nu era la curent nici cu numărul mare de dezertori. De fiecare dată când camioanele încetiniseră la intrarea în curbe sau pe drumuri secundare, avariate de trecerea apelor, cei care se temeau de o nouă întâlnire cu Morţii săriseră şi se făcuseră nevăzuţi în noapte.

Când părăsiseră Perimetrul, compania număra mai bine de o sută de oameni. Acum nu mai erau decât şaptezeci şi trei.

— Debarcarea! Pas forţat!

Strigătele sergentului major o deşteptară pe Lirael, care se repezi după sabie şi clopoţei. Sam îi urmă exemplul, apoi se împletici până la ieşire, speriat şi descumpănit, şi sări în urma Căţelei.

— Pauză de cinci minute! Cinci minute am zis! Vedeţi-vă de nevoile urgente, şi-atât! Nu vă apucaţi să încălziţi ceaiul…

Lirael ieşi din maşină cu un căscat monstruos şi se frecă la ochi. Era încă destul de întuneric, deşi cerul se mai luminase la răsărit, în nuanţe albastre, cu excepţia unui petic din apropiere, întunecat şi ameninţător. Lirael îl observă cu coada ochiului şi se răsuci brusc, ştiind că nu scăpase de ce se temuse. Fulgerele secerau norii, mai multe ca niciodată şi pe o suprafaţă mai întinsă. Toate după creastă.

— Lacul Forwin şi fabrica sunt după creasta aia, le spuse maiorul. Ce mama…

Greene le îndreptă atenţia spre valea ce se-ntindea sub ei, bogată în verdeaţă, presărată cu terenuri cultivate, delimitate tot la cinci pogoane de garduri. Dar în sudul văii zăriră o mare albastră de sudişti cu pălării şi fulare albastre. Dăduseră peste o ceată uriaşă de migratori.

Cât ai zice peşte, Greene şi Tindall duseră binoclurile la ochi. Lirael nu avea însă nevoie de binoclu pentru a ghici intenţia mulţimii. Grupurile din faţă cotiseră deja spre vest, spre Forwin Mill şi ferma de fulgere, unde, după tăria furtunii, bănuia că emisferele erau deja pregătite.

— Trebuie să-i oprim! rosti Sam, arătând spre sudişti.

— E mai important acum să prevenim contopirea emisferelor, se împotrivi Lirael.

Şovăi pentru câteva clipe, căutând o vorbă potrivită. Nu întrezărea decât o singură cale: urmau să urce pe creasta vestică şi să vadă ce se întâmplă de cealaltă parte, iar asta-nsemna să traverseze valea cât mai iute cu putinţă.

— Trebuie să urcăm pe creastă! Haideţi!

Porni pe cărarea ce cobora în vale, la început în fugă uşoară, apoi din ce în ce mai repede. Căţeaua gonea lângă ea, cu limba fluturându-i pe afară. Sam venea puţin mai în urmă, cu Mogget cocoţat

pe umărul lui. Greene şi Tindall nu ţinură pasul, dar împărţiră ordine în stânga şi-n dreapta şi în curând soldaţii formară o linie la marginea drumului.

Poteca şerpuia până la poalele dealului, de unde o tăia de-a curmezişul câmpului până la vadul de beton sau podul scufundat care traversa pârâul, iar de-acolo în sus, spre creastă.

Lirael fugea de mânca pământul. Săgetă prin vad, împroşcând apă pretutindeni şi o luă înaintea sudiştilor. Văzu multe familii, cu membri de toate vârstele. Sute de familii, cu bunici, părinţi, copii şi nou-născuţi. Teama li se citea în priviri şi aproape toţi, de la mici la mari, cărau valize, bagaje sau pachete mici. Zări şi câteva obiecte ciudate, maşinării de metal pe care nu le recunoscu. Sam o lămuri numaidecât: erau maşini de cusut, maşini de scris şi gramofoane. Lirael găsi curios că mai toţi adulţii ţineau o bucată de hârtie în mână.

— Să nu-i lăsăm să urce creasta, spuse Căţeaua când Lirael încetini să-i cerceteze mai îndeaproape. Să mergem mai departe. Mi-e teamă că fulgerele sunt tot mai violente.

Lirael se opri pentru o clipă şi se răsuci. Sam venea la cincizeci de metri în urmă, încercând din răsputeri să ţină pasul.

— Sam! strigă ea, arătând spre sudişti, care ajunseseră la poalele povârnişului. Unii urcau deja. Opreşte-i tu! Eu merg mai departe!

Lirael o luă din nou la goană, încercând să nu bage de seamă junghiul din coastă. Cu fiecare clipă care trecea, i se părea că fulgerele se înteţeau şi făceau tot mai mult zgomot. Lirael părăsi poteca şi căţără în linie frântă un pinten înalt, ajutându-se de pietre şi de crengile arborilor cu scoarţă albă ce punctau povârnişul.

Pe măsură ce urca, simţea tot mai puternic prezenţa Morţilor. La început, doar douăzeci, apoi încă doisprezece. Fără doar şi poate, Hedge găsise o sursă de cadavre şi chema acum spiritele

morţilor. Lirael nu credea că erau slugi întunecate, căci lua mai mult timp să readuci la Viaţă un spirit fără să-i oferi un trup. Cel puţin aşa învăţase. La drept vorbind, nu ştia de ce era în stare Hedge.

Vârful era golaş, lipsit de arbori şi bolovani care să-i împiedice privirile. Vedea acum întreg povârnişul vestic care se-ntindea până la malul lacului albastru. Dealul era complet pustiu, mistuit parcă de-un foc năprasnic şi curăţat mai apoi de-o mătură uriaşă, lăsând în urmă doar brazda maronie. Vegetaţia fusese înlocuită cu sute de ţăruşi metalici, măsurând aproape patru metri în înălţime. Erau aliniaţi din doi în doi metri şi uniţi de cabluri negre şi groase care şerpuiau de-a lungul povârnişului până la o clădire dărăpănată de piatră, fără acoperiş. Cablurile metalice erau purtate pe două rânduri paralele de stâlpi din lemn, care traversau clădirea şi se opreau brusc, la douăzeci de metri în stânga şi-n dreapta ei. Lirael zări câte un vagon-platformă cu roţi metalice la fiecare din cele două capete, destinate fără îndoială emisferelor, care urmau să fie încărcate şi contopite cu ajutorul fulgerelor.

Special pentru a-i întări convingerea, un fulger brăzdă cerul, bifurcându-se deasupra debarcaderului. Era atât de strălucitor încât Lirael fu nevoită să-şi ferească privirile. Un iz de metal încins îi străpunse nările, întorcându-i stomacul pe dos, şi Lirael fu bucuroasă că nu mai îmbucase nimic de ceasuri bune. Ştia acum ce-o aştepta, căci în aer plutea miasma Magiei Libere.

Una din emisferele argintii era deja la debarcader, lucind în nuanţe argintii la atingerea trăsnetelor. Cealaltă era într-o barcă, pe lac. Fulgerele care nu loveau emisferele ţinteau de regulă ţăruşii metalici de pe povârniş. Erau o mie de paratrăsnete, faimoasele paratrăsnete care alcătuiau ferma de fulgere a lui Nick.

Ca şi cum norii negri n-ar fi fost de-ajuns, din lac se înălţa negura. Era o negură fermecată, dar

creată cu apă adevărată, deci mult mai greu de alungat sau risipit. Lirael simţi sursa valului de Magie Liberă ce răspândea negura. Hedge era la debarcader, înconjurat de Morţi, şi încerca să transporte emisferele. Simţi prezenţa Morţilor şi în jurul clădirilor mici din preajma debarcaderului, mişunând în jurul lui Hedge. Se închipuia ca o muscă la marginea pânzei de păianjen, în miezul căreia trona mama păianjenilor, înconjurată de progeniturile ei.

Lirael o scoase pe Nehima şi după o clipă de şovăială duse mâna după Astarael. Suspinătorul. Toţi cei care-i auzeau glasul erau alungaţi în Moarte, inclusiv Lirael. Dacă reuşea să se apropie suficient, i-ar fi trimis pe Hedge şi pe toţi slujitorii lui departe. Hedge ar fi reuşit probabil să revină la Viaţă, dar şansele ca ea să revină erau destul de mici. Ar fi câştigat astfel destul timp.

Dar, de cum duse mâna la bandulieră, Căţeaua se repezi la ea şi îi îndepărtă mâna cu botul.

— Nu, stăpână. Astarael nu poate învinge de unul singur aici. Din nefericire, nu mai putem împiedica unirea emisferelor.

— Dar Sam, soldaţii… dacă atacăm numaidecât… spuse Lirael.

— Va fi foarte dificil să străbatem ferma de fulgere. Puterea Distrugătorului e mai slobodă aici, drept dovadă, direcţionează trăsnetele. Unde mai pui că Morţii ăştia sunt conduşi de Hedge, nu de Chlorr.

— Dar dacă emisferele se contopesc… şopti Lirael ca pentru sine.

Înghiţi în sec şi rosti:

— A sosit clipa, nu-i aşa?

— Da. Dar nu aici. Hedge ne-a observat deja, aşa cum l-am observat şi noi pe el. Deocamdată, mintea-i stă la emisfere, dar cred că-n scurt timp va porunci ofensiva.

Lirael se întoarse, cu gândul să coboare povârnişul estic, dar se răzgândi.

— Cum rămâne cu Nicholas?

— Mi-e teamă că nu-l mai putem ajuta, rosti Căţeaua cu tristeţe în voce. Când emisferele se vor contopi, fărâma ce zace-n inima sa îi va străpunge pieptul, pentru a se uni cu întregul. El nu va şti nimic din ce se întâmplă. Va avea într-adevăr parte de-o moarte fulgerătoare, deşi mi-e teamă că Hedge nu-l va lăsa să se odihnească prea mult.

— Bietul Nick, spuse Lirael. N-ar fi trebuit să-l abandonez.

— N-aveai de ales, spuse Căţeaua, apoi o împinse uşor cu botul, dornică s-o pună în mişcare. N-avem timp de pierdut!

Lirael încuviinţă şi o luă pe poteca pe care urcase. În timp ce cobora, poticnindu-se la tot pasul, se gândi la Nicholas, la ceilalţi, la ea însăşi. La urma urmei, greul nu atârna pe umerii lui Nick, căci el urma să moară primul, neştiutor. Restul vor fi conştienţi de soarta ce-i aşteaptă şi vor ajunge probabil să-l slujească pe Hedge.

Pe la jumătatea drumului, un glas răsunător bubui în toată valea. Se temu o clipă, apoi recunoscu vocea lui Sam, amplificată de Magia Legământului. Îl zări cocoţat pe o stâncă mare, aproape o sută de metri mai jos, cu mâinile pâlnie la gură. Degetele îi străluceau datorită farmecului.

— Dragi prieteni sudişti! Nu coborâţi de partea cealaltă a dealului! Doar moartea vă aşteaptă acolo. Nu credeţi în hârtiile pe care le-aveţi în mână: sunt minciuni! Eu sunt prinţul Sameth din Vechiul Regat şi promit să-i recompensez cu pământ şi ferme pe toţi cei care rămân în această vale. Dacă rămâneţi aici, veţi primi ferme şi pământ dincolo de Zid!

Sam repetă mesajul, iar Lirael se opri lângă stânca lui, trăgându-şi sufletul. Soldaţii formaseră un cordon lung la poalele dealului, împiedicând trecerea sudiştilor, dar nu reuşiseră să acopere pe de-a întregul capătul sudic. Majoritatea sudiştilor

se opriseră să-l asculte pe Sam, dar câţiva dintre ei urcau neabătuţi povârnişul.

Sam îşi încheie discursul şi sări jos.

— Am făcut tot posibilul, rosti el îngrijorat. Poate stau şi ei locului, asta dacă au înţeles măcar ce le-am zis.

— Mai mult de-atât n-avem ce face, încuviinţă maiorul Greene. Nu putem să-i împuşcăm pe cerşetorii ăştia, iar dacă încercăm să-i respingem cu baioneta, ne-ar copleşi până la urmă. Unde-s poliţiştii ăia care i-au lăsat, să le zic vreo două…

— Au reuşit să descarce o emisferă, iar cealaltă e în apropiere, îl întrerupse Lirael.

Toţi o priveau cu interes.

— E şi Hedge acolo. A stârnit negura şi strânge o armată de Morţi. Ferma de fulgere a fost pusă în funcţiune, iar Distrugătorul cheamă şi direcţionează fulgerele.

— Eu zic să atacăm de-ndată, propuse maiorul Greene.

Tocmai se pregătea să dea ordinul, dar Lirael îl întrerupse.

— Nu, nu putem străbate ferma de fulgere şi sunt mult prea mulţi Morţi. Nu mai putem împiedica unirea emisferelor.

— Dar asta… înseamnă că am pierdut, rosti Sam. Totul. Distrugătorul…

— Nu, i-o tăie Lirael. Voi pătrunde în Moarte şi voi folosi Oglinda Neagră. În zorii lumii, Distrugătorul a fost rupt în două şi întemniţat. Dacă aflu cum, vom putea să-l întemniţăm din nou. Dar trebuie să-mi păziţi trupul cât sunt plecată. Aşteptaţi-vă la un atac din partea lui Hedge.

În timp ce vorbea, îl fixă pe Sam cu privirile, apoi pe maior şi pe cei doi locotenenţi, Tindall şi Gotley, sperând să le insufle puţină încredere. Trebuia să creadă că răspunsul o aştepta în Moarte, prin tunelurile trecutului. Taina care i-ar fi dezvăluit cum să-l înfrângă pe Orannis.

— Căţeaua mă va însoţi spuse ea. Unde-i Mogget?
— Aici! rosti o voce la picioarele ei.
Mogget şedea la umbra bolovanului şi lingea o conservă goală de sardine.
— M-am gândit că n-ar strica să i le dau acum, murmură Sam, ridicând din umeri.
— Mogget! Ajută şi tu cum poţi, îi porunci Lirael.
— Cum pot, da, zâmbi Mogget viclean.
Încuviinţarea lui suna mai degrabă a întrebare.
Lirael făcu privirea roată, apoi se-ndreptă cu paşi mari spre mijlocul unui inel de pietre acoperite cu licheni, unde pintenul stâncos urca din nou, după ce cobora povârnişul. Oglinda era în desaga de la brâu. Trase sabia din teacă şi-l scoase pe Saraneth. De data aceasta, îl ţinu de mâner cu limba în jos. Exista într-adevăr riscul să-l scuture din greşeală, dar putea fi cu uşurinţă folosit.
— De-aici voi pătrunde în Moarte. Contez pe voi să-mi păziţi trupul. Mă-ntorc cât de repede cu putinţă.
— Vrei să vin cu tine? se oferi Sam.
Băiatul scoase naiurile şi prinse mânerul săbiei cu putere. Lirael ştia că nu glumeşte.
— Nu, ai destulă treabă aici. Nu cred că Hedge va uita de voi, acum că i-aţi călcat pragul. Nu simţi că Morţii s-au pus în mişcare? În curând, vom fi atacaţi şi cineva trebuie să-mi poarte de grijă cât hălăduiesc pe culoarele Morţii. Las sarcina asta în seama ta, prinţe Sameth. Conjură un diamant protector, dacă ai timp.
Sam încuviinţă solemn şi rosti:
— S-a făcut, mătuşă.
— Mătuşă? făcu Tindall mirat, dar Lirael nici nu-l auzi.
Îngenunche lângă Căţea şi o strânse tare în braţe, înăbuşindu-şi temerea că aceasta era probabil ultima oară când avea să-şi mai lipească obrazul de blana ei catifelată.

— Chiar dacă aflu cum l-au întemniţat cei Şapte pe Distrugător, ce putem face noi? şopti ea în urechea Căţelei, să n-audă nimeni altcineva. Cum am putea să-l întemniţăm?

Căţeaua privi cu tristeţe în ochi, dar nu răspunse. Lirael îi susţinu privirea, apoi zâmbi, un surâs deopotrivă dulce şi amar.

— Mult drum am bătut de la Gheţar. Acum mergem şi mai departe.

Lirael se ridică şi pătrunse în Moarte. Răcoarea i se strecura în oase, şi-l auzi pe Sam răcnind ceva, dar orice zgomot sau lumină pieri în curând. Lirael păşi în Moarte, cu sabia în mână şi credinciosul câine alături.

Sam simţi imediat prezenţa morţii. Lirael îşi dădu ultima suflare şi un strat de chiciură se lăsă peste nasul şi buzele ei.

Căţeaua Obraznică păşi lângă stăpâna ei şi dispăru, lăsând în urmă un contur auriu care se risipi treptat.

— Nick! Cum rămâne cu Nick! strigă Sam brusc.

Îşi trase o palmă peste cap şi înjură.

— De ce n-am întrebat-o!

— Mişcări pe creastă! strigă cineva în apropiere şi imediat lumea se puse în mişcare.

Tindall şi Gotley se-ntoarseră fiecare la plutonul său, iar maiorul zbieră nişte ordine. Sudiştii care se aşezaseră să-l asculte pe Sam săriră-n picioare. Unul câte unul, migratorii începură să urce povârnişul, apoi, ca la un semn, toată mulţimea năvăli spre creastă.

În aceeaşi clipă, fulgerele se înteţiră, iar tunetele deveniră asurzitoare şi aproape neîntrerupte.

— Compania mea va strânge împrejurimea, strigă Greene. Vom forma un perimetru defensiv.

Sam încuviinţă. Simţurile îi spuneau că de cealaltă parte a crestei, vreo şaizeci de slugi moarte porniseră deja ofensiva.

— Se apropie Morţii, anunţă el.

Îşi aţinti privirile spre creastă, apoi se uită la Lirael şi la sudişti, care începuseră marşul obositor spre culme. Soldaţii se retrăgeau spre pinten, îngroşând permanent liniile. Sudiştii înaintau încet, dar sigur spre sfârşitul lor.

— La naiba! sudui Greene. Credeam c-ai reuşit să-i opreşti.

— Voi vorbi cu ei! rosti Sam, luând o hotărâre bruscă.

Morţii erau la o distanţă de cinci minute, iar Lirael îl rugase să-i oprească pe sudişti. Dacă se mişca iute, n-avea să-i pună viaţa în pericol.

— Mă-ntorc imediat. Domnule Greene, vă rog să aveţi grijă de Lirael. Mogget, păzeşte-o cu străşnicie!

Acestea fiind spuse, se-ndreptă în fugă spre un grup de sudişti pe care-l văzuse şi-nainte, fără a-i da importanţă. Însă acum avea o idee. În fruntea grupului mergea o bătrână albită de ani, cu veştminte şi figură impunătoare, urmată de-un număr remarcabil de tineri. Fără doar şi poate nu erau o familie, mai ales că nu erau însoţiţi de copii şi nu purtau bagaje. Bătrâna era probabil conducătoarea lor. Atâta lucru ştia şi el despre sudişti. Spera ca măcar ea să aibă puterea să-ntoarcă marea de oameni.

Ar fi fost bine s-o convingă în mai puţin de cinci minute, căci, odată ce apăreau Morţii, orice se putea întâmpla. Dacă groaza punea stăpânire pe sudişti, ar fi fost în stare să fugă aiurea sau să se calce în picioare. Sau ar fi refuzat să dea ascultare ochilor şi ar fi continuat orbeşte drumul spre creastă, mânaţi de promisiunea noului pământ.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU
Străfundurile Morţii

De cum păşi pe tărâmul Morţii, simţi fiori de gheaţă pe şira spinării, iar şuvoiul încercă să o tragă la fund. Lirael nu se lăsă învinsă şi-şi continuă drumul, luând-o pe urmele Căţelei care adulmeca râul după Morţi iscoditori.

În timp ce-şi tăia drum prin apă, rememoră cele mai importante lecţii din *Cartea Morţilor* şi din *Cartea Amintirilor şi a Uitării.* Paginile străluceau puternic în mintea ei, vorbindu-i despre cele Nouă Hotare şi despre tainele celor Nouă Porţi. Dar ştiinţa în sine, chiar şi dobândită pe căi oculte, nu era totuna cu practica. Lirael nu trecuse până acum nici măcar de primul Hotar, darămite de Prima Poartă.

Cu toate acestea, înainta cu încredere, alungând orice îndoială. În Moarte nu era loc de îndoieli. Râul era iute şi te dobora la primul semn de slăbiciune, şi numai tăria voinţei îi permitea lui Lirael să-şi menţină spiritul. Dacă şovăia, avea să fie înghiţită de ape şi totul era pierdut.

Ajunse la Prima Poartă surprinzător de repede. În urmă cu câteva clipe, vuietul era doar un zvon, iar zidul de ceaţă se-ntindea în depărtări, cât vedeai cu ochii. Acum, Lirael putea să atingă ceaţa, iar vuietul cascadei era asurzitor.

Gândul îi zbură la acele cuvinte puternice, întipărite bine în minte. Le rosti, iar Magia Liberă se răsuci şi sfârâi pe limba ei, înainte să-i părăsească buzele.

La comanda ei, în vălul de ceaţă se căscă o gaură, scoţând la iveală o înlănţuire de cascade care păreau să-şi verse apele în bezna unei genuni

fără sfârşit. Lirael rosti o nouă incantaţie şi roti sabia în stânga şi-n dreapta. La picioarele ei apăru o potecă îngustă tăiată adânc prin cascadă, asemenea unei trecători între doi munţi de apă. Porni înainte, strâns urmată de Căţea, care mai că nu se-mpleticea în picioarele fetei. În urma lor, gaura se închise, iar poteca se făcu nevăzută.

La un moment dat, un spirit minuscul ieşi din apă, lângă Prima Poartă, şi se-ndreptă tiptil spre Viaţă, pe urmele unui fir negru aproape străveziu, izvorât din buricul lui. Înainta cu paşi veseli şi trăncănea întruna, gândindu-se probabil la recompensa maestrului pentru veştile aduse despre cei doi călători. Cu puţin noroc, urma să primească un trup şi să fie lăsat în Viaţă, darul suprem pentru locuitorii morţii.

Prima Poartă se dovedi a fi înşelătoare. Lirael pierdu noţiunea timpului, dar curând, râul îşi reluă cursul leneş, nesfârşit, prin cel de-al doilea Hotar. De cum părăsi cărarea, Lirael cufundă sabia în râu, pentru a se asigura că are pe ce să calce. Hotarul acesta era asemănător Primului, doar că era presărat cu gropi adânci şi primejdioase, dificil de zărit din cauza luminii neclare. Lirael abia dacă vedea mai departe de lungul săbiei. Ştia însă o cale sigură, trecută pe hartă de alţi Abhorseni în *Cartea Morţilor*. Lirael o luă pe urmele înaintaşilor ei, deşi nu se încredea prea mult în hartă şi mai dădea din când în când cu sabia prin apă. Număra totuşi paşii, urmărind instrucţiunile cărţii şi coti de câte ori fu necesar.

Atât de concentrată era la cadenţa paşilor ei, încât puţin îi lipsi să cadă în a Doua Poartă. Căţeaua o prinse în ultima clipă de brâu şi o trase înapoi, tocmai când numărase „unsprezece”, deşi creierul îi spuse „opreşte-te la zece“.

Încercă să dea îndărăt, dar strânsoarea celei de-a Doua Porţi era mult mai puternică decât cea a râului. Doar agerimea Căţelei şi încrâncenarea amândurora preveni dezastrul. Cu preţul epuizării,

evită prăpastia, căci a Doua Poartă era un hău uriaş în care apele râului se prăvăleau ca-ntr-o chiuvetă, dând naştere unui vârtej ameţitor.

— Mulţumesc, rosti Lirael cu glas tremurător, contemplând vârtejul şi nefericita soartă care-o aşteptase înăuntru.

Căţeaua nu răspunse îndată, preocupată să se descotorosească de cingătoarea ce-i rămăsese între dinţi, acum doar o zdreanţă nefolositoare.

— Linişteşte-te, stăpână, o sfătui Căţeaua. Va veni vremea să ne grăbim, dar încă nu e cazul.

— Ai dreptate.

Lirael trase aer adânc în piept. După ce-şi veni în fire, se ridică şi rosti o nouă incantaţie care-i pârjoli gâtlejul şi se ciocni de obrajii ei reci ca gheaţa.

Ecoul cuvintelor ei se pierdu în abis, iar vârtejul apelor se mai domoli, apoi îngheţă. Trombele se preschimbară în trepte, iar înlănţuirea lor dădu naştere unei scări spiralate ce cobora spre vâltoarea Porţii. De cum atinse primele trepte, vârtejul prinse din nou viaţă.

Părea că va trebui să dea de nenumărate ori roată acestui puţ, dar Lirael ştia că aparenţele erau înşelătoare. Şi, într-adevăr, trecu de Poartă în doar câteva minute, cu gândul deja la al Treilea Hotar şi la capcanele aşternute pentru neştiutori.

Râul era mai călduţ aici şi nu se-nălţa mai mult de gleznă. Lumina bătea mai puternic, cu toate că nu-şi schimbase nuanţa cenuşie, iar şuvoiul îşi mai domolise înaintarea. Una peste alta, era un loc mult mai plăcut decât primele două, invitând necromantul nepregătit sau nesăbuit să zăbovească.

Popasul n-ar fi durat însă mult, căci al Treilea Hotar era străbătut de valuri.

Lirael ştia de primejdie şi o luă la goană de cum ieşi pe Poartă. Asta era fără doar şi poate un loc prielnic vitezei, gândi Lirael, mâncând pământul de sub picioare. Vuietul talazului ajunse la urechile

ei, talaz ţinut în frâu de acelaşi farmec care potolise vârtejul. Dar Lirael nu-şi întoarse privirile, ci-şi văzu de fuga ei. Dac-ar fi ajuns-o din urmă, s-ar fi trezit târâte prin cea de-a Treia Poartă, de unde avea să plutească fără ţintă, împietrită şi fără speranţă de salvare.

— Mai repede! o zori Căţeaua.

Lirael fugea acum nebuneşte, dar valul se apropia ameninţător şi teama că vor fi măturate puse stăpânire pe ea. Ajunse la ceţurile Porţii cu câteva palme înaintea apelor furioase, strigând în disperare vraja Magiei Libere. De data aceasta, Căţeaua i-o luă înainte şi se vârî prin deschizătura îngustă din zid.

Se opriră în uşa de ceaţă creată de vrajă, răsuflând greu. Valul se prăvăli în urma lor, azvârlind puhoiul de Morţi în hăul cascadei. Lirael îşi trase sufletul şi aşteptă apariţia potecii, pentru a intra în al Patrulea Hotar.

Acest hotar îl străbătură iute, fiind mai prietenos decât celelalte, fără gropi şi capcane pentru nesăbuiţi. Şuvoiul era mai puternic, dar Lirael se obişnuise cu ghearele sale reci şi viclene.

Nu renunţă la prudenţă, căci, deşi primejdiile fiecărui hotar erau însemnate pe hartă, exista mereu posibilitatea unor încercări noi sau suficient de vechi şi rare pentru a nu fi menţionate în *Cartea Morţilor*. Pe lângă diferite anomalii, Cartea mai vorbea despre anumite puteri care străbăteau tărâmul Morţii şi n-aveau legătură cu morţii sau necromanţii. Astfel de făpturi creau condiţii ciudate sau perverteau firea obişnuită a hotarului. Lirael bănuia că însăşi ea era una dintre aceste puteri.

Cea de-a Patra Poartă se înfăţişă tot ca o cascadă, dar fără ceaţă. La prima vedere, părea lesne de trecut, căci râul îşi păstra cursul la niciun metru sub ei.

Cartea Morţilor o prevenise însă de capcană. Lirael se opri la patru metri de cascadă şi rosti

vraja de trecere. O panglică neagră se desprinse încet de cursul apei şi începu să plutească deasupra cascadei, întinzându-se până-n depărtări de nepătruns cu privirea. Avea un metru în lăţime şi părea durată din străfundurile nopţii fără stele.

Lirael păşi pe cărarea neagră, îşi recăpătă echilibrul şi porni înainte. Această potecă îngustă nu acoperea doar al patrulea hotar, ci era singurul mijloc de-a traversa hotarul al cincilea. Râul era prea adânc pentru a fi străbătut şi pe deasupra avea serioase proprietăţi metamorfice. Un necromant care ar fi pierdut prea multă vreme în apele sale ar fi ieşit schimbat la trup şi la suflet deopotrivă, şi nu în bine. Spiritul Mort care-şi tăia drum prin furia şuvoiului pierdea cu totul înfăţişarea sa din Viaţă.

Nici poteca întunecată nu era lipsită de primejdii. Pe lângă faptul că era strâmtă, era şi calea preferată de mai-marii Morţilor sau de creaturile Magiei Libere pentru a străbate cel de-al cincilea Hotar, spre Viaţă. De cum plăsmuia necromantul calea, aceste spirite se repezeau nebuneşte de-a lungul ei, nădăjduind să-l biruiască pe creator cu un atac subit şi devastator.

Lirael ştia de aceste pericole, dar numai lătratul brusc al Căţelei o preveni de spiritul care apăruse de nicăieri şi înainta rapace spre ei. Fusese odată om, dar veacurile petrecute în Moarte îl transformaseră într-o arătare hidoasă şi înfricoşătoare. Avea trupul îndesat şi bulbos şi grumazul răsfrânt în spate, pentru a nu-şi pierde victimele din ochi, chiar şi când fugea pe toate patru picioarele, asemenea unui păianjen.

Într-o clipă, Lirael îşi scoase sabia şi străpunse obrazul creaturii care se năpustise asupra ei. Dar arătarea nu se dădu bătută cu una cu două, în pofida jetului de scântei albe ce ţâşni din trupul ei fantomatic, pe măsură ce Magia Legământului îi mistuia spiritul. Dimpotrivă, lăsă sabia s-o străpungă până aproape de mâner şi se năpusti încă

o dată asupra ei, cu flăcări în ochi şi o gură cât toate zilele, sâsâind şi scuipând întruna.

Lirael îi trase un picior, încercând să-şi scoată sabia şi în acelaşi timp îl dăngăni pe Saraneth, dar nu-şi găsi echilibrul şi glasul clopotului răsună fals. Ecoul disonant îi răpi minţile, şi-n loc să se preocupe de creatura Moartă, gândurile îi umblară haihui, făcând-o să uite de pericolul imediat.

O clipă mai târziu – sau să fi fost un minut? – îşi veni în simţiri şi teama puse stăpânire pe trupul ei. Creatura aproape că izbutise să iasă din sabie şi se pregătea de un nou atac.

— Potoleşte clopoţelul! lătră Căţeaua, care se făcuse mai mică şi încerca acum să se repeadă la creatură printre picioarele lui Lirael.

— Ce?

Lirael constată cu groază că Saraneth încă suna în mâna ei, fără să-şi fi dat seama. Îi amuţi glasul cu degete tremurânde. Clopoţelul scoase un ultim suspin, înainte să pătrundă în banduliera ei, dar fu suficient s-o distragă încă o dată, tocmai când făptură se pregătea de atac. De data aceasta, se aruncă de-a binelea asupra ei, chitită s-o strivească sub greutatea corpului masiv şi palid. Căţeaua îi ghici intenţiile şi-n loc să se strecoare printre picioarele lui Lirael, sări cu labele pe spinarea ei.

Lirael căzu în genunchi, chiar în clipa-n care monstrul se năpusti asupra ei. Una din ghearele sale îi smulse din zbor un fir de păr, dar Lirael nu băgă de seamă. Se răsuci în disperare şi se ridică nesigură în capul oaselor, cu orice speranţă de biruinţă zdrobită.

Când colo, nici urmă de creatură. Doar Căţeaua stătea acolo, cu o înfăţişare sălbatică: era uriaşă, părul i se umflase ca ţepii unui arici, iar din colţii ca nişte pumnale curgeau flăcări roşii. Furia i se citea în priviri.

— Ce s-a întâmplat? şopti Lirael.

Nu se temuse niciodată de prietena ei, dar nici nu pătrunsese vreodată atât de adânc în Moarte.

Aici totul se putea întâmpla. Toţi erau supuşi schimbării.

— Îmi cer scuze. M-a cuprins furia.

— Unde a dispărut? întrebă Lirael, făcând privirea roată.

Poteca era pustie, la fel şi râul de dedesubt. N-auzise niciun pleosc. Sau poate o înşelau simţurile. Era încă zăpăcită de glasul lui Saraneth.

— Jos, făcu prietena ei semn cu botul. Ar fi bine să ne grăbim. Scoate şi un clopoţel, pentru orice eventualitate. Ranna are mai multă compasiune pentru spiritele de-aici.

Lirael îngenunche şi mângâie nasul Căţelei.

— Fără tine nu m-aş fi descurcat aici, mărturisi ea, apoi o sărută pe bot.

— Ştiu, ştiu, rosti Căţeaua nerăbdătoare, ciulind dintr-odată urechile. N-auzi nimic?

— Nu.

Lirael se ridică, atentă la orice sunet şi mâna coborî pe negândite după Ranna.

— Până nu de mult mi se părea că cineva… sau ceva ne urmăreşte. Acum sunt sigură de asta. O creatură puternică goneşte pe urmele noastre.

— Hedge! exclamă Lirael.

Uită numaidecât de nesiguranţă şi problemele de echilibru şi o luă la fugă.

— Crezi că-i tot Mogget?

— Nu, nu e Mogget, se încruntă Căţeaua.

Se opri o clipă şi privi înapoi, cu urechile ţepene. Apoi clătină din cap.

— Oricine sau orice ar fi, e mai bine să-l lăsăm în urmă.

Lirael încuviinţă şi strânse cu tărie mânerul săbiei şi clopoţelul. Indiferent cu ce-ar fi dat piept în continuare, din faţă sau din spate, hotărî să nu se mai lase surprinsă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI
Sudiştii şi cutiile de racord

Negura învăluise debarcaderul şi urca neîncetat de-a lungul dealului. Văzând-o cum se rostogoleşte, brăzdată de fulgere, Nick îşi închipui un trup aproape străveziu, străbătut de vene luminoase. Nu că ar fi existat asemenea făpturi…

Încerca să-şi aducă aminte ce avea de făcut. Emisferele erau în apropiere, undeva prin ceaţă. O parte din el ar fi vrut să asiste la contopirea finală, dar o altă parte, rebelă, dorea exact opusul, să oprească unirea emisferelor cu orice preţ. Părea că două glasuri distincte se cuibăriseră în mintea lui şi şuşoteau cu atâta vehemenţă încât nu puteau fi înţelese.

— Nick! Ce ţi-au făcut?

Pentru o clipă, Nick avu impresia că a treia voce se infiltrase în creierul său, dar glasul repetă întrebarea. Se răsuci în toate direcţiile, dar nu reuşi să străpungă negura. Dintr-odată, zări un cap ieşind de după colţul celei mai apropiate barăci. Trecură câteva secunde până-l recunoscu pe prietenul său de la Universitatea din Corvere, Timothy Wallach. El era studentul pe care-l însărcinase cu supervizarea lucrărilor la ferma de fulgere. Era puţin mai în vârstă ca el, vesel, dar uşor apatic şi mereu îmbrăcat la patru ace.

Mai puţin acum. Pe chipul palid al lui Tim se zăreau urme de noroi, la fel şi pe pantaloni sau pantofi, iar gulerul cămăşii fusese complet smuls. Stătea cuibărit la adăpostul barăcii şi tremura din toate încheieturile, de parcă-l lovise febra sau era teribil de înspăimântat.

Nick îi făcu semn cu mâna şi o luă târâş spre el, dar se poticni şi numai zidul barăcii îi opri căderea.

— Trebuie să-l opreşti, Nick! exclamă Tim.

Ochii i se plimbau nebuneşte dintr-o parte în alta şi părea să nici nu-l observe pe Nick.

— Nu ştiu ce face… ce faceţi voi doi… dar nu e bine deloc!

— Ce? întrebă Nick ostenit.

Făcuse doar câţiva paşi, dar se simţea epuizat, iar una din voci devenise mai puternică.

— Păi ce facem noi? E un experiment ştiinţific, nimic mai mult. Şi pe cine trebuie să opresc? Eu comand aici.

— Pe el! Pe Hedge! bolborosi Tim, făcând semn către emisferele înconjurate de un strat gros de ceaţă.

— Mi-a ucis muncitorii! I-a omorât pe toţi! Îndrepta un deget către unul şi omul se prăbuşea fără suflare. Din nimic!

Mimă o vrajă cu mâna şi izbucni în plâns, dar pe obrajii lui nu curgeau lacrimi. Din gură-i ieşi o învălmăşeală de cuvinte, suspine şi sughiţuri.

— Am văzut cu ochii mei. Era doar… doar…

Coborî privirile. Limbile ceasului erau încremenite pe veci la şapte fără şase minute.

— Era doar şapte fără şase, şopti Tim. Robert a văzut sosirea cabotierelor şi a dat trezirea, ca să putem sărbători terminarea proiectului. Eu m-am întors la baracă să iau o sticlă ce-o ţinusem special pentru acest moment… Am văzut totul pe geam…

— Ce-ai văzut? întrebă Nick.

Încerca să înţeleagă baiul lui Tim, dar durerea din piept nu-i dădea pace şi nu reuşea să facă legătura între Hedge şi muncitorii omorâţi.

— Nick, ceva s-a întâmplat cu tine, şopti Tim, ferindu-se din calea lui. Nu înţelegi? Emisferele alea sunt diabolice, iar Hedge mi-a omorât muncitorii! Chiar şi pe cei doi ucenici… pe toţi! Am văzut-o cu ochii mei!

Brusc, Tim se aplecă şi tuşi violent, căci de vărsat nu mai avea ce să verse.

Nick îl privi în tăcere. Prezenţa cuibărită în el savură din plin veştile despre moarte şi suferinţă, în timp ce forţa potrivnică se răsuci înspăimântată, scârbită şi plină de îndoieli. Durerea din piept deveni insuportabilă şi Nick se prăbuşi la pământ, cu o mână la piept şi cealaltă la gleznă.

— Trebuie să fugim, spuse Tim, ştergându-se la gură cu dosul palmei tremurânde. Trebuie să avertizăm pe cineva.

— Da, şopti Nick.

Reuşise să se ridice în picioare, dar stătea în continuare aplecat, cu mâna la inimă, încercând să agaţe bucata de nai din manşeta pantalonilor. Se străduia să ignore durerea din trup şi învălmăşeala din creier.

— Da… du-te tu, Tim. Spune-i… ei… spune-le că voi încerca să-l opresc. Spune-i…

— Ce? Cui? Trebuie să vii cu mine.

— Nu pot, şopti Nick.

Amintirile îi năvăliră în minte. Vorbise cu Lirael în barca de trestii şi se străduise tot timpul să ţină fărâma Distrugătorului sub control. Îşi aminti de greţuri şi de arsura metalică ce-i cuprindea limba… Se înălţa chiar acum pe coşul pieptului.

— Fugi! rosti el iute, dându-i un brânci lui Tim. Fugi până nu… Aaah!

Îşi înăbuşi un urlet, se prăbuşi la pământ şi se ghemui. Tim se târî lângă el şi văzu cum îşi dă ochii peste cap. Hotărî să-l ducă-n spinare, dar se răzgândi când din gura lui Nick începu să iasă un fum alb.

Frica puse stăpânire pe el şi o luă la sănătoasa în susul dealului, printre ţăruşii metalici. Trebuia doar să traverseze creasta, să se facă nevăzut. Să scape de fermă, de trăsnete şi de negură…

Nick strânse şi mai tare bucata de nai între degete. Bolborosea vorbe fără înţeles într-un ritm nebunesc:

— Capitala Corvere, două milioane de produse principale manufacturate bancar atracţia dintre două obiecte e direct proporţională cu produsul s-au ivit zorii inima mea patru mii opt sute şi vântul bate în toate direcţiile alb sălbatic Tată ajută-mă Mamă Sam ajută-mă Lirael…

Brusc, puse capăt sporovăielii şi răsuflă puternic. Fumul alb se risipi în negură şi gâtlejul i se răcori. Nick mai răsuflă de două ori, apoi, de încercare, dădu drumul manşetei ce găzduia bucata de nai. Simţi un fior pe şira spinării, dar îşi amintea cine e şi ce trebuia să facă. Se ridică în picioare, sprijinindu-se de zidul barăcii, şi-o porni prin negură. Emisferele argintii îi licăreau ca de obicei în minte, dar Nick îngropă flacăra lor cât mai adânc. Acum se gândea numai la planurile fermei. Dacă Tim îi urmase instrucţiunile cu stricteţe, una dintre cele nouă cutii de racord se afla chiar în spatele clădirii principale a fabricii.

Atât de groasă era ceaţa, că aproape că se izbi de zidul fabricii. O luă pe ocolite, cât mai repede cu putinţă, încercând să evite capătul sudic, unde Morţii se străduiau să încarce prima emisferă pe vagonul-platformă.

Emisferele străluceau în mintea lui mai puternic decât fulgerele. O dorinţă uriaşă puse dintr-odată stăpânire pe el: să verifice dacă erau bine montate pe platformă, dacă firele şi cablurile erau strânse temeinic, dacă şina fusese înnisipată pentru a avea aderenţă pe această negură umedă… Trebuia să se-ngrijească de toate. Emisferele trebuiau contopite!

Nick căzu în genunchi pe linia ferată, apoi se ghemui pe traversele roase de vreme, lângă atingerea rece a metalului, îşi înăbuşi impulsul de-a fugi spre emisferă şi înşfacă manşeta. Disperat, îşi aminti cum Lirael îl ajutase să urce în barca de trestii, îşi aminti de promisiunea pe care i-o făcuse. Mai demult, prietenul său Sam îl ridicase după ce fusese lovit de-o minge la un joc de crichet. Tim

Wallach, cu costum şi papion, îi turna un pahar de gin tonic.

— Pe cuvânt de Sayre, pe cuvânt de Sayre, pe cuvânt de Sayre.

Bolborosind întruna, îşi continuă drumul în patru labe, nebăgând de seamă aşchiile ce-i necăjeau picioarele. Se târî până la extremitatea clădirii, apoi se sprijini de zid şi şontâcăi până la cutia de racord care era de fapt o întreagă colibă. Înăuntru, sutele de cabluri conectate la paratrăsnete se contopeau într-unul singur, mai gros decât trupul lui Nick.

— Îl voi opri, îşi şopti el când ajunse în preajma barăcii.

Surzit de tunet, aproape orbit de fulger şi schimonosit de durere şi greaţă, Nick încercă să deschidă uşa metalică pe care era inscripţionat un trăsnet galben şi cuvintele: „PERICOL DE MOARTE”. Uşa era însă ferecată.

Nick scutură clanţa, dar această mică demonstraţie de revoltă îl secătui de puteri, aşa că se tolăni în prag.

Dăduse greş. Fulgerele brăzdau în continuare povârnişul, însoţite de tunete şi ceaţă. Morţii lucrau necontenit pentru a încărca emisferele. Una din ele se afla deja pe platformă şi se-ndrepta spre capătul liniei, cu toate că Morţii care împingeau vagonul cădeau întruna seceraţi de trăsnet. Cealaltă emisferă suspenda deasupra debarcaderului… până în clipa-n care fulgerul lovi frânghia şi globul de metal căzu cu putere, strivind câteva slugi Moarte. Când emisfera fu ridicată din nou, slugile zdrobite se târâră neabătute afară, deşi nu mai aduceau deloc a oameni şi nu mai foloseau nimănui. Urcară dealul târâş pentru a se alătura Morţilor trimişi de Hedge ca triumful final al Distrugătorului să nu sufere întârziere.

— Trebuie să mă credeţi pe cuvânt! rosti Sam exasperat. Mai spune-i o dată: ca prinţ al Vechiului

Regat mă leg să ofer fiecăruia dintre voi o bucată de pământ arabil!

Un tânăr sudist îi tălmăcea cuvintele, deşi Sam ar fi băgat mâna în foc că bătrâna înţelegea perfect ce spune. Majoritatea sudiştilor ştiau ancelstierrana vorbită. De data aceasta, femeia îl opri pe interpret la jumătatea frazei şi îi vârî hârtia între degete. Sam aruncă o privire peste ea, ştiind că peste două minute trebuia să se-ntoarcă la Lirael.

Broşura era tipărită pe ambele părţi, în mai multe limbi. Era intitulată „Pământ pentru poporul sudist" şi promitea zece pogoane de teren arabil oricui prezenta documentul la „oficiul de împroprietărire" din Forwin Mill. Într-un colţ apărea blazonul, chipurile oficial, iar actul fusese emis de aşa-numitul Oficiu de Recolonizare Ancelstierran.

— E fals, rosti Sam revoltat. Nu există niciun Oficiu de Recolonizare Ancelstierran, şi chiar dac-ar fi existat, de ce naiba v-ar fi trimis la Forwin Mill?

— Acolo se află pământul, răspunse calm tânărul interpret. Cu siguranţă există şi un Oficiu de Recolonizare. Altfel, de ce ne-ar fi lăsat poliţia să strângem taberele?

— Uitaţi-vă şi voi ce se petrece acolo! răcni Sam, fluturând mâinile spre norii de furtună. Fulgerele erau vizibile de unde se aflau acum şi chiar de la poalele dealului.

— Dacă mergeţi acolo, veţi muri! De-aia v-au dat drumul! Dacă muriţi, scapă şi ei de-o grijă, fără să-şi murdărească mâinile.

Bătrâna se îndreptă de spate şi privi cu atenţie la spectacolul de fulgere, apoi spre albastrul ce împânzea bolta la nord, est şi sud. Îi făcu semn interpretului şi rosti trei cuvinte.

— Ne dai cuvântul tău în sânge? întrebă interpretul şi scoase un cuţit confecţionat dintr-o coadă de lingură. Ne oferi pământ în ţara ta?

— Da, promit pe sângele meu, rosti Sam pe negândite. Vă voi oferi pământ şi vă voi ajuta să vă stabiliţi acolo.

Bătrâna întinse palma, însemnată cu sute de cicatrici minuscule ce formau o spiră complicată. Interpretul o împunse cu cuţitul şi-l învârti de câteva ori pentru a forma un nou punct.

Veni rândul lui Sam să întindă palma, dar gândurile îl purtau mereu spre Lirael şi atacul iminent, astfel că nu simţi tăietura.

Bătrâna vorbi iute şi deschise palma. Interpretul îi făcu semn lui Sam să-şi culce palma pe-a ei. Femeia îl strânse surprinzător de tare pentru braţul ei uscat şi ciolănos.

— Bine, minunat, îngăimă Sam. Spune-le oamenilor să se-ntoarcă de cealaltă parte a pârâului şi să aştepte. Îndată ce termin aici, vom… voi aranja să primiţi pământurile.

— De ce să nu aşteptăm aici? întrebă interpretul.

— Pentru că se va da o luptă, rosti Sam nerăbdător. Oh, Legământule, păzeşte-mă! Va rog întoarceţi-vă cât mai iute! Apa curgătoare e singura protecţie pe care o aveţi!

Înainte ca sudiştii să-i mai pună o întrebare, Sam făcu stânga-mprejur şi-o luă la fugă. Interpretul strigă după el, dar Sam nu catadicsi să-i răspundă. Simţea apropierea morţilor şi se temea să n-o fi lăsat de izbelişte pe Lirael. Sărmana zăcea pe acel pinten, iar el era principalul ei protector. Chiar dacă printre ancelstierrani existau iniţiaţi într-ale Legământului, nu se bizuia prea mult pe ei.

În timp ce Sam gonea spre Lirael, interpretul şi bătrâna discutau aprins. Interpretul făcea semne către mijlocul văii, unde curgea pârâul. Bătrâna aruncă o ultimă privire fulgerelor, apoi rupse hârtia, o aruncă la pământ şi scuipă pe ea. Cei din jur îi urmară gestul şi în curând toată mulţimea rupea hârtii şi scuipa de mama focului. Bătrâna se

întoarse şi o luă în direcţia pârâului. Gloata o urmă asemenea unei turme de oi mânată de păstor

Sam urca pintenul şi mai avea puţin până la stânci, când auzi strigăte înainte:

— Stai! Stai!

Simţurile îi spuneau că Morţii erau încă destul de departe, dar cu toate astea iuţi pasul şi scoase sabia. Luaţi prin surprindere, soldaţii îi făcură loc să urce. Lirael zăcea între stânci, fără suflare. Maiorul Greene o păzea cu doi soldaţi. La trei metri în faţă, alţi doi soldaţi stăteau aplecaţi deasupra unui tânăr, cu baionetele la gâtul său.

Tânărul stătea întins la pământ, tremurând ca varga. Avea hainele şi pielea arse, şi-şi pierduse aproape tot părul. Dar nu era o slugă Moartă. Sam realiză că bărbatul pârjolit nu era cu mult mai în vârstă ca el.

— Nu eu, nu eu, nu-s dintr-ai lor, vin pe urmele mele, ţipă el. Ajutaţi-mă vă rog!

— Cine eşti? întrebă maiorul Greene. Ce se petrece acolo?

— Sunt Timothy Wallach, gâfâi tânărul, şi nu ştiu ce se petrece! E un coşmar! Acel… nu ştiu ce e… Hedge mi-a omorât toţi muncitorii! A întins degetul spre ei şi şi-au dat duhul.

— Cine te urmăreşte? întrebă Sam.

— Habar n-am, suspină Tim. Erau oamenii mei. Acum nu ştiu ce sunt. Pe Krontas, de pildă, l-a lovit fulgerul, dar a continuat să fugă cu capul în flăcări. Sunt…

— Morţii, completă Sam. Ce treabă aveai la Forwin Mill?

— Sunt de la Universitatea din Corvere, şopti Tim.

Făcea mari eforturi să se stăpânească.

— Am construit ferma de fulgere pentru Nicholas Sayre. N-am… nu ştiu la ce foloseşte, dar nu-i lucru curat acolo. Trebuie s-o scoatem cumva din funcţiune! Nick a zis că va încerca, dar…

— Nicholas e acolo? i-o tăie Sam.

— Da, dar e ca vai de el. Abia dacă m-a recunoscut. Nu cred că mai poate face prea multe. Din gură îi ieşea fum alb…

Sam ascultă vorbele sale cu amărăciune. Fumul alb, îi spusese Lirael, e semnul că Distrugătorul a pus stăpânire pe fiinţa ta. Orice speranţă pentru prietenul său pieri. Nicholas era pierdut.

— Ce-i de făcut? întrebă Sam. Cum putem scoate ferma din funcţiune?

— În fiecare dintre cele nouă cutii de racord se găseşte câte un întrerupător, şopti Tim. Dacă le-am desface… Dar nu ştiu de câte circuite e nevoie. Sau… Ai putea să tai cablurile de alimentare pentru paratrăsnete. La o mie şi unu de paratrăsnete, lovite constant de fulger, ţi-ar trebui un echipament special…

Sam nu auzi ultima frază. Toată tristeţea pentru necazul lui Nick se risipi odată cu fiorul de gheaţă ce-i străbătu spinarea. Ridică mâna şi-l împinse pe Tim la o parte. Primul val de Morţi urma să dea năvala, iar orice discuţie despre cutii de racord şi alte asemenea dispozitive era pură pedanterie.

— Vin! strigă el.

Sări iute pe o stâncă şi intră în Legământ pentru a pregăti câteva vrăji devastatoare. Găsi pregătirea lor mult mai uşoară decât se aşteptase. Vântul bătea dinspre apus şi-n mod firesc ar fi trebuit să-ntâmpine dificultăţi de această parte a Zidului. Dar Legământul vibra puternic, aproape la fel de limpede şi de omniprezent ca-n Vechiul Regat. O bună parte din acea energie venea însă din interiorul său.

— Fiţi gata! răcni Greene, iar comanda sa fu transmisă mai departe de sergenţii şi caporalii ce comandau cercul de soldaţi format în jurul formei îngheţate a lui Lirael. Ţineţi minte, nu trebuie să se-atingă de Abhorsen!

— Abhorsen.

Preţ de o clipă, Sam închise ochii, încercând să-şi alunge suferinţa. Nu venise vremea să jelească

sau să-şi închipuie o lume fără părinţii lui. Valul de slugi Moarte cobora povârnişul, iuţind pasul de cum simţi apropierea Vieţii.

Sam pregăti vraja şi privi împrejur. Arcaşii aşteptau cu săgeţile pregătite, iar soldaţii cu baionete formau un zid în jurul lor. Greene şi Tindall stăteau alături, cu vrăjile la-ndemână. Lirael zăcea câţiva metri mai în spate, apărată de cordonul militar.

Dar unde era Mogget? Motanul alb era de negăsit.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI
Monstruozitatea Lathal

A cincea Poartă era o cascadă inversă. Râul se izbea de un perete nevăzut şi se căţăra pe el. Cărarea neagră ce traversa al Cincilea Hotar se sfârşea la mică distanţă de această cascadă răsucită, iar la mijloc se căsca un hău. De la marginea potecii, Lirael şi Căţeaua scrutau priveliştea ameţitoare. Era foarte derutant să vezi apa urcând acolo unde trebuia să coboare, dar, din fericire, înălţimile cascadei se pierdeau într-un cenuşiu difuz. Chiar şi-aşa, Lirael bănuia că gravitaţia nu funcţiona cum trebuie aici şi n-ar fi fost surprinsă să cadă în sus.

În fapt, ştia că odată ce-avea să rostească farmecul pentru a Cincea Poartă, urma într-adevăr să cadă în sus. Aici nu existau cărări sau trepte. Vraja pur şi simplu te proteja de furia cascadei.

— Ţine-te de zgarda mea, stăpână, spuse Căţeaua uitându-se la cascadă. Altfel, farmecul nu va avea efect asupra mea.

Lirael vârî sabia în teacă şi-şi petrecu degetele după zgarda Căţelei, simţind atingerea caldă şi familiară a Legământului. Deşi atinsese zgarda de mii de ori, o senzaţie stranie de *déjà-vu* puse stăpânire pe ea, de parcă ar fi cunoscut acele însemne de altundeva, dintr-o sursă relativ nouă. Dar n-avea timp să cugete.

Strânse puternic şi rosti cuvintele care urmau să le poarte de-a lungul cascadei răsucite. Arşiţa Magiei Libere îi pătrunse în gură şi în nări. În ritmul acesta, avea să-şi piardă vocea, dar măcar ar fi scăpat de răceala ancelstierrană… cel puţin în forma ei spirituală. Nu ştia cu exactitate ce urmări

aveau schimbările din Moarte asupra trupului viu, decât că, odată ucisă aici, avea să moară şi în Viaţă.

Vraja întârzia să-şi facă efectul şi Lirael fu pe punctul să rostească încă o dată cuvintele, dar tocmai atunci, o pânză de apă se miji din cascada răsucită, întinsă şi subţire, asemenea unui bizar tentacul. Traversă tremurătoare hăul care despărţea apa de poteca întunecată şi se încolăci ca o pătură în jurul lui Lirael şi a Căţelei, dar fără să le atingă. Apoi se înălţă cu amândouă spre cascadă, în cadenţa şuvoiului vertical.

Suiră aşa câteva minute, până ce hotarul de sub ele se făcu nevăzut în lumina cenuşie şi difuză. Dintr-odată, braţul de apă se opri, deşi cascada îşi continua probabil neabătută drumul spre infinit şi-şi aruncă pasagerii de cealaltă parte a apei.

Lirael închise ochii în faţa contactului iminent cu ceea ce simţurile şi judecata îi spuneau că e o stâncă, dar aici logica umană înceta să funcţioneze, cum bine o dovedea gravitaţia răsturnată. Aşa ajunseră în al Şaselea Hotar. Aici, râul se preschimba într-un lac puţin adânc şi nemişcat. Pretutindeni în jur roiau Morţii.

Prezenţa lor era atât de puternică, încât Lirael avu impresia că se aflau chiar lângă ea. Unii dintre ei pândeau probabil în apă. Lirael dădu îndată drumul Căţelei şi o scoase pe Nehima, care vibră în mâna ei.

Sabia şi clopoţelul aveau să-i ţină la respect pe mulţi dintre ei. Majoritatea zăboveau aici până ce forţe misterioase îi forţau să-şi continue drumul, căci le era cu neputinţă să se-ntoarcă. Foarte puţini încercau să ia din nou drumul Vieţii şi, de cum zăriră scânteia Vieţii din Lirael, tânjiră însetaţi după ea. Alţi necromanţi le potoliseră setea şi îi întorseseră de la pragul celei de-a Noua Porţi, cu sau fără voia lor. Aceasta e tânără, gândeau ei, pradă uşoară pentru un stăpân al Morţilor, dacă se afla cumva prin apropiere.

Şi într-adevăr, erau trei.

Trei umbre uriaşe cu tăciuni aprinşi în ochi se plimbau maiestuos printre spiritele mărunte. Cu trei mai mult decât şi-ar fi dorit ea să întâlnească.

Din fericire, *Cartea Morţilor* oferea soluţii pentru o astfel de confruntare, în al Şaselea Hotar. Pe deasupra, nu era singură, o avea alături pe Căţeaua Obraznică.

Cei trei Morţi îngrozitori se năpustiră spre ea, iar Lirael îl scoase pe Saraneth în locul lui Ranna. De data aceasta, izbuti să se stăpânească şi îl sună, alăturând glasului său profund toată îndârjirea de care era în stare.

Glasul puternic al lui Saraneth răzbătu până-n adâncurile hotarului. La auzul său, mortăciunile ezitară, pregătindu-se să-l înfrunte pe acest necromant obraznic care dorea să le înstăpânească.

Apoi sloboziră un hohot de râs ca isteria unei mulţimi în care absurdul se împletea cu mâhnirea. În mod clar, acest necromant era atât de incompetent încât îşi concentrase voinţa pe spiritele mărunte care împânzeau hotarul.

Fără a se opri din râs, cei trei morţi se repeziră lacomi înainte, aruncându-şi priviri fugare unul altuia, cu speranţa de a-i da la o parte. Căci cel care ajungea primul la necromant urma să se înfrupte cu seva Vieţii lui. Viaţa şi puterea erau singurii însoţitori de nădejde în lungul drum spre ieşirea din Moarte.

La început, nu băgară de seamă spiritele care se agăţaseră de picioarele lor şi le rodeau gleznele, tot aşa cum un om ignoră câteva înţepături de ţânţar.

Dar tot mai multe spirite ieşeau din apă şi se năpusteau asupra lor, aşa că cei trei Stăpâni îşi luară răgazul să le rupă în bucăţi sau să le sfâşie cu fălcile lor înflăcărate. Acum nu mai râdeau, ci răcneau furioşi, făcând pământul să se cutremure sub paşii lor.

Preocupat cu spiritele mărunte, Mortul din apropierea ei nu observă că o vrajă a Legământului menită să-i dezvăluie numele îi dădea târcoale. N-o văzu nici pe Lirael, care înaintase prin valul de mortăciuni mărunte.

Când într-un final o observă, era prea târziu. În locul poruncitorului Saraneth, creatura auzi cântul milităros al lui Kibeth, special dezlănţuit pentru urechile sale. De glasul său nu te puteai ascunde, chiar şi după ce clopoţelul înceta să mai sune.

— Lathal, Monstruozitate ce eşti! porunci Lirael. Ţi-a sosit ceasul. Ascultă chemarea celei de-a Noua Porţi şi treci de partea cealaltă!

Lathal scoase un ţipăt trădând un mileniu de chinuri. Cunoştea acel glas, căci răzbătuse în Viaţă de două ori în ultimii o mie de ani, şi de fiecare dată, indiferent de mânuitor, fusese izgonit de acel sunet rece. Până acum izbutise să scape de chemarea ultimei Porţi. De-acum înainte, Lathal nu avea să mai cunoască lumina soarelui şi dulcea sevă a creaturilor vii. Era mult prea aproape de poarta finală, iar chemarea era prea puternică.

Drubas şi Sonnir auziră glasul clopoţelului şi-al mânuitorului, precum şi ţipătul lui Lathal şi înţeleseră că n-aveau de-a face cu un necromant nesăbuit, ci cu Abhorsenul în persoană. Unul nou, căci pe cel vechi îl ştiau şi ar fi luat-o imediat la fugă. Mânuia o sabie nouă, pe care aveau să şi-o amintească de-acum înainte.

Urlând fără încetare, Lathal o luă înapoi prin apă, poticnindu-se la tot pasul în mortăciunile care se agăţau de picioarele lui. Se zvârcoli din toate puterile, încercând să se-ntoarcă, dar fără succes.

Lirael nu-l urmă pentru a nu risca să fie trasă prin cea de-a Şasea Poartă odată cu el. Observă cu un amestec de satisfacţie şi mâhnire că ceilalţi doi Stăpâni o zbughiseră, tăindu-şi drum prin spiritele care refuzau cu îndârjire să le dea drumul.

— Stăpână, mă laşi să-i prind? întrebă Căţeaua nerăbdătoare, pornind pe urmele celor două umbre

uriaşe. Hai, te rog!

— Nu, rosti Lirael cu hotărâre. Pe Lathal l-am luat pe nepregătite. Ceilalţi doi vor fi mult mai atenţi acum şi mult mai periculoşi împreună. Plus că n-avem timp de pierdut.

Brusc, ţipătul lui Lathal amuţi, iar râul se învolbură la picioarele ei. Lirael se înfipse bine în pământ şi se sprijini de trupul zdravăn al Căţelei. Preţ de câteva minute, râul goni spre Poartă, iar Lirael se luptă să rămână la suprafaţă, apoi tot la fel de brusc, curentul se domoli şi apele din al Şaselea Hotar erau din nou calme.

Fără a zăbovi o clipă, Lirael porni spre punctul unde urma să invoce a Şasea Poartă. Spre deosebire de celelalte hotare, Poarta de-aici nu se afla într-un loc anume. La răstimpuri, apărea te miri unde, şi-atunci pândea un mare pericol, sau putea fi deschisă oriunde în apropierea celei de-a Cincea Porţi.

Ca să nu aibă surprize, Lirael o vârî pe Nehima în teacă şi apucă zgarda Căţelei. Intonă apoi vraja, umezindu-şi din când în când buzele pentru a mai domoli arşiţa Magiei Libere.

Pe măsură ce vraja prindea formă, apa din jurul lor se scurse, lăsând în urmă un petic de uscat cu raza de trei metri. Când ultimul strop de apă fu înlăturat, peticul începu să se scufunde, întâi încet, apoi tot mai iute, până ajunseră la fundul unui puţ îngust şi uscat, săpat adânc într-un munte de apă.

Ca la un semn, pereţii acvatici se prăbuşiră cu un vuiet infernal, revărsându-se în toate direcţiile. După ce apele spumegânde se mai potoliră, râul crescu din nou până la înălţimea gleznelor, reluându-şi cursul grăbit.

Se aflau în cel de-al Şaptelea Hotar. Înaintea lor se înălţa prima dintre cele trei porţi ce mărgineau adâncurile Morţii. A Şaptea Poartă se înfăţişa ca un cordon nesfârşit de flăcări ce ardeau în nuanţe stranii pe luciul apei, răspândind o lumină

strălucitoare ce tulbura ochiul după veşnicul cenuşiu din celelalte hotare.

— Ne apropiem, rosti Lirael cu un amestec de uşurare şi nelinişte. Uşurare că izbutiseră să ajungă aici; nelinişte pentru ceea ce-i aştepta înainte.

Dar căţeaua privea în urmă, cu urechile ciulite şi nu păru să-i dea importanţă. Brusc, se uită în ochii ei şi îi spuse:

— Stăpână, urmăritorul nostru e foarte aproape. Cred acum că e Hedge! Să ne grăbim!

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU
Planul misterios al lui Mogget

Nick se ridică anevoie şi se sprijini de uşă. Găsise pe jos un cui îndoit şi, cu toate că nu-şi mai amintea exact cum funcţionează lacătele, încercă pentru a doua oară să pătrundă în clădirea de beton care găzduia cutia de racord, vitală pentru bunul mers al fermei de fulgere.

N-auzea decât vuietul tunetelor şi nu putea să-şi înalţe privirile de teama trăsnetelor, care cădeau în apropierea lui. Drăcia din el ar fi vrut să-i abată ochii spre emisfere, să verifice dacă erau încărcate cum trebuie pe platforma de bronz. Însă, chiar dacă ar fi cedat impulsului, nu mai avea suficiente forţe să se supună.

Căzu la pământ şi scăpă cuiul printre degete. Pipăi după el, ştiind că nu mai există speranţe. Oricât de zadarnice-i erau încercările, trebuia să facă ceva.

Simţi o atingere pe obraz şi tresări. O altă atingere, aspră şi mai umedă ca negura. Nick miji încet ochii, gata să înfrunte strălucirea albă a fulgerului.

Şi-ntr-adevăr, fulgerul lovi puternic, dar prin strălucirea lui întrezări o altă albeaţă, mai plăcută vederii. Era un pisoi alb, care-l lingea cu delicateţe pe faţă.

— Valea! bolborosi Nick, dar glasul păru un chiţcăit în simfonia de tunete.

Flutură din mână şi adăugă:

— Te va lovi fulgerul.

— Mă cam îndoiesc, îi şopti Mogget în ureche. De altminteri, am hotărât să te iau cu mine. Din nefericire. Poţi să umbli?

Nick scutură din cap şi descoperi cu mirare că mai avea lacrimi de vărsat. Nu era surprins că vorbea cu o pisică. Lumea se năruia în jurul său şi orice era posibil.

— Nu, murmură el. Am ceva în mine, pisoiule, şi nu vrea să-mi dea drumul.

— Atenţia Distrugătorului e abătută în altă parte.

Slugile Moarte încărcau neabătute cea de-a doua emisferă care era aşezată pe platforma vagonului. Ochii verzi ai pisicii oglindeau panoplia de fulgere, dar nu clipeau.

— Nici Hedge nu-i pe fază, adăugă el.

Mogget inspectase zona cu atenţie şi-l descoperise pe Hedge în cimitirul fostului mare târg. Necromantul zăcea într-un mormânt de gheaţă, plecat fără îndoială pe tărâmul Morţii pentru a-şi chema întăriri. Din câte vedea era destul de priceput, căci pretutindeni în jur cadavrele ieşeau cu sutele din pământ.

Ceva îi spunea lui Nick că asta era ultima lui şansă, că animalul vorbitor din faţa sa era asemenea câinelui din vise, legat cumva de Lirael şi de prietenul lui, Sam. Cu ultimele forţe reuşi să se ridice în capul oaselor şi încremeni. Era prea ostenit şi mult prea aproape de emisfere pentru a mai face un pas.

Mogget îl fixă cu privirile, dând din coadă iritat.

— Dacă de-atâta eşti în stare, va trebui să te car.

— C… cum? îngăimă Nick.

Nici prin gând nu-i trecea cum ar fi putut o făptură aşa măruntă să poarte pe braţe un om în toată firea. Sau chiar şi unul aşa sleit ca el.

Mogget se ridică în două labe şi, fără să-i răspundă, îşi începu transformarea.

Nick se holba la pata albă care până în urmă cu câteva clipe fusese un pisoiaş. Fulgerele îi

umpleau ochii de lacrimi. Animalul se preschimbase sub privirile lui, dar Nick refuza să-şi dea crezare ochilor.

În locul pisoiaşului stătea acum un bărbat scund, subţire în brâu, cu păr bălai şi piele străvezie de albinos, cu toate că n-avea ochii roşii, ci verzui-strălucitori, migdalaţi ca… ca ochii motanului. La brâu, purta o cingătoare de piele roşie, de care era agăţat un clopoţel argintiu, iar manşetele robei albe erau presărate cu cheiţe argintii, aceleaşi cheiţe pe care Nick le zărise pe mantia lui Lirael.

— Bun, roti Mogget, precaut.

Simţea fragmentul Distrugătorului în Nick şi chiar dacă restul spiritului său era preocupat cu contopirea, trebuia să aibă mare grijă. Hotărî să folosească un vicleşug.

— Te voi ridica şi vom căuta un loc potrivit de unde să asistăm la unirea emisferelor.

De cum auzi de emisfere, Nick simţi că-i ia pieptul foc. Da, erau aproape, foarte aproape…

— Trebuie să supervizez lucrările, rosti el răguşit.

Închise ochii şi imaginea emisferelor apăru în mintea lui, mai strălucitoare ca orice fulger.

— S-au încheiat lucrările, îl linişti Mogget.

Îl ridică în spinare cu braţele sale surprinzător de vânjoase, având grijă să nu-i atingă pieptul. Se asemăna cu o furnicuţă ce ducea o încărcătură mult mai mare ca ea.

— Mergem să căutăm un loc mai bun, de unde să putem privi momentul contopirii.

— Un loc mai bun, bolborosi Nick.

Cuvintele avură darul să-i aline arşiţa din piept şi să-i redea propriile gânduri.

Deschise ochii şi privirile sale le întâlniră pe cele ale purtătorului său, dar nu reuşi să le desluşească tâlcul. Vedea cumva teamă sau entuziasm?

— Trebuie să oprim contopirea! horcăi el.

Durerea se întoarse cu forţe sporite şi urletul lui Nick se pierdu în simfonia tunetelor. Şopti ceva, iar Mogget se aplecă să-l asculte.

— Pot să-ţi arăt… să deşurubezi… cutiile de racord… decuplezi cablurile mari…

— Nu mai e timp.

Mogget îşi începu slalomul printre paratrăsnete, ferindu-se şi legănându-se cu o clarviziune care-i trăda puterea de a prezice dansul fulgerelor.

În urma lor, unul dintre puţinii slujitori ai lui Hedge rămaşi în viaţă cuplă cablurile mari la platforma pe care era aşezată emisfera. Vagoanele se aflau pe scurta linie ferată, la cincizeci de metri unul faţă de celălalt, iar emisferele fuseseră poziţionate în aşa fel încât părţile lor plate să stea faţă în faţă. Cablurile intrau în cadrul de bronz pe care erau amplasate cele două bucăţi de metal. Greu de ghicit cum aveau de gând să apropie vagoanele, dar în mod clar acesta era planul.

Ţăruşii metalici loviţi de fulger alimentau deja emisferele, împrăştiind scântei albastre în jurul vagoanelor. Mogget simţea lăcomia cu care sorbea Distrugătorul energia furtunii şi nerăbdarea de-a ieşi din temniţele sale argintii.

Iuţi pasul, dar nu prea tare, pentru a nu trezi suspiciunea fragmentului din trupul lui Nick. Dar tânărul zăcea liniştit în braţele lui. O parte din el era fericită pentru că nimic nu mai putea împiedica unirea emisferelor, alta era necăjită că nu acţionase la timp.

Orannis începea deja să forţeze laţurile. Fulgerele nu mai cădeau în jurul emisferelor, ci ieşeau din ele, de parcă împinse de-o mână nevăzută. În loc să se concentreze în jurul vagoanelor-platformă, fulgerele loveau din ce în ce mai mult ţăruşii de metal care împânzeau dealul, iar descărcările se înteţiseră. Dacă până nu demult câte nouă trăsnete loveau în preajma emisferelor, o dată la un minut, sute de trăsnete cădeau acum pe toată suprafaţa fermei.

În câteva minute nu se mai zărea urmă de fulger în miezul furtunii, dar, puţin mai jos, o lucire stranie cuprinse emisferele proaspăt încărcate cu puterea cerurilor. Mogget aruncă mai multe priviri în urmă şi zări umbrele care se zvârcoleau în adâncul metalului argintiu. În cele din urmă, umbrele se strânseră în zonele plate, luptându-se cu forţele care le ţineau încă separate.

Fulgerele continuau să brăzdeze cerul, însoţite de vuietul constant al tunetelor. Emisferele străluceau tot mai puternic, iar umbrele se întunecau văzând cu ochii. Roţile ruginite scrâşniră ascuţit şi vagoanele se puseră în mişcare.

— Emisferele se contopesc, strigă Mogget şi o luă la goană în susul dealului, şerpuind printre paratrăsnete. Se încovoiase pentru a-l feri pe Nick de fulgerele care loveau cu furie pretutindeni în jur.

Fărâma de metal argintiu din inima lui Nick începu să tremure, simţind chemarea întregului. Pentru o fracţiune de secundă, se lipi de peretele inimii, gata să-şi taie drum spre ieşire. Dar forţa de atracţie nu era suficient de mare şi pe deasupra era prea departe. În loc să ţâşnească prin carne şi os, fragmentul Distrugătorului se lăsă purtat pe culoarul unei artere, refăcând drumul străbătut în urmă cu un an.

Sam îşi coborî mâna, iar Sluga, mistuită de focul auriu al Legământului, scoase un ţipăt şi se prăbuşi. Se zvârcoli de câteva ori şi se târî după doi copaci în flăcări. Fumul se înălţa în spirale, ca o avangardă a enormului tăvălug de ceaţă venit de peste creastă.

— Păcat că săgeţile mele nu au acelaşi efect, rosti sergentul Evans. Trăsese câteva săgeţi de argint în acelaşi Mort, dar nu făcuseră altceva decât să-l încetinească puţin.

— Spiritul e încă aici, spuse Sam mohorât. Doar că acum trupul acela îi e inutil.

Simţea cum mulţi Morţi urcă prin ceaţă, pe cealaltă parte a crestei. Deocamdată, reuşiseră să respingă primul atac. Nu era mare ispravă, cu doar o mână de Slugi.

— Probabil ne ţin la distanţă cât timp îşi pregătesc atacul principal, rosti maiorul Greene, dând un bobârnac căştii ca să îşi şteargă sudoarea de pe frunte.

— Da, aprobă Sam.

Ezită, apoi spuse într-o suflare:

— Peste deal sunt cam o sută de Slugi şi le vin tot mai multe întăriri.

Se uită peste umăr la trupul căptuşit cu gheaţă al lui Lirael şi apoi la cercul de soldaţi. Erau tot mai puţini. Niciunul nu căzuse victimă Morţilor; cei mai mulţi dintre ei o luaseră la sănătoasa, prea speriaţi să mai lupte. Maiorul îi lăsase să plece, mormăind că nu-l lăsa inima să-i împuşte când întreaga companie nu avea ce căuta acolo în primul rând.

— Ce n-aş da să ştiu ce se întâmplă cu Lirael şi cu emisferele alea, bată-le-ar Legământul! izbucni Sam.

— Întotdeauna aşteptarea te omoară, zâmbi Greene. Dar, într-un fel sau altul, nu cred că vom mai aştepta prea mult. Ceaţa coboară peste creastă. Ne va acoperi în câteva minute.

Sam îşi îndreptă din nou privirea spre creastă. Era limpede ca lumina zilei; ceaţa înainta mai repede, tentacule lungi şerpuiau pe pantă deschizând calea zidului de ceaţă. În acelaşi timp, simţi un mare număr de morţi coborând de pe creastă.

— Uite-i că vin! strigă maiorul. Ţineţi-vă bine, flăcăi!

Sam îşi dădu seama că erau prea mulţi şi că nu avea rost să folosească vrăji. Ezită preţ de o clipă, apoi scoase naiul pe care îl primise de la Lirael şi-l duse la gură. Poate că nu era el Viitoarea

Abhorsen, dar trebuia să ţină locul mătuşii sale în faţa năvalei de Morţi.

Nici nu se mai uită la maior. Toată atenţia îi era îndreptată spre Morţi şi spre naiul din mână. Îşi puse buzele pe tubul lui Saraneth, trase aer în nări şi suflă. Sunetul clar şi puternic al naiului tăie prin tunete şi prin ceaţă.

Sam îşi canaliză voinţa prin acel sunet, o văzu cu ochii minţii întinzându-se peste câmpul de luptă, cuprinzând mai bine de cincizeci de Slugi. Simţi cum încetinesc şi cum i se împotrivesc. Spiritele din ele căutau cu furie să mâne carnea moartă tot înainte.

Pentru o clipă, toate erau sub controlul său şi Slugile încremeniră, ca nişte statui groteşti încununate cu lauri de ceaţă. O ploaie de săgeţi se abătu asupra lor, iar soldaţii mai apropiaţi de ele se repeziră să le hăcuiască picioarele sau să le străpungă genunchii cu baionetele.

Spiritele care sălăşluiau în carnea moartă încă i se împotriveau, iar Sam realiză că nu le poate subjuga întru totul. Câtă vreme glasul lui Saraneth încă răsuna pe pantele dealului, tânărul duse gura spre tubul în care dormea puterea lui Ranna. Însă fu nevoit să-şi recapete răsuflarea şi, în acel scurt moment, sunetul lui Saraneth se risipi, odată cu voinţa lui Sam. Pierdu controlul asupra Morţilor, care se buluciră din nou pe pinten, înfometaţi de Viaţă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI
A Noua Poartă

Lirael şi căţeaua străbătură al Şaptelea Hotar în fugă şi nu se opriră nici măcar când Lirael rosti vraja pentru deschiderea celei de-a Şaptea Porţi. Cordonul de foc se cutremură la cuvintele ei, apoi se înălţă într-o boltă îngustă pentru a le permite trecerea.

Când trecu pe sub boltă, trase cu coada ochiului în urmă şi zări o siluetă umană învesmântată în flăcări şi umbre, cu o sabie roşie de foc în mână.

Ajunseră în al Optulea Hotar şi Lirael fu nevoită să rostească pe nerăsuflate o vrajă pentru a bloca un val de flăcări care se înălţă de pe luciul apei, în urma lor. Flăcările erau primejdia cea mai de temut în acest Hotar. Unele erau purtate pe suprafaţa râului de curenţi misterioşi, altele izvorau de te-miri-unde.

Lirael se feri la timp din calea văpăii şi o luă la goană. Brusc, pretutindeni în jurul ei ţâşniră flăcări, unele iuţi, altele mai domoale. Teama puse stăpânire pe ea şi sprânceana începu să-i tresalte spasmodic, aşteptând dintr-o clipă în alta atacul lui Hedge.

Lătratul Căţelei îndepărtă o încrengătură densă de flăcări, pe care Lirael nici măcar n-o zărise, preocupată fiind cu cele pe care le vedea şi cu primejdia din urmă.

— Uşurel, stăpână, o calmă Căţeaua. Vom părăsi în curând acest Hotar.

— Hedge! îngăimă Lirael, apoi rosti două cuvinte pentru a izbi o limbă uriaşă de foc în alta, dezlănţuind dansul flăcărilor, care parcă prinseseră viaţă.

Acum că se mişcau, nu mai arătau deloc a pete uleioase, ci păreau mai degrabă lighioane. Se deosebeau de flăcările obişnuite şi prin faptul că nu răspândeau fum.

— L-am văzut pe Hedge, repetă ea, acum că nu mai era în pericol de a fi arsă de vie. În spatele nostru.

— Ştiu, spuse Căţeaua. Când ajungem la cea de-a Opta Poartă, tu o iei înainte, iar eu voi încerca să-l opresc.

— Nu! strigă Lirael. Trebuie să vii cu mine! Nu mi-e teamă de el, doar că… a căzut la momentul nepotrivit!

— Ai grijă! lătră Căţeaua, şi amândouă săriră în lături pentru a evita o minge uriaşă de foc.

Lirael simţi arşiţa pe gâtlej şi se încovoie pentru a tuşi, moment în care râul o prinse de picioare, încercând s-o tragă la fund.

Şi aproape că izbuti. Lirael alunecă, dar căzu doar până la brâu, apoi se sprijini de sabie şi se îndreptă cu un salt sprinten.

Căţeaua se scufundase deja ca să o tragă pe stăpâna ei la suprafaţă, şi ieşi din apă udă leoarcă şi ruşinată, căci Lirael nu numai că se ridicase în picioare, dar era aproape uscată.

— M-am gândit că te-ai scufun… murmură ea, apoi lătră la flăcările din apropiere, nu doar ca să îndepărteze primejdia, ci şi să schimbe subiectul.

— Haide! rosti Lirael.

— Voi sta la pândă şi-l voi lua pe nepregătite… începu Căţeaua, dar Lirael se-ntoarse şi-o prinse de zgardă.

Căţeaua se lăsă pe burtă cu încăpăţânare, forţând-o pe Lirael să tragă de ea din răsputeri.

— Vii cu mine! porunci Lirael, cu tremur în glas. Când va sosi momentul, îl vom înfrunta împreună pe Hedge. Până una alta, hai s-o luăm din loc!

— Bine, mormăi Căţeaua.

Se ridică şi se scutură, împroşcând-o pe Lirael din cap până-n picioare.

— Vreau să fim împreună, orice s-ar întâmpla, adăugă Lirael cu glas scăzut.

Căţeaua se uită mişcată la ea, dar nu spuse nimic. Lirael ar fi vrut să mai rostească ceva, dar arşiţa flăcărilor năpustite asupra lor îi topi cuvintele în gâtlej.

Alungă focul cu o nouă vrajă şi porniră umăr la umăr. După câteva minute, pătrunseră cu încredere prin zidul de întuneric al celei de-a Opta Porţi, într-o bezňă desăvârşită. Lirael nu vedea nimic, nu auzea nimic şi nu-şi mai simţea trupul. Se simţea asemenea unui spirit eliberat de carne, separat de orice stimul extern.

Dar se aşteptase la una ca asta şi, cu toate că nu-şi simţea limba şi buzele şi nici nu-şi auzea propriul glas, rosti vraja ce avea să-i poarte prin întunecime spre al Nouălea şi cel din urmă Hotar.

Al Nouălea Hotar se deosebea cu totul de celelalte tărâmuri ale Morţii. De cum trecură de poartă, lumina năvăli în ochii lor şi Lirael fu nevoită să-şi acopere privirile. Râul îşi mai domoli avântul, trecând acum doar ca o adiere peste gleznele ei. Totodată, apa era mai caldă şi nu-i mai dădea fiori de gheaţă ca-n celelalte hotare.

Până acum, se simţise mereu claustrată, din cauza eternului văzduh cenuşiu ce mărginea priveliştea. Aici, lucrurile erau complet pe dos. La vederea râului sclipitor ce se-ntindea la nesfârşit în jur, Lirael fu cuprinsă de sentimentul nemărginirii.

Privi în sus şi pentru prima oară zări altceva decât cenuşiul acela mohorât şi difuz. Cu totul altceva. Deasupra ei se-ntindea cerul nopţii, presărat cu o puzderie de stele ce creau impresia unui vast nor strălucitor. Nu se zăreau constelaţii. Doar o mulţime de stele ce străluceau la fel de puternic ca soarele, dar împrăştiau o lumină mai blândă.

Lirael simţi chemarea stelelor şi inima-i tânji după glasul lor. Îşi vârî sabia-n teacă, clopoţeii în bandulieră şi ridică mâinile spre cer. Îşi luă încet zborul şi părăsi strânsoarea râului, lăsând în urmă mici vălurele şi un oftat prelung.

Morţii se înălţau şi ei la cer. Morţi mari şi mici, de toate formele şi culorile, urcau împreună spre marea de stele, unii mai încet, alţii aşa de iute că abia se zăreau.

O părticică din mintea ei o sfătui să n-asculte de chemarea celei de-a Noua Porţi. Valul de stele era ultimul hotar, moartea finală, de unde nu exista cale de întoarcere. Aceeaşi părticică îi aminti cu glas stăruitor de responsabilităţi, de Orannis, de Căţeaua Obraznică, de Sam, de Nick şi de întreg tărâmul Vieţii. Se zbătea şi încerca din răsputeri să alunge sentimentul puternic de linişte şi odihnă oferit de stele.

— Nu încă, striga vocea. Nu încă.

Brusc, stelele se retraseră către depărtări insondabile. Lirael clipi, scutură din cap şi căzu cu un pleoscăit în apă, lângă Căţea, care se holba încă la cerul înstelat.

— De ce nu m-ai oprit? o luă la rost Lirael, speriată de-a binelea.

Încă puţin şi n-ar mai fi putut să se-ntoarcă. Ar fi rămas pe veci în tărâmul de după a Noua Poartă.

— Toţi cei care ajung aici trebuie să treacă singuri de această încercare, şopti Căţeaua.

Stătea în continuare cu ochii aţintiţi la boltă.

— Tuturor le vine rândul să moară. Unii nu cunosc sau vor să amâne momentul, dar adevărul e că nu există scăpare. Iar cei care zăresc stelele Porţii, ştiu asta. Mă bucur că te-ai întors, stăpână.

— Şi eu, rosti Lirael tulburată.

Morţii ieşeau în continuare din voalul întunecat al celei de-a Opta Porţi. De fiecare dată când îl zărea pe câte unul, se temea să nu fie Hedge. Pe unii doar îi simţea, dar cu toţii se ridicau la ceruri de cum intrau, făcându-se nevăzuţi printre stele.

Hedge întârzia să apară, deşi era la doar câteva minute în urma lor.

Privirile Căţelei erau în continuare aţintite spre cer. Brusc, Lirael înţelese ce se petrece şi îngheţă de spaimă. Doar n-avea de gând să răspundă chemării…

Într-un târziu, Căţeaua îşi coborî privirile şi lătră scurt.

— Nici mie nu mi-a sosit timpul.

Lirael răsuflă uşurată.

— Stăpână, n-ar trebui facem ce ne-am propus?

— Ba da, rosti Lirael posomorâtă, ştiind că irosise destul timp.

Îşi petrecu degetele peste oglinda neagră din desaga ei.

— Dar dacă apare Hedge, câtă vreme mă uit în oglindă?

— Dacă n-a intrat până acum, probabil nici n-o să mai vină, răspunse Căţeaua, adulmecând prin râu. Puţini necromanţi se aventurează până la a Noua Poartă, fiindcă însăşi natura lor e de a-i rezista chemării.

— Aha, făcu ea, liniştită de cele auzite.

— Dar sigur ne va aştepta undeva pe calea de întoarcere, continuă Căţeaua, năruindu-i speranţele. Deocamdată, te păzesc eu.

Lirael îi răspunse cu un zâmbet stingher, care cuprindea toată dragostea şi recunoştinţa ei pentru prietenul patruped. Era vulnerabilă în ambele lumi, în Viaţă, cu trupul păzit de Sam, iar acum în Moarte, cu spiritul sub protecţia Căţelei.

Însă trebuia să-şi continue misiunea, indiferent de riscuri.

Mai întâi îşi împunse vârful degetului cu Nehima. Apoi, luă Oglinda Neagră şi o deschise cu hotărâre. Un strop de sânge îi căzu din deget, dar sus înspre cer, nu în râu. Lirael nu observă. Încerca să-şi amintească pasaje din *Cartea Amintirilor şi a Uitării.* Apropie degetul de oglindă şi lăsă o singură picătură să cadă pe suprafaţa opacă.

Picătura se răspândi, lucind pe întinderea întunecată a sticlei.

Ridică Oglinda şi o apropie de ochiul drept, ţinându-l pe cel stâng aţintit spre împrejurimi. Sângele înroşi Oglinda, dar dispăru din vedere când îşi concentră privirea în ea şi întunecimea se risipi. Lirael desluşea un alt loc prin oglindă, dar încă zărea luciul apelor din al Nouălea Hotar. Cele două viziuni se contopiră, iar tânăra privi cum soarele o ia îndărăt prin apele Morţii şi simţi cum cade din ce în ce mai repede într-un trecut îndepărtat.

Se gândi ce anume voia să vadă şi îşi atinse pe rând fiecare din clopoţeii de la bandulieră.

— Prin voia sângelui, grăi ea, cu glas tot mai puternic şi încrezător cu fiecare cuvânt rostit, prin voia dreptului înnăscut, prin voia Legământului şi prin voia celor Şapte care l-au făurit, cer să privesc prin vălul timpului, la începuturi. Cer să fiu martoră la înlănţuirea lui Orannis şi să aflu ce trebuie făcut şi cum. Aşa să fie!

Mult după ce terminase de vorbit, soarele încă se mişca îndărăt, însoţit de mulţi alţi sori, până când toţi se contopiră într-unul singur, care o orbi cu lumina sa. Apoi lumina se risipi în bezna unui neant. În hăul întunecat strălucea o singură luminiţă, iar fata căzu spre ea. Curând, luminiţa deveni o lună şi apoi o planetă gigantică pe care nu o putea cuprinde cu privirea. Cădea prin cerul planetei, spre un deşert care se întindea în toate zările. Lirael presimţea cumva că nu există nimic în afară de el. Nimic nu mişca pe pământul ars şi pustiit. Nimic nu creştea, nu trăia acolo.

Lumea de sub ea se învârtea tot mai repede şi Lirael zări timpuri chiar mai străvechi, văzu cum întreaga viaţă fusese distrusă. Pe urmă, căzu prin alţi sori şi înaintea ei se deschise un alt neant, o altă lume ce avea să devină un pustiu.

De şase ori la rând, Lirael asistă la stingerea unei lumi. A şaptea oară, îşi văzu propria lume.

Ştia cumva asta, deşi niciun reper nu-i amintea de ea. Îl zări pe Distrugător alegându-i lumea, dar de astă dată o aleseseră şi alţii. Acela avea să fie câmpul de luptă unde îl vor înfrunta pe Distrugător, unde se vor alege tabere o dată pentru totdeauna.

Imaginile care se perindară apoi înaintea ochilor păreau să ţină multe zile, zile de carnagiu şi oroare. Însă cu celălalt ochi o zărea pe Căţea făcând ture înainte şi-napoi, dându-şi astfel seama cât de puţin timp trecuse în Moarte.

Într-un sfârşit nu mai suportă ce vedea. Îşi închise ochii, închise oglinda şi se lăsă încet pe genunchi, cu micuţa cutie de argint la piept. Apa caldă ce o înconjura nu-i oferea mângâiere. Când deschise ochii, Căţeaua o linse pe obraz, privind-o cu îngrijorare.

— Trebuie să ne grăbim, rosti Lirael ridicându-se în picioare, înainte nu am înţeles cu adevărat… Trebuie să ne grăbim!

Porni spre a Opta Poartă şi îşi trase sabia şi clopoţelul cu hotărâre reînnoită. Fusese martoră la ce era în stare Orannis să facă şi era mult mai groaznic decât ce-şi imaginase ea. Pe bună dreptate i se spunea Distrugătorul. Singura lui menire era să distrugă, iar Legământul fusese cel care îl oprise. Ura toate vieţuitoarele şi nu voia decât să le nimicească. Şi avea puterea să o facă.

Doar ea ştia cum putea fi cetluit din nou. Avea să fie greu, poate chiar imposibil. Însă era unica lor şansă, iar Lirael era mai decisă ca oricând să se întoarcă în Viaţă. Trebuia să o scoată la capăt. Pentru ea însăşi, pentru Căţea, Sam, Nick, maiorul Greene şi oamenii săi, pentru toţi oamenii din Ancelstierre care ar fi murit fără să ştie măcar că sunt în pericol şi pentru toţi aceia din Vechiul Regat. Pentru verişoarele sale Clayre. Chiar şi pentru mătuşa Kirrith…

Mintea îi vuia cu gânduri la ei toţi şi la responsabilitatea ei pe măsură ce se apropia de a

Opta Poartă. Însă, când deschise gura, gata să rostească vraja de deschidere, o flacără lumină întunericul Porţii.

Înfăşurat în flăcări, Hedge ţâşni spre Lirael şi-i izbi braţul stâng cu sabia, atât de tare încât îl scăpă pe Saraneth, al cărui clinchet fu înecat de apele râului. Zăngănitul oţelului vrăjit pe armura de gathre răsună peste întinderea de ape. Armura rezistă, dar chiar şi aşa braţul ei aproape se frânse sub lovitura primită, a doua oară în câteva zile.

Abia reuşi să pareze cel de-al doilea atac, spre cap. Făcu un salt înapoi şi-i opri calea Căţelei, care era gata să se repeadă la necromant. Durerea îi străbătea braţul, până la umăr şi gât. Strânse din dinţi şi duse mâna după un clopoţel.

Hedge se dovedi mai rapid. Avea deja un clopoţel în mână şi sună din el. Lirael recunoscu glasul lui Saraneth şi se pregăti să i se împotrivească. Însă clinchetul nu era însoţit de nimic. Nu simţea nici porunca clopoţelului, nici înfruntarea de voinţe.

— Şezi! porunci Hedge, şi Lirael îşi dădu abia atunci seama că necromantul îndreptase puterea lui Saraneth asupra Căţelei.

Mârâind, aceasta încremeni cu membrele posterioare încordate, gata să sară. Dar era sub vraja lui Saraneth şi nu se putea urni.

Lirael dădu ocol Căţelei, căutând să taie braţul în care Hedge îl ţinea pe Saraneth. Dar el îi copie mişcarea ca în oglindă. Observă ceva neobişnuit la postura necromantului. Iniţial, nu-şi dădu seama ce anume. Pe urmă realiză că îşi ţinea capul înclinat şi niciodată nu privea în sus. Evident, îi era teamă să vadă stelele celei de-a Noua Porţi.

Făcu o mişcare spre ea, dar fata îi răspunse la fel, ţinând Căţeaua încremenită între ei. Când îi ajunse în faţă, patrupedul îi făcu cu ochiul.

— De prea multă vreme te urmăresc, rosti Hedge.

Glasul său purta izul Magiei Libere, părând mai degrabă cel al unui Mort. Nici înfăţişarea nu-i aducea cu a unui om viu. Se înălţa mult deasupra ei şi era învăluit în flăcări roşii ce-i străluceau în ochi şi gură, îi picurau din degete şi-i luminau prin piele. Parcă nu mai era viu, ci mai degrabă o zămislire a Magiei Libere în piele de om.

— Dar acum s-a isprăvit, atât aici, cât şi în Viaţă. Stăpânul meu e întreg din nou şi nimicirea a început. Doar Morţii cutreieră lumea vie, să preamărească lucrarea lui Orannis. Doar Morţii şi eu, vizirul său credincios.

Avea un glas hipnotic. Lirael îşi dădu seama că încearcă să-i distragă atenţia câtă vreme se apropia să-i dea lovitura de graţie. În mod ciudat, nu încercase să o subjuge cu clopoţelul, poate fiindcă se mai eliberase de sub puterea lui şi a lui Saraneth.

— Ridică-ţi ochii, Hedge, îi răspunse ea în vreme ce dădeau încă un ocol Căţelei. A Noua Poartă îţi strigă numele. Nu simţi chemarea stelelor?

De cum rosti „stelelor" se şi repezi la el, dar Hedge era pregătit şi mult mai îndemânatic în lupta cu sabia. Necromantul pară lovitura şi ripostă, despicând tunica lui Lirael chiar deasupra inimii.

Lirael se retrase iute şi se-ndepărtă puţin de Căţea. Hedge veni în urma ei, cu capul înclinat, urmărind-o dindărătul glugii.

În spatele lui, Căţeaua se puse-n mişcare. Scoase cu grijă o labă din râu, atentă să nu facă vreun zgomot, apoi se furişă în urma necromantului.

— Nu cred o iotă din ce-ai spus despre Distrugător, rosti Lirael în timp ce se retrăgea, trăgând nădejde că glasul ei era suficient de puternic pentru a acoperi mişcările Căţelei. Aş fi aflat deja dacă ceva s-ar fi întâmplat cu trupul meu

Viu. De altminteri, nu ţi-ai mai bate capul cu mine dacă-ai fi reuşit să-l eliberezi pe Distrugător.

— Eşti o mică pacoste, nimic mai mult.

Necromantul zâmbi şi flăcările ce-i învăluiau sabia străluciră mai puternic, însetate de sânge.

— Îmi face plăcere să te omor. Asta-i totul. Sunt asemenea Maestrului meu, care distruge tot ce nu-i e pe plac.

Hedge se năpusti violent asupra ei. Lirael pară în ultima clipă, îndepărtând lovitura. Săbiile lor se încleştară, la fel şi trupurile, iar necromantul se aplecă deasupra ei, coborându-şi răsuflarea fierbinte şi metalică pe obrazul fetei.

— Dar întâi mă voi juca puţin cu tine.

Hedge rânji şi făcu un pas înapoi.

Lirael lovi cu toată forţa şi furia de care era în stare. Hedge râse, pară, făcu încă un pas în spate… şi se împiedică de Căţeaua Obraznică.

Aruncă sabia şi clopoţeii cât colo şi-şi duse mâinile la ochi, chiar când trupul său întâlni apa, scoţând aburi groşi. Dar nu fu suficient de rapid. Zări pentru o clipă stelele şi chemarea lor se dovedi mai puternică decât farmecele care-l ţinuseră în viaţă pentru mai bine de-un secol. Mereu amânase clipa morţii, mereu căutase o cale de a-şi prelungi viaţa la nesfârşit, îşi pusese încrederea în Orannis, căci nu-i păsa de altcineva sau de cei care trăiau. Distrugătorul îi promisese viaţă eternă şi stăpânire asupra tuturor Morţilor. Hedge făcuse tot posibilul pentru a-şi primi recompensa.

Şi-acum, o singură privire aruncată stelelor îi zădărnicea toate planurile. Mâinile i se scurseră moale pe lângă trup. Strălucirea stelelor îi aduse lacrimi în ochi, lacrimi care stinseră încetul cu încetul focul dinăuntru. Aburii se risipiră şi apele se liniştiră. Hedge înălţă mâinile şi-şi luă zborul spre cer, spre stele, spre cea de-a Noua Poartă.

Căţeaua scoase clopoţelul lui Lirael din râu şi i-l înmână, având grijă să nu-l scuture. Lirael îl luă în

tăcere şi-l vârî în săculeţ. N-aveau timp să sărbătorească triumful în faţa necromantului, care până la urmă nu era decât un duşman neînsemnat.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE
Sam şi Slugile Întunecate

Văzând că morţii se eliberaseră din strânsoarea lui Saraneth, Sam suflă în fluierul lui Ranna. Însă cântecul blând veni prea târziu, iar Sam suflase în grabă. Doar vreo şase din ei adormiră sub vraja lui Ranna, care prinsese în mreje şi câţiva soldaţi. Celelalte Slugi, mai bine de nouăzeci, năvăliră din ceaţă, izbindu-se de un perete de săbii, baionete, lame de argint şi fulgere albe ale magilor Legământului.

Vreme de un minut, urmă o învălmăşeală teribilă, din care Sam nu înţelese mai nimic. Apoi Mortul din faţa lui se prăbuşi cu picioarele tăiate. Observă cu surprindere că el îl răpusese, după cum îi dădeau de înţeles însemnele ce ardeau cu furie pe sabia sa.

— Încearcă naiul din nou! Te păzim noi! strigă maiorul.

Se puse pavăză în faţa lui Sam şi întâmpină atacul următoarei creaturi cu falcă ruptă.

Sam încuviinţă şi duse naiul la gură, mai hotărât ca niciodată. Asaltul Morţilor îi împinse pe apărători îndărăt, iar acum Lirael zăcea la doar câţiva metri în spatele său, ca o statuie îngheţată, vulnerabilă la orice atac.

Majoritatea Slugilor erau cadavre proaspete şi purtau încă salopetele de muncitori. Dar multe erau locuite de spirite îmbătrânite în Moarte, care preschimbaseră carnea moartă posedată de ei, făcând-o mai puţin umană şi mai aproape de întruchipările de coşmar pe care le aveau în tărâmul umbrelor. Unul dintre ele se apropie de Sam, şerpuind printre maiorul Greene şi

locotenentul Tindall, cu falca desprinsă de parcă ar fi vrut să muşte mai bine. Cu un reflex de ultim moment, Sam îi înfipse sabia în gât. Însemnele de pe lamă nimiciră carnea moartă într-o explozie de scântei. Arătarea se zbătu şi se îndoi, dar nu reuşi să se elibereze din spadă, iar spiritul care o anima se târî afară din sălaşu-i cărnos, ca un vierme al întunericului ce părăseşte mărul putrezit.

La vederea lui, teama i se preschimbă în furie. Cum îndrăzneau aceşti Morţi să intre cu de-a sila pe tărâmul Vieţii? Nările-i se umflară, faţa i se înroşi şi trase adânc aer în piept, să sufle în nai. Nu aceasta era calea Morţilor, iar el îi va constrânge să-şi aleagă o alta.

Plămânii i se umplură cu aer, îl alese pe Kibeth şi suflă. Nota răsună puternic şi clar, apoi se transformă într-un dans vioi şi îmbătător ameţitor, care îi învioră pe soldaţi şi le aduse zâmbete pe buze. Săbiile lor dansau în ritmul cântecului lui Kibeth.

La urechile Morţilor ajunse însă un alt sunet, iar aceia dintre ei cu plămâni, gâturi şi guri încă neroase de putreziciune scoaseră urlete oribile de teamă şi chin. Dar urletele lor nu puteau alunga chemarea lui Kibeth şi, fără voia lor, spiritele începură să-şi părăsească hoiturile şi să purceadă spre Moarte.

— Aşa le trebuie! strigă Tindall, privind cum Slugile se prăbuşeau peste tot.

— Nu te bucura încă, se răsti maiorul.

Privi în jur şi văzu mai mulţi oameni căzuţi, morţi sau pe moarte. Răniţii se retrăgeau spre punctul de prim-ajutor ridicat la baza pintenului, ajutaţi adesea de mai mulţi camarazi teferi decât era nevoie. O bună parte din oamenii săi fugeau pur şi simplu la vale, spre sudişti şi spre presupusa siguranţă a pârâului.

În fapt, aproape întreaga companie o luase la sănătoasa şi Greene gândi dezamăgit că aceasta va fi ultima dată când va mai comanda oameni pe

câmpul de luptă. Dar cei mai mulţi dintre ei erau proaspăt recrutaţi şi chiar cei care serviseră în Perimetru de ceva vreme nu mai văzuseră atâţia Morţi.

— La naiba cu ei! Proştii, chiar când suntem pe cale să câştigăm!

De-abia acum îi observase Tindall pe soldaţii care se retrăgeau şi dădu glas indignării sale tinereşti. Porni după ei, dar fu oprit de maiorul Greene.

— Francis, lasă-i să plece. Nu sunt Cercetaşi şi nu înţeleg ce se petrece aici. Avem nevoie de tine, ăsta a fost probabil doar primul val. Vor urma şi altele.

— Da, cât de curând, confirmă Sam în grabă. Domnule maior, trebuie să ne apropiem cu toţii de Lirael. Mi-e teamă că dacă măcar unul dintre Morţi trece de noi…

— Aşa e! consimţi maiorul cu tărie. Francis, Edward, strângeţi rândurile cu toţii, cât mai repede. Vedeţi ce puteţi face şi pentru răniţi, dar nu mai vreau să pierd oameni. Hai!

— Da, domnule! răsunară la unison vocile celor doi locotenenţi.

Cei doi începură să dea ordine, pe care sergenţii le transmiteau într-un grai mai colorat. Mai rămăseseră doar vreo treizeci de soldaţi şi curând cu toţii stăteau umăr la umăr într-un cerc în jurul lui Lirael.

— Câţi Morţi mai vin? îl întrebă maiorul pe Sam, care încerca să străpungă negura. Aceasta se împrăştia în jurul lor în şomoioage tot mai groase. Creasta era luminată de fulgere şi norii negri se răspândiseră pe cer ca o enormă pată de cerneală.

— Nu sunt sigur, se încruntă Sam. Tot mai mulţi se trezesc la Viaţă. Probabil că Hedge e în Moarte şi îi trimite aici. Trebuie să fi găsit un cimitir sau vreo altă sursă de cadavre, pentru că toţi au fost Slugi până acum. Timothy a spus că avea doar şaizeci de muncitori şi toţi au venit în primul atac.

Amândoi priviră în treacăt la Tim Wallach. Spre surpriza tuturor, poate chiar şi a lui, luase puşca cu baionetă şi casca unui soldat mort şi acum stătea în cerc.

— Întotdeauna e mai bine să faci ceva, o cită Sam pe Căţeaua Obraznică.

Acum credea cu adevărat în aceste cuvinte. Era încă speriat şi neliniştea îi dădea încă fiori în coşul pieptului. Dar ştia că asta nu-l va împiedica să facă ceea ce trebuie. La o asemenea conduită s-ar fi aşteptat părinţii lui. Sam nu stărui la acest gând. Nu putea să se gândească la ei, căci ar fi luat-o razna. Şi nu-şi permitea să facă asta.

— Aşa văd şi eu lucrurile… începu maiorul, apoi îl văzu pe Sam cutremurându-se şi ducând mâna la nai.

— Slugi întunecate! arătă Sam cu sabia.

— Rămâneţi pe poziţii! răcni maiorul, care scoase din Legământ însemne de foc şi distrugere, deşi ştia că nu vor fi de mare folos împotriva slugilor întunecate.

Nu aveau trup şi carne, să fie arse sau frânte. Cunoştinţele lor despre Magia Legământului le-ar fi putut încetini, dar nimic mai mult.

Sus pe creastă, patru arătări abia umane, plămădite din cea mai adâncă beznă, ieşiră din ceaţă, plutind deasupra pietrelor şi mărăcinilor. Tăcute ca mormântul, nu băgau în seamă săgeţile care treceau prin ele, lunecând fără şovăire spre Lirael şi spaţiul dintre bolovani unde Sam, maiorul Greene şi locotenentul Tindall le stăteau în cale.

Când erau la douăzeci de paşi depărtare, una dintre slugi se opri şi se aruncă asupra unui soldat rănit care nu fusese observat. Sărmanul încercă cu disperare să se ridice şi să scape, dar sluga se înfăşură în juru-i ca un giulgiu şi-i luă viaţa dintr-o sorbitură.

Pe când ţipătul de moarte al soldatului dispăru în neant, Sam luă o gură de aer şi suflă în nai, în fluierul lui Saraneth. Era nevoit să subjuge cele

patru slugi întunecate, să le ţină în frâu, fiindcă nici el, nici aliaţii săi nu aveau alte arme cât de cât utile. Sabia lui şi însemnele de pe ea le-ar răni, dar atât. Aşa că suflă din nai, rugându-se Legământului să-i dea puterea să înfrângă slugile întunecate.

Glasul bubuitor al lui Saraneth tăia şi prin tunete. Sam simţi numaidecât împotrivirea slugilor. Se dezlănţuiseră împotriva voinţei lui şi sudoarea îi năpădi tot trupul în urma efortului.

Reuşea cu greu să le ţină în loc. Erau spirite străvechi, mult mai puternice decât Slugile pe care Sam le trimisese în Moarte cu Kibeth. Se opintea din toate puterile să le oprească înaintarea, căci spiritele se zvârcoleau necontenit în funiile invizibile în care îi încolăcise Saraneth.

Încet, lumea se îngustă în jurul său, până când nu mai simţi nimic în afara celor patru spirite şi încleştarea cu ele. Nimic altceva nu rămăsese, nici umezeala cetii, nici soldaţii din jurul său, nici recitalul de fulgere şi tunete. Doar el şi vrăjmaşii săi.

— Plecaţi-vă înaintea mea! strigară gândurile şi voinţa lui, dar cei din jur n-auziră.

Spiritele îi răspunseră în acelaşi fel, împotrivindu-se cu un cor de urlete şi şuiere subtile.

Slugile întunecate erau într-adevăr viclene. Una se prefăcea slăbită, iar când Sam îşi îndrepta voinţa asupra ei celelalte ripostau, gata să spargă strânsoarea.

Sam îşi dădu seama că treptat slugile întunecate rodeau lanţurile. Înaintau câte puţin de fiecare dată când nu se concentra suficient de intens. Doar câţiva paşi o dată, dar distanţa scădea văzând cu ochii. Curând, aveau să sară peste el, să le ia viaţa soldaţilor din jur şi să atace trupul lipsit de apărare al lui Lirael.

De asemenea, realiză că trecuseră abia câteva secunde de când sufla în Saraneth şi că urma să

rămână fără aer. Glasul naiului era tot mai slab. Dacă ar fi putut să-şi tragă sufletul pentru câteva clipe şi să sufle din nou în Saraneth, tăria strânsorii ar fi sporit, fără doar şi poate. Puţin îi mai trebuia să supună aceste spirite întunecate, dar ştia că, dacă-şi va întrerupe cântecul fie şi pentru o clipă, îl vor sfârteca.

În aceste condiţii, nu-i rămânea decât să continue încleştarea voinţelor şi să încerce cumva să-i încetinească. Lirael s-ar putea întoarce în orice clipă, să-i alunge cu clopoţeii. Trebuia să reziste.

Nici nu mai căută să respire, alungând setea de aer într-un ungher al minţii. Nimic nu era mai important decât să oprească slugile întunecate. Urma să-şi concentreze ultima fărâmă a minţii şi a puterii sale asupra lor. Ultima suflare în nai. Nu vor ajunge la Lirael. Nu trebuiau să ajungă. Ea era ultima speranţă pe care lumea o mai avea împotriva Distrugătorului. Pe deasupra, îi era rudă de sânge şi-i făcuse o promisiune.

Slugile mai făcură un pas, iar trupul lui Sam încercă să le împingă îndărăt, cutremurându-se din toţi rărunchii. Era însă tot mai slăbit, iar puterea Morţilor creştea încontinuu. Aproape că leşină din lipsă de aer şi un impuls copleşitor de-a se retrage puse stăpânire pe el. Dă-te din calea lor! Respiră! Lasă monştrii ăştia să treacă!

Însă nu se lupta doar cu Morţii, ci şi cu propriile temeri, alungându-le în acel îndepărtat colţ al minţii care cerşea după aer. Vor rămâne acolo, iar el era hotărât să lupte până la ultima suflare. În acelaşi timp, căuta cu disperare vreo stratagemă, vreun şiretlic.

Nimic nu-i venea în minte şi, deşi nu le văzuse mişcându-se, slugile întunecate furaseră din distanţa ce-i despărţea. Acum aproape că le putea atinge cu sabia, patru coloane înalte şi cernite, otrăvind aerul cu o răceală mai cumplită decât cea mai friguroasă zi a iernii.

Cele două din margini încercau să-i dea ocol. Probabil voiau să-l încercuiască şi să-l sufoce într-un cocon înfometat de umbre. Apoi, se vor îndrepta spre Lirael. Deodată, o sferă de foc albastru, nu mai mare de-un pumn, izbi capul celei mai apropiate slugi. Creatura nici măcar nu se clinti, iar focul se risipi în însemnele care-l alcătuiau şi dispăru în ceaţă. O altă vrajă a Legământului lovi, dar ricoşă din întruchiparea neguroasă a morţii şi incendie un arbust. Greene şi Tindall încercau să-l ajute cu vrăjile lor şi, dac-ar fi putut, le-ar fi spus că focul e inutil împotriva unui asemenea duşman.

Toată atenţia îi era îndreptată asupra Morţilor. La rându-le, îi dădeau atenţie doar lui Sam şi încleştării cu el.

Aşa că niciuna dintre părţi nu observă ceaţa învolburându-se deodată, de parcă ar fi fost urnită de o puternică rafală de vânt, nici strigătele soldaţilor din spatele lor.

Dintr-odată, auziră clopoţelul. Un clinchet puternic, feroce, care căzu din văzduh. Slugile întunecate se treziră în mâna unui păpuşar care-şi ia marionetele să le pună în cutie şi se plecară obidite cu capetele ridicate ca pentru a cerşi milă, în deplină muţenie.

Dar nu mai era loc de milă. Un alt clopoţel sună, clocotind într-un dans furibund deasupra glasului celui dintâi. Slugile se ridicară în poziţie de drepţi, întinzându-se până ce deveniră patru linii subţiri, trase parcă printr-o gaură îngustă.

Apoi dispărură, executate sumar, dar pe vecie.

Sam căzu în genunchi şi, tremurând din toate balamalele, trase o gură adâncă de aer. Un planor vopsit în albastru şi argintiu plană deasupra sa, ca un şoim asupra prăzii, apoi coborî în cercuri spre vale, unde putea ateriza. Tânărul mai observă două planoare aterizând jos, chiar în faţa sudiştilor.

Trei planoare. Cel care trecuse deasupra era albastru şi argintiu, culorile Abhorsenului. Al

doilea, verde şi argintiu, pentru Clayre. Al treilea purta roşul şi auriul viţei regale. Două dintre planoare aveau câte un pasager şi un pilot.

— Nu înţeleg, şopti Sam. Cine a folosit clopoţeii?

Mogget tocmai urcase creasta, făcând slalom printre Morţi şi paratrăsnete, când auzi clopoţeii. Zâmbi şi-i strigă singurului Mort care-i rămăsese în cale:

— Ascultă vocea lui Saraneth! Fugi cât mai poţi!

Şiretlicul nu funcţionă. Sluga era întoarsă la Viaţă prea de curând, prea proastă să înţeleagă cuvintele lui Mogget şi oricum nu avea auzul fin al acestuia. Nu auzise clopoţeii printre tunete şi nu simţea puterea care fusese dezlănţuită de cealaltă parte a crestei. Nu-l interesa decât prada vie dinaintea sa, îndeajuns de aproape încât să pună ghearele pe ea.

Degetele-i putrezite se repeziră spre micul albinos, împresurându-i piciorul. Mogget răcni şi-i trânti un picior, atât de puternic încât oasele secate de viaţă crăpară. Dar creatura încă ţinea de prada ei, iar ceilalţi Morţi se îndreptau spre ei şontâc-şontâc.

Mogget scoase încă un strigăt şi-l puse jos pe Nick. Odată eliberate, lungile sale gheare săpară adânc în carnea putrezită. Când nici asta nu merse, muşcă încheietura Slugii.

Dacă acesta din urmă ar fi avut măcar o brumă de inteligenţă, ar fi fost surprins, fiindcă niciun alt om nu mai luptase ca piticul, cu spatele arcuit şi cu un sălbatic amestec de mârâituri feline, muşcături şi zgârieturi. Dinţii ascuţiţi ai lui Mogget tăiară prin încheietură. Imediat, sări în spate, îl ridică pe Nick, se feri de Mort şi o luă la goană cu un strigăt triumfător.

Arătarea nici nu băgă de seamă că avea o mână lipsă şi porni în urma lor. Abia atunci se dumiri că

ciudatul ei adversar îi secţionase şi tendoanele. Se clătină doi paşi şi se prăbuşi la pământ, eliberând spiritul care porni cu înfrigurare în căutarea altui trup pe care să-l ocupe.

Mogget era deja pe cealaltă parte a crestei. Ţinea braţul lui Nick departe de propriul său trup. Braţul era cuprins de convulsii, muşchii pulsau sub piele şi în jurul cotului şi antebraţului înfloreau vânătăi.

În spatele lui Mogget, furtuna începea să se domolească. Un albastru electric mai stăruia la marginile ceţii, dar în mijloc, atât ceaţa, cât şi furtuna de deasupra deveniseră de un roşu aprins.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE
Când trăsnetele tac

Sam se ridică cu greu. Era slăbit, amorţit şi confuz. Întoarse încet capul spre vale, unde cele trei planoare aterizaseră la câteva sute de metri distanţă. Păreau foarte mici în faţa mulţimii de sudişti. Vehiculele zburătoare făcute din hârtie laminată, îmbibată cu Magia Legământului arătau ca nişte păsări mari cu penaj strălucitor.

Piloţii şi pasagerii tocmai coborau. Lui Sam nu-i veni să-şi creadă ochilor.

— Sunt regele şi Abhorsenul, nu-i aşa, prinţe Sameth? întrebă locotenentul Tindall. Credeam c-au murit.

Sam încuviinţă şi zâmbi, şi îşi clătină capul în acelaşi timp. Un şuvoi de alinare îi străbătu fiecare părticică a trupului. Nu ştia dacă să râdă, să plângă sau să cânte. Pe obraji i se prelingeau lacrimi şi râdea în hohote. Fiindcă oamenii care ieşeau din planorul albastru-argintiu erau fără urmă de tăgadă Touchstone şi Sabriel. Erau teferi şi nevătămaţi, iar toate poveştile despre moartea lor se risipiră într-o clipă.

Dar surprizele nu se terminaseră. Sam îşi şterse lacrimile, se opri din râsul aproape isteric şi îşi recăpătă răsuflarea. Cu sabia deja trasă, o tânără femeie cu părul negru ca pana corbului sări din planorul regal şi se alătură părinţilor ei. În urmă-i, două femei mlădioase, cu părul blond şi pielea cafenie coborau, puţin mai lent, dar totuşi în grabă din ultimul planor.

— Cine e fata aceea? întrebă locotenentul Tindall cu ceva mai mult decât interes profesional. Adică, cine sunt doamnele acelea?

— Sora mea, Ellimere! exclamă Sam. Şi două dintre Clayre, din câte văd!

Începu să fugă spre vale, dar se opri după câţiva paşi. Toţi cei de jos se îndreptau în grabă spre ei, iar locul lui era aici, lângă Lirael. Era încă îngheţată, încă în Moarte, înfruntând cine ştie ce pericole. Sam se dezmetici. Morţii fugiseră de glasul lui Saraneth, mânuit de Abhorsen. Dar ei erau doar unelte ale adevăratului adversar.

— Nu mai fulgeră, observă Tim Wallach. Nici tunetele nu se mai aud.

Cu toţii se întoarseră spre creastă. Senzaţia de uşurare a lui Sam dispăru numaidecât. Nu mai tuna, nu mai fulgera, dar ceaţa era mai groasă ca oricând. Nu mai strălucea cu sclipiri albastre, ci era aprinsă de un roşu care pulsa tot mai strălucitor, de parcă o gigantică inimă de foc creştea în valea de dincolo de creastă.

Pe neaşteptate, o siluetă cu prea multe braţe ieşi din ceaţa sângerie. Sam ridică sabia şi duse cealaltă mână la nai. Nu părea Moartă, dar duhnea a Magie Liberă şi venea ţintă spre el.

Apoi silueta strigă cu vocea lui Mogget.

— Sunt eu, Mogget! Şi Nicholas!

Ceaţa se ridică, iar Sam îl recunoscu îndată pe omuleţul albinos pe care-l întâlnise în apropiere de Lacul Roşu. Ducea pe umeri un ins scheletic, care părea să fie Nick. Oricine ar fi fost, Mogget îi îndepărtase braţul într-o parte, care se zvârcolea ca un peşte pe uscat.

— Ce-i arătarea aia? întrebă calm maiorul Greene după ce le ordonă oamenilor săi s-o înconjoare pe Lirael.

— E Mogget, răspunse Sam încruntat. Aşa arăta în vremea bunicului. Şi acela… acela e prietenul meu Nick.

— La cine te aşteptai? strigă Mogget, continuându-şi drumul. Unde e Abhorsenul? Şi Lirael? Trebuie să ne grăbim – emisferele aproape că s-au unit. Dacă îl cărăm pe Nicholas mai

departe, fragmentul nu se va putea alătura întregului şi vor fi incomplete…

Un urlet oribil îi acoperi glasul. Nick deschise ochii fulgerător, iar trupul i se întinse aidoma unei scânduri, cu un braţ îndreptat spre vale ca o armă. Pentru o clipă, o fărâmă mai strălucitoare decât soarele îi ţâşni prin vârful degetului şi zbură cu viteză peste creastă.

— Nu! ţipă Nick.

La gură i se adunaseră clăbuci de spumă însângerată, iar degetele i se încovoiară, încercând parcă să prindă din aer ceva ce pierduse. Însă ţipătul său se pierdu în alt sunet, un sunet care se înălţa din inima roşie a ceţii. Un indescriptibil strigăt de triumf, lacom şi mânios. Odată cu el, o coloană de foc ţâşni până la cer, acoperind întreaga creastă. Ceaţa se învolbură în juru-i ca un vârtej şi începu să se destrame.

— Liber! bubui Distrugătorul.

Cuvântul bubui deasupra privitorilor ca un vânt fierbinte, uscându-le ochii şi gurile. Răsună tot mai departe, din deal în deal, din oraş în oraş, cufundând în groază inimile celor care îl auzeau, o groază ce avea să dureze multă vreme după ce lumea va fi fost pierdută.

— Prea târziu, rosti Mogget.

Îl aşeză pe Nick cu grijă pe pământul pietros şi se ghemui. Părul său alb se răspândi pe gât şi faţă, iar oasele se micşorară sub piele. Într-un minut, era din nou micul motan alb, cu Ranna sclipindu-i pe zgardă.

Sam nici nu băgă de seamă transformarea. Se îndreptă în grabă spre Nick şi se aplecă asupra lui, deja căutând cele mai puternice însemne de vindecare pe care le cunoştea. Prietenul său era pe moarte. Îi simţea spiritul alunecând spre Moarte, vedea paloarea ce i se întinse pe chip, sângele de la gură şi vânătăile de pe piept şi braţ.

Flăcări aurii se aprinseră pe mâinile lui Sam, care scotea cu înfrigurare însemne din Legământ.

Pe urmă, tânărul îşi aşeză cu grijă mâinile pe pieptul lui Nick şi trimise magia tămăduitoare în trupul vătămat. Doar că vraja nu pătrundea. Însemnele alunecau de pe el şi se risipeau în scântei albastre sub palmele lui Sam. Scăpă o înjurătură şi încercă din nou, dar fără rost. Rămăşiţele de Magie Liberă erau încă prea puternice în Nick şi-i respingeau eforturile.

Dar cel puţin reuşi să-l trezească. Nick zâmbi la vederea lui Sam, amintindu-şi de şcoală, când fusese lovit cu putere de o minge. Dar Sam nu era în haine de crichet, ci într-o armură ciudată. Şi deasupra lui nu strălucea soarele, căci întregul cer era acoperit de ceaţă, iar gazonul proaspăt tuns fusese înlocuit de grohotiş şi arbuşti.

Nick îşi aminti totul şi zâmbetul îi dispăru. Odată cu amintirile veni şi durerea, în toate ungherele trupului, dar şi o senzaţie de eliberare. Se simţea senin şi descătuşat, de parcă ar fi fost un prizonier eliberat după o viaţă de captivitate într-o carceră.

— Îmi pare rău, icni el, dar sângele din gură îi înecă vorbele. Nu ştiam, Sam. Nu ştiam…

— Nu-i nimic, zâmbi Sam, ştergând cu dosul mânecii clăbucii însângeraţi de la gura prietenului său. Nu a fost vina ta. Trebuia să-mi fi dat seama că ţi s-a întâmplat ceva…

— Drumul înfundat, şopti Nick.

Închise ochii din nou, horcăind puternic.

— După ce ai intrat în Moarte pe dealul ăla. Îmi amintesc acum. Am fugit să dau o mână de-ajutor şi am căzut acolo. Hedge aştepta. Sam, m-a confundat cu tine…

Glasul îi suna tot mai îndepărtat. Sam se aplecă din nou deasupra lui, încercând să împingă în el însemnele de vindecare prin voinţă pură. Alunecară pentru a treia oară.

Buzele lui Nick tremurară şi spuse ceva prea încet ca să-l audă. Sam îşi apropie urechea de gura

lui şi îl apucă de mână, de parcă ar fi vrut să-l tragă de-a dreptul din Moarte.

— Lirael, şopti Nick. Spune-i că mi-am amintit de ea. Am încercat…

— Poţi să-i spui chiar tu, îl încurajă Sam. Va veni aici cât de curând! Nick, nu te da bătut!

— Asta mi-a spus şi ea.

Nick tuşi, împroşcându-l pe Sam cu picături de sânge, dar el nu schiţă niciun gest. Nu auzi nici lătratul Căţelei care se întoarse în viaţă, sau gheaţa spartă, sau strigătul de mirare al lui Lirael. Pentru Sam, doar spaţiul împărtăşit de el şi Nicholas mai conta. Toate celelalte încetaseră să existe.

Apoi simţi o mână rece pe umăr şi se întoarse. Era Lirael, încă acoperită de chiciura care fulguia la fiecare mişcare. Fata se uită ţintă la Nick şi preţ de o clipă pe chipul ei apăru o expresie ciudată, înlocuită imediat de căutătura aspră care-i amintea lui Sam de mama lui.

— Nick e pe moarte, spuse Sam, cu ochii podidiţi de lacrimi. Vrăjile tămăduitoare nu… Ciobul a zburat din el… Nu pot să fac nimic!

— Ştiu cum să-l înlănţui şi să-l frâng pe Distrugător, grăi Lirael în grabă.

Îşi deplasă privirea de la Nick la Sam.

— Sam, trebuie să-mi faci o armă. Acum!

— Dar Nick! protestă tânărul, fără să dea drumul mâinii prietenului său.

Lirael se uită cu coada ochiului la coloana de foc. Îi simţea căldura şi estima cât de puternic devenise Distrugătorul după culoarea şi mărimea flăcărilor. Mai aveau timp, dar nu foarte mult. Oricum, nu îndeajuns încât să-l vindece şi pe Nick.

— Nu… nu mai poţi face nimic pentru el, suspină ea. Nu mai e timp şi trebuie… trebuie să-ţi spun ce e de făcut. Sam, avem o şansă! Nu credeam asta, dar Clayrele au Văzut de cine avem nevoie şi sunt cu toţii aici. Dar trebuie să acţionăm acum!

Sam se uită la cel mai bun prieten al său. Ochii lui erau deschişi din nou, dar nu-l privea pe Sam, ci pe Lirael.

— Fă ce-ţi spune, Sam. Şi încearcă să nu o dai în bară, şopti Nick, schiţând un zâmbet.

Apoi ochii i se înceţoşară, iar pieptul i se încordă ultima oară. Amândoi îi simţiră spiritul ridicându-se din trup. Nicholas Sayre murise.

Sam îi lăsă mâna să cadă şi se ridică. Se simţea bătrân şi obosit, cu încheieturile cuprinse de amorţeala veacurilor. Era tulburat, neputând să accepte că leşul de la picioarele sale era Nick. Trecuse prin atâtea ca să-l salveze, dar dăduse greş. Acum totul îi părea sortit eşecului şi pieirii.

Se legăna ca un beţiv, cu ochii pierduţi în zare. Lirael îl zgâlţâi până ce îşi reveni. Pe urmă, arătă cu degetul spre Sabriel, Touchstone, Ellimere şi cele două Clayre care se îndreptau în grabă spre ei.

— Trebuie să iei câte o picătură de sânge de la mine, părinţii tăi, Ellimere şi de la Sanar şi Ryelle, să le amesteci cu al tău şi cu metalul din nai şi apoi să contopeşti sângele şi metalul în Nehima. Poţi să faci asta? Acum!

— Nu am o fierărie, răspunse Sam absent, dar o primi pe Nehima din mâna lui Lirael. Nu-şi putea desprinde ochii de la Nick.

— Atunci foloseşte magie! ţipă ea zgâlţâindu-l bine. Sam, eşti un Meşter Zidar! Grăbeşte-te!

Zgâlţâiala îl aduse înapoi în simţiri. Dintr-odată, simţi dogoarea stâlpului de foc şi teama îi intră până în oase. Se întoarse cu spatele la Nick, se tăie pe palmă cu sabia şi întinse sângele pe lamă.

Lirael se tăie şi ea, lăsând sângele să curgă pe Nehima.

— Voi ţine minte, şopti ea, atingând sabia.

Ştia cât de puţin timp mai aveau, aşa că strigă spre soldaţi:

— Domnule maior Greene! Du-ţi oamenii jos, la sudişti! Avertizează-i! Trebuie să staţi cu toţii de cealaltă parte a pârâului şi să vă întindeţi la

pământ. Să nu vă uitaţi la foc şi când va veni strălucirea puternică, închideţi ochii! Plecaţi! Plecaţi!

Înainte ca vreun soldat să răspundă, Lirael striga din nou, de astă dată spre grupul condus de Sabriel, care aproape ajunsese în dreptul ei.

— Grăbiţi-vă! Vă rog! Trebuie să invocăm cel puţin trei diamante de protecţie în următoarele zece minute! Grăbiţi-vă!

Sam coborî spre părinţii săi, sora sa şi cele două Clayre cu sabia în mână, gata de colectă. Între timp, încropea în minte o vrajă de făurire şi legare, ţesând însemnele într-o împletitură lungă şi complexă. Odată ce sângele tuturor avea să sclipească pe lamă, plănuia să pună naiul peste ea, apoi să rostească formula magică. Dacă funcţiona, metalul şi sângele se vor contopi, formând o nouă sabie, una cum niciodată nu se mai văzuse. Dacă funcţiona…

În urma lui, Căţeaua se opri lângă cadavrul lui Nicholas. Se asigură că nu e observată şi îi lătră încet în ureche.

Nimic. Căţeaua privi nedumerită, ca şi cum s-ar fi aşteptat la un efect imediat, apoi îi linse fruntea. Limba îi lăsă un însemn strălucitor. Tot nimic. După o clipă, părăsi cadavrul şi se duse lângă Lirael, care invoca însemnul de răsărit al unui mare diamant de protecţie. Avea să fie primul dintre cele trei care va da piept cu urgia Distrugătorului, dacă aveau timp să le ridice pe toate. Dacă nu, aveau să fie nimiciţi.

Dincolo de creastă, enorma coloană de foc ardea tot mai cumplit, cu toate că rămăsese acel roşu sinistru, răscolitor. Roşul sângelui, ţâşnind dintr-o rană.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT
Cei şapte

— Sameth, ce-ai mai făcut acum? fură primele cuvinte ale lui Ellimere. Glumise doar şi încercă să-l îmbrăţişeze pe Sam, care se feri.

— N-am timp să explic! exclamă el şi o întinse pe Nehima. Am nevoie de puţin sânge de-al tău pe spadă. După aia, trebuie s-o ajuţi pe mătuşa Lirael.

Zis şi făcut. Odinioară, Sam ar fi fost surprins să-şi vadă sora acceptându-i o cerere fără să crâcnească. Dar Ellimere nu era nesăbuită, iar coloana de foc ce se înălţa deasupra lor era evident începutul unui fenomen teribil şi straniu.

— Mamă! Tată! Sunt… atât de bucuros că trăiţi! strigă Sam în vreme ce Ellimere trecuse în fugă de el, cu palma şiroindu-i de sânge.

— Sentimentul e reciproc, zâmbi Touchstone, care nu pierdu nici el vremea, întinzând mâna spre sabia însângerată. Şi Sabriel întinse o mână, dar cu cealaltă îi ciufuli părul.

— Clayrele mi-au spus că am o soră, şi ea e Viitoarea Abhorsen, spuse Sabriel în timp ce-şi treceau palmele pe tăişul Nehimei, ale cărei însemne se aprinseră la atingerea sângelui. Şi tu ai găsit o altă cale, la fel de importantă. Sper că i-ai fost de ajutor mătuşii tale.

— Sper şi eu, răspunse Sam. Încerca să reţină vraja de făurire şi nu avea timp de vorbe. Are nevoie de ajutor acum. Trei diamante de protecţie!

Sabriel şi Touchstone plecară înainte să-şi termine fraza. Clayrele stăteau înaintea lui, cu mâinile întinse. Fără o vorbă, Sam tăie cu blândeţe în palmele lor. Atâtea însemne ale Legământului i

se învârteau prin cap, că tânărul abia îşi dădea seama ce se întâmplă.

Nu simţi nici măcar când îl apucară de subsuori şi-l urcară la deal. Nu se putea gândi la detalii insignifiante precum mersul. Era pierdut în Legământ şi culegea însemne pe care abia le cunoştea. Mii şi mii de însemne îi umpleau capul cu lumină, răspândindu-se mai înăuntru sau mai în afară, aşezându-se într-o ordine numai de ele ştiută. Vraja care se va uni cu Nehima şi cu naiul era aproape gata, zămislind o armă mortală pentru mânuitor şi victimă deopotrivă.

Nici sus pe povârniş nu era vreme pentru complezenţe. Familia regală nici nu ajunse bine, că Lirael le dădu din scurt câteva ordine. Îi trimise să invoce primele trei însemne pentru fiecare diamant de protecţie, lăsând ultimul însemn pe când aveau să fie toţi în interiorul diamantelor. Pentru o clipă, Lirael se bâlbâi, temându-se că vor protesta, ruşinată că dădea ordine regelui şi Abhorsenului. Dar se conformară cu toţii, grăbindu-se să ridice diamantele.

Lirael observă cu uşurare că nici maiorul Greene nu-i contestase ordinele. Ce mai rămăsese din compania lui fugea în vale, cei nevătămaţi cărându-i pe răniţi, mânaţi de la spate de strigătele maiorului. Strigau şi la sudişti, spunându-le să se întindă şi să-şi ferească privirile. Lirael spera că sudiştii le vor da ascultare, căci coloana de foc avea şi puterea de a vrăji privirile, nu doar de a le înspăimânta.

Sam mergea clătinându-se între Sanar şi Ryelle, care-i zâmbiră lui Lirael în vreme ce-l aduceau în centrul diamantului în formare. Ea le răspunse tot cu un zâmbet, care îi aminti de cuvintele gemenelor în ziua când părăsise gheţarul.

— Adu-ţi aminte că, Viziune sau nu, *eşti* o fiică a Clayrelor.

Lirael închise diamantul cu un însemn cardinal şi păşi în interiorul următorului diamant încă

neterminat. După ce trecu, Touchstone lăsă însemnul de miazănoapte să-i curgă din sabie, închizând al doilea diamant. Păşiră împreună în cel de-al treilea diamant şi, când îi zâmbi, ea observă puternica asemănare între el şi fiul său.

Sabriel însăşi închise ultimul diamant. În doar câteva minute, triplaseră puterea pavezelor magice. Lirael spera că e de ajuns şi că vor supravieţui să facă ceea ce trebuia făcut. O apucă o panică de moment şi numără repede pe degete, să se asigure că toţi cei şapte de care era nevoie erau prezenţi. Ea, Sameth, Ellimere, Sabriel, Touchstone, Sanar, Ryelle. Erau şapte, deşi nu era sigură că erau cu adevărat cei nimeriţi.

Muchiile diamantului răspândeau o lumină aurie, care pălea însă în comparaţie cu lumina fioroasă a coloanei. Pe cât de gigantică şi înfiorătoare era, Lirael ştia că e doar prima şi cea mai neînsemnată manifestare a puterii Distrugătorului. În curând, avea să fie mult mai rău.

Sam îngenunche deasupra săbiei şi naiului, aşternând urzeala vrăjii. Lirael se asigură că Mogget şi Căţeaua sunt în interiorul diamantului şi observă că şi trupul lui Nick era acolo, ceea ce-i păru cumva firesc. Spre necazul ei, în diamant mai era şi o tufă de scaieţi. Nu avusese timp să se gândească unde să invoce diamantele.

Cu toţii, în afară de Sam, erau nemişcaţi şi stingheri în calmul dinaintea furtunii. Deodată, Sabriel îşi îmbrăţişă sora şi o sărută pe obraz.

— Deci tu eşti sora pe care nu am ştiut că o am, spuse Sabriel. Aş vrea să ne fi cunoscut mai demult şi în circumstanţe mai fericite. Multe revelaţii s-au abătut asupra noastră, mă tem că mai multe decât poate să îndure mintea mea istovită. Aproape fără odihnă, am călătorit pe barcă, dubiţă, avion şi planor doar să ajungem aici, iar Clayrele au Văzut deodată atâtea lucruri. Mi-au spus că ne înfruntăm cu un puternic spirit al începuturilor şi

că tu nu eşti doar moştenitoarea mea în funcţie, ci şi o Evocatoare şi că ai Văzut trecutul aşa cum alte Clayre Văd viitorul. Aşa că, te rog, spune-ne ce trebuie să facem.

— Mă bucur că sunteţi cu toţii aici, răspunse Lirael.

Era atât de ispititor să se lase dusă de acest moment de acalmie, dar nu îşi permitea aşa ceva. Totul depindea de ea. Totul. Inspiră adânc şi continuă:

— Distrugătorul se pregăteşte să intre în a doua sa manifestare, de care sper… sper să ne protejeze diamantele. După aceea, se va micşora pentru puţin timp şi atunci avem ocazia să ne apropiem de el, cu protecţii împotriva flăcărilor pe care le va lăsa în urma sa. Vraja de înlănţuire pe care o vom folosi e destul de simplă. V-o spun imediat. Dar mai întâi, trebuie să luaţi toţi câte un clopoţel de la mine… sau de la Abhorsen.

— Spune-mi Sabriel, spuse Sabriel cu fermitate. Contează care clopoţel?

— Cel pe care-l simţiţi că e cel potrivit, cel care va răspunde sângelui vostru. Fiecare dintre noi va fi un reprezentant al celor Şapte de la începuturi, care dăinuie în viţa fiecăruia dintre noi şi în clopoţei, se bâlbâi Lirael, emoţionată că dă instrucţiuni unor oameni atât de faimoşi. Sabriel era cumva înspăimântătoare şi tinerei îi era greu să o considere drept sora ei, nu drept legendara biruitoare a Morţilor. Dar Lirael ştia ce face. Văzuse în Oglinda Neagră cum s-a petrecut înlănţuirea odinioară şi cum trebuie făcută din nou şi simţea afinităţile dintre oamenii din jur şi clopoţei.

Chiar atunci observă ceva neobişnuit la Sanar şi Ryelle. Se uită la ele şi inima aproape că i se opri în loc când îşi dădu seama că, fiind gemene, şi spiritele lor erau îngemănate. Puteau să mânuiască doar un clopoţel. Erau doar şase din cei şapte de care era nevoie.

Rămase încremenită de groază pe când ceilalţi îşi luau clopoţeii de la Sabriel.

— Pentru mine, cred că Saraneth, spuse ea, lăsând clopoţelul în bandulieră. Touchstone?

— Îl iau pe Ranna. Adormitorul mi se potriveşte, ţinând cont de trecutul meu, răspunse Touchstone.

— Voi lua unul de la mătuşa mea, dacă se poate, rosti Ellimere. Dyrim, cred.

Cu un gest automat, Lirael îi întinse clopoţelul nepoatei sale. Ellimere semăna foarte mult cu Sabriel, avea aceeaşi forţă calmă, lăuntrică. Dar zâmbetul era al tatălui ei, observă Lirael, chiar aşa speriată cum era.

— Împreună, îl vom ţine pe Mosrael, rostiră la unison Sanar şi Ryelle.

Lirael îşi închise ochii. Poate nu numărase bine, se gândi ea. Dar simţea cine era îndreptăţit să ţină clopoţeii. Deschise ochii şi, cu mâna tremurândă, începu să desfacă un săculeţ al bandulierei.

— Sam îl va lua pe Belgaer şi… şi eu le voi mânui atât pe Astarael, cât şi pe… pe Kibeth. Aşa vom fi şapte.

Vorbi cu câtă încredere putea să afişeze, dar în voce i se strecurase un tremur. Nu putea mânui doi clopoţei. Nu pentru această înlănţuire. Trebuiau să fie şapte mânuitori, nu doar şapte clopoţei.

— Hmm, spuse Căţeaua, ridicându-se şi dând din coadă cumva stânjenită. Nu pe Kibeth. Mă voi reprezenta pe mine însămi.

Mâna lui Lirael alunecă pe legătura care o ţinea pe Astarael în tăcere şi abia reuşi să împiedice chemarea de jale a clopoţelului, care i-ar fi trimis pe toţi în Moarte.

— Dar ai spus că nu faci parte din Cei Şapte! se împotrivi Lirael, cu toate că de multă vreme bănuise adevărul despre Căţea.

Doar că nu voise să recunoască, nici măcar faţă de ea însăşi, întrucât Căţeaua era cea mai bună şi veche prietenă a ei, pentru multă vreme singura ei

prietenă. Nu şi-o putea imagina pe Kibeth drept prietena ei.

— Am minţit, rosti cu veselie Căţeaua. E unul dintre motivele pentru care mi se spune Căţeaua Obraznică. Oricum, sunt doar o fărâmă din ce a fost Kibeth odată. Dar mă voi ridica împotriva Distrugătorului. Mă voi număra din nou printre Şapte cei ce ţi se opun, Orannis!

Imediat ce rosti numele Distrugătorului, coloana de foc se înălţă încă şi mai sus, străpungând rămăşiţele norilor de furtună. Acum, avea mai bine de doi kilometri şi domina întregul cer, lumina-i roşie învingând-o pe cea galbenă a soarelui.

Lirael voia să spună ceva, dar cuvintele îi fură înăbuşite de lacrimi. Nu ştia dacă erau de uşurare sau de tristeţe. Orice ar fi urmat, ştia că nimic nu va mai fi la fel între ea şi Căţeaua Obraznică.

În loc să vorbească, preferă să o scarpine pe cap. Îşi mişcă degetele înainte şi-napoi prin blana moale a patrupedului. Apoi recită repede vraja de înlănţuire, arătându-le tuturor însemnele şi cuvintele pe care le vor folosi.

— Sam făureşte sabia cu care eu îl voi sfărâma pe Distrugător odată ce e încătuşat, termină Lirael.

Cel puţin aşa spera. Apoi adăugă, ca pentru a-şi întări speranţa:

— Cu adevărat moşteneşte puterile Meşterilor Zidari.

Arătă spre Sam, care era aplecat peste Nehima. Mâinile îi descriau gesturi complexe şi numele însemnelor Legământului i se revărsau pe buze. Întreţesea simbolurile strălucitoare într-un păienjeniş uluitor care se învolbura în aer, coborând treptat pe sabie.

— Cât mai durează? întrebă Ellimere.

— Nu ştiu, şopti Lirael, apoi repetă răspunsul şi pentru ceilalţi.

Aşteptau cu înfrigurare şi secundele se transformară în minute în vreme ce Sam invoca

însemnele, iar Orannis vuia dincolo de creastă. Cei doi făureau vrăji complet diferite.

Lirael aruncă o privire în vale, unde maiorul Greene părea că reuşise să-i convingă pe sudişti să se lungească pe pământ; apoi se uită la Sam, pe urmă la Distrugător şi din nou în vale, găsind prilej de teamă oriunde întorcea ochii.

Sudiştii erau prea aproape, deşi stăteau mai jos de locul unde intrase ea în Moarte. Sam părea că mai are mult până să ducă vraja la bun sfârşit. Cât despre Distrugător, acesta continua să crească în înălţime şi în puteri, iar Lirael ştia că era aproape să-şi arate cea de-a doua manifestare. Cea de la care îşi trăgea numele.

Distrugătorul.

Toţi tresăriră când Sam se ridică pe nepusă masă. Tresăriră din nou când rosti cele şapte însemne de căpătâi, unul după altul. Un râu de flăcări de aur şi argint, topite laolaltă, cădea din mâinile lui întinse pe sabia lui Lirael şi pe tuburile naiului, pe care le despărţise şi le aşezase pe lama argintie.

Câteva clipe mai târziu, Distrugătorul erupse într-o mare de lumină, iar pământul se cutremură.

— Întoarceţi-vă cu spatele şi închideţi ochii! strigă Lirael.

Se întoarse spre vale şi se ghemui, ducându-şi braţul peste faţă. În spatele ei, un glob argintiu — cele două emisfere contopite – se ridică spre cer prin coloana de foc. Devenea tot mai luminos pe măsură ce se ridica, până ce deveni mai strălucitor decât soarele. Pluti sus în văzduh pentru câteva secunde, ca şi cum ar fi cercetat pământul de sub el, apoi se prăbuşi.

Vreme de nouă secunde, Lirael aşteptă cu ochii strâns închişi şi cu fata adâncită în mânecă. Ştia ce avea să urmeze, dar asta nu o ajută cu nimic.

Când ajunse la nouă, explozia nu întârzie să apară. O detunătură de furie fierbinte care spulberă toată valea lacului. Moara şi calea ferată fură

pulverizate, iar lacul secă într-o clipă, trimiţând spre cer un vast nor de aburi fierbinţi. Pietrele se topiră, copacii se preschimbară-n cenuşă, păsările şi peştii dispărură fără urmă. Paratrăsnetele deveniră stropi de metal topit, azvârlit sus în tării, care acum se întorcea ca o ploaie nimicitoare. Explozia arse întreaga coamă a dealului, fărâmiţând pământ, pietre, paratrăsnete, copaci şi tot ce-i stătea în cale.

Primul diamant de protecţie înfruntă ce mai rămăsese din undele de şoc după ce distruseseră întregul vârf al dealului. Pavăza magică licări pentru o clipă, apoi se dezintegră.

Al doilea diamant îi apără de vântul fierbinte şi de aburul atât de cald că putea desface carnea de pe os. Rezistă câteva secunde, după care se destrămă la rându-i.

Al treilea — şi ultimul – diamant rezistă mai bine de un minut, respingând o grindină de bolovani, metal topit şi grohotiş. Căzu şi el, dar nu înainte ca tot ce era mai rău să treacă. Un vânt cald, dar suportabil şuieră printre cei şapte, care şedeau chirciţi pe pământ cu ochii încă închişi, cu trupurile şi minţile zdruncinate.

Deasupra lor se ridica un gigantic nor de praf, cenuşă, aburi şi prăpăd ce acoperea întreg văzduhul, precum capacul unui sicriu, lăsat deasupra lumii.

Prima îşi reveni Lirael. Deschise ochii şi văzu cenuşa, zăpada neagră căzând pretutindeni şi micul lor petic de pământ neatins de furia exploziei, o mică insulă într-o pustietate în care orice culoare se ofilise, iar cerul era o noapte văduvită de aştri.

Dar ar fi putut fi şi mai rău. Văzuse totul în trecut şi se gândea la ce trebuiau să facă în continuare. La ce era ea nevoită să facă.

— Protejaţi-vă împotriva căldurii! le strigă celorlalţi, care se ridicau încet şi priveau împrejur, cu groaza pironită în ochi.

Fără să stea pe gânduri, chemă însemnele de protecţie şi le lăsă să-i curgă din minte pe haine şi piele. Apoi căută din priviri arma pe care spera că Sam o terminase.

Tânărul o ţinea în braţe şi părea cumva nedumerit, de parcă ar fi fost nesigur de ce făcuse. I-o oferi lui Lirael, care o apucă de mâner cu un fior de teamă. Nu mai era Nehima, nici măcar nu mai arăta la fel. Sabia era mai lungă, cu o lamă mult mai lată, iar piatra verde dispăruse din măciulie. Însemnele Legământului dansau pe metalul care căpătase un lustru roşiatic, ca şi cum ar fi fost uns cu un ulei ciudat. O sabie de călău, îşi spuse ea. Inscripţia de pe lamă părea neschimbată. Oare aşa era? Nu-şi aducea aminte precis. Acum, scria doar: „Aminteşte-ţi de Nehima. "

— Aşa trebuia să o fac? întrebă Sam.

Era alb ca varul din pricina şocului. Privi spre vale, dar nu-i văzu pe sudişti, nici pe maiorul Greene şi oamenii săi. Prea mult praf, prea puţină lumină. Nu auzea niciun sunet. Nici ţipete, nici strigăte după ajutor şi se temea de ce e mai rău.

— Am făcut ce mi-ai cerut.

— Da, horcăi Lirael, cu gâtul uscat. Greutatea săbiei o împovăra, trup şi suflet. Când… dacă… îl vor înlănţui pe Orannis, trebuia să-l frângă în două cu ea, căci, dacă rămânea întreg, nicio încătuşare nu i-ar fi rezistat mult Distrugătorului. Arma îl putea răpune pe Orannis însă doar cu preţul vieţii celui ce o mânuia. Cu preţul vieţii ei.

— Aveţi cu toţi câte un clopoţel? întrebă ea, mai mult ca să-şi alunge gândurile negre. Sabriel, dă-i-l pe Belgaer lui Sam şi spune-i vraja de legare.

Nu aşteptă să i se răspundă şi porni direct spre creasta năruită, prin foc şi grohotiş, prin ochiuri de cenuşă şi metal încins. Cobora spre ţărmurile lacului secat, unde Distrugătorul se odihnea înainte să-şi asume a treia formă, care avea să dezlănţuie o pustiire încă şi mai mare.

Grupul ei o urmărea în tăcere, fiecare ţinând un clopoţel şi repetându-şi în minte vraja de legare.

Pe măsură ce se apropiau, fumul lăsa loc duhorii Magiei Libere, până când mirosul ei acid le tăia respiraţia şi le provoca valuri de greaţă. Parcă le intrase în oase, dar Lirael nu-şi încetini mersul din pricina unor fleacuri precum durerea sau greaţa. Ceilalţi o urmau, luptând cu fierea care le urcase în gât şi cu crampele care le măcinau măruntaiele.

Aburul se preschimbase în ceaţă, iar norul de deasupra era întunecat ca noaptea, aşa că Lirael se lăsă condusă de instincte. Îşi alese calea în funcţie de cea mai sumbră dintre presimţiri, sigură că îi va conduce la sferă, la miezul Distrugătorului. Ştia că, dacă ar fi pierdut vremea alegând o cale prin mijloace mai convenţionale, nu ar fi durat mult până să vadă o nouă coloană de foc.

Apoi, dintr-odată Lirael zări sfera de văpaie lichidă, noua manifestare a Distrugătorului. Plutea, nu departe de ei, iar pe suprafaţa-i lucioasă curenţi neguroşi se îmbinau cu limbi de foc.

— Formaţi un cerc în jurul lui, ordonă Lirael, vocea abia auzindu-i-se în hăul pustiit, prin beznă şi ceaţă. O trase pe Astarael în mâna stângă, cu un geamăt surd de durere. În toată graba aceasta, uitase de lovitura primită de la Hedge. Nu avea timp să facă nimic în privinţa asta şi oricum nu ar mai fi contat. Îşi aşeză sabia pe umărul drept, gata să lovească.

În deplină muţenie, tovarăşii ei, familia ei, atât veche, cât şi nouă, formă un cerc în jurul sferei de foc şi întunecime. Abia atunci Lirael îşi dădu seama că Mogget dispăruse imediat după explozie, deşi fusese în diamantul de protecţie. Nu-l vedea nicăieri şi o mică teamă îi încolţi în suflet.

Cercul era complet. Toţi priveau spre Lirael. Tânăra luă o gură de aer şi începu să tuşească, căci Magia Liberă îi ardea gâtul. Până să-şi revină şi să înceapă vraja, sfera începu să se lărgească. Flame

roşii se repezeau către cei şapte, ca o mie de limbi ce abia aşteptau să le guste din carne.

Flăcările se potoliră, şi Orannis vorbi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ
Alegerea lui Yrael

— Deci Hedge a dat greş, ca toate slugile de felul lui, glăsui Orannis cu voce joasă ca o şoaptă, dar dură şi pătrunzătoare. Aşa cum toate vietăţile sunt damnate să dea greş şi să cadă, până ce tăcerea le cheamă în linişte eternă, pe o mare de praf şi ţărână.

— Iar acum alţi Şapte vin să-l închidă din nou pe Orannis într-o temniţă de metal, adânc sub pământ. Dar pot oare aceşti Şapte, cu sângele lor subţiat şi cu umbra puterii de odinioară, să izbândească împotriva Distrugătorului, ultimul şi cel mai măreţ dintre cei Nouă?

Orannis se opri, o clipă în care totul îngheţă într-o tăcere absolută. Următoarele cuvinte îi cutremurară pe toţi cei de faţă, lovindu-i ca o palmă.

— Nu prea cred.

Atâta putere răsuna în vorbele lui încât nimeni nu se putea mişca ori vorbi. Lirael trebuia să înceapă vraja de înlănţuire, dar deodată gâtul îi era prea uscat să mai poată vorbi, membrele prea grele pentru a se mişca. Luptă cu disperare împotriva forţei care o ţintuia în loc, trăgându-şi puteri de la durerea din braţ, din amintirea chipului muribund al lui Nick şi din priveliştea dezolantă a pustiirii din jurul ei.

Limba i se mişcă şi găsi o urmă de umezeală în gură, tocmai când Orannis îşi îndrepta limbile de foc spre cei Şapte, căutând să-i sugrume pe nesăbuiţii ce i se împotriviseră.

— Mă ridic împotriva ta, în numele lui Astarael, grăi ea cu glasul sugrumat, desenând un însemn al

Legământului cu vârful săbiei. Însemnul străluci puternic, iar limbile de foc se dădură puţin înapoi.

Era îndeajuns să le dea celorlalţi ocazia să înceapă vraja. Sabriel schiţă la rândul ei un însemn cu sabia şi spuse:

— Mă ridic împotriva ta, în numele lui Saraneth. Vocea îi era puternică şi încrezătoare, umplându-i pe ceilalţi de speranţă.

— Mă ridic împotriva ta, în numele lui Belgaer, răsună glasul lui Sam cu întreaga putere şi furie pe care i-o dădea amintirea lui Nick, spunându-i să „nu o dea în bară". Forma însemnului se contură cu o iuţeală de necrezut sub degetele sale.

— Mă ridic împotriva ta, în numele lui Dyrim, glăsui cu mândrie Ellimere, de parcă ar fi fost o provocare la duel. Îşi trasă însemnul fără grabă, ca pe o linie în nisip.

— Precum la începuturi, aşa şi astăzi, spuse Căţeaua Obraznică. Sunt Kibeth şi mă ridic împotriva ta.

Spre deosebire de ceilalţi, nu făcu un însemn. Întregul trup începu să i se unduiască, din pielea maronie ieşind un curcubeu de însemne, care se mişcau în stranii tipare şi amestecuri de formă şi culoare. Unul dintre ele îi pluti înaintea botului şi suflă pe el, trimiţându-l mai în faţă.

— Ne ridicăm precum una împotriva ta, în numele lui Mosrael, intonară la unison Sanar şi Ryelle. Cu mâinile unite, îşi desenară însemnul împreună.

— Eu sunt Torrigan, zis şi Touchstone, şi mă ridic împotriva ta, în numele lui Ranna, declară el, iar vocea-i era cea a unui rege.

Îşi invocă însemnul şi dădu glas clopoţelului său. Pe urmă Clayrele adăugară vocea lui Mosrael, Căţeaua lătră ritmat, Ellimere îl învârti pe Dyrim, Sam sună din Belgaer, iar Sabriel dezlănţui vocea adâncă şi joasă a lui Saraneth.

În sfârşit, din mâna lui Lirael veni clinchetul ultimului clopoţel, Astarael. Bocetul său se alătură

inelului de sunet şi magie din jurul lui Orannis. În mod normal, Suspinătorul i-ar fi trimis în Moarte pe toţi cei ce-l auzeau. Aici, îmbinat cu celelalte şase voci, răspândea doar o jale fără margini. Împreună, clopoţeii şi Căţeaua cântau o melodie mai presus de sunet şi magie. Era cântecul pământului, al lunii, al stelelor, al mării şi cerului, al Vieţii si-al Morţii, şi a tot ce a fost şi va fi să fie. Era cântul Legământului, care-l înlănţuise pe Orannis în vremuri imemoriale şi care căuta să-l biruie din nou.

Clopoţeii cântau şi cântau, până ce răsunau în fiecare fibră a fiinţei lui Lirael. Era saturată de puterea lor, ca un burete. O simţea în ea şi în ceilalţi, ca nişte talazuri ce se umflau în ei şi apoi se dezlănţuiau spre însemne.

Însemnul ei începu să strălucească tot mai puternic şi se lărgea unindu-se cu celelalte, formând un inel orbitor de lumină care se apropia tot mai mult de sfera lui Orannis.

Lirael grăi restul vrăjii de înlănţuire, cuvintele ţâşnind din ea ca un flux de putere. Inelul deveni încă şi mai radiant şi începu să se strâmteze, împingând înapoi limbile de foc.

Tânăra făcu un pas înainte, urmată de toţi cei şapte, strângând inelul uman în urma celui magic. Făcură încă un pas şi încă unul, până când cercul fermecat aproape că se strânsese în jurul sferei. Clopoţeii răsunau în toată gloria lor, iar toţi urmau ritmul impus de lătratul Căţelei. Un sentiment de triumf şi uşurare o cuprinse pe Lirael, stăvilite de spaima pe care i-o provoca sabia de pe umăr. Curând, o va mânui şi, mai repede decât şi-ar fi dorit, se va îndrepta din nou spre a Noua Poartă, fără a se mai întoarce.

Deodată, inelul vrăjit se opri. Puterea clopoţeilor începu să slăbească şi mânuitorii lor se opriră tocmai când erau pe cale să mai facă un pas. Lirael se înfioră, simţind o undă de putere, de parcă s-ar fi izbit pe neaşteptate de un zid.

— Nu, rosti Orannis cu o voce calmă, lipsită de orice emoţie.

Inelul fermecat se cutremură la glasul Distrugătorului şi se dădu înapoi, sub puterea sferei ce se lărgea. Limbile de foc reapărură, mai numeroase decât înainte.

Clopoţeii încă sunau, dar mânuitorii lor fură nevoiţi să facă un pas în spate. Pe chipuri li se citeau o sumedenie de emoţii, de la sumbră disperare la o hotărâre de neclintit. Cercul magic îşi pierdu din strălucire, îngustat de puterea crescândă a lui Orannis.

— Prea mult am zăcut în mormântul de metal, grăi el. Prea mult am îndurat jignirea adusă de colcăiala vieţii. Eu sunt Distrugătorul şi totul va fi distrus!

La ultimul cuvânt, flăcările se repeziră asupra inelului şi-l apucară cu mii de degete de foc întunecat. Trăgeau şi muşcau din el, grăbindu-i nimicirea.

Lirael vedea totul ca prin vis. Totul era pierdut. Nu mai aveau ce să facă. Văzuse începuturile şi pe Orannis înlănţuit. Atunci, cei Şapte biruiseră. Acum, dădeau greş. Era pe deplin conştientă când îşi acceptase propria moarte, pe care o socotise un preţ rezonabil dacă însemna să-l învingă pe Orannis şi să salveze tot ce cunoştea şi iubea.

Acum, ei vor fi doar primii dintre toţi cei ce aveau să moară, până când Orannis va domni peste o lume de scrum şi cenuşă, locuită doar de Morţi.

În toiul deznădejdii, auzi glasul lui Sam şi zări o lumină orbitoare înălţându-se lângă el, ca o arătare învăluită în flăcări albe.

— Fii liber, Mogget! strigă Sam, ţinând în mână zgarda roşie. Alege cu grijă!

Creatura se înălţă, tot mai impunătoare. Se îndreptă spre Sabriel şi se aplecă deasupra ei, de parcă era gata să-i sfâşie capul. Sabriel îl privi cu calm şi stâlpul de foc ezită. Apoi veni lângă Lirael,

care-i simţi căldura şi mirosul de Magie Liberă, întrepătruns cu acela al lui Orannis.

— Te rog, Mogget, şopti ea prea încet ca să poată fi auzită.

Însă stihia întruchipată care îi stătea înainte o auzi. Se întoarse spre Orannis, schimbându-şi forma dintr-un stâlp de foc într-una mai omenească, dar cu pielea mai scânteietoare decât o stea arzând.

— Sunt Yrael, grăi el, trimiţând din mână un jet de foc argintiu, drept în cercul vrăjit ce era pe cale să se destrame. Şi eu mă ridic împotriva ta.

Cercul se strânse din nou şi cu toţii păşiră în urma lui. De astă dată, nu mai şovăi. Pe măsură ce inelul se strângea în juru-i, limbile de foc se stinseră, iar sfera se înnegri.

Apoi căpătă un luciu argintiu, cel al emisferelor în care Orannis fusese captiv pentru atâta vreme.

Lirael înaintă, cu ochii aţintiţi asupra globului care se micşora. Era conştientă că Astarael încă suna şi că Yrael cânta, întreţesându-şi vocea în cântul celorlalţi Şapte.

Sfera continua să se micşoreze, argintul întinzându-se peste ea în cercuri lente, precum mercurul turnat în apă.

Când deveni pe de-a întregul de argint, Lirael ştiu că venise momentul să lovească, în cele câteva momente cât Orannis era cu totul înlănţuit. Nu de către cei Şapte, ci de către cei Opt, căci Mogget sau Yrael nu putea fi decât cel de-al Optulea Briant, care fusese el însuşi înlănţuit de către cei Şapte acum multă vreme.

Clopoţeii sunau, Yrael cânta, Kibeth lătra, Astarael bocea. Argintul se răspândi, iar Lirael se apropie şi ridică arma pe care Sam o făcuse din sabie şi sânge, şi din spiritele celor Şapte, ascunse în nai.

Chiar atunci, Orannis rosti cu amar:

— De ce tu, Yrael? răsună glasul său, pe când ultima dintre petele întunecate pieri acoperită de

argint, şi sfera lucioasă de metal coborî încet spre pământ. De ce?

Răspunsul lui Yrael păru să călătorească până în depărtări, cuvintele sale pătrunzând în conştiinţa lui Lirael, care se oprise cu sabia deasupra capului, cu spatele arcuit, gata să dea lovitura care avea să taie sfera în două.

— Viaţa, spuse Yrael şi prin vocea lui parcă vorbea micuţul Mogget. Peşti şi păsări, dezmierdarea soarelui şi umbra copacilor, şoarecii de câmp mişunând prin grâu, sub lumina blândă a amiezii. Toate…

Lirael nu mai auzi nimic. Îşi adună tot curajul şi lovi.

Sabia întâlni metalul argintiu într-un zăngănit asurzitor, lama tăind prin sferă într-o furie de scântei albăstrii, ce se ridicară în cerul cenuşiu.

Sabia începu să se topească pe măsură ce tăia şi un foc sângeriu şerpui pe mâna lui Lirael. Urlă de durere, dar nu dădu drumul săbiei, punându-şi toată greutatea şi forţa în lovitură. Îl simţea pe Orannis în foc, în căldura ameninţând să-i topească fiinţa. Căuta să se răzbune pe ea, să o sfâşie cu puterea lui nimicitoare, o putere care avea să o reducă la un pumn de cenuşă.

Lirael ţipă din nou când flăcările înghiţiră mânerul. Mâna-i era doar un cuib de durere. Dar nu scăpă arma din mâini.

Sabia tăie până la capăt, spintecând sfera în două. Chiar dacă ştia că e zadarnic, Lirael încercă să-i dea drumul. Dar Orannis o prinsese. Spiritul lui era încă întreg în ce mai rămăsese din lama săbiei, ca o punte ce unea acum cele două emisfere. O punte spre moartea ei.

— Obraznico! strigă ea instinctiv, fără să ştie ce spusese.

Durerea şi teama îi înfrânseseră hotărârea de a muri.

Încercă din nou să-şi deschidă palma, dar degetele i se topiseră în metalul încins, iar Orannis şerpuia

în vinele ei, dornic să o mistuie în focul său de pe urmă.

Pe neaşteptate, colţii Căţelei se lăsară pe încheietura ei. Simţea o nouă durere, dar una curată, ascuţită şi bruscă. Orannis se risipise din ea, precum şi focul ameninţând să o distrugă. O clipă mai târziu, Lirael îşi dădu seama că mâna-i fusese sfâşiată de Căţea.

Tot ce mai rămăsese din spiritul răzbunător al lui Orannis se îndreptă către Căţeaua Obraznică. Dulăul scuipă mâna, care ieşi într-o vâlvătaie de flăcări dintre colţii ei, drept între emisfere, unde bucata coruptă de Distrugător se zvârcoli ca un păianjen din carne arsă şi înnegrită.

Un giulgiu de flăcări se înfăşură în jurul Căţelei, împingând-o pe Lirael cât colo, cu sprâncenele pârlite. Apoi, cu un ultim urlet de deznădejde, emisferele se respinseră cu putere. Una din ele zbură la doar câteva palme de capul lui Lirael, rostogolindu-se în lac. Cealaltă se prăvăli pe lângă Sabriel, aterizând în spate-i într-un nor de praf şi cenuşă.

— Înlănţuit şi frânt, şopti Lirael, privindu-şi încheietura cu neîncredere. Încă îşi simţea mâna, dar acolo nu mai era decât un ciot cauterizat şi de marginile arse ale mânecii.

Începu să tremure şi să plângă, până nu mai văzu nimic de lacrimi. În teama ei, strigă numele Căţelei, orbecăind înspre ea.

— Aici, răspunse Căţeaua cu glas stins. Zăcea pe o rână, într-un pat de cenuşă, în locul sferei lui Orannis. Dădu din coadă la auzul lui Lirael, dar numai din vârf şi nu se ridică.

Lirael îngenunche lângă ea. Nu părea rănită, dar parcă avea promoroacă pe bot, iar pielea din jurul gâtului i se zbârcise, ca şi cum ar fi îmbătrânit dintr-odată. Îşi ridică încet capul spre Lirael şi o linse pe faţă.

— Ei bine, stăpână, s-a zis cu mine. Trebuie să ne despărţim, şopti ea, lăsându-şi capul să cadă.

— Nu, suspină Lirael. O îmbrăţişă cu ciotul ce-i mai rămăsese din braţ şi-şi îngropă obrazul în botul Căţelei.

— Eu trebuia să mor! Nu te las să mă părăseşti! Te iubesc, Obraznico!

— Vor veni alţi câini, şi prieteni, şi iubiri, şopti ea. Ţi-ai găsit familia, menirea şi ai un loc în lume. Şi eu te iubesc, dar timpul nostru împreună s-a scurs. Rămâi cu bine, Lirael!

Apoi îşi dădu duhul, iar din ea rămase doar mica statuie din steatit.

Îi auzi pe Yrael şi Sabriel vorbind undeva îndărătul ei, apoi clinchetul lui Belgaer eliberându-l pe Mogget din mileniile de servitute. Însă toate acestea parcă se petreceau în alt loc, în alt timp.

Un moment mai târziu, Sam o observă ghemuită în cenuşă, îmbrăţişând statueta Căţelei cu braţul văduvit de mână. Îl ţinea pe Astarael, Suspinătorul, în mâna ce-i mai rămăsese, cu degetele strânse în jurul limbii de metal, nu cumva să sune.

EPILOG

Nick se trezi într-un râu, urmărind cu atenţie undele care parcă îl trăgeau de genunchi. Voia să se lase dus de curent, să se întindă în apă, să-l poarte cine ştie unde, cu tot cu vina şi tristeţea care-l măcinau. Însă nu se putea mişca, ţinut în loc de o forţă ce emana din peticul de căldură de pe fruntea lui, care se împotrivea răcelii din jur.

După un timp, poate minute, poate ore sau chiar zile – căci timpul îşi pierdea însemnătatea într-un loc luminat de o perpetuă strălucire cenuşie – Nick observă un câine lângă el. Era un dulău mare, cu blana maronie şi neagră şi cu o expresie serioasă. Îi părea cunoscut.

— Eşti câinele din visul meu. Doar că nu a fost un vis, am dreptate? Aveai aripi.

Nick se aplecă şi îl scărpină pe cap.

— Da. Nicholas, eu sunt Căţeaua Obraznică.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, rosti Nick cu politeţe şi îi luă în mână laba întinsă. Ştii cumva unde ne aflăm? Credeam că am…

— Murit? îl întrerupse voios Căţeaua. Păi, chiar eşti mort. Ne aflăm în Moarte.

— Aha, făcu Nick.

Odinioară, ar fi trecut asemenea vorbe prin filtrul raţiunii. Acum avea o altă perspectivă asupra lor şi alte lucruri la care să mediteze.

— Ai… au reuşit… emisferele?

— Orannis a fost înlănţuit încă o dată. E din nou întemniţat în emisfere. În curând, vor fi transportate înapoi în Vechiul Regat şi îngropate adânc sub lacăte de vrăji şi piatră.

Cutele din jurul ochilor şi gurii tânărului se descreţiră. Îngenunche să o îmbrăţişeze pe Căţea, simţind căldura blănii ei în contrast puternic cu

răceala râului. Zgarda din jurul gâtului îi atrase atenţia. Îi dădea o senzaţie de căldură în piept.

— Sam… şi Lirael? întrebă Nick la urechea Căţelei.

— Trăiesc. Deşi n-au scăpat nevătămaţi. Stăpâna mea şi-a pierdut mâna. Sunt sigură că prinţul Sameth îi va face una nouă, din aur curat şi magii de neînchipuit. Lirael Mână-de-aur, aşa va fi cunoscută pentru tot restul veacurilor. Amintită drept Abhorsen şi Evocatoare, şi încă multe altele. Dar are alte răni, care au nevoie de un leac diferit. E foarte tânără. Ridică-te, Nicholas.

Tânărul se ridică. Se clătină puţin în râul care căuta să-l cufunde în undele sale.

— Ţi-am făcut un botez târziu, să-ţi salvez spiritul, rosti Căţeaua. Acum porţi pe frunte însemnul Legământului, ce are să echilibreze Magia Liberă care ţi-a rămasă în sângele şi oasele tale. Ambele îţi vor fi atât surse de mare putere, cât şi poveri, căci te vor duce departe de Ancelstierre, iar calea pe care o vei urma nu va fi aceea la care te aşteptai.

— Ce vrei să spui? întrebă cu tulburare Nicholas.

Îşi atinse însemnul de pe frunte şi clipi la lumina bruscă a acestuia. Şi însemnele de pe zgarda Căţelei străluceau, ca un nimb de lumină aurie în jurul capului.

— Cum adică, departe de Ancelstierre? Cum să mă mai duc undeva? Doar sunt mort.

— Te trimit înapoi, rosti Căţeaua cu blândeţe, împingându-i piciorul cu botul.

Tânărul se întoarse cu faţa spre Viaţă, iar Căţeaua scoase un lătrat scurt, care era în acelaşi timp unul de bun venit şi de rămas-bun.

— Ai voie să faci asta? întrebă Nick făcând primul pas în curentul care-şi slăbea strânsoarea.

— Nu, răspunse ea. Dar tocmai de asta sunt Căţeaua *Obraznică.*

Nick mai făcu un pas şi zâmbi la căldura Vieţii. Pe urmă zâmbetul deveni un hohot de râs care îmbrăţişa totul, chiar şi durerea care-l aştepta în trup.

Întors în viaţă, deschise ochii şi văzu soarele pătrunzând printr-un nor întunecat, îi simţi lumina şi căldura căzând pe peticul de pământ în formă de diamant pe care zăcea, în mijlocul tărâmului pârjolit. Se ridică în capul oaselor şi zări un grup de soldaţi apropiindu-se prin deşertul de cenuşă. Erau urmaţi de un numeros grup de sudişti, ale căror pălării şi eşarfe albastre erau singura pată de culoare în pustiul pe care-l străbăteau.

O pisică albă apăru deodată la picioarele lui. Îl adulmecă cu dezgust şi spuse:

— Mă gândeam eu.

Apoi privi în zare, ca spre un prieten nevăzut şi-i făcu cu ochiul, după care o luă înspre nord.

După puţin timp, observă un grup de şase persoane, care cărau o alta pe braţe. Nick se ridică şi le făcu cu mâna. Se întrebă ce ascunde pentru el viitorul, cu presimţirea că va fi mai luminos decât îi fusese trecutul.

Căţeaua Obraznică rămase cu capul întors într-o parte vreme de câteva minute. Ochii ei înţelepţi vedeau mult dincolo de undele râului, iar urechile ciulite auzeau mai mult decât gâlgâitul apei.

După o vreme, scoase un mormăit scurt şi plin de bucurie. Se ridică, îşi alungi picioarele să-şi scoată trupul din undele râului şi se scutură. Pe urmă, porni de-a lungul hotarului dintre Viaţă şi Moarte, dând din coadă atât de tare, încât râul spumega în urma ei.

CÂND RĂSUNĂ CHEMAREA CELEI DE-A NOUA PORȚI, CINE ÎI MAI POATE REZISTA?

Un rău străvechi a fost trezit din somnul său profund din închisoarea sa subpământeană și caută acum să se elibereze de emisferele de argint care-l împiedică să-și dezlănțuie puterea teribilă.
Lirael, proaspătă moștenitoare a titlului de viitoare Abhorsen, știe că soarta lumii se află în mâinile ei. Având drept informație doar o viziune de la Clayre și bizuindu-se numai pe ajutorul nesigur al tovarășilor ei Sam și Mogget, Lirael pornește în misiunea ei dificilă.
Răspunsul se găsește undeva în Viață sau Moarte, dar oare o fostă bibliotecară va reuși să descopere cum poate fi învins Distrugătorul înainte să fie prea târziu?



editura rao

ISBN 978-606-609-168-8



www.rao.ro
www.raobooks.com

Table of Contents

Table of Contents